

ПОЛ АНДЕРСЪН ПРОКЪЛНАТИЯТ МЕЧ

Превод от английски: Александър Бурмов, 2002

chitanka.info

ПРОЛОГ

Преди много хилядолетия, преди още да се появи човешкият род, живял тролът Трейн. Той бил изродено създание, дори по мерките на уродливия си народ. С изкривени и хилави нозе, с хлътнали гърди и с едно око, още като пеленаче Трейн бил оставен за храна на чудовищните твари на Нощта. Всяко слабо и болнаво дете троловете изхвърляли, за да поддържат чистотата на расата си!

Случайно го открила ловната дружина на тогавашния крал на елфите — Елронд. Взели окаяното новородено тролче по-скоро за забавление, отколкото от жалост и състрадание. Още тогава елфи и тролове били смъртни врагове.

Трейн израснал сред враговете на своя народ — хилав и уродлив. Служел повече за шут, за прицел на шеги и закачки, отколкото като роб. Злобата и подлостта, така характерни за троловете, никога не проникнали в доброто му сърце.

Един ден, разчиствайки кралската трапезария след поредния пир, Трейн събрал остатъците от восъчните свещи и изваял от тях чудно красива фигурка. Когато доложили на краля, той разпознал в творението на шута чертите на собствената си дъщеря — принцеса Аригейл. Дори най-добрите дворцови ваятели не можели така добре да пресъздадат необикновената ѝ красота! Елронд разбрал, че в кривото тяло на шута трол се крие голям талант.

Кралят дал на Трейн достъп до всички ателиета и работилници в двореца. Своето призвание хилавият трол намерил в ковачницата. Ден и нощ прекарвал пред ковашкия мях и наковалнята, сътворявайки чудеса от метали и сплави, които сам замесвал. Мечове с великолепни дръжки, обсипани със скъпоценни камъни, невероятно красиви шлемове и брони, украсени с причудливи апликации, бойни брадви, ками и стилети с необичайна форма и здравина. Трейн живеел само със своето изкуство! Прочул се със своите творения дотолкова, че всеки знатен елф искал да притежава оръжие и доспехи, изковани от странния трол.

Но животът на великия майстор не бил щастлив. Изхвърлен от собствения си народ, от който възпитанието сред елфите го карало да изпитва отвращение, Трейн не намерил нов дом. Високомерни и самовлюбени, елфите използвали таланта му, но не го приели за равен. Той откроявал се със своята грозота и недодяланост на фона на прекрасните си господари, и това карало чувствителното му сърце да страда! Затова Трейн не напускал работилницата. Намирал в работата утешение и забрава.

По това време от дълбините на Космическото пространство долетял и паднал на Земята метален къс. Донесли го в ковачницата на трола. Космическият метал бил толкова твърд и неподатлив на обработка, че дори Трейн със своите умения се видял в чудо! Ден и нощ се опитвал да обработи материала, пробвал знайни и незнайни способности за разтапяне или поне за отделяне на част от космическия дар. Забравил да яде и спи. Водел битка на живот и смърт. Пламъкът на таланта срещу твърдостта на метала.

Дълга била битката, но накрая Трейн се признал за победен. Захвърлил космическия метал в най-тъмния ъгъл на работилницата и се отдал на обичайната си работа. Минали години. Може би векове. Елфите и троловете живеели дълго, много дълго.

Веднъж един благороден елф, дошъл да получи поръчката си, споменал, че бърза за прощалния пир по случай заминаването на принцеса Аригейл. Дъщерята на краля щяла да се жени в далечни земи. Тя била единственото същество, проявило топлота и нежност към Трейн. Били израсли заедно в двореца, и дали поради случайна прищявка, или заради доброто си сърце, елфската принцеса често си играела с уродливото тролче. Ковачът решил да види за последен път единствената си другарка от детинство.

Измил се, облякъл чисти дрехи. Допуснали го свободно на кралския пир. Мнозина го поздравявали. Благодарение на дарбата си бил станал един от тях! Настанили трола в края на празничната маса. Той пиел и дори се веселял като всички останали.

Тогава се появила Аригейл! Била прекрасна като пролетен ден, нежна като утринна роса, сияйна като Зората! Самото ѝ име на древния език на елфите означавало Зора. Очарован, тролът не свалял възхитения си поглед от нея. И когато накрая се сбогувала с всички и

заминала, Трейн разбрал, че с нея си е отишла завинаги и част от неговия живот.

Завърнал се в работилницата. Никога дотогава не бил забелязвал колко мрачна е тя! Трейн създавал красота за другите и я носел в сърцето си. Погледнал се в огромното сребърно огледало, направено от него, за да може да вижда творбите си отвсякъде. Никога не се бил вглеждал в собствената си външност.

Видял отвратително косматото чудовище! Видял хилавите си, извити на обръч нозе, уродливите, на буцести мускули ръце, създали толкова красота!

Дали Трейн е бил влюбен в прекрасната Аригейл? Или гениалният майстор, преизпълнен от желанието да твори чудеса, бил сломен от иронията на съдбата? С разбито сърце Трейн се сврял в най-тъмния ъгъл на ковачницата и горчиво се разридал. Накъсаната му душа се изляла в порой горещи сълзи. Сълзи на трол?! Нечувано! Троловете, с каменните си сърца, никога не плачат! За пръв и последен път Вселената видяла такова чудо!

Но чудесата не свършили дотук! Сякаш стоплен от сълзите на Трейн, камъкът, на който се бил облегал в своята скръб ковачът, засветил с неземна светлина! Космическият метал, захвърлен преди години, се пробудил!

И така, под сълзите на трола, космическият къс оживял! Сепнат в своята скръб, Трейн осъзнал, че се е случило чудо! След толкова напразни усилия небесният метал се поддавал като восък на яките му пръсти. Ковачът събрал късметата на разбитата се душа, стегнал здраво кървящото си сърце и заработил! Чрез работата си ставал друг — изправен, красив, равен на прекрасните елфи!

Работел с ентузиазма на обречен на смърт. От по-дребните парчета космически метал, който тролът нарекъл митрил, направил ками и кинжали. Оплел чудни ризници, изковал шлемове и щитове. Специално за краля създал нагръдна броня, недосегаема за никакво оръжие. Не украсявал със скъпоценности своите произведения, както дотогава. Само вплитал умело образа на Аригейл във всяко свое творение. Дали е бил влюбен в нея?

От последното парче митрил Трейн изковал три меча. Първия кръстил Ескалибур — Меча на надеждата. После някои го нарекли Меча на кралете, защото нетърпеливият крал Елронд веднага го

препасал. Втория нарекъл Елиндрур — Меча на Зората. Той бил изпратен на Аригейл като дар за първородния ѝ син. Третия меч нарекли Тирфинг — Прокълнатия меч. Колкото и да се мъчел гениалният майстор, мечът все се пречупвал и не било възможно да бъде изкован.

Трейн отпадал и отслабвал с всеки изминал ден. Забравил да се храни, само работата го крепяла. Бил млад, но знаел, че краят му е близо. Мъките по изработването на Тирфинг подронвали и без това разклатеното му здраве. И тогава Трейн създад нещщо, каквото никога не бил правил. От остатъците митрил — огнени капки, отронени от собствените му сълзи — той изваял чаша. Как е изглеждала тази последна творба на великия майстор, никой не помни. Трябва да е била съвършена! Единствената вещ, създадена от Трейн, несвързана с войната и насилието! Нарекъл я Граал. Какво означава това, никой не знае. Мнозина мъдrecи на елфите след това се опитвали да разбулят тайните на чашата Граал. Безуспешно!

Разтревожен за здравето на придворния си ковач, създад за него такива чудесии, кралят посетил ковачницата на Трейн. Тролът бил само кожа и кости. Останало непроменено само окото му — умно и проникателно. Светело като звезда в полумрака на работилницата. Елронд похвалил меча си Ескалибур и чудесната броня, но комплиментите на владетеля не стоплили сърцето на Трейн. Той бил жив мъртвец. За да развесели последните мигове на своя бивш шут, кралят елф му показал статуетката от восък, привлякла преди години вниманието му към таланта на презрения изрод.

Трейн се отърсил като разбуден от дълбок сън. От статуята го гледала, сякаш жива, Аригейл — такава, каквато я носел в душата си! Завинаги! Разбрал колко илюзорни са били мечтите му. Разбрал, че може да остане прекрасен само с делата си!

Грабнал восъчната фигурка и я разтопил в чашата Граал. Изуменият крал го наблюдавал, сякаш тролът бил обладан от зли сили. Грешал! Дори кралете понякога грешат! Геният на твореца жертвал любовта за работата си!

Трейн извадил Тирфинг — недовършения трети меч. Полял пречупената му част с восъка от чашата Граал. И мечът станал цял. Делото на великия майстор било завършено. Трейн огледал меча,

отпил с почернелите си уродливи устни от чашата Граал и забил в гърдите си Тирфинг, Прокълнатия меч!

Разярен, кралят запратил чашата в ковашката пещ и коленичил пред някогашния си шут. Лицето на Трейн било прекрасно! Смъртта изправила кривите му крайници, а косматите, изстрадали гърди намерили покой.

Когато измъкнали меча от гърдите на трола, мълния ударила между острието и пещта! Мечът отново се счупил! Нарекли го Счупения меч. В старите руни на елфите е написано, че големи нещастия ще сполетят света, когато този меч се поправи. И единствен етунът Болверк, злият великан, ще може да изкове отново прокълнатото острие. Прокобата в него винаги ще се обръща срещу притежателя му.

Това е легендата за ковача Трейн и трите меча.

Стара елфическа легенда.

ГЛАВА 1

ЗЕМЯТА НА ДАТСКИЯ ЗАКОН

Имаше един човек на име Орм Силния, син на Кетил Асмудсон, земевладелец от южна Ютландия, където родът Асмудсон се бе заселил от незапомнени времена и притежаваше обширни имения. Съпругата на Кетил и майка на Орм се казваше Асгерд, дъщеря на Рагнар Хеарибрикс. Така, че Орм произлизаше от добро семейство, но бидейки пето мъжко отроче, не можеше да се надява на голямо наследство.

Орм от малък обичаше морето и още от зората на юношеството си прекарваше всяко лято в безбрежно плаване с викингите. А беше още и доста млад, когато баща му почина и управител на фермата стана най-възрастният от братята — Асмунд. Веднъж, когато току-що се беше изтърколила двадесетата зима на живота му, Орм пристъпи към брат си и каза:

— Ето, вече няколко години ти владееш това, което принадлежи на всички ни. Останалите също искат своя дял. Но ако разделим земята на пет части и на всичкото отгоре отцепим полагаемите се зестри на сестрите ни, ще се превърнем в най-обикновени дребни земевладелци и никой вече няма да си спомня за нас след смъртта ни.

— Прав си — отвърна брат му. — По-добре да останем сплотени.

— Да, но не искам да бъда петият на опашката на кормилото... — каза Орм. — Именно затова ти предлагам следното: дай ми три напълно оборудвани кораба, запас от провизии и оръжие за всички, които ще тръгнат с мен. Аз сам ще си намеря земя и няма да претендирам за дял от наследството.

Асмунд остана много доволен от предложението му и се зарадва дори повече, когато още двама братя заявиха, че ще последват Орм. До пукването на пролетта той купи кораби, оборудва ги и намери немалък брой бедни млади хора, които биха дали всичко, за да се отправят на запад. Щом времето се проясни, въпреки че морето все още бе сурово,

Орм изведе своите кораби от Лимфорд и Асмунд никога повече не го видя.

Екипажите забързано гребяха на север, докато не оставиха зад гърба си тучните поля и усойните гори под стръмното небе на Химерландия. След като заобиколиха нос Ско, излезе попътен вятър и те вдигнаха платната в желаната посока. Корабите сега се бяха обърнали с кърмата към родната страна и бе настъпил моментът моряците да украсят вирнатите им носове с драконови глави. Вятърът свистеше в такелажите, обшивките им се накичиха с къдрава бяла пяна, а чайките закряскаха около фокмачтите. Орм се почувства щастлив и от устните му политнаха с вятъра новородени стихове:

*Белогриви, цвилещи вълни,
гордият ви вал ще се огъне!
Избуял на пролетни земи,
ви посича бичът на гнева ми!
Белогриви, бягащи вълни,
мятайте се, хъркайте, ръмжете!
Викинги от пролетни земи,
на запад води пътят на мъжете!*

Благодарение на това че беше отплувал така рано, Орм успя да достигне бреговете на Англия преди другите викинги и необезпокояван от никого награби богата плячка. Към края на лятото корабите му доплаваха до Ирландия. Там младият датчанин намери желания пристан и повече не напусна западните острови. През лятото усилено се занимаваше с грабеж, а през зимата продаваше част от плячката, за да си набавя нови плавателни съдове.

Но дойде време и го осени желанието да съгради собствен дом. Дори викингите понякога го правят...

Той присъедини малката си флотилия към огромния флот на Гаторм, когото англичаните наричаха Гат-румом. Следвайки този лорд както суша, така и по море, Орм много спечели, но и много загуби, когато крал Алфред удържа победа при Етандун. Той и неколцина от неговите хора бяха между онези на които им се отдаде да си пробият път през обкръжението на берсерките с неистова атака и да се спасят.

По-късно до ушите му достигна, че животът на Гаторм и на останалите датчани е бил пожален с условието да бъдат покръстени. Орм схвана, че го очаква — макар и неголям — период на мир между датчаните и хората на Алфред. И тогава вече нямаше да може така безнаказано да получава от Англия това, което досега си бе взимал.

В търсене на собствен дом той попадна на местата, които по-късно бяха наречени Земице на датския закон.

Спря се на красиво зелено землище, започващо от неголям залив, в който би могъл да държи корабите си. Живеещият там англичанин беше богат и достатъчно силен, за да не иска да продава имението си. Но Орм го изненада през нощта, обкръжи къщата му със своите хора и я запали. Стопанинът, братята му и по-голямата част от слугите загинаха.

Говореше се, че майката на англичанина, която била вещица, се спасила само защото подпалвачите пуснали на свобода жените, децата и робите, избягали от къщата. Старицата оцеляла благодарение на милостта на победителя, за да стовари върху него проклятие: първородният му син да бъде възпитаван далеч от хората, а самият Орм да отгледа като собствен син вълк единак, който един ден ще разкъса оногова, който си е мислел, че му баща.

Останалите роднини на англичанина, озовали се след събитието малцинство спрямо многочислените датчани, заселили вече околността, нямаха друг избор, освен да приемат от Орм „вергелд“ и платежна сума за земята, с което датчанинът стана законен собственик на фермата. Той построи нов, обширен дом, както и други сгради, а заради парите, доверената му многочислена рат и бойната слава, с която беше покрит, скоро започнаха да го признават и за вожд на цялата околност. Разумните брители прецениха, че силният викингски главатар ще ги брани от себеподобните си, и се примириха с присъствието му на английска земя.

След като поживя около година в новото имение, Орм усети, че е време и за стопанка. Придружен от многобройни воители, препусна към двореца на английския граф Ателстайн, за да поиска ръката на дъщеря му Елфрида, считана за най-красивата девойка на кралството.

Ателстайн дълго мънка и мърмори под носа си, но Елфрида му го каза направо:

— Никога няма да стана жена на куче езичник! А опиташ ли се да ме вземеш насила, кълна се, че това ще ти достави много малко и кратко удоволствие!

Стройна и крехка, с меднокафява коса и ясни сиви очи, Елфрида представляваше пълна противоположност на мастития викинг, чиято обветрена и изпечена кожа отдавна беше придобила мръсночервеникав оттенък, а сплъстените му кичури белееха от слънцето и солените водни пръски. Той обаче усети, че в това момиче се таи сила, може би по-голяма от неговата, и след кратък размисъл отвърна:

— Сега, когато съм уседнал завинаги на тази земя, където хората почитат Христос, наистина ще бъде разумно да се примиря с местната вяра и нейните последователи. Немалък брой датчани вече постъпиха по този начин... Ще се покръстя, ако се ожениш за мен, Елфрида.

— С това нищо няма да постигнеш! Няма да ме спечелиш по този начин, датски главорез! — изкрещя в отговор тя.

— Но помисли... — лукаво добави Орм. — Ако не се ожениш за мен, ще си остана непокръстен, и тогава, ако вярваме на свещениците, душата ми е изгубена навеки! Колкото до теб, жестоко ще отговаряш пред твоя Господ за затритата човешка душа! — след което прошепна в ухото ѝ: — Освен това... подпалвам този дом и те пращам в морските бездни, без да ми мигне окото!

— Да бе, дъще, нямаме право да губим една човешка душа! — припряно се намеси Ателстайн.

Елфрида не се съпротивлява твърде дълго, тъй като Орм посвоему не беше чак толкова страшен и лош човек — пък и този съюз явно щеше да бъде от полза за дома Ателстайн. И така, Орм се набързо се покръсти, склучи брак с Елфрида и я доведе вкъщи. Животът им тръгна спокойно, макар и невинаги мирно...

Но в техния окръг нямаше църква: всички бяха изгорени от викингите. По желание на Елфрида, Орм привлече в семейния кръг свещеник, когото дори засели у дома, а за изкупление на греховете си намисли да му построи църква. Но, бидейки по природа човек предпазлив и не желаейки да оскърби нито една от висшите сили, той продължаваше зимно време да принася жертви на Тор, а през пролетта — на Фрейра, отправяйки към тях молба за мир и добра реколта, също както някога в морето си беше изпросвал късмета от Один и Езир.

По този повод се караха със свещеника цяла зима, а напролет, непосредствено преди жена му да роди, Орм излезе извън себе си от гняв и окончателно прогони свещеника, повелявайки му да се маха където му видят очите. Елфрида ежедневно му отправяше остри упреци за тази постъпка до момента, в който ѝ накрещя, че повече не издържа на бабини деветини, женски ругатни, малоумен брътвеж и сам смята да избяга по-далеч от жена си. И отплува той с корабите си доста по-рано от заплануваното, и прекара лятото в ожесточен и доходен грабеж по бреговете на Шотландия и Ирландия.

Елфрида роди след заминаването му. Бебето беше едро, красиво момченце, което Елфрида, по желание на мъжа си, нарече Валгард — старинно име от неговия род. Но сега вкъщи вече нямаше свещеник, който да кръсти детето, а най-близката църква се намираше на два-три дена път... Елфрида незабавно изпрати натам доверен човек от прислугата.

Бе щастлива и горда с отрочето си и му подпяваше така, както някога майка ѝ на нея:

*Стадо блейна, сова писна,
слънце в меден заник висна,
вирът с риба в здрач кипи
и детенце сладко спи.
Светли мигли, млечни скули,
мама с песен ще ви люля!
Звезден дъжд на склон-поляна,
обич моя, нани, нани...
Нани-нани, пиле златно,
най-красиво под луната!
Елфен плам по тъмни чуки...
хайде, бебчо, нуки-нуки...
Спи, обичан, спи до мен
и бъди благословен!
Бог е с теб и бди самин
над съня ти, малък син.*

ГЛАВА 2

ПОДМЯНАТА

Графът на елфите, Имрик, реши да се поразходи по тъмно, за да види какво става сред земите на хората. Беше мразовита пролетна нощ с почти пълна луна. Сребриста скреж проблясваше по тревата и звездите едрееха, толкова ярки, сякаш зимата е забравила да си отиде. Нощната тишина само от време на време се смущаваше от случаен полъх в напъпилите клони и светът наоколо се състоеше единствено от плъзгащи се сенки в хладно, беззникаво сияние. Подковите на коня му бяха от кована сребърна сплав и стъпките се огласяха от висок, чист звън.

Графът на елфите препусна в гората. Нощният мрак плътно обгръщаше дърветата, но в далечината внезапно просветна малко червеникаво пламъче. Когато Имрик скъси разстоянието, стана ясно, че това е светлина, процеждаща се през процепите, служещи за прозорци на колиба от плетена тръстика и покрив, застлан с насмолена слама. Колибата се облягаше на ствола на огромен корясал дъб, от клоните на който — спомни си графът — друидите навремето бяха изцеждали смола. В предчувствие за среща с вещица, той слезе от коня и почука на вратата.

Отвори му жена, която изглеждаше стара и прегърбена колкото дървото, под което живееше. Тя го опипа с поглед, който се плъзна от главата до петите му. Разучаващите го очи примигваха в отблясъците от лунната светлина по шлема и сребристите му доспехи. Сивкавият кон зад гърба му също беше стъпил на лунната пътека и похрупваше на светло заскрежена тревица.

— Добър вечер, майко! — подхвана графът.

— На никого от вас, пасмината на елфите, още не съм позволила да ме нарече „майко“! — изломоти в отговор вещицата. — Вие, които се занимавате само с това да зачевате отвратителни деца за човешките изроди! — довърши тя мъгливото си изявление, но все пак го пусна да влезе и дори пъргаво му наля бира. По всяка вероятност, помисли си

Имрик, фермерите, живеещи наблизно й носеха храна и напитки в отплата за незначителните вълшебства, които правеше по тяхна поръчка. Но, за да седне на единствената скамейка в колибата, му се наложи да се приведе и да я поразчисти от купчината кости и всякакви разнообразни боклуци.

След като се настани, той на свой ред я изгледа с бистрите си, леко дръпнати очи, които, както при всички елфи, бяха изцяло с небесен цвят, без бяло около зениците. В тях лунните отблясъци се преливаха със сенките на древни знания, придобити през един дълъг живот на Земята, докато самият той бе оставал неизменно млад. Имаше широко чело, скулести страни, островата долна челюст и тънък правилен нос. Чертите му издаваха меката властност на елфически аристократ. Сребристо-златистистата му, по-тънка и от паяжина коса се разливаше на копринени вълни изпод шлема му към широки, наметнати с пурпурна мантия рамене.

— Май отдавна елфите не са се мяркали сред човешкия род... — подхвърли по-миролюбиво вещицата.

— Да, ние бяхме твърде погълнати от войната с троловете — отвърна Имрик с глас, наподобяващ далечния повей на горски вятър. — Но сега имаме примирие... и изгарям от любопитство да узная какво се е случило по човешкия свят през последните сто години.

— Случи се много, но само малко от него може да мине за добро — каза вещицата — Датчани, наричащи себе си „викинги“, нахлуха от морето, палят, грабят, убиват, завземат постепенно цяла източна Англия... Всъщност това е, което знам.

— И в което няма нищо лошо! — Имрик замислено поглаждаше мустаците си. — Преди тях англите и саксите правеха същото, а още по-рано новокелтите — пикти и скоти, преди тях... римляните, преди римляните... старокелтите: брити и гали, а преди тях... но това е много дълга история, в която датчаните едва ли ще са последната брънка на веригата от завоеватели... Аз, който наблюдавам тази бурна последователност още от началото на времето, не съзирам в нея никаква вреда, най-малкото, защото разнообразява дните ми... тоест нощите ми, де. С голямо удоволствие бих хвърлил пореден поглед и на новите пришълци.

— В такъв случай няма да ти се наложи да пътуваш дълго! — ухили му се старицата. — Орм Силния живее на брега, това е на една

нощ път с некадърен кон, а може и да е по-малко.

— За моето вихрогонче си е хвърлей! Тръгвам.

— Почакай малко! — известно време вещицата не помръдна, само устните ѝ мърмореха нещо, а очите ѝ оставаха втренчени в светлината на мъждукащия в огнището пламък, докато две ярки алени езичета не заискряха сред пушека и сенките. Тя се закикоти също така неочаквано и нададе ликуващ вик. — Да, тръгвай, тръгвай, към дома на Орм, там, край морето! Той самият е някъде на път, но жена му с радост ще те приеме! Тя съвсем неотдавна е родила син, който още не е кръстен!

При тези думи дългите заострени уши на Имрик се опънаха.

— Истината ли казваш, вещице? — попита той с нисък, равен глас.

— Кълна се в Сатаната! Имам изпитан метод да узнавам какво става в това проклето леговище! — Старицата се заклати в четирите посоки, така, както си седеше в парцаливите си дрехи пред гаснещите въглени. Огромни и безформени сенки играеха на гоненица по стената. — Тръгвай и ще се убедиш сам!

— Няма да рискувам да взема детето на датския вожд. Може да е под покровителството на Езир, а той е твърде могъщ бог, дори за мен...

— Едва ли. Орм е християнин. Той измени на старите Богове, а в новия изобщо не вярва. Така, че синът му не принадлежи на нито един бог.

— Опасно е да ме лъжеш! — предупреди я елфът.

— Няма какво да губя! — озъби му се вещицата. — Проклетият датчанин опече синовете ми в собствения им дом и моята кръв ще си отиде заедно с мен. Не ме плашат повече нито богове, нито дяволи, нито елфи, нито тролове! Така да си знаеш. Впрочем това, което казвам, е истина.

— Хм... ще отида да видя! — Имрик се изправи рязко. Халките на ризницата му издрънчаха. Пристегна огромната си пурпурна мантия и се метна на белия кон.

Като порив на вятъра, като лунна светлина препусна той през гори и поля. Под необятното небе, осеяно с немигащи звезди, гърдите му запориха тъмата. Задрямала земя, дървета, сгушени сред мрака, в сребриста скреж проблясващи ливади, разстлаха длан пред галопиращия конник.

И тварите, запъплили в нощта, го стрелваха с учудени очи. Пламналите зеници на дива котка, дъхът на вълк, претръпнал в жален вой, и тропотът на мънички нозе под корени от незапомнен век.

И нито един човек.

А само тези, чиито сетива успяваха да им съобщят, че този нощен вятър е граф на елфите и отстъпваха плахо в тъмнината, за да му сторят път.

Не след дълго Имрик се озова в двора на Орм. Конюшните, плевните и другите постройките от недодялани дървеса образуваха нещо като тристранна обграждаща стена. Четвъртата страна откриваше фасадата на къща с островърхи краища на покрива, издялани във формата на драконови глави, вперили взор в звездното небе. Кучетата, подушили пришълеца, настръхнаха и заръмжаха, но още преди да се разляят, той ги удостои с ужасяващия поглед на всевиждащ слепец и им направи властен знак. Те отпъляха встрани с жаловито скимтене. Елфът пришпори лекия като ветреца кон и с два скока се озова до самата фасада. По начин, недостъпен за ума на смъртните, отвори близкия прозорец и надникна вътре. Лунен лъч, приплъзнал се към постелята, осветяваше Елфрида, придавайки на безредно разпилените ѝ коси някакъв мъгливосребрист оттенък. Но погледът на Имрик се закова само върху младенеца, притиснат в обятията ѝ. Лицето на елфа оставаше вцепенено като маска, но вътре в себе си той весело се засмя. След което затвори прозореца и препусна обратно на север. Елфрида се размърда и се събуди, усетила странен допир до спящото в прегръдката ѝ дете. В очите ѝ все още се рееше мъглата на тревожни сънища.

В тези времена народът феъри^[1] все още населяваше местните земи, въпреки че нещо странно вече бе надвиснало над владенията му. Създаваше се впечатлението, че народът феъри незнайно защо се е задържал в средата на пътя между смъртния и отвъдния свят; и местата, които денем изглеждаха като самотен хълм, езеро, или гора, сега светеха с тържественото си древно величие. Хората от незапомнени времена избягваха да пресичат тези гористи местности, известни като „Елфически хълмове“.

Имрик се запъти към Елфхюф, който в неговите очи не беше обикновена скалиста шапка на хълм, а замък с високи, стройни кули, бронзови порти, мраморен двор, безчислени стаи и коридори, стените

на които бяха украсени с изографисани в умозрителни шарки гоблени от вълшебна тъкан. А по тях разцъфтяваха сияйни цветя. На зелената поляна пред стените на замъка обитателите му танцуваха в лунната светлина.

Имрик премина през централните порти. Тропотът на копитата на коня му отекна с приглушено ехо и към него се втурнаха джуджетароби, бързащи да посрещнат господаря си. Светлината на множество свещи се сля в плътен сноп, а сиянието на умозрителните мозаечни цветя запулсира с ослепителни отблясъци от злато и скъпоценни камъни. Във всички стаи на замъка се прокрадваше омайваща музика: ту мъркане на арфи, ту кресчендото на тромпети или напевът на флейти, звънки като ромолене на планински ручей. Шарките по килимите и гоблените бавно се раздвижиха, сякаш току-що бяха оживели. Подовете и стените сред високи, кръстообразни сводове, губещи се в синкава мъгла, също издаваха някакво лъчисто непостоянство: във всеки следващ миг ставаха по-различни от предишния, без да е възможно да се определи какво точно се е променяше в силуета им.

От време на време метален звън — както и някой самотен вопъл — се разнасяше из влажните, изсечени направо в Земята коридори. Имрик не им обръщаше внимание. Той се бе отправил надолу, към тъмницата, движейки се — като всички елфи — тихо, леко и свободно. Накрая спря пред дъбова порта с медни резета. Тя беше позеленяла от плесен и потъмняла от времето. Единствен графът на елфите притежаваше ключ за трите обемисти катинара. Той отключи резетата, произнасяйки някакви думи и разтвори широко портата, която изскърца на умряло, защото бяха минали триста години от последния път, когато бе прекрачвал този праг.

В подземиято битуваше жена трол. Вместо дрехи обаче носеше само една бронзова верига, толкова тежка, че би могла да държи котвата на кораб. Тя приковаваше трола към стената.

Мътните отблясъци от факела в ръката на елфа откроиха ниска, внушително мускулеста фигура. Зелена кожа обтягаше осанката на жената трол, от плешивия ѝ череп до масивните ѝ пети. Когато тя извърна ужасяващата си муцуна към Имрик, в раззиналата паст блеснаха вълчи зъби.

Пленница на елфа от деветстотин години, тя много отдавна бе загубила разсъдъка си.

Имрик ѝ хвърли бегъл поглед, стараейки се да не среща нейния и изрече меко:

— Нужна ми е подмяна, Гора.

Гласът на трола прозвуча като тътен вдън земя.

— О-о-о-о! — изгъркори тя — Отново е тук! Добре дошъл, който и да си, всякакъв пришелец от хаоса и мрака! Никой ли за триста години не е натрил носа на малоумно разпиления космос?

— Побързай! — отсече Имрик — Трябва да направя подмяната, преди да пукне зората.

— Бързай, бързай, лист отбрулен! Няма кой да те потули! — озъби се Тролката. — Бързат, скършени, листата, да окапят безвъзвратно... Яздят есенния вятър за целувка със Земята! А наблизно сняг прибързан близва мразовити възли по въже, с което дръзва белотата да подхлъзне от небе към пропастта... Път на девствените нрави! Всеки читав сняг го прави... Всичко бързо се снижава... Боговете — към забрава, а животът — към смъртта! — Гласът на безумната гърмеше по коридорите — „Бързай, бързай, лист отбрулен! Само луд ще те потули! Шума лумва в прах и пепел! Кръг в безсмислена вихрушка! Брули хули и ги мушка! Думи в струни! Страх и трепет! Лудият в листа се люшка... И недъг, заврян под шума, поразмътил ума-дума, с бузи стели пищни трели в музика на висши сфери! Глей го — светъл, гален, блеещ, по зори пък се оригва, стряска с низост на равнище! Кацай, петльо, ален петльо! Кукуругай на бунище!“

В отговор Имрик откачи висящия на стената камшик и безмилостно я жулна с него. Тя се наежи, безпомощно свита на пода.

Елфът разчекна бедрата ѝ доста припряно — защото се гнусеше от хлъзгавия и лепкав хлад на кожата ѝ — и стори необходимото.

След това девет пъти я обноди, подпявайки мелодия, която нито един смъртен не би могъл да повтори. Докато извършваше този ритуал, жената трол трескаво трепереше и се издуваше, стенеща от болка. След затваряне на деветия кръг тя изкрещя така, че в ушите на елфа се разнесе остър звън, и роди човешко бебе.

Новороденото не можеше да бъде отличено от сина на Орм — поне що се отнася до човешката му външност — но това същество

врецеше в дива ярост и хапеше майка си, досущ като бясно вълче.

Имрик превърза пъпа му и го пое на ръце, където то видимо се успокои.

На пода изнасилената тролка отново заломоти.

— Устните изчезват беззаветно и черепът озъбва черните ченета.

А червеите стават врани. Враните излочват и най-малкото. Опустошават очните му ябълки. Оголените кости се обветрят. Вселената е болна от симетрия. Светът е тлеещата плът на черепите... А раждането: размножаване на червеите! — тя все още ломотеше и виеше като хищник, когато Имрик затръшна след себе си портата. — Животът е плява. Плявата изтлява без да сгрява. Но Той ме чака. Чака ме на онзи връх, където ветровете раздират мъглата. От деветстотин години ме чака, Моят Черен гарван!

Имрик дръпна резетата и ги заключи.

Всъщност графът на елфите не обичаше да подменя деца, но такъв сгоден случай — да получи без риск човешко бебе се удаваше толкова рядко, че не би си позволил да го изпусне.

Вече наред двора на замъка си, той забеляза, че времето се влошава. Пълчища от облаци почти бяха погълнали луната. От източния хоризонт се задаваше буря, още в зародиш раздирана от мълнии, които образуваха плетеница от многозначителни руни. Вятърът свистеше и виеше.

Имрик се метна на седлото и препусна на юг. Ездач и кон отново се понесоха по хълмове и скали, през долини и сред люшкани от вятъра лесове. В отблясъците на помръкналата луна графът на елфите приличаше на призрак. А развятата в бързината му мантия — на прилепови крила. Очите и ризницата му се разискряха при всеки сблъсък с лунните лъчи.

Пресече крайбрежието на Земята на датския закон в часовете на прибоя, когато водните маси с грохот се стоварваха върху крайбрежните скали. Политнали капки обстрелваха бузите му, а избухващите мълнии рязко осветяваха клокощещата водна пустиня, след което в настъпилия мрак се разнасяше раздиращ гръм, всеки път по-силно, сякаш колелата на огромна колесница приближаваха със стържене и грохот.

Имрик пришпори коня си в бесен галоп, защото не изпитваше никакво желание да се срещне с бог Тор в такава тъмница. Макар да

бяха безсмъртни и могъщи, елфите изпитваха уважение към силата на човешките Богове.

Когато накрая се озова в двора на Орм, той отново отвори с магия прозореца към спалнята на невестата. Тя не спеше, а притискаше събуденото от бурята дете до гърдите си, опитвайки се да го успокои с нежен шепот. Вятърът за секунди я лиши от зрение, замитайки кичури коса върху лицето ѝ. Елфрида ги придърпа обратно с мисълта, че внезапният му порив е разперил прозореца.

Тогава проблесна бяла мълния. Разнесе се гръм, който караше ушите да повярват, че невъобразим боен чук се е стоварил върху доспехите на великан.

А Елфрида внезапно усети, че детето се изплъзва от ръцете ѝ. Тя отчаяно ги размаха във въздуха, докато тежестта на младенца отново притисна дланите ѝ — така, сякаш някой внимателно го беше положил в тях.

Благодаря ти, Господи! — простена тя. — Не знам какво се случи, но ти върна мъничкия ми син!

С гръмък смях Имрик препусна обратно на север.

Обзелото го веселие преливаше в трясъка и стърженето на бурята, а смесването на гласовете им често прозвучаваше като многослойно кискане. Сякаш ураганът бе решил да му приглася. Това допълнително развеселяваше графа на елфите, докато внезапно не откри, че различава още един смехотворен глас... Имрик дръпна силно юздите и закова коня си на място, а вътре в него всичко се смрази. Ослуша се.

Между облаците се промъкваше бледа лунна светлина и смътно озаряваше необикновена фигура, галопираща по същата пътека. На фона на светкавиците Имрик бързо разпозна чертите на конник с нахлупена шапка и лице, скрито под дълга сива брада, препускащ срещу вятъра на мастит деветокрак кон. Промъкващите се лунни лъчи блеснаха като искри по копието му и в единственото му око.

— Ей, ехей, ех-ех-е-е-ей! — подканваше странният конник войската от мъртви воители и глутницата гигантски виеци ловджийски кучета, които предвождаше. От време на време внушителният му ловджийски рог ги призоваваше да напредват; тропотът на мъртвите копита кънтеше в ушите на елфа като дреб от градушка по покрива. Войската премина и дъждът рукна още по-поройно.

Имрик силно стисна устни. Страховитият конник не предвещаваше нищо добро на тези, които го срещнеха. Елфът не беше и помислял, че ще му се удаде случай така отблизо да зърне едноокия Ловец...

По-бързо трябваше да пристигне вкъщи... Известно бе, че бог Тор беше в състояние да запрати бойния си чук към всеки, неволно изпречил се на пътя му. Дори един граф на елфите можеше да бъде поразен от страховитото оръжие... Имрик стисна здраво сина на Орм под мантията си, заби шпори в хълбоците на бързоногия си бегач и се понесе като стрела. Наоколо блестяха мълнии.

В спалнята Елфрида се огледа и също притисна нежно към себе ревящия младенец, който, сякаш по чудо, отново се бе озовал в обятията ѝ. Трябваше да бъде успокоен и нахранен. Но той не сучеше, а хапеше гърдите ѝ до болка с ярост, съвсем неприсъща на човешко същество...

---

[1] От англ. Fairy — вълшебен, самодивски — Б.р. ↑

ГЛАВА 3

ДАРЪТ НА ЕЗИР

Имрик нарече откраднатото дете Скефлок и повери възпитанието му на сестра си Лиа.

Тя беше не по-малко красива от брат си.

Същите тънки черти на лицето. Дълги, разпуснати коси, преливащи в златно и сребърно, падаха под украсена със скъпоценни камъни корона. А в очите ѝ — лунносинкавата дълбочина, с каквато омайваше и погледът на Имрик.

Одеяния, тъкани от вълшебна паяжина, се вееха свободно около стройната ѝ снага и когато танцуваше, беше изглеждаше лумнал бял пламък.

Лиа предано се посвети на детето. Младенецът напускаше прегръдката ѝ толкова рядко, колкото усмивката — сочните ѝ, прекрасни устни... а млякото, с което го засищаше, разливаше сладък огън по вените му.

Аристократите на Елфхайм с радост почетоха ритуалния пир в чест на именуването и донесоха многобройни дарове: изкусно изработени украшения и пръстени, дрехи от кожа, сатен и злато, магически амулети и талисмани, дори бойно снаряжение, ковано от тролове — което включваше непроницаеми ризници, шлемове и щитове.

Тъй като елфите, подобно на Боговете, троловете, великаните и другите същества от народа феъри, не познаваха старостта, те раждаха и отглеждаха малък брой деца, а разликата във възрастта на тези, които имаха, наброяваше стотици години. Затова появата на новородено се считаше за знаменателно събитие, а отглеждането на човешко дете бе винаги желано и дори представляваше особена привилегия.

Ритуалният пир беше в разгара си, когато се чу страшен тропот на копита, приближаващи към замъка. Скоро дори стените се затресоха, а медните врати глухо забучаха.

Часовите по кулите издуха за поздрав трюпети, украсени с пьстри знамена, но въпреки това никой не изпита желание да се изправи пред задаващия се конник и се наложи Имрик сам да го посрещне — с нисък поклон пред входните порти на замька. Очите на конника бяха като стоманени остриета, блеснали по-ярко от шлема и ризницата, надянати на могьща, повеляващо красива фигура. Земята продължаваше да се тресе под стьпките на неговия кон.

— Приветствам те, Скирнир! — каза Имрик — Твоего посещение е повече от чест за нас.

Посланикьт на Езир влезе в двора и се възправи на залетите от лунна светлина мраморни плочи. На хьлбока му висеше меч, ослепителен като самото сльнце. Беше мечьт Фрейра, дарен на Скирнир от Боговете по време на неговия поход в името на Герд от Ютландия.

А във всяка от китките си бе стиснал половинките на друг меч — дьлъг и широк, без следи от рьжда, въпреки че все още чернееше от прьстта, в която много дьлго време е бил зарит. Този меч беше счупен на две.

— Донесох дар за твоя доведен син, Имрик — отвьрна тьржествено гостьт. — Съхрани това свещено острие, а когато синьт ти порасне достатьчно, че да може да замахне с него, предай му, че великаньт Болверк може да направи този меч отново цял. Вече си познал, че това е творението на трола Трейн, Ковача. Настьпи ли ден Скефлок да изпита остра нужда от най-доброто орьжие дарьт на бог Езир ще му дойде точно навреме!

Той хвьрли счупения меч на пода, обьрна коня си и изчезна в ноцта под оглушителния грохот на копитата му. Елфите останаха безмьлвни — те разбираха, че правейки този подарьк, бог Езир преследва някаква своя цел, но Имрик нямаше друг избор, освен да се подчини.

Никой от тях не желаше да се докосва до меча и Имрик накарал джуджета-роби да приберат орьжието. Следвайки припрения му ход, те отнесоха дара на Езир в най-дьлбокото подземие и го зазидаха в стената, непосредствено до тьмницата на Гора. Имрик отбелязал мястото с рунически знаци и дьлго време след това го отбьгваше.

Минаха години, но от Боговете не пристигнаха повече никакви вести.

Скефлок порасна бързо. Стана здраво момче, едро и весело, със сини очи и рижавокафява коса. Беше по-шумен и по-енергичен от децата на елфите и растеше толкова по-бързо от тях, че когато окончателно възмъжа, те едва започваха да напредват в развитието си.

Елфите нямаха навика да показват на децата любовта си към тях, но Лиа не желаше да скрива своите чувства от Скефлок. Напротив, обгръщаше го с нежност и търпеливо, всестранно го възпитаваше. Учеше го както на изтънчените обноски на елфическата аристокрация, така и на танците, които корибантите танцуваха боси по росата, унесени в музика от лунни нюанси. Въведе го и в изкуството на вълшебствата: докато той спеше, тя му пееше песни, напомнящи едновременно на море, вятър и шумолящи клони.

Така човешкото дете без усилие възприе магията на елфическата мелодика — в песни, които примамваха и омайваха, успиваха слуха и замъгляваха зрението; в песни, които позволяваха само с глас да разместваш тежки камъни и вкоренени дървета; дори песни без звук, песните на бялата тишина — тези, на които нимфите танцуваха през зимните нощи.

Скефлок имаше щастливо детство, което мина в игри с децата на елфите и с приятелски настроени същества. А те бяха многобройни по върховете и в тесните планински долини — навсякъде, където царстваше Магията и откъдето случайно попадналите смъртни хора или животни рядко успяваха да се завърнат... Там, от един сатир-изгнаник от далечния юг, той научи и запомни за цял живот следното: „Магия само магията среща на хладен пясък, в усои редки. Щастливите само света усещат с дванайсет милиарда вълшебни клетки. Магия само магията вика през континенти и през години. Вълшебни извори тихо бликват, където боса Магията мине...“

В мъглите около водопадите кръжаха феи, а гласовете им звъняха, умножени от ехото в скалните урви. Скефлок едва различаваше през водната мараня грациозните им, светеци тела, обкръжени от пъстрата аура на дъгите.

Но поне в лунните нощи тези омайни осанки не правеха изключение от останалия народ феъри и прекъсваха въздушната си игра, неустойимо привличани от лунните лъчи. В бели сияния те се приземяваха, за да насядат по мъхестите брегове — голи, само с

тревички или гирлянди от водни лилии в косите, и тогава децата на елфите дори успяваха да разговарят с тях.

А феите знаеха да разказват увлекателно: за течащите реки и стрелкащите се в тях риби, за омагьосани жаби, за тайните на видрите и зимородките.

Случваше се да разкажат и за това, което обикновено споделят само помежду си — спомени за залети от слънчева светлина речни дъна, недостъпни езерца с вълшебна спокойна зелена вода, и дори за неукротимия устрем на грейнали от дъги водопади, решили да се излеят с грохот във вихъра на водовъртежите.

Скефлок обичаше да наблюдава възторжения танц на феите, а в лунни нощи да присяда край тях и да слуша като омагьосан палавите им разкази.

Но имаше и водоеми, за които елфите го предупреждаваха да не припарва до тях — блата и черни езера, които никому не вещаеха нещо добро. И с право — не всички жители на магическите усои бяха безопасни и дружелюбни като феите. Имрик, освен това бе дал указание на някои от своите слуги да следват навсякъде доведения му син. За всеки случай.

Скефлок често пребиваваше и в гората, за да посещава малкия народ, живеещ там: плахите гноми в сиви и кафяви дрехи — нахлупили дългите си калпаци над бради до пояса, имащи странна прилика с брадите на хората.

Гномите живееха сред уютна на клоните по перести дървета и винаги се радваха на срещи с деца на елфи, но малко се бояха от възрастните и затова се радваха, че нито един възрастен елф не можеше да се промъкне в техните жилища, освен, разбира се, ако не се смали до размера им, за което едва ли би имал достатъчно търпение.

Недалеч живееха и няколко коболда. Някога те се славили с могъщество в тези земи, но когато дошъл Имрик и с огън и меч ги погазил, тези, които не били убити или прогонени другаде, били насилствено лишени от предишната си сила. Коболдите смятаха елфите за завоеватели. Сега те живееха тайно по пещерите, но Скефлок, който все пак беше човек, а не елф, се сдружи с един от тях и благодарение на него бе удостоен с посвещение в тайните им знания.

Веднъж момчето случайно дочу звуци на двуянка далеч отвъд гората. Бе се научил да се прокрадва безшумно, така че изникна пред

съществото, леещо тъга от свирката си, преди то да го е забелязало.

Беше странно създание, приличащо на човек, но с уши, копита и рога като на козел. Имаше палав вид, но двуянката му издаваше звуци, печални като очите му.

— Кой си ти? — попита изумен Скефлок.

Съществото изпусна свирката си от изненада. За миг се поколеба дали да не избяга, но само въздъхна и седна на съборено дърво.

— Аз съм фавн, според както произнасяте името на народа ми по тези земи — каза то със странен акцент. — Иначе съм си... сатир отвсякъде!

— Никога не съм чувал за такъв! — Скефлок седна на тревата със скръстени нозе.

В здрача сатирът продължаваше да се усмихва тъжно. Вечерницата бавно пламна над главата му.

— Тук няма никой от моя род, освен мен. Изгнаник съм.

— Откъде си дошъл, фавн?

— Пристигнах от юг, след като Великият Пан умря и новият бог, чието име не желая да произнасям, се появи в Елада и Тракия. И то така, че за предишните Богове и предишните същества, живеещи в нашите гори, изобщо не остана място. Свещениците на новия бог изсякоха свещените ни гори... О, аз помня отчаяните вопли на дриадите, за които поповете оставаха глухи, воплите, които трептяха в нажежения, размътен въздух, сякаш искаха да се зареят в него завинаги! Те все още болезнено кънтят в ушите ми и ще отекват вечно... — фавнът поклати къдравата си глава. — Аз избягах на север, но се питам — не бяха ли по-мъдри моите приятел и сатири, които останаха, бореха се и бяха сразени от църквата, впрегнала за целите си най-тъмните заклинания на отвъдното. Вече отдавна съм съвсем сам на този свят. Последният сатир... който вече е всичко, освен палав... — сълзи блеснаха в очите му. — Нимфите, събратята ми и Боговете на древността станаха на прах. Храмовете опустяха и ден след ден се превръщат в руини. Ето ме и мен... скитам се самотен по чуждата земя, презиран от нейните Богове и отбягван от хората на новия бог, които ме бъркат с дявола, само защото имам рога и копита.

Той бавно пое падналата в тревата свирка и подхвана тъжната си мелодия, като от време на време сменяше свиренето с пеене — а пееше също така омайно като самите елфи.

*Често под честното, сенчесто, сигурно
дълго не мигнало старо дърво,
вместо да бягат, лягат тревите —
в стъпкани стръкове спят... за какво?
Бедната, бедната, бедност в сърцето ми!
Силна, последна, обилна тъга...
Зрели череши... валежи в горещите,
с нещо не срещнати дни... докога?
Бялата, бялата амфора в тръните,
цялата — в бяло напъпил бръшлян...
Връщат се всички изсъхнали сънища —
клас непожънат... далече отвян!
Бедната, бедната, бедност в сърцето ми.
Стръмни, осъмнали, мокри ели.
Мед във иглите. И в утрото ледено литват
последните гладни пчели...*

Когато довърши песента, фавнът положи двуянката на коленете си и за пореден път въздъхна.

— Тук е страна на мъгли, ледени дъждове и хапливи зими... На сърдити, сивеещи морета, озарени от мъждукащи лъчи, които едва си пробиват път сред облаците. Няма за мен вече лазурни води и полегати, топли хълмове, няма ги малките скалисти острови и милите на сърцето ми летни гори, където ни очакваха страстните нимфи, няма лозя и смокинови дръвчета, натежали от плод, нито величествени Богове... А знаеш ли как беше? Слушай!

Фавнът се изправи, нахлузи върху рогата си примка с медни звънчета, наду свирката и затанцува като пламъка на факел през ветровита нощ. Сякаш едновременно със свирнята успяваше и да пее, а при всеки вихрен скок копитата му отброяваха неравноделна дроб по някой близък дънер. Доведеният син на елфите наблюдаваше това представление напълно объркан.

*Залезът когато влачи
пухче от топола в здрача*

в пътен прах с размах запратил
шепа разпиляно злато
от тракийското си лято —
в някаква усойна местност
нека стана знойна песен,
нека бъда припев луд
на задъхан, скътан скут!
Слят със сянката на здрача
нека скрито да провлача
недогонената воля
на заронили тополи,
нека път като змия
да се вие и да хапе
ядно жадните ми вени,
и безвременно родени
гроздове, от огън грети,
да узряват по ребрата
на разперените флейти —
духнати от бесен вятър
във брадата на Козел.
Той е дал. И той е взел.
От препуснала двуколка
на една самотна болка
нека да простра десница
към изгарящите спици
на по-друга колесница,
взрян във слънчевия бог.
И в свободното копито,
вдигнал с шеговита строгост
маската на монолога,
да река на своята свита:
— Аз съм плод на късно лято,
път на песните поел.
Нямам лик, но имам цел.
Аз съм Белият Козел.
Авой, Дионис!
Авой, Бендида!

*Авой, Аполон!
Ерос, орфика, тенамос!*

След виртуозното представление сатирът рязко отпусна раменете си и отново придоби прегърбен и отчаян изглед.

— Е, видя ли? — каза той. — Нищо от това, за което пях, не е останало на високия Олимп... — Скефлок мълчеше, все още непреодолял смайването си, а звънчетата между рогата на съществото продължаваха тихо да подрънкват. Не след дълго обаче лютата страст на сатира отново се разля по вените му.

— Е-я, Родопа! — наруши той на странен език настъпилото мълчание, докато очите му се рееха над безбрежно далечни хоризонти. — Тенами еклекия сатирикон! — след което подметка: — Поне да имаше вино... Малко винце... — и хвърли присмехулен поглед към Скефлок: — Слушай какво съчиних малко преди да стана изгнаник. Бях го посветил на една палавница в далечната планина, носеща името на царицата на нимфите — Родопея.

Фавнът запази дяволитото си изражение, което май му отиваше доста повече от опечаленото.

*Житото люшва се
в края на лятото —
в светла вихрушка...
но, ех, да не бе
тази проклета
и винаги всякога
люта градушка
от ясно небе!
Песните плисват
в края на лятото!
Всяко надвиснало
клонче звучи!
Никога всякога, само понякога...
скършена билка в сеното мълчи.
Е, та какво, че към края на лятото
някакви никакви дребни беди*

все се натикват по чуждите работи!
Днес. Или утре. Сега. И преди.
Може би сигурно в края на лятото
някой ще бъде от някой желан?
Е, не чак толкова.
И не навсякъде. Само понякога. И не дотам.
Е, та какво, че към края на лятото
някой отпуснал студена ръка?
Никога винаги. Само понякога.
Само донякъде става така.
Вино за никого.
Дълго е зреело в тази отпусната, хладна ръка.
Никога всякога. Само понякога.
Само донякъде става така.
Е, та какво, че към края на лятото
нещо не ставало точно съвсем?
Никога всякога. Само понякога.
Само донякъде има проблем.
Всичко се случва
в края на лятото.
Всеки навсякъде
ще разбере.
Може би никога. Може би някога.
Само, че всякога
все по-добре.
Сигурно никога.
Само понякога
пак на дланта ми
калинка пълзи.
Аз те обичам
в края на лятото.
Пиеш ли вино от диви лози?
Грозд от жълтици в смолистото вино.
Давам го, лисвам го —
меден запой.
Нищо, че виното ми е невидимо,
нищо, че няма къде и за кой...

Дивите сокове
пак са се пръкнали —
вена до вена
над вехти треви...
Време в безвремие...
Сладост в безпътица.
Дивото лозе,
небрано, кърви.
Пътища в сънища.
Кротко оцъкдени
капки поръсват
лозарския кош.
Кой ще отпие от
кипнала бъклица
в първата мокра,
претръпнала нощ?
Вино за никого.
Зрялост без стряха.
Тъй е понякога.
Смях през сълзи.
Капки от залеза
в края на лятото
зреят в зърната
на диви лози.
Сплетени корени
в сляпа прегръдка.
Плод върху плод
за мъртвата плесен.
В лозова сянка
тихо пристъпва
смътният крясък
на гневната есен.

Фавнът замълча по-дълго от първия път, след това се напрегна, мръдна с уши и скочи в храстите, без да каже „Сбогом“. Скоро някъде иззад дърветата отново се разнесе гласът му: „Аз съм седнал на цвете и

си клатя краката — лекомислен и светъл, и бърлив като вятър.“ А след още малко:

*Магия само магията вика
от изненада през континенти и през години.
Вълшебни извори тихо бликват
където боса магията мине.
И нека има езични хора,
които тайно ѝ се покланят —
с ръце нагоре и все нагоре,
против канони и през забрани!
И нека вечно да ги преследват,
да ги изгарят до болка млади —
огън е тяхната първа стихия.
Има ли кладни, ще има магия!
Като лист. Като цвят.
Като пчелния глад.*

Скефлок се огледа и съзря своите охранители, които идваха да го върнат у дома.

Винаги щеше да си спомня за тази среща. Особено когато е сам със себе си.

А той често бе оставян на самия себе си.

Скефлок можеше да се разхожда и на дневна светлина, която народът феъри избягваше, а и Имрик не виждаше нищо опасно за него в нещата, които иначе бяха опасни за смъртните хора. Затова пътешестваше доста по-често и по-надалеч от другите деца на елфите и запомняше местата, които бе обходил, по-добре от всеки друг смъртен дори този друг да е прекарал там живота си.

От дивите животни най-дружелюбни към елфите бяха лисиците и видрите: считаше се, че те имат някакво тайнствено родство с тях. Елфите познаваха езика на тези животни — или по-точно това, което можеше да се нарече език. От една лисица Скефлок узна скритите пътечки в гъсталака и поляните, научи да различава следите в сенчеста гора и множество други знаци, които разказваха много на този, който умееше да ги вижда и чува. В компанията на една видра изследва света

на езерата и потоците, научи се да плува като нея и по същия начин да се прикрива зад предмети, които скриват едва половината от тялото.

Не по-зле опозна и останалите животни. Най-плашливите птици долетяваха и кацаха на ръцете му, когато им подсвирваше на техния език. Мечката изръмжаваше приветствени слова, щом пристъпеше в бърлогата ѝ.

Елените, лосовете, зайците и дивите патици, обаче, се стараеха вече да не го срещат, след като започна да се занимава и с лов, въпреки че с някои от тях остана в приятелски отношения. Но историята на всичките му скитания сред животни и птици ще бъде твърде дълга, затова я спестявам.

Годините се редяха, той растеше.

Обкръжен от боязлива, зелена светлина, когато горите се пробуждаха — когато ставаха шумни и птиците се връщаха в тях — той се вслушваше в звъна на топящия се в реките лед и присядаше до белите цветенца, накацали насред мъха като още неразтопени снежни калпачета.

Посрещаше лятото разголен, с потъмняла кожа и избелели от слънцето коси, гонещ пеперуди по високите хълмове, след което със смях се пързулваше или търкаляше надолу по тревата; а през светлите нощи — призрачните спомени на дните — наблюдаваше звездите над главата си, безшумно крачещ между бърбиви щурци и светулки като капки лунна роса.

Проливните есенни дъждове се стичаха по раменете му. Понякога, с венче от пламтящи есенни листа, разперени като длани върху челото и слепоочията, замираще в хладния въздух, за да вниква в крясъка на отлитащите птици ята.

През зимата с лека стъпка пробягваше между преспите или безстрашно полягаше насред виелица, от яростта на която дърветата степенеха; понякога заставаше на залятото с лунна светлина бяло поле, за да изостри слух за пукането на езерния лед под стъпките на невидим мразовит великан. Понякога пукането проехтяваше чак сред хълмовете. Но, както всичко в природата, както и в съдбините на хора и богове, идва промяна. Пролетта безшумно и властно встъпи в своите права и полята отново се раззелениха. Младият Скефлок растеше и скоро просторите на Елфхайм отесняха за него...

ГЛАВА 4

ПЛАНИНАТА НА ДЖУДЖЕТАТА

Когато юношеските мускули на Скефлок поукрепнаха, Имрик започна постепенно да го приобщава към военното дело — в началото рядко, а после все по-често и по-често, докато доведеният му не заприлича на истински воин от земята на елфите.

Ограничените от краткия си живот хора по природа усвояваха всичко с по голяма лекота от жителите на народа феъри, а знанията на Скефлок растяха дори по-бързо и от тялото му. Той се научи майсторски да язди буйните коне на Елфландия, белите и черни вихрогони — жребци и кобили — които бяха пословично красиви, бързи и неуморими като ветровете по скалистия бряг. Скоро те го носеха в галоп от Кейтнис чай до края на света и от бързината им въздухът свистеше в ушите му. Той овладя изкуството на бойните оръжия: научи се да върти тежък меч, да хвърля копие в близка и далечна цел, да се цели с лък и да отмерва точно съкрушителния размах на секирата.

Не бе чак толкова повратлив и гъвкав като елфите, но по сила превъзхождаше всеки от тях. Беше в състояние да издържа тежестта на военното снаряжение толкова дни и нощи, колкото е необходимо, а що се отнася до красотата му — неведнъж беше отбелязвано, че всеки друг смъртен би изглеждал урод в сравнение с него.

Ловът се превърна в ненаситна страст — независимо дали излизаше в усойте сам или в компанията на Им-рик и неговите слуги. Безчет бързоноги елени с едри клонести рога срази брадвата му, свирепи бивнести глигани рухваха, настигнати от копието му.

А имаше и още едно вихрено увлечение, по-изтънчено и не толкова жестоко като лова: надбягването с бясно носещи се еднорози и грифони, които Имрик беше довел просто за забава някъде от края на света.

Скефлок се школува също така и в обноските на елфите, осанката му придоби тяхната величественост, очите му — тяхната

загадъчност, а езикът му владееше неизменно изисканата им реч.

Като истински елф танцуваше под акомпанимента на двуянка или арфа, в порой от лунна светлина, разголен и безсрамен като най-само дивия между елфите. Умееше също да свири на тези основни инструменти и да пее по-древните от човека елфически балади. Той овладя изкуството на певците скалди толкова добре, че можеше да говори направо в стихове, сякаш са обикновена реч. Научи всички езици на феъри и три от човешките. Опозна тънкостите на изисканите ястия на елфите и вкуса на отлежалите парливи напитки, съхранявани под замъка в побелели от паяжина бутилки. Въпреки това не презря черния ловджийски хляб, соленото месо и противоречивия дъждовно слънчев аромат на пресните горски плодове.

Когато набоде първата му брада, жените елфи внезапно започнаха да му отделят много повече и по-особено внимание, отколкото преди. Елфите не познаваха боязън от Боговете и имаха твърде малък брой деца, за да изпитват необходимост от семейство. Освен това природата им бе такава, че техните жени повече, а мъжете по-малко бяха склонни към любовна утеха, отколкото е при хората. Затова Скефлок можеше спокойно да се ползва от проявяваната към него немалка благосклонност от страна на вълшебния — в буквалния смисъл на тази дума — пол и полагаше усилия да защити по достойнство нарастващия си успех.

А по-трудната част на неговото обучение си оставаше школуването на магически умения. Тук той беше изцяло под опеката на Имрик, готов обаче да отиде по-далеч от простите заклинания, достъпни за едно дете. И въпреки че заради човешкия произход и краткия си живот не можеше да се надява на онази дълбочина в магическото изкуство, присъща на неговия учител, дори така постигна поне такава вещина в това направление, каквото повечето вождове с малко по-нисък ранг от този на Имрик.

Доведеният син на аристокрацията на вълшебния народ научи — и дълго време спазваше — правилото да избягва допир до всякакви предмети, съдържащи желязо, какъвто допир нито елфите, нито троловете, нито коболдите можеха да понесат без неприятни последици, но когато му бе обяснено — а и сам се убеди, докосвайки един железен гвоздей в човешки дом — че за него, човешкото отроче, желязото и стоманата са безвредни, забрави ненужната боязън.

След това изучи лечебните руни, които правеха така, че раните да заздравяват и болестите да се неутрализират, и които според нуждата или отклоняваха беди, или донасяха нещастие на враговете.

Запя с ясен глас и песните, които можеха или да предизвикат, или да укротяват бури, да донасят добра или лоша реколта, да събуждат гнева или да посяват мир в душата на смъртния.

Научи се да извлича от дълбока руда неизвестните на човека твърди, неръждаеми метали, явяващи се за народа феъри заместител на стоманата. Научи се да се използва укритието на тъмнината, да обработва магически и да нахлузва кожата на зверове, за да приеме при нужда техния образ.

Към края на своето обучение дори овладя руни, които донасяха смърт, и с помощта на които можеше да се предсказва бъдещето, и даже — да се подчиняват Боговете. Тези древни заклинания, с изключение на най-крайни случаи, никой, дори и най-изкусният елфически маг, не се решаваше да използва, поради риска сам да бъде унищожен от тях.

Скефлок често слизаше до морето, за да прекара на брега дълги часове, загледан в мъгливата линия, където водата привидно се слива с небето. Никога не му омръзваха нито мощния рев на прибоя под стръмните скали, нито соления привкус на водата му, нито просторите, населени от ветрове, нито непостоянството на водната шир. Нали произлизаше от род на мореплаватели, и морето си му беше в кръвта. В такива часове разговаряше с чайките на собствения им лаещ език, докато те кръжаха над главата му, за да му съобщят вести от всички краища на света.

Понякога, особено ако бродеше по брега в компанията и на други воители, от гълбините изплуваха русалки, излизаха на сушата и бавно изцеждаха зелените си коси, което означаваше началото на нестихващо веселие. Морските момичета бяха всъщност студени и мокри на опип и дори малко дъхтяха на водорасли, а след целувка с някоя от тях устните на Скефлок запазваха странния вкус на дънна риба, но те все пак му харесваха така, както малко неща на този свят можеха да се харесват.

На петнайсет Скефлок вече беше на ръст почти колкото Имрик: широкоплещест, със здрави, изпъкнали мускули, с дълга коса с цвят на слама, контрастираща със загорилата му кожа. Той имаше правилно,

грубовато лице, голяма уста, която леко се разтягаше в усмивка и грамадни, раздалечени тъмносини очи. Обикновен смъртен, не минал магическата школа, през която той беше минал, на момента би отбелязал, че в дълбочината на погледа му е зарита някаква необяснима тайна. И щеше да е прав, защото това бе поглед, който виждаше повече от обикновения човек. Нещо от придобитата елфическа загадъчност намираще изява и в леопардовата му походка.

Веднъж Имрик му каза:

— Ти вече порасна и ти е нужно не моето старо, а твое собствено оръжие... — добавяйки — Освен това Ерллинг, нашият крал, ме вика при себе си. Отплаваме в моретата.

Като чу тези думи, Скефлок се затича по полето, за да крещи и да гримасничи на воля в необезпокоено, диво тържество, след което се метна на коня си и препусна в бесен галоп през Земята на хората, ръсейки магии по пътя си просто така, заради едната юношеска щуротия. Заставяше тенджерите в хорските къщи да танцуват по печките, камбаните да звънят в камбанариите, брадвите сами да секат дърва, а песните му качваха кравите по покривите на плевниците, принуждавайки вятъра да разнося грабнато сено из цялото графство, и то рукваше като златист дъжд от небето — обратно в дворовете на стъписаните стопани.

Той дори целуваше момичетата, работещи в здрача по полето и разбъркваше косите им, избутвайки мъжете им в канавките.

Дни наред след това в църквите се лееха непрекъснати Богослужения за погасяване на набедено магьосничеството, но по това време Скефлок вече бе препуснал по вълните с войнствен екипаж.

Черният кораб на Имрик бързо се носеше с издути платна, които графът на елфите собственоръчно вдигна. Командата му се състоеше от воини елфи, тъй като допускаше възможността за среща с тролове и морски чудовища.

Скефлок бе застанал на носа на кораба, изрязан във формата на дракон, и жадно се вглеждаше в далечината. Още в детството му бе дадено особеното вълшебно зрение на елфите и той виждаше през нощта не по-зле, отколкото денем. Забеляза делфини, сребристокосиви в лунната пътека, и обмени поздрави с един стар тюлен, с когото от малък се познаваше. Веднъж наблизо преплува кит, сред талази бълбукаща вода. Неща, които обикновените моряци можеха да мярнат

само с крайчеца на окоето или насън, бяха обичайни за тъмните бързи очи на елфите и за зрението на Скефлок: морски русалки, кръжаци и пеещи сред пияната, потъналата крепост Айз, загадъчни припламвания в бяло и златно... Призивният крясък на сокол над главите им означаваше, че валкириите бързат за някакво сражение на изток. Още преди пукването на зората корабът достигна до другия бряг, бе изтеглен на сушата и скрит от човешки взор чрез съответни заклинания.

Елфите се скриха от дневната светлина под навеса на кораба си, но Скефлок прекара почти целия ден навън. Около обяд се покатери на едно дърво и отпрати любопитни очи към разораната земя, простираща се на юг. Къщите тук не бяха такива като в Англия... А сред тях се издигаше мрачния, сивкав замък на местния барон.

Скефлок си помисли със съжаление за скучните съдби на тези, които живееха в здрача зад стените му.

С настъпването на нощта елфите оседлаха конете, които бяха довели със себе си и се отправиха в галоп навътре в страната. Към полунощ достигнаха до планините, където сребрилата лунна светлина изрязваше дълги сенки под скалите, урвите и между далечните, зеленикави сияния на глетчерите. Елфите яздеха по тясна пътека, доспехите им звъняха, копията им бяха насочени нагоре, а мантиите им се развяваха. Тропотът на копитата отлиташе от камъните, за да възседне на свой ред ехото на дивата нощ.

Внезапно някъде в здрачните скалисти висини протръби дрезгав рог. После още един — този път в ниското. Воините дочуха дрънчене на метал, приглушено от тропот на множество нозе. Но едва когато достигнаха края на пътеката, съзряха войска от яки джуджета, строени в бойна готовност на входа на обширна пещера.

Тези кривоноги създания едва достигаха до пояса им, но имаха широки рамене и дълги ръце. Очите им святкаха изпод веждите на сърдити, брадати лица, почернели от ковашки сажди. В китките си стискаха мечове, брадви и яки железни щитове. Елфите веднъж вече бяха удържали победа над подобна сърдита войска, снаряжена изцяло с опасното за тях и то — подсилено със заклинания — желязно оръжие, благодарение на пословичната им бързина и ловкост, съчетани с

хитроумна военна тактика и необорими, самоцелещи се копия и стрели.

— Какво искате от нас? — провикна се главатарят на джуджетата. — Не ни ли причиниха елфите и тронове вече достатъчно беди, разорявайки земите ни и отвличайки хората ни в робство? — и продължи малко самохвално. — Но бъдете нащрек, елфи, този път нашите сили са по-големи от вашите, и ако приближите, просто ще ви избием! До крак!

— Ние идваме с мир, Модсогнир — отвърна кротко Имрик, — искаме само да купим ваши изделия.

— Как пък не! Познавам коварството ти, Имрик Вероломний! — изръмжа Модсогнир, кралят на джуджетата, който по снаряжение не се отличаваше дори от редовите си бранници. — Искате само да ни нападнете, когато най-малко очакваме, това искате вие!

— Ако трябва, ще ви оставя заложници — предложи не без известна досада в гласа си елфът и кралят на джуджетата размисли, почеса се по тила и се съгласи неохотно на подобна уговорка.

Неколцина елфи наистина останаха — невъоръжени — в обкръжението на джуджета, а останалите Модсогнир, силно намръщен, пусна в пещерата. Все още таеше известно съмнение относно намеренията на вълшебника, когото — поне в този момент — считаше за въплъщение на самото коварство.

Смолисти огънове оцветяваха скалистите стени вътре в пещерата с мътна кафеникава светлина, а навсякъде над наковалните усърдно се трудеха джуджетата. Чуковете им подскачаха и звънтяха.

Всъщност тук се изготвяха най-изкусните неща в света: купички и чаши, украсени със скъпоценни камъни, златни пръстени и накити с причудливи форми... но и оръжие, което се ковеше от метали, извлечени от самото сърце на планината — оръжие като за Богове... Действително, джуджетата работеха предимно за Боговете, но произвеждаха и друго оръжие, предназначено за самото Зло. Във всички случаи обаче — могъщи бяха заклинанията и руните, които джуджетата вграждаха в метала, и много мъчно бе изкуството, което владееха.

— Изковете оръжие за моя син! — заповяда Имрик с властен тон.

Мъничките очи на Модсогнир се бяха закотвили във високата осанка на Скефлок — мержелееща се в примигващата светлина на ковашките пламъци. Гласът на малкия крал простърга напред шума на работилницата му:

— Ама... ти май отново си подхванал старите фокуси с подмените, а, Имрик? Ей, един ден ще надминеш самия себе си! Но щом въпросният е човек... може да предпочете все пак... стоманеното оръжие?

Скефлок се поколеба. Усещаше, че трябва да решава сам. И с предпазливостта, придобита с годините, претегли тихичко някои неща.

— Да, стоманено! — каза сухо той.

— Прекрасно, прекрасно... — изломоти Модсогнир с тънка усмивка върху грубоватите си черти и се обърна към своята наковалня. — Позволи ми да ти кажа все пак, момчето ми, че вие, хората, бидейки слаби и ограничени от краткия ви живот, без сами да го съзнавате, сте по-силни и от елфи и тролове, и от великаните — и дори от Боговете. А това, че можете да се докоснете до хладната стомана, е само една от причините... Ей! — извика той — Ей, Синдри, Тек, Драупонир! Бързо насам, да помогнете!

Пъргаво заработиха чуковете, металът заискри и застана.

Тези дребни ковачи умееха така да работят, че не след дълго Скефлок вече стоеше, свирепо украсен с крилат шлем, сияйна ризница, щит на гърба, меч на хълбока и секира в китките — всичко това от блестяща синкава стомана, подсилена с бързи, но могъщи заклинания. Той повдигна високо новото си оръжие и нададе бойния вик на елфите.

— Ха-а-а!!! — провикна се той, втъквайки тежкия меч в ножницата му. — Давайте, тролове и коболди! Ха-а-а, само разни великанчета да се осмелят да пристъпят в Земята на елфите! Ще ги поразим като гръм и мълния, ще опожарим собствените им земи! И на момента съчини стих:

*Остриета се точат
под сънливата луна.
Игра на мечове се почва
в самодивска планина.
И ето — копията мълнии*

през облака от звезден прах!
Очите на врага са пълни
с мъглата на смразяващ страх.
Под потна ризница се стича
кръвта на гнусен, зъл корем.
И меч на елф с размах посича
до раменника шлем след шлем.
Трецият секири. И стрелите
са с яростта на ураган.
Отстъпват трол, разбити,
в безредица, към своя стан.
Когато елфи си играят
на мечове с нечисти тролове,
дори човекът ще узнае
как изпълняват тази роля.
И всеки трол ще бъде зрител
на собствената смърт в зори.
Елате да си заплатите
за рунд от елфови игри!
Вълшебното ни представление
обаче ще ви струва скъпо!
Горите чакат, притаени.
Гневът на елфите настъпва.
Трецият секири. И стрелите
в ехо от ураган свистят.
Побягват траловите, избити,
направо към отвъден свят.
Но не смъртта е тук цената
за вашата безславна драма,
а липса на почетна памет,
когато повече ви няма.
Забравата е назидание
за всичките ви зли дела.
И само вълк и черна врана
ще помнят мъртвите тела!

— Добре казано, макар и малко по момчешки, — усмихна се Имрик в отговор на стиховете. — Но гледай никога да не използваш играчките си против елфите. Да вървим! — Той пъхна в ръцете на Модсогнир кесия със злато: — Това е отплатата за твоя труд.

— Най-добрата отплата за мен ще бъде освобождението на моите роднини от робство! — каза натъртено джуджето.

— Те са ни нужни! — отсече Имрик и излезе.

На разсъмване отрядът му се укри в недрата на една скала и едва през следващата нощ навлезе в огромната усойна гора, в която се намираше замъкът на Ерлкинг.

Магията тук се заплиташе във фигури, разклонения и дантели, които Скефлок не можеше още нито да разчете, нито да разгадае или разплете докрай. Само смътно различи високи, тънки кули — подпирачи едва ли не луната — в синкав здрач, в който кръжаха и танцуваха звездите. Дочу смътно и музика, която трогваше и проникваше в самата душа, но чак когато се оказаха в тронната зала, зрението и слухът му се проясниха докрай.

Обкръжен от слугите си, на високия трон седеше кралят на елфите — Ерлкинг. Короната и скиптърът му бяха златни, розовите му одеяния се сливаха с вездесъщия здрач, а брадата и косата му бяха бели. Той беше единственият между елфите, по челото и по бузите на когото се забелязваха първите бръчки на старостта. Лицето му сякаш бе изсечено от бял мрамор, но в очите му гореше огън.

ГЛАВА 5

ЧУДОВИЩЕ

В един свеж есенен ден, когато въздухът ухаеше на дъжд, а листата бяха станали златисти, медни и бронзови, Кетил, по-малкият син на Орм, заедно с няколко приятели, се отправи на лов. Те навлязоха дълбоко в гората и срещнаха бял елен — толкова огромен и величествен, че едва повярваха на очите си.

— Хо, кралски екземпляр! — провикна се Кетил към приятелите си, пришпори коня си и се понесе далеч напред през усоен клонак, и, прескачайки рухнали дънери и скланяйки се пъргаво, за да избегне носещите се насреща му дървета, се промъкваше бързо през гъсталака. Шумата хрускаше под копитата на коня му, вятърът ревеше в ушите му. А гората се сливаше в плътно, пъстро петно пред погледа му.

Странно, но кучетата не бяха увлечени в гонитбата и въпреки че конят на Кетил не беше от най-добрите, те охотно останаха далеч назад, заедно с ловците и останалите хрътки.

В сивкавия полумрак пред него продължаваше да се мярка белият елен, а приличащите му на клони рога сякаш литваха към небето по време на всеки скок. Не след дълго през голите клонаци проникнаха първите капки на хладен дъжд, но, увлечен в гонитбата, Кетил не им обърна внимание. Той беше загубил усет и за разстоянието, и за часовете, и за каквото й да било... освен за галоп на коня си в хазарта на лова.

Накрая ездач и кон се озоваха на неголяма поляна почти заедно с елена. Вече се беше стъмнило, но Кетил отправи копието си към белия контур. Когато го метна, еленът отскочи встрани, за да изчезне внезапно като мъгла, разсеяна от вятъра — и само опашката му самотно се мярна сред увяхващия листак. Опашка без тяло.

Кетил започна да разбира, че се е откъснал от приятелите си и май се е загубил.

Рязък, хладен вятър зариде в тъмнината. Конят трепереше от умора. Нищо чудно, след като се намираха в непозната местност, което

означаваше, че са се озовали далеч на запад от гората на Орм. Кетил се учуди защо конят му още не е рухнал от безсилие. А и тази леност и умора... Във всичко дотук и във всичко наоколо имаше нещо свръхестествено. Стомахът му се сви. Прилошаваше му.

Но на другата страна на поляната, под огромен дъб, имаше къща. Кетил за миг се попита що за хора бяха тези, които можеха да живеят тук в пълна самота, и как изобщо успяваха да го направят: не забелязваше никакви следи от стопанство... около тази изящна дървена къщичка със сламен покрив и приветливо припламващи прозорци. Но във всички случаи беше имал късмет да намери подслон за себе си и коня. Той скочи от седлото и почука с копието си на вратата.

Тя сякаш сама се отвори, откривайки стая, мебелирана с вкус... Кетил погледна назад към коня си и забеляза, че в дъното на двора имаше дори конюшня.

След това видя, че в стаята седи жена. Дълго не можа да откъсне очите си от нея. Почувства как сърцето му се оживи и силно заби — като на дива котка, хвърлила се върху решетките на клетката си.

Жената беше стройна и висока. Рокля с дълбоко деколте плътно прилепваше до всяка извивка на възхитителното ѝ тяло. Черните ѝ разпуснати коси падаха свободно до коленете ѝ, обрамчвайки идеалния овал на нейното лице, самото то бяло като морска пяна. Сочните ѝ устни аленееха като кръв, имаше тънък нос и клепки с дълги мигли под изящно очертаните вежди. Зениците на очите ѝ бяха бездънно зелени, замрежени със златисти нишки, и сякаш надничаха направо в душата му. Никога, помисли си той в изумление, никога по-рано не е знаел, че жена може да гледа така.

— Кой си ти? — попита тя с мек, напевен глас. — И какво искаш?

Устата му пресъхна, а ударите на сърцето му бяха започнали да заглушават слуха му, но все пак се опита да отвърне:

— Аз съм Кетил Ормсон... По-малкият син на Орм Силния... Заблудих се по време на лов и моля за подслон... за моя кон и... за себе си...

— Добре дошъл, Кетил Ормсон! — приветства го тя с неопикуема усмивка. Сърцето му едва не изскочи от гърдите му. — Тук рядко се отбиват хора и аз се радвам на всеки случаен гост.

— Сама ли живееш? — учуди се младежът.

— Да, но не и през тази нощ! — разсмя се жената.

Такава откровена покана! Почти по инстинкт той пристъпи към нея и я прегърна.

През това време Орм вече изпращаше вестоносци до всички съседи, но никой от допитаните не знаеше нищо за сина му. След три денонощия напразно очакване той придоби пълната увереност, че нещо нередно се е случило с Кетил.

— Може да си е счупил крака, да е попаднал на разбойници и какво ли още не... — мълвеше тревожно той на най-малкия си син. — Утре, Асмунд, ще тръгнем сами да го търсим.

А старшият брат Валгард — снажен боец, заслужил викингското прозвище „берсеркер“ — седеше, изтегнат на скамейката, с рог, пълен с медовина в китката си. Преди два дни той се беше върнал от лятно плаване, след като бе оставил хората и корабите на току-що закупеното от него място. Беше се отбил за малко вкъщи, не толкова от желание да види роднините си, колкото заради добрата храна и виното, което сервираха в дома на баща му. Пламъците на огнището хвърляха кървави отблясъци по мрачното му лице.

— Защо го казваш само на Асмунд? — осведоми се той. — Аз също съм тук.

— Защото не бих твърдял, че много се обичате с брат ти Кетил! — отвърна Орм и се намръщи.

Валгард се ухили и опустоши меда в рога.

— Именно. Точно затова мисля да половувам и аз за него в тъмните усои, с надеждата да го намеря и доведа вкъщи. Едва ли ще има нещо по-неприятно за Кетил от това да е благодарен на мен!

При тези думи той сви цинично рамене, а в очите на Елфрида бликнаха сълзи. Вълчийт нрав на първородния ѝ син наскърбяваше жестоко майчиното сърце.

С пукването на зората се впуснаха в търсене. Лаят на кучетата огласяше мразовития въздух. Множество ездачи се пръснаха из гората според уговорения план.

Валгард по привычка вървеше пеш и сам. В качеството на оръжие носеше само огромна секира, а на главата му бе набучен шлем — без оскъдното си снаряжение синът на Орм и Елфрида спокойно можеше да мине за див звяр. Той помирисваше като вълк свежия

въздух и обикаляше из гората в търсене на следа. След известно време откри остатък от пътека. Ухили се, но не наду рога си, а се устреми напред с леки и дълги скокове.

Вече по пладне нахълта в гъста стара гора, в която никога преди не беше стъпвал. Небето посивя и облаците надвиснаха ниско над корясалите дървета. Вятърът увеличава отбрулените листа, вихрушките тук-там напомняха на духове, втурнали се нетърпеливо към ада, а плачът им ходеше по нервите на звероподобния ловец. С безпогрешен див инстинкт той вече бе усетил, че нещо тук не е както трябва, но невеж в магиите, не можеше да разгадае какво точно го караше да настръхва.

Към здрач вече бе забродил надалеч, уморен и ядосан на брат си. Щеше да бъде принуден днес да преспи в гората, а приближаваше зимата... И той се закле да отмъсти за такава неприятност, въпреки че сам бе предложил услугите си за издирването на изчезналия брат.

Внезапно в съгъстващия се мрак забеляза нещо като огънче. Огънят значеше подслон, дори това да бе бърлога на разбойници. А пък ако много знаят, изръмжа си той под носа, с огромно удоволствие ще ги изстреби. Нямаше да му е първица...

Падащата нощ го накара да побърза. Вятърът лепеше капки дъжд по бузите му. Валгард предпазливо пристъпи към прозореца и надникна вътре през процепа в дървените жалози на самотната къщичка.

На скамейката пред огъня седеше щастливият Кетил. В едната си ръка държеше рог с бира, а с другата галеше жена, седнала на коляното му.

Жена, всесилни Богове, каква жена! Валгард тежко изхърка. Той не знаеше, че има такива жени като тази, която се смееше звънливо в прегръдката на Кетил.

Валгард се приближи до вратата и почука на нея със секирата си. Мина доста време, преди Кетил да я откряне, за да погледне, кой е дошъл — с копие в ръката.

Заваля гъста лапавица.

Огромен и свиреп, на прага застана Валгард. Кетил изруга от досада и отстъпи, за да го пусне вътре. Валгард бавно обходи стаята. Вода от разтопен сняг се стичаше по внушителната му осанка. Очите му се бяха впили в жената, изтегната на скамейката.

— Не си много гостоприемен, братко! — подхвърли той с пресилен смях. — Изритваш ме на улицата по време на урагана, събуждайки ненужна тревога, а самият ти си прекарваш доста добре времето тук с някаква любовница... А аз, глупакът, избродих толкова мили, за да те откроя!

— Не съм те канил! — мрачно отвърна Кетил.

— Не?! — Валгард все още зяпаше жената. Блуждаещите ѝ очи срещнаха неговите замряха за миг... и красивите ѝ устни се разтегнаха в главозамайваща усмивка.

— И ти си желан гостенин, боецо... — почти прошепна тя. — Никога досега не съм виждала толкова снажен мъж като теб...

Валгард отново се разсмя и хвърли насмешлив поглед към брат си.

— Дали си ме викал, или не, скъпи братко, но аз ще прекарам тази нощ тук. А след като виждам наоколо само една стая, с креват само за двама, опасявам се, че ще ти се наложи да пренощуваш в конюшната — все пак изминах такъв тежък и дълъг път!

— Не и в твоя чест! — възрази бурно Кетил. Пръстите му побеляха от стискане на копието. — Ако ставаше дума за татко или Асмунд, или някой друг от нашите — продължи той, — щеше да бъде приет като скъп гост. Но не и ти, злодей и главорез, ти ще спиш на сламата!

Валгард се подсмихна и рязко замахна със секирата. Копието се килна към стената, прекършено точно под острието.

Изчезвай, мъничкият ми! — изръмжа берсеркерът — Или искаш да те изхвърля?

Сляп от ярост, Кетил неразумно го халоса с прекършената дървена част на копието, с което постигна само това, че по-едрият му брат побесня.

Валгард скочи, бърз като стрела. Секирата му със свистене разсече въздуха и се заклони дълбоко в черепа на по-малкия брат. Все още въвн от себе си, той се обърна към жената. А тя вече бе протегнала китките си към него. Валгард я сграбчи и я целуна стръвно, докато устните им не се разкъравиха. Накрая тя гръмко се разсмя.

На следващото утро, когато се събуди и видя брат си да лежи в локва съсирена кръв, а очите му срещнаха безжизнения му поглед, нещо в свирепия берсеркер трепна — някакво подобие на разкаяние.

— Какво направих! — прошепна той. — Убих най-близкия си човек...

— Убил си просто по-слабия от теб! — вметна жената до него с пълно равнодушие в гласа.

Но Валгард остана, приведен над тялото на брат си — в размисъл и тъга.

— Толкова много хубави неща имаше между нас, въпреки караниците... — мърмореше той. — Помня колко смешно ни изглеждаше теленцето, което се стараеше да се вдигне на треперещите си нозе, помня вятъра, който брулеше лицата ни и слънцето, разискрило вълните по време на едно плаване... помня сенките, блуждаещи по стените на татковия дом в Свети Ден, когато навън бушуваше буря... и помня как ние двамата с тебе, братле, се къпехме, тичахме, крещяхме! Но всичко това сега свърши... ти си просто един студен труп, а аз май поех по черния път... Все пак... спи спокойно. Спи спокойно, братле...

— Ако се разнежваш и дрънкаш за това на всеки сульо, май и на теб скоро ще ти видят сметката! — върна го красавицата към реалността. — С хленч не се надявай да го върнеш! В гроба, момченце, няма нито целувки, нито любов.

Валгард поклати замислено глава. Взе тялото на ръце и го отнесе в гората. Боеше се да докосне секирата си, затова я остави забита в черепа на мъртвеца, докато го погребваше под купчина камъни.

Но когато се върна в къщата на омайната жена, очакваща го в пълно спокойствие, забрави всичко. Красотата ѝ беше в състояние да засенчи дори слънцето — и нямаше нищо, което тя да не владее до съвършенство в изкуството на любовта.

С падането на първия сняг настъпи лют мраз. След около седмица Валгард се сети, че май е време да се връща вкъщи. Знаеше, че могат да тръгнат да го търсят, а и корабите му биха могли да пострадат в битка или щурм. Но жената отказа да тръгне с него.

— Мястото ми е тук, не трябва да го напускам — настоя тя. — Връщай се, когато ти се поиска, Валгард, скъпи мой. Няма начин да не ти се зарадвам.

— Доста скоро ще се върна! — обеща в отговор Валгард, повече на себе си, отколкото на нея. И не помисли да я отвлече, както

обикновено постъпваше с плячкосаните жени. Нейното самоподнасяне в дар на мъжеството му имаше някаква особена стойност.

Вкъщи радостно го посрещна единственият, който наистина се опасяваше, че може също да е изчезнал: баща му. Никой друг не прие завръщането му с радост.

— Бродих твърде далеко на запад и на север — обясни му Валгард. — И не успях да намеря брат си.

— Не си го намерил... — откликна бащата като горестно ехо на думите му. — Изглежда наистина го е сполетяла смъртта... Ние също търсихме напразно няколко дни и намерихме само кон без ездач... Започвам приготовления за помена.

Валгард прекара броени дни сред хората, преди да се запъти към гората, с обещание да се върне за траурното събитие. Асмунд замислено го изпрати с поглед.

Най-малкият брат намираще за странно, че Валгард избягва всякакви разговори около съдбата на Кетил. И още по-странно му се видя настояването на Валгард да тръгне на лов сега, когато вече е настъпила зимата. Мечки в гората нямаше по това време на годината, а останалите животни бяха толкова боязливи, че хората дори и не се опитваха да ги преследват през дълбоките преспи. Защо Валгард толкова дълго не се беше връщал и така скоро пожела отново да замине?

Тъй размисляше Асмунд, а накрая не се стърпя и само два дни след заминаването на брат си тръгна по следите му.

През двете изминали денонощия не бе валил сняг, нито пък беше излизал силен вятър и следите се виждаха добре на белия хрускав сняг. Той напредваше в самота през напълно безлюдни местности и студът като огромен червей се вгризваше в тялото му.

След три дни Валгард се върна.

В дома на баща му се бе събрал отвсякъде много народ, поменът беше в разгара си. Берсеркерът мрачно се плъзна през разнородната тълпа на двора.

Елфрида го пресрещна и го дръпна за ръката.

— Виждаш ли си Асмунд? — попита тя уплашено. — Той отиде в гората след теб и още не се е върнал.

— Не! — отсече Валгард и очите му просветнаха като на вълк единак.

— Ужасно ще бъде да загубя двамата си добри сина, за да остана с лошия — каза Елфрида и се отвърна от него.

Привечер гостите се събраха в голямата зала. Орм седеше на високия си стол, а Валгард — до дясната му ръка. Хората се бяха настанили на скамейки, надлъжно наредени покрай двете страни на обширното помещение, надигайки в един глас роговете за наздравица — сред дима от огъня, горящ в канавка между скамейките. Жените прибъгваха насам-натам, следейки роговете винаги да бъдат пълни.

Освен самото семейство на покойния, присъстващите се развеселиха от бирата и множество погледи бяха устремени през мъгливата, примигваща светлина към двете дъщери на стопанина.

На лицето на Орм беше застинала усмивка, в която, както подобаваше на воин-ветеран, прочут по целия Северен Атлантик, се промъкваше презрение към смъртта. Никой обаче не се опитваше да познае какво се таи под нея.

Елфрида не можеше да сдържи риданията си, често се разплакваше, тихо и безнадеждно.

Валгард седеше в мълчание, пресушавайки рог след рог, докато разсъдъкът му не се замъгли от хмела. Тъгата му се само увеличаваше с всяка глътка. Далеч от омайната жена в горската къщурка и от тревогите на пойната, той не можеше да мисли за друго, освен за това, което бе извършил. Лицето на Кетил, цялото в кръв, плуваше пред очите му в сумрака на хмелните изпарения.

Бирата се лееше като река. Гостите се напиха и шумът от гласовете им изпълни залата.

Внезапно свирепо тропане по централната порта заглуши глъчката. Резето на вратата беше вдигнато, но неочакваните удари по нея привлякоха вниманието на гостите.

След миг в залата нахълта Асмунд.

И замря, олюлявайки се, блед като снега навън. В ръцете си държеше нещо, загърнато в наметка. Оглеждаше залата с отсъстващ поглед, търсейки някого в множеството на гостите. Настъпи пълна тишина.

— Ела, Асмунд! — гръмко наруши тишината гласът на Орм. — Вече бяхме започнали да се тревожим за теб!

Асмунд все още гледаше втренчено пред себе си и тези, които проследиха посоката на погледа му забелязаха, че той е съсредоточен

върху Валгард.

Орм седеше без да помръдне, въпреки че кожата под брадата му бе побеляла.

Асмунд постави товара си на пода. Той беше замръзнал и толкова твърд, че можеше сам да стои изправен и Асмунд само го придържаше, прегърнал го с една ръка.

— Пирамидата от камъни, в която го намерих, беше невероятно студена! — рече той. Сълзите бликнаха от очите му. — Реших, че набързо спастреният гроб е неподходящо място за останките му и ще бъде позор, ако устроим помен в негова чест, докато самият той лежи някъде далеч от дома, в компанията на вятъра и звездите. И аз донесох Кетил вкъщи. Брат ми Кетил... със секирата на брат ми Валгард в главата!!!

Той отхвърли завивката, светлината на огъня придаваше на съсирената около секирата кръв някаква фантастична свежест. Косата на мъртвия бе покрита със скреж, застиналото му лице се хилеше в упор към Валгард. Очите бяха пълни с отражения на пламъците. Сякаш се подпираше на Асмунд, за да се вира в убиеца си с мъртвите си, остъклени очи.

Орм бавно се извърна и закова с поглед старшия си син, който също бе застинал под слепия взор на трупа — с увиснала челюст.

Но типичният гняв на Валгард взе връх. Берсеркерът скочи и изръмжа срещу Асмунд:

— Лъжеш!

— Всички познават твоята секира! — натърти Асмунд. — А сега, добри хора, хванете братоубиеца, вържете го и го обесете!

— Оставете ми поне правото — развика се Валгард, — да хвърля един поглед върху това оръжие!

Никой не помръдна. Всички бяха твърде потресени. Валгард се запъти към вратата през безмълвната зала, в която само огънят в този момент не беше онемял.

Оръжието на присъстващите беше наредено близо до вратата. Минавайки, Валгард грабна едно копие и побягна.

— Няма да избягаш! — изкрещя Асмунд и се обърна, за да вземе меч и да му прегради пътя. Валгард го удари с копието. То прониза без съпротивление незащитената с доспехи гръд на Асмунд и го прикова към стената заедно с Кетил. Така си останаха двамата братя —

подпрени един на друг... С поглед, втренчен в убиеца си. В своя брат...

Берсереркская ярост вече бе обзела Валгард — той пиеше като вълк, а очите му светнаха със зеления огън на дива котка. На устните му изби пяна.

Орм на свой ред се втурна към него, размахвайки меча си в решителна атака. Ножът на Валгард светкавично се озова в дясната му китка, той приклепна, отрази удара на Орм с лявата ръка и заби острието в гърлото му.

Кръвта на бащата шурна и опръска всичко наоколо, а трупът му бавно се свлече на пода. Валгард сграбчи меча на убития и го развъртя над главата си. Към него вече се втурваха гостите, за да му преградят пътя навън. Обезумелият с един замах уби тези, които го бяха приближили, а воят му проехтя в залата.

Наоколо закипя от хора. Едни се опитваха да се отдръпнат в колкото се може по-отдалечен ъгъл, други — да хванат безумеца. Мечът на Валгард диво свистеше във въздуха. Паднаха още трима. Една група откърти масивна дъска от някаква маса и с нея успя да го отблъсне по-далеч от купчината оръжие до стената. Останалите започнаха трескаво да се въоръжават. Но блъсканицата ги забавяше. Валгард посече набързо тези, които невъоръжени се бяха озовали между него и вратата. Едни от тях паднаха мъртви, други — тежко ранени. Берсеркерът с лекота си проби път напред.

Но на прага беше застанал воин, въоръжен с меч и щит в железен обков.

Валгард замахна срещу него, но острието на меча му се удари в ръба на щита и се счупи.

— Прекалено е крехък мечът на Орм! — извика непознатият и се втурна в атака. Но Валгард успя навреме да отскочи назад и да изтръгне секирата си от главата на Кетил. Противникът му избърза прекалено, допускайки фатална непредпазливост — първият удар на секирата беше отразен от щита му, но вторият отсече ръката на воина до рамото. Валгард изхвъркна през вратата.

След него политна дъжд от копия, но той успя незасегнат да се шмугне в гората. Кръвта на баща му капеше от него, докато не замръзна и вече не помагаше на кучетата на преследвачи те да надушват следите му. Дори когато явно им бе убягнал, той продължи

да тича, просто за да не замръзне. Треперещ се отдалечаваше на запад...

ГЛАВА 6

ПРОЗРЕНИЕ В МРАКА

Магьосницата беше седнала сама в тъмнината и го чакаше. В един момент нещо се промъкна през плъховата дупка пред краката ѝ. Тя погледна надолу към тъмния под и видя приятеля си. Измършавял и изнемощял, той не каза нито дума, докато не се покатери на гърдите ѝ, за да се налочи. След това се излегна на коленете ѝ, отправяйки блесналите си зли очички към нея.

— Как мина пътешествието? — попита тя.

— Дълго и студено... — изломоти троснато говорещият плъх. — Долетях до Елфхюф във вид на прилеп. Мамка му и студ, да не мислиш, че беше екскурзия, а? Пълзейки по залите в двореца на Имрик, на няколко пъти се озовах на косъм от смъртта. Мамка им и елфи, повратливи са като боклукчийски котки! И мразят плъхове, олеле! Страшно мразят плъхове и освен това знаеха всичко, мамка им, ако не всичко, то поне знаеха, че не съм обикновен плъх. Но все пак успях да подслушам съвета им, тяхната майчица долна!

— Планът им такъв ли е, какъвто предполагам?

— Да. Скефлок, мамицата му, ще се отправи към Гролхайм, за да извърши набег във владенията на Илрид. Те се надяват да убият царя или поне да осуетят приготовленията му за война — сега, когато той открито обяви края на примирието. Имрик ще остане в Елфхюф, за да подготвя отбраната.

— Добре. Старият граф елф е достатъчно коварен, но Скефлок едва ли сам ще е в състояние да избегне клопката. Кога тръгва?

— След девет дни. Ще вземе петдесет кораба.

— Елфите се придвижват по море достатъчно бързо и още същата нощ ще бъдат в Тролхайм. С вятъра, който ще го науча да предизвиква, Валгард ще бъде там след три дни, и ще му са нужни още три дни за приготовления. Валгард трябва да се появи при Илрид съвсем малко преди Скефлок, трябва да го задържа тук. Хм, ще му трябва време още и за да се добере до своите хора... общо девет...

няма да е трудно да го управлявам, защото сега е престъпник и бърза насам в пълно отчаяние.

— Жестока си към Валгард, майка му мръсна, нещастна!

— Напротив, нямам нищо против него, защото не принадлежи към рода на Орм, но той е мое оръдие в трудната и опасна игра. Няма да е толкова лесно да унищожа Скефлок като Орм и другите двама братя... да... както, впрочем, ще бъде лесно да се добера и до двете сестри... Но самият Скефлок е друга работа — вече е по-обучен магьосник от мен, самоуката, и на чаровете ми само ще се присмее! — вещицата се ухили в тъмнината. — Да, но Валгард е оръдие, което ще превърна и в оръжие... Смъртоносно опасно оръжие, а то ще пронизе сърцето на Скефлок. Що се отнася до самия Валгард, то аз му давам възможност да се издигне сред троловете, особено ако победи елфите. Моята мечта е да направя падението на Скефлок двойно по-жестоко, като постигна разрушението на Елфхайм именно чрез него.

И вещицата седна и зачака: изкуство, на което я бяха научили единствено изминатите години.

Призори, когато сива, безнадеждна зора пропълзя по снеговете и покритите с лед дървета, Валгард почука на вратата ѝ. Тя незабавно отвори, за да рухне той в ръцете ѝ. Беше полумъртъв от умора и студ, целият в спечена кръв, очите му все още диво искряха, но лицето му нямаше конкретен израз. Нагости го с месо, бира и билки. Не след дълго дойде на себе си силно я притисна в яката си прегръдка.

— Ти си единственото нещо, което ми е останало! — промълви берсеркерът. — Ти, жената, чиято красота и разпътност ми донесе това нещастие... Всъщност би трябвало да те убия, а след това да убия и себе си.

— Какви ги мелиш? — усмихна му се тя. — Какво чак толкова се е случило?

Той удави лицето си в аромата на косите ѝ. И проплака.

— Убих баща си и братята си! Сега съм престъпник, за когото няма прошка!

— Що се отнася до убийствата — възрази красивата вещица, — те само доказват, че си бил по-силен от тези, които са те заплашили с нещо. Какво значение има кои са? — зелените ѝ очи се впиха в него. — Баща, братя, сестри, майка! Какво са те? Но ако мисълта за това, че си

убил родствениците си чак толкова те терзае, мога да ти откrexна, че изобщо не си виновен.

— А?! — той зяпна от недоумение.

— Просто не си син на Орм, Валгард Люти! Аз притежавам двойно зрение и те уверявам, че не си роден от човек, а си коляно от такъв древен и благороден род, че едва ли можеш да си представиш истинското му наследство.

Огромната фигура се наля с олово. Окопитен, берсеркерът я сграбчи за лактите и изкреця в лицето й.

— Повтори!!! Какво каза?!

— Че си подхвърленник, оставен от графа на елфите Имрик Вероломния вместо откраднатия от него син на Орм. Всъщност си истинският син на Имрик от майка-робиня, но дъщеря не на кой да е, а на Илрид, царя на троловете.

Валгард грубо я отхвърли от себе си. Капки пот се търкулнаха по челото му.

— Лъжа!!! — без дъх изстена той — Лъжа...

— Истина е! — хладно възрази красавицата, като бавно се приближаваше към него. Той отстъпи задъхан. Гласът й продължаваше да бъде равен и непреклонен. — Защо не приличаш на децата на Орм и изобщо — на хората? А? Защо презираш Богове и човеци, бродиш в самота и намираш утеха единствено в яростта на убийствата? Защо ни една човешка жена, с която си бил в леглото, не зачена от теб? Защо животните — както и малките деца, впрочем — се страхуват от теб? — Тя го притисна в ъгъла, а очите й не му даваха шанс да се изплъзне. — С какво друго може да се обясни всичко това, освен с простата истина, че не си човек, Валгард?

— Но аз... Аз съм расъл като всички тях, хората, нямам непоносимост към желязо и свещени предмети, дори не съм магьосник, чуваш ли се какво говориш?!

— Ха! И това е работа на Имрик, вероломния ти баща, който те е лишил от всичко, което ти принадлежи по рождение, заменяйки те за сина на Орм. Той е направил така, че да приличаш на откраднатото дете. И си израсъл в задушаваша човешка среда, където просто не е могла да се изяви магическата сила, дремеща в теб. Ти можеш да растеш, да старееш и да умреш по бързия график на човешките същества, светите и земните неща, от които се боят елфите, не са

страшни за теб, но за тази съмнителна възможност Имрик е заплатил с цената на принадлежащото ти по рождение право на безсмъртен живот. Но коварният граф не успял — а и никой не може — да вложи в теб човешка душа, Валгард. Обаче по човешки ще изгаснеш без време, така, както изтлява една лоена свещ и няма надежда да попаднеш нито в небесата, нито в ада, нито в пределите на старите Богове... въпреки че си осъден да живееш не по-дълго от обикновен простосмъртен!

Като чу това, Валгард изкрещя, отблъсна я от себе си и изхвъркна през вратата. Жената го изпрати с безмълвна усмивка на устните.

Навън бе хладно и бушуваше ураган. Валгард се върна едва когато падна мрак. Върна се прегърбен и унил, но очите му блестяха, когато ги закова върху своята възлюбена.

— Сега ти вярвам... — изломоти той. — Тук повече няма на кого друг да вярвам... Навън видях демони, носещи се с урагана и снеговете... Кръжаха наоколо и ми се присмиваха! — той се сви в тъмния ъгъл на стаята. — Жалката игра на моя живот е загубена... Загубих родния дом, близките си и дори душата си... която всъщност никога не съм имал! Сега разбирам, че съм бил само сянка на могъщи сили, които могат ме духнат като свещ. Лека ти памет, човеко Валгард, лека ти памет! — С тези думи той падна на кревата и заридя.

В отговор жената загадъчно се усмихна, изтегна се до него и го целуна. Целувката ѝ беше като огън и вино. Той изумен вдигна очи.

— Думи, недостойни за Валгард Берсеркера, най-могъщия сред воините, чието име всява ужас на всички — от Ирландия до Гардарики... — прошепна му тя. — Мислех си, че с радост ще посрещнеш истината и ще пожелаеш да промениш съдбата си, като я дооформиш с огромната си секира. Ти жестоко си отмъсти за далеч по-незначителни обиди от тази: да ограбят природата ти и да те затворят в тъмницата на обикновената смъртност!

Валгард почувства, че някаква сила се надига в него. Докато прегръщаше и галеше възлюбената си, тази сила нарастваше заедно с ненавистта към всичко, което не е част от нея.

— Но какво мога да направя? Как мога да си отмъстя? Дори не виждам елфите и троловете, освен ако сами не го пожелаят!

— На това много лесно мога да те науча — отговори тя. — Не е чак толкова трудно да придобиеш особеното вълшебно зрение, с което

така или иначе се раждат съществата феъри. След това, ако пожелаеш, ще можеш да унищожис тези, които са ти пожелали зло и да се подсмиваш над изгнанието си, бидейки по-могъщ от който и да крал е на хората.

Валгард я погледна втренчено.

— И по какъв начин? — попита той.

— Троловете се готвят за война със старите си врагове — елфите — каза тя. — Илрид възнамерява скоро да нахлуе с войска в Елфхайм, но като начало, мисля, че ще удари по силите на Имрик тук, в Англия, за да обезопаси фланга си в тил, преди да се е отправил на юг. Скефлок ще бъде сред най-силните хора на Имрик, защото не се страхува нито от желязо, нито от християнски осветени предмети. Този приеман син на Имрик заема мястото, което по право принадлежи на теб. Ако побързаш с отплаването към Илрид и му поднесеш богати дарове, ако му предложиш човешката си сила, след като, естествено, му разкажеш и за произхода си, би могъл да заемеш високо място в армията му. А като нахлуете в Елфхюф, можеш да очистиш Имрик и Скефлок и тогава ти е вързано в кърпа, че Илрид ще те помаже за граф на бившите британски владения на елфите. А когато добиеш и магически умения, ще постигнеш и още повече: да, ще можеш да се научиш как да промениш това, което направи с тебе Имрик и да станеш, подобно на истинските тролове и елфи, безсмъртен до края на този свят.

Валгард се изсмя, а смехът му наподобяваше скимтенето на ранен вълк.

— Да бе, на това му се вика идея! — възкликна той. — Така, или иначе, престъпник, убиец и нечовек като мен няма какво повече да губи. Ако ми е съдено да се присъединя към пълчищата на мрака и гробовния студ, то нека да е от все сърце! О, жена, жена, ти направи с мен това, ти ми причини такова зло, но аз съм ти благодарен! — след тези думи Валгард започна дълго и неистово да я гали, а когато проговори отново, гласът му си беше върнал хладината и спокойствието. — Как изобщо се стига до Тролхайм? — попита в заключение той.

Жената открихна една ракла и извади от там кожена торба с гърло, завързано на възел.

— Трябва да отплаваш точно в деня, който ще ти назова — каза тя. — Когато всички се качат на кораба и вече тръгвате, развържи този

мах. Вътре има вятър, който ще те откара там, където е нужно и вълшебното зрение, с помощта на което ще виждаш владенията на троловете.

— А какво ще стане с хората ми?

— Те ще бъдат част от дара ти на Илрид. Троловете ще се зарадват на възможността да си устроят един весел лов на човеци по планините, а освен това ще усетят, че твоите хора са грешници, за които нито един бог няма да се застъпи.

Валгард сви рамене.

— След като ми е съдено да бъда трол, защо в кръвта ми да няма и предателство! — заключи той с насмешка. — Но какво още мога да му дам, което да му хареса? С положителност притежава море от злато и скъпоценни камъни!

Жената дяволито присви клепките си.

— Ще му дадеш това, което струва по-скъпо. Орм има две дъщери девици, а троловете са доста похотливи. Ако вържеш момите и ги отведеш в Тролхайм, но така, че те да не успеят по пътя да се прекръстят нито веднъж или да назоват името Христово...

— Само не и тези двете! — възрази ужасен Валгард — Заедно сме расли и, откровено казано, съм им причинил вече достатъчно зло.

— Точно тези двете! — натърти жената. — Ако Илрид те вземе на служба, трябва да бъде уверен, че си скъсал всички човешки връзки, нали?

Валгард продължи упорито да отказва, но тя се притисна към него, целуна го и започна да го омайва с разкази за черна слава, безсмъртие и величие, които го очакват. Накрая отстъпи.

— Но как бих искал да знам коя всъщност си ти... най-злата и най-прекрасната на този свят! — прошепна той.

— О, когато опознаеш жените елфи, твоите бъдещи робини, ще забравиш за мен, бъди сигурен.

— Никога няма да забравя за теб! Ти, която ми отвори очите!

Вещицата отговори с многозначително мълчание.

Тя задържа Валгард в дома си толкова, колкото смяташе за необходимо. Отлагаше часа на разплатата с народа феъри, преструвайки се, че уж прави сложна магия за връщане на вълшебното зрение на човека трол. Но едва ли това беше толкова необходимо, тъй като красотата и любовта ѝ го придържаха по-здраво от верига.

Снегът вече бе покрил цялата гора, когато тя накрая му каза:

— Време е да тръгваш.

— Не аз, а ние. Двамата — уточни той, вземайки я в прегръдките си. — Трябва да дойдеш с мен, не мога да живея без теб. Ако не дойдеш доброволно, ще те взема със сила. Та как бих могъл да живея без теб?!

— Много добре — въздъхна тя. — Въпреки че май ще решиш иначе, когато ти дам зрение — тя стана, погледна го в упор и прекара ръка по лицето му, някак замислено усмихната. — Ненавистта е суров учител... — допълни тя. — Наистина не съм предполагала, че отново ще опитам удоволствията на живота, Валгард... но трябва да се разделим, колкото и да ми е тъжно на мен самата... Желая ти успех, скъпи мой! А сега... — Тя докосна очите му с връхчетата на пръстите си. — Гледай!

Спретнатата стая на мъничката къщурка и високата чернокоса красавица пред него заплуваха като дим, люшнат от вятъра. Нещата наоколо променяха формата си, започваха да стават не такива, каквито изглеждаха в омагьосаните от заклинанията очи, а каквито си бяха в действителност...

Той видя... И се ужаси!

Беше седнал в мръсна сламена колиба, където мижаво пламъче от прихлупено огнище хвърляше здрачна светлина върху купчина кости, парцали, ръждиви инструменти и пособия за магьосничество. В него се бяха вперили мътните очи на вещица. Лицето ѝ — маска от набръчкана кожа, нахлузена на беззъб череп. В провисналата ѝ гръд се беше вкопчил гнусен плъх.

Ужасен, той скочи на крака. Трябваша му още няколко мъчително дълги мига, докато всичко в него се преобърне с краката нагоре, докато схване напълно кой го беше подтикнал към братоубийство... и към отцеубийство...

А вещицата хитричко присви вежди.

— Миличък мой — цинично се изкиска тя, — смяташ ни все още да отплаваме двамцата на корабче, сред папани вълнички и амурчета? Нали уж се закле, че никога няма да се разделим?

— Не-е-е!!! — изрева берсеркерът и инстинктивно грабна оръжието си. — Ах, ти, гадино, заради теб станах престъпник! — Както винаги, почти светкавично замахва с бойната си секира... но

явно не достатъчно бързо за една вещица... В секундата на удара тялото ѝ вече се беше изплъзнало. Някъде...

На пода се разбягаха два плъха. Секирата на берсеркера се заби в земята пред дупката, в която се плъзнаха отворотелните гадини.

В истинско изстъпление, Валгард грабна една цепеница от купа с дърва и я метна в огнището. Когато се разгоря, той я хвана с гола ръка и заби върха ѝ в парцалите на насмоления таван. Пусна цепеницата, която се сгромоляса в искри пред него и облиза опарената си длан. Таванът над него беше лумнал със сух трясък.

Валгард изхвъркна навън, но остана да наблюдава как изгаря колибата, готов да халоса със секирата си всеки и всичко, което изскочи от нея. Но пред него имаше само танцуващ огън, виелица и съскащ в пламъците сняг. Когато нищо повече, освен пепел не остана от жилището на вещицата, той се провикна:

— Заради теб, гадино, загубих дома си, близките и всяка надежда, заради теб се отрекох от предишния си живот и сега встъпвам в царството на мрака, заради теб нямам друг избор, освен да стана трол! Чуй ме, вещице, ако още си жива! Ще се възползвам от съветите ти. Ще бъда граф на троловете в Англия, а може би един ден и крал на цял Тролхайм, но... Но тогава ще стоваря върху теб цялата сила, която ще съм придобил, така да знаеш. Ти, или който и да е човек, елф или... който там още ми застане на пътя, ще познае моя гняв... И никога няма да се успокоя, докато не те одера жива — теб, която разби сърцето ми и го изпълни с мрак!

Валгард се обърна и с животинска лекота се затича на изток, където изчезна в снегопада. На сигурно място под земята, вещицата и нейният приятел му се присмиваха. Всичко вървеше по план.

Хората, съставящи екипажите на корабите на Валгард, бяха измежду най-ниско падналите викинги — повечето прогонени от своите земи и до един — неканени гости, където и да се мярнат. Това бе и основната причина Валгард набързо да си купи собствена земя, за да имат къде да презимуват. Там съратниците му си прекарваха добре, обслужвани от роби, но бяха толкова сприхави и буйни, че само някой като него би могъл да ги удържа заедно.

Когато до ушите им достигна вестта за убийствата, веднага се досетиха, че цялото население от Земята на датския закон скоро ще нахлуе тук, за Да търси разправа и припряно снаряди кораб, с който

да бъдат в готовност за бягство. Но никак не можеха да се споразумеят накъде да поемат сега, през зимата. Естествено, заваля порой от караници и сбивания. И така можеше да продължава чак докато враговете им ги изненадат, ако междувременно не се беше върнал Валгард.

Той пристигна малко след залез-слънце. Маститите, пищно окосмени мъже, бяха насядали и поглъщаха рог след рог, оглушали от собствената си глъчка. Доста от тях похъркваха на пода заедно с кучетата, други кряскаха и се обсипваха с обиди по повод най-дребни глупости, а свидетелите на поредната караница, естествено, съответно бяха по-склонни да наляят масло в огъня, отколкото да помогнат на другарите си в успокояване на топката. От време на време в разбърканото множество на веселящите се негодници се стрелкаха изплашени роби и робини, отдавна изплакали докрай сълзите на злочестата си съдба.

Валгард пристъпи към високия, празен стол, който винаги се пазеше за него — огромен и страшен, с изражение по-мрачно от всякога, а голямата секира, сега наричана „Братоубийцата“, бе праметната през рамото му. Тишината се разпростря на вълни между присъстващите — дотолкова, че само огънят в залата издаваше някакъв звук.

Берсеркерът заговори сред пълното мълчание:

— Не можем да останем тук. Въпреки че вие самите не сте били в имението на Орм заедно с мен, клането там ще послужи за добър повод на неговите хора да ви видят сметката. Добре. Ама и ние не сме вчерашни. Знаем едно място, където можем да завоюваме огромни богатства и слава, натам ще се отправим вдругиден по зори.

— Къде е това място и защо да не отплаваме още утре? — поинтересува се един от неговите капитани, възрастен човек, покрит с белези, на име Щайнгрим.

— Защото имам още една сметка за уреждане в Англия, с която ще се заемем всички заедно именно утре! — отвърна мрачно Валгард.
— А колкото до първата част на въпроса, нашата цел е Финландия.

Вдигна се шум. През него се дочу гласът на Щайнгрим:

— Нищо по-глупаво не съм чувал през целия си живот! Финландия е бедна и пустинна земя, а за да стигнем дотам, трябва да пресечем море, което е опасно даже и през лятото. И какво толкова

можем да завоюваме по финско, освен смърт, като потънем още по пътя, или попаднем под властта на върлуващите там демонични магьосници, или — в най-добрия случай — криво-ляво да презимуваме в студени пръстени колиби... стига и такива да успеем да си построим, преди да ни вкочанеят пръстите! Ей, човек, на една ръка разстояние са ни Англия, Шотландия, Ирландия... дори Оркнейските острови, на юг са проливите на Валония, а там наистина има какво да се плячкосва!

— Дадох заповед и ще се подчините! — отрязва хладно Валгард.

— Не и аз! — изпъчи се Щайнгрим. — Май си откачил, човече, докато си се скитал по горите!

Като дива котка берсеркерът се хвърли върху капитана. Братоубийцата му се стовари върху главата на стария моряк. Един от хората изкрепя, сграбчи копието си и се опита да прониже жестокия вожд. Берсеркерът пъргаво отбягна удара, изтръгна пръта на копието от ръцете му, сграбчи нападателя през кръста, вдигна го високо и със всичка сила го запрати на Земята. Човекът дълго време не помръдна. Валгард потри длани, измъкна секирата си от главата на Щайнгрим, застана освирепял и разкрячен сред кълба пушек в светлото петно до огъня, а очите му засвяткаха като парченца морски лед.

— Някой още да ми се перчи? — осведоми се вождът на негодниците със смразяващ глас. Никой не помръдна и не промълви и дума. Валгард се върна на мястото си, за да продължи кратката си реч:

— Постъпих така жестоко, защото повече не можем да я караме постарому, разединени като вълци единаци. К'ва е тая работа, бе — всеки за себе си и никой за другите! Слободията беше дотук, хора! Ще изгинем като пилци, ако не се превърнем в един човек, в една воля, в една грамада мускули, на която главата съм аз... ясно ли е?! Знам, разбира се, че планът ми на пръв поглед изглежда малко глуповат, но Щайнгрим трябваше да ме изслуша докрай. Работата е там, че през това лято един богаташ се е установил по финско в обширно имение, което значи, че можем да си плячкосаме всичко, което ни се поиска! Никой няма да очаква викинги през зимата и ще е лесно да си преджобим имението! По-лесно от сама девица в полето! Не ми пука от лошото време, знаете, че мога да предсказвам и бури, и всичко... Ей с тези ноздри подушвам попътния вятър!

Някак всички изведнъж си спомниха, че ръководството на берсеркера досега винаги им бе носило успех. Така си е. Колкото до Щайнгрим, сред присъстващите нямаше негови роднини или боен побратим. Това уреждаше нещата.

Цялата измет се провикна в нестроен хор, че ще последва Валгард, накъдето и да ги поведе. Изнесоха тялото на стария моряк и пиянството отпочна с двойна сила, а берсеркерът събра капитаните около себе си.

— Както споменах преди малко, има едно място, което ще ограбим, преди още да сме напуснали Англия — обясни им той. — Лесно е и се очаква добър улов!

— Кое пък? — попита някой от насъбралите се.

— Имението на баща ми, Орм Силния, когото заклах, и който едва ли може с рязано гърло да го защити, защото е мъртъв като сечен дънер.

Даже в очите на такива грабители това намерение изглеждаше прекомерно зло, но те не се осмелиха да противоречат на вожда си.

Междувременно поменът за Кетил бе прераснал в помен за Асмунд и самия Орм. Всички, дошли да почетат паметта им в семейното имение, пиеха мълчаливо и печално. Орм се бе доказал като мъдър вожд, хората го бяха обикнали и го уважаваха заедно със синовете му, независимо от това, че до последния си ден беше останал неверник.

Земята още не бе скована от настъпващия мраз, когато слугите се заеха усърдно с изкопаването на гробове на следващия ден след убийствата.

На място беше пренесен и най-добрият кораб на Орм. Вътре положиха както скъпоценности, така и всичката храна, която бе необходима за дългия му последен път. Личните му коне и кучета бяха умъртвени и също пренесени в погребалния кораб, а в него бяха затворени живи и робите му, нагиздени с най-хубавите облекла и оръжие. Под ръка им бе оставено всичко, от което покойният главатар можеше да има нужда. Той сам беше пожелал, ако се случи най-лошото, да бъде погребан по този начин и бе изтръгнал от жена си обещание желанието му да се изпълни на всяка цена.

След няколко дни, когато приготовленията привършиха, Елфрида застана пред мъртвите. Беше мрачен, сив зимен ден. Жената на

покойника стоеше изправена над тях, заковала поглед върху останките на Орм и синовете си. Дългите ѝ невчесани коси падаха на гърдите им, като същевременно скриваха собственото ѝ лице от присъстващите.

— Без колебание бих сложила край на живота си и бих тръгнала заедно с вас, но свещеникът ме убеди, че това е грях — заяви тя. — Но животът ми отсега ще бъде тежък. Вие бяхте добри момчета, Кетил и Асмунд, и вашата майка ще скърби за смеха ви. Сякаш беше вчера, когато ви пеех приспивните песни и се унасяхте на гърдите ми... Бяхте тогава мънички, а как изведнъж пораснахте и се превърнахте в силни, стройни мъже... гордост за Орм и за мен! — Тя извърна очи от останките на синовете си и се усмихна на съпруга си. — А ние с теб често се карахме, Орм, любими, но това нищо не значеше, защото ти ме обичаше повече от всичко на света... както и аз теб! Ти беше добър с мен, Орм, а сега си мъртъв, и на този свят остана само студът... само студът! Ето за какво моля всемилостивия Господ: да ти прости това, което си извършил против законите му, тъй като ти беше неук в Божиите работи, но посвоему много мъдър във военните и морските дела и ръцете ти бяха умни, когато майстореше люлки или играчки за децата... И ако се случи така, че Господ да не може да те пусне на небето при себе си, тогава ще го помоля да ме прати при теб... да, и дори да се отправиш към твоите езически Богове, дори тогава ще те последвам. А засега прощавай, Орм, обичах те и винаги ще те обичам. Прощавай, съпруге мой. — Тя застана на колене и целуна мъжа си. — Студени са устните ти... — прошепна объркано тя и се огледа с отсъстващи очи. — Ти така не си ме целувал, Орм... Не, това не си ти, който лежи мъртъв на погребалния кораб... къде си всъщност сега, Орм?

Изведоха я припряно от кораба и хората дълго и усърдно го засипваха с пръст, а най-отгоре положиха курган.

Свещеникът не одобряваше подобно езическо погребение, но все пак освети земята и Асгерд щедро му се отплати за множеството служби в името на душите на умрелите.

Младият човек на име Ерленд Торкенсон, годеник на Асгерд, прошепна на бъдещата си невеста:

— Опустя мястото сега, когато най-важните му хора си отидоха.

— Да... — отвърна тъжно момичето. Хладният вятър, духащ от страна на морето, донесе сухи снежинки и украси с тях къдриците ѝ.

— Слушай, аз и няколко от моите приятели ще останем тук, за да възстановим реда, доколкото е възможно — предложи той. — След това ще се ожения за теб, Асгерд, и майка ти и сестра ти ще се преместят да живеят при нас... какво ще кажеш, а?

— Никакво женене, докато Валгард не бъде обесен, а главорезите му — изпепелени в собствената им бърлога! Ето какво ще кажа! — разгневи се невестата.

Ерленд се усмихна почти насила.

— Това скоро ще се случи — успокои я той. — Стрелата на войната вече премина от ръка в ръка. И мисля, че преди да успеят да се скрият или да съберат силите си в едно, ще очистим земите си от тази язва.

— Звучи добре. Дано да стане... — поклати глава Асгерд.

Повечето от гостите, почели помена, се разотидоха. Останаха само хората от имението и Ерленд с половин дузина юнаци. Падна нощта, а заедно с нея връхлетя и закъснелият леден вятър, носещ на крилата си сняг. Бурята виеше, обхождайки двора. В някакъв момент затрополи и градушка — като нозете на множество нощни разбойници, сновящи по покрива. Хората се бяха скупчили в единия край на обширна, тъмна и мрачна зала. Говореха си малко и пиеха много.

Внезапно Елфрида каза:

— Чувам, че навън има нещо.

— А аз не — каза Асгерд, след като се послуша. — В такава нощ навън не може да има нищо.

Фреда, на която не се харесваше отнесеня поглед на майка ѝ, я докосна до рамото и някак плахо я увери:

— Не си сама, мамо. Твоите дъщери никога няма да те забравят.

— Да... да... — Елфрида за първи път се усмихна. — Кръвта на Орм живее във вас и значи нощите, прекарани с него, съвсем не са били напразни... — тя се обърна към Ерленд. — Бъди ѝ добър съпруг. В невестата ти тече кръвта на вождовете.

— Какъв мога да бъда, ако не добър съпруг! — отвърна окуражаващо младият човек.

Точно тогава на вратата се почука. През шума на вятъра се дочу повелителен крясък:

— Ей, вие вътре, отваряйте! Веднага отворете или ще изпотрошим проклетата порта!

Хората скочиха да грабнат оръжието си. Когато бяха готови, един от слугите дръпна резето и бе съсечен на място от натрапниците.

Огромен и мрачен, защитаван от два щита едновременно — държани пред него от хората му — на прага застана Валгард.

— Нека жените и децата излязат веднага навън, за да останат живи. Хайде, хайде, по-бързо. Мъжете остават! Къщата е обкръжена и те ще изгорят в нея!

Хвърлено копие отскочи със звън от обкованите в желязо щитове. По-силно от обикновено замириса на дим. Миризмата идваше не от огнището, а отвън.

— Нима не ти е достатъчно това, което направи? — изкрещя Фреда в лицето на берсеркера. — Можеш да опожариш дори дома ни, щом така предпочиташ, но аз решавам да остана вътре! По-добре незабавна смърт, отколкото животът ми да е помилван от такъв изрод като теб!

Валгард не ѝ обърна внимание.

— Напред! — изрева той и последван от дузина побеснели викинги, нахълта вътре. Силите очевидно бяха неравни.

— Само през трупа ми! — провикна се Ерленд и, грабнал меча си, се хвърли върху натрапника.

Но съдбата беше пожелала думите му да се сбъднат...

Секирата-братоубийка изсвистя и мечът на защитника звънко отлетя встрани. Острието се впи хищно между ребрата му и Ерленд рухна на пода.

Валгард го прескочи и сграбчи Фреда за кръста. Друг викинг хвана Асгерд. Останалите оградиха похитени и похитители със стена от щитове. На сигурно място зад толкова брони и шлемове, грабителите без особен труд се добраха обратно до изхода. Мимоходом паднаха още трима души, опитали се да ги възпрат.

Тези от защитниците, които бяха попаднали в капан, защото все още се намираха в къщата, се въоръжиха по-добре и направиха опит да си пробият път навън. Но или намираха смъртта си, или бяха отблъсквани навътре от негодниците на Валгард, завардили всички изходи.

Елфрида се опомни от някакъв унес и с крясъци се спусна към вратата. Викингите на берсеркера я пуснаха да излезе.

Валгард за всеки случай върза ръцете на похитените момичета — можеха да не тръгнат доброволно и да се наложи да ги влачат насила.

Покривът на бащиния им дом вече бе избухнал в пламъци. Елфрида увисна на лакътя на берсеркера, а воплите ѝ кънтяха ясно дори през съскането и пукота на бушуващия огън.

— По-лош си бил и от вълк, нехранимайко такъв!!! Обесник с обесник, какво зло си намислил пак да стовариш върху последните си роднини, а?! Какво, какво-о-о?! С какво не са ти угодили собствените ти сестри, обеснико, които не са ти сторили нищо, освен добро?! Ах ти, главорез неден, как можеш така да стъпкваш сърцето на собствената си майка?! Пускай ги, пускай ги, ти казвам, нещастник такъв, пускай ги!!!

Берсеркерът посрещна воплите ѝ с каменно спокойствие. Гледаше я отвисоко с празни, студени очи.

— Не си ми майка! — заяви той след кратко мълчание и безмилостно я халоса с лакът по главата. Елфрида се свлече на снега в несвяст, а той се отвърна, давайки знак на своите хора да отведат двете пленени момичета долу в залива, при корабите му.

— Къде ни водиш, изверг?! — крещеше по пътя Фреда.

Асгерд се изхрани, опитвайки се да уцели берсеркера, който в отговор само се ухили.

— Спокойно, спокойно, сестрички, нищо страшно няма да ви направя. Напротив — наглата му усмивка разцъфтя докрай, — дори ви се поставям в услуга, защото сте предназначени за крал! — и подчертано въздъхна: — Ах, завиждам му! — след което се огледа. — Но все пак си познавам хората и няма да е зле да си отварям очите на четири, за да не ви разчекнат без време!

Някои жени останаха в обречения дом заедно с мъжете си, а други, които не пожелаха да изгорят, изведоха всички деца от къщата. Главорезите направиха с тези жени каквото им се прииска, след което ги пуснаха да си ходят обезчестени. Навсякъде бушуваше огън — дори околните сгради бяха опожарени след грабежа.

Валгард остана само колкото да се убеди, че хванатите в клопка мъже са загинали и побърза да изчезне, преди съседите, видели огъня, да побързат на помощ.

ГЛАВА 7

ТРОЛХАЙМ

Викингите натовариха корабите и ги изведоха в открито море, гребейки против вятъра, който обстрелваше палубите с ледени вълни.

— Така никога няма да се доберем до Финландия! — измърмори кормчията, извърнал мокрото си лице към берсеркера.

— На друго мнение съм — възрази спокойно той.

И точно по изгрев-слънце, както му беше наредила вещицата, размота възлите на поверената му кожена торба. На момента връхлетя северен вятър. Платната се издуха, корабите изскърцаха и се понесоха по вълните.

Когато бързащите на помощ съседни се стекоха от всички страни към имението на Орм, намериха само обгорели греди, планини от пепел, тлеещи въглени и няколко обезчестени жени, ридаещи заедно с децата.

Само Елфрида не проронваше нито сълза, нито дума. Тя бе приклепнала до общия гроб на мъжа и синовете си, а дрехите и косите ѝ се вееха на вятъра. Седеше така и не помръдваше, а празният ѝ поглед се рееше над морето.

Вече три дни и три нощи минаха, откакто корабите на Валгард, благодарение на северния вятър, бяха отплавали право към целта, без нито веднъж да намалят ход. Един от тях дори не издържа натиска на вълните и потъна. На останалите постоянно изстребваха нахлуващата през борда вода. По корабите зашумоля сподавен ропот, но страхът от Валгард надделяваше над мисълта за бунт.

А той прекара почти цялото това време закован на носа на своя кораб, загърнат в дълъг, побелял от морска сол кожен плащ, и не откъсваше поглед от хоризонта. Веднъж някакъв член на екипажа се осмели да влезе в спор с него и берсеркерът на място го пречука, а тялото му безцеремонно изхвърли зад борда. Той говореше малко, пестеше думите си и това напълно устройваше екипажа, който

изтръпваше всеки път, когато тежкият му поглед се стоварваше върху някой от тях.

През цялото време не откликна на нито една молба на сестрите си, но ги бе разположил на сигурно място под палубата, не позволяваше на мъжете да ги безпокоят и им заделяше от най-хубавата храна.

В началото Фреда упорито отказваше да яде.

— Никога няма да пипна нещо от ръцете на този коварен братоубиец! — избухваше тя всеки път, когато ѝ носеха храна. На бузите ѝ се утаяваше сол не само от морската вода...

— Напротив, яж поне за да поддържаш силите си! — съветваше я Асгерд — Първо, ти не приемаш негова храна, защото нищо тук не е негово, след като е заграбено, и второ — може би ще имаме все някакъв шанс да избягаме. Ако не паднем от изтощение и не спрем да молим Господа наш за помощ...

Веднъж Валгард, промъкнал се незабелязано зад тях и надаващ любопитно ухо, рязко се намеси в разговора им.

— Именно това ви забранявам! И ако чуя нещо подобно, ще се наложи да ви запуша сладките устенца!

— Така да бъде — отговори му Фрида, не особено изненадана от присъствието му, — но молитвата живее по-скоро в сърцето, отколкото на устата, убицецо.

— Въпреки че и там е свършено безполезна — подхвърли лукаво Валгард. — Да знаете само колко от женичките, които са ми падали в ръцете, са викали на помощ своя Господ, ехе-е, но от това имаха много малко полза. Впрочем, така или иначе не смятам да търпя разговори за каквито и да било Богове на своя кораб — той наистина не смяташе, че небесата ще им се притекат на помощ, но все пак не желаше да поема и най-малкия риск, а и го дразнеше да слуша за нещо, което бе завинаги изгубено за него.

След краткия разговор той потъна в мислите си, а сестрите му се умълчаха.

Скоро на кораба се възцари пълна тишина. Нищо не се чуваше, освен свиренето на вятъра в такелажа, плисъка на кипналите вълни зад борда и скрибуцането на такелажните лебедки. Над главите им плуваха сиви облаци, сипещи ту сняг, ту градушка. Корабите се изкатерваха до гребените на високите вълни и плавно се спускаха по гърбовете им.

На третия ден, почти през нощта, когато небето беше толкова ниско, че изглеждаше изтъкано от мрак, те достигнаха Финландия. Приливът разбиваше вълните си в мрачния назъбен бряг, изникнал съвсем неочаквано на един хвърлей от тях.

— Това е гадна земя — изломоти кормчията с тръпка на омерзение в гласа — и май няма следа от имението, за което ни говореше...

Вождът на главорезите, по изключение, пусна хапливата забележка покрай ушите си.

— Дръж курс към онзи фиорд там! — заповяда той.

Отнякъде задуха попътен вятър и зъбчатият бряг бързо остана зад гърба им. Но с навлизането навътре във фиорда вятърът отслабваше. Скоро се наложи да спуснат платната и гребците запретнаха ръкави. Единствените звуци, които продължиха да се чуват зад кърмата, бяха от плискането на веслата в утихналата тъмна вода. Наближаваха посочения от Валгард скалист склон, където с помощта на новопридобитото вълшебно зрение той бе успял да различи осанките на троловете, невидими за екипажа. На ръст те бяха по-ниски от него, но практически двойно по-широки в рамената. Имаха къси, криви нозе и плоски, ноктести стъпала. Ръцете им наподобяваха дървесни клони и провисваха до коленете им. Широките им тела бяха покрити с опната, студена и хлъзгава зелена кожа. Почти всички бяха плешиви и техните грамадни глави с масивни носове, несъразмерно големи, зъбати морди, хлътнали очи и заострени връхчета на ушите наподобяваха недрани черепи, сушени на кол. Нямаха бяло около зениците — очите им приличаха на черни локвички от двете страни на подпухналия нос.

При вида им берсеркерът не можа да избегне хладната тръпка по кожата си.

— Да не замръзнеш, ей! — обади се загрижено един от неговите хора.

— Не, не, всичко е наред... — изломоти той. А на себе си прошепна: — Надявам се жените на елфите да са малко по-сносни от тези там. Ама както и да изглеждат, троловете са великолепни воители, поне така съм чувал!

Викингите доплуваха до брега и изтеглиха корабите си на суша. След това някак объркано се заоглеждаха в тъмнината. Валгард

виждаше много добре как троловете ги обкръжават.

Схватката беше поразително кратка и ужасяваща, най-вече защото хората не можеха да виждат нападащия ги враг. Колкото до троловете, те носеха съвсем малък риск, въпреки че случайното докосване на желязо би убило на място всеки от тях — но в повечето случаи те умело избягваха подобни случайности.

Смехът им, по-скоро дрезгава кашлица, отколкото смях, се подемаше и усиляше от ехото на скалите, докато те сластно разчленяваха с кривите си пръсти човешките черепни кости или насичаха на кръгчета всеки отделен крайник на поредната жертва. Избягалите викинги се превръщаха в плячката на забавен лов сред близките гори.

Кормчията видя как погиват един по един приятелите му, докато вождът им стои спокойно, небрежно опрян на секирата си.

— Това е твое дело! — нададе той отчаян вопъл.

— Представи си, да! — отвърна предизвикателно берсеркерът и мечовете им с дрънчене се кръстосаха. Полутролът бързо се справи с кормчията си, а и схватката наоколо вече утихваше.

Капитанът на безвкусните същества тържествено пристъпи към Валгард.

— Изказвам ти всеобща благодарност за страхотното представление, с което ни удостои! А сега приеми поканата на краля, който ти оказва чест, дори по-голяма от тази, с която размекна сърцата ни!

— Приемам покорно и ще побързам да последвам високата повеля! — отвърна Валгард в същия дух.

Тронната зала на краля на троловете беше огромна като дворец, изсечен направо в скалния масив и пребогато украсен със скъпоценности, наградени в битките с елфи, коболди, джуджета и други същества — в това число и хора.

Скъпоценни камъни с невиждана големина блестяха по стените, между впечатляващи с пъстротата си гоблени, а масите от черно сандалово дърво и слонова кост — застлани с покривки от златна сърма — бяха отрупани с изящни съдове, пълни с обещаващи блюда. Безкрайната редица от огънове, лумнали в основата на стените, хвърляха обилна светлина върху пищните одеяния на троловете-господари и на техните държанки.

Робите — елфи, джуджета и коболди — сновяха припряно из тронната зала, накичени като елхи със сребърни подноси и всякакви съдове с ястия.

Очертаваше се особено тържествен пир, за блюдата на който бяха внимателно откраднати особено невинни, апетитни дечица — както човешки, така и от народа феъри, а по-обикновените манджи бяха приготвени от разнообразен скот, коне, цели свине и птици. Изобилието се допълваше от преливащи кани с отлежали южни вина. В задимения въздух ехтеше ръмжаща музика от фалшиво изпълнени дисонанси — каквато именно обожаваха напърчените ушища на троловете.

Покрай стените, между огньовете, бяха наредени многочислени стражи — неподвижни като езически идоли от сечен камък. Червеникавата светлина превръщаше бляскавите остриета на копията им в кръшно извиващи се, заострени пламъчета.

Тези от троловете, които вече нетърпеливо се бяха нахвърлили върху вечерята, лакомо помляскваха младо човешко, елфско и друго полусурово месо, сърбайки направо от каните с вино, а между хапките и глътките любезно си разменяха пищни ругатни сред невъобразимия грохот на тържеството.

Но властелините на Тролхайм седяха спокойно и неподвижно в своите изпъстрени с хитроумна дърворезба господарски кресла.

Валгард отправи любопитен поглед към Илрид, краля на троловете. Владетелят беше необичайно широк и късоврат, имаше едро лице, прорязано от бръчки, и дълга зелена брада. Когато неговите черни като омут очи на свой ред се спряха върху пришълците, по гърба на подхвърленяка-берсеркер запълзяха мравки и той изпита почти непреодолимото желание да се скрие някъде. Но все пак трябваше да се представи.

— Привет на теб, благородни Кралю, най-велик измежду властелините! — изскърца пресипналият му глас — Аз, Валгард Главореза, с право наричан Берсеркер Братоубиец и приходящ от Земите на датския закон в Англия, съм тук, за да заема смирено място сред редиците на непобедимите ти бойци! Бе ми казано от една зла-презла вещица, че си баща на моята майка и повярвах на тези прекрасни слова. Сега с радост те уведомявам за произхода си.

Крал Илрид поклати благосклонно короната си от чисто злато.

— Знам, знам. Всичко знам аз... Е, като си вече тук, както казват, добре дошъл у дома, Братоубиецо, надявам се, че Тролхайм ще бъде съвсем по вкуса ти. — Страховитият кралски взор се спря на двете вързани момичета, които, не виждайки с обикновените си човешки очи троловете, мълчаливо — и дори някак с достойнство — очакваха понататъшната си съдба. — Това пък какво е? А?

— Скромнен дар — малко сухо отвърна Валгард, но се поклони доземи. — Дъщеричките на приемния ми баща... този, при когото още в бебешката люлка бях подхвърлен от коварния граф на елфите Имрик Вероломни, и който беше удостоен с щастливата злочестина да ме отгледа като свой син, докато заклах и него, и приемните си братя... А тези, двечките... Познавам ги от деца — какви са палави и гъвкави, та си рекох... Ами, може и да ти се усладят, така, нали.

— Хо-хо, хо-хо, хо-хо! Ха-а-а!! — смехът на краля разтърси настъпилата тишина — Прекрасен дар! Откога не съм драл и мачкал в лапите си стенеща, разтреперана, олигавена, мно-о-ого послушничка и доскоро малко нещо девствена човешка самка... Ох-xxx!! Ей, добре си ми дошъл, Валгард Берсеркер! Рицар си ти, рицар! Чувате ли всички? Рицар и благороден трол е моят внук!

Той скоочи от трона и пристъпи към момичетата.

Фреда и Асгерд сляпо се оглеждаха — нали човешките същества не можеха да виждат троловете. Затова не беше трудно да се отгадаят мислите им: „Къде сме всъщност? Тъмна пещера и Валгард разговаря с нищото... А ехото му отвръща с някакъв гнусен глас...“

Същинският притежател на гласа сякаш прочете тези мисли.

— Не, първо трябва да видите новия си дом! — постанови Илрид и докосна очите им. И момичетата незабавно придобиха магическото зрение, позволяващо им да съзрат кой се е привел над тях. Смелостта им мигновено се изпари. Не зависимо от клетвите, които взаимно си бяха дали — да пазят достойно самообладание при всички обстоятелства — ужасените им вопли дълго огласяха тронната зала, докато крал Илрид се гърчеше от демоничен смях...

ГЛАВА 8

ПЪРВА СРЕЩА

Междувременно елфите подготвиха масивен удар срещу Тролхайм. Екипажите на петдесет кораба бяха набрани измежду най-доказалите се на бойното поле британски елфи, а самите плавателни съдове стояха под магическата защита както на вълшебството на Имрик, така и на заклинанията на най-мъдрите му магьосници.

Предполагаше се, че благодарение на тази магия бойните кораби ще са в състояние да доплуват незабелязани до фиордите на троловото кралство по бреговете на Финландия, а докъде след това армията на Имрик щеше да проникне по суша, зависеше в не малка степен от съпротивата, с която щеше да се сблъска.

Скефлок дори се надяваше да могат с относителна лекота да проникнат в самите палати на крал Илрид и да се върнат оттам с главата му. Нямахше търпение да се завихри битката.

— Не бъди безразсъден, момче! — предупреждаваше го Имрик. — Пали и убивай, но не губи воини в безсмислени приключения. Ще бъде по-добре, ако се научиш своевременно да претегляш цялата сила на врага, отколкото прибързано да изстребиш само стотина, загубвайки много от собствените си бойци.

— По малко и от двете неща — усмихна му се с юношеска самонадеяност Скефлок. — В нетърпението си приличаше на млад жребец; очите му горяха, тъмнорижавата му коса щръкваше дръзко изпод вързаната на главата му моряшка кърпа.

— Не знам... не знам... — Имрик придоби мрачен вид. — Не знам защо, но някак си имам чувството, че нищо хубаво няма да излезе точно от този поход... По-скоро бих го отменил...

— Дори да го отмениш, пак ще тръгнем! — възкликна пламенно Скефлок.

— Да, да, виждам, че, така или иначе, искаш да се отправиш натам... Всъщност, може и да не съм прав. Тръгвай тогава и нека успехът да е с теб!

Веднага след залез-слънце бойците заеха местата си на корабите. Луната хвърляше сребриста светлина и синкави сенки по скали и урви, на брега и след облаците, бягащи на изток. А вятърът в Земята на елфите изпълваше въздуха със своите песни.

Лъчите на нощното светило барабаняха като пръсти по белите гривни на вълните, сякаш ги подканваха да се разбият с грохот в стръмните скали на брега. Тези лъчи проблясваха и по оръжието на елфическото войнство, а издърпаните на брега кораби сами наподобяваха сенки и петна от лунна светлина.

Скефлок стоеше на крайбрежен пясък, загърнат в наметало, косата му се вееше, а очите му трескаво горяха. Към него се приближи Лиа, с не по-малко развята коса и същия огън в очите. Само че изглеждаше доста по-бледа от обикновено — може би от пълнолунието.

— Колко е хубаво да те видя преди тръгване! — извика ѝ Скефлок още отдалеч. — Изпей ми на прощаване песничка за късмет!

Красивата му приемна майка, която беше станала и първата жена в живота му, заговори — по привичката на развълнуваните елфи — предимно в мерена реч:

*Не мога да се приближа до теб!
Желязната ти ризница ми пречи...
И няма как по истинския начин
да обрека на сигурен успех
последната от първите ти крачки!*

Гласът ѝ събуждаше усещането едновременно за топъл летен полъх, ромоленето на бистър ручей и ехо от далечни звънчета:

*Но имам чувството,
че няма заклинания,
които да успеят този път
без време да предотвратят
замислените от съдбата рани...
Усещам, без да мога да докажа,*

*че ще отплуваш право към капана
на вероломна, хлъзгава фортуна!
И затова, във името на млякото,
с което като бебе те закърмих,
и в името на парещите ласки,
с които те дарявах като мъж
(в напъпилото пълнолуние),
те моля, забрави поне веднъж
войната и фаталните ѝ страсти!
Заклинам Боговете да те спрат
поне един... един-единствен път!*

— И ще бъде чудесна постъпка за вожд на елфи, главнокомандващ ударната сила на решителна схватка, който иначе би могъл да се завърне като победител, с главата на врага в торбичка през рамо, нали? — отвърна с гневен човешки сарказъм Скефлок. — Заради нищо и никого на света не бих се съгласил на подобен позор, дори заради теб, Лиа, и най-малко заради самия себе си!

— Да... да — в очите ѝ блеснаха сълзи:

*А... бях забравила, че тези същества,
наричани със името „човешки“,
животът на които по природа...
ужасно кратък е... през младостта си
готови са в прегръдките да грабнат
дори смъртта... със същата охота,
с която грабват искано момиче!*

— Само преди броени години те люлях в детската постеля, Скефлок, само преди броени месеци лежах до теб, доволна и щастлива в грейналите летни нощи, и за мен, безсмъртната, между тези две времена е минал само миг.

И май е без значение наистина,

в препускащата сметка на живота ти,
кога и как трупът ти ще нахрани
преситеното ято черни врани...
Но с теб не съм способна на преструвки...
Обичах те и знай, че те обичам
в безкрая на последната целувка!
и след тези думи наистина запя —
Пролетен повей вълнува морето.
Трепват моряшки души.
С чайките литвам. От там, откъдето
някой за нещо сгреши.
Всичко е минало. Нека забравим.
Щом е било, е било.
Литвам. А всъщност при него оставам —
с куцо, подбито крило.
Пушек и пепел в изтляло огнище.
Люлка в любими очи.
Пак съм загубила нещо. Но... нищо —
куцата чайка мълчи.
Яростен вятър подгонва вълните.
Буря ги брули без срам.
Бял албатрос към скалите политва —
горд като изгрев, и... сам!
Есенни капки танцуват в мъглата.
Трепкат сребристи води.
Всичко е преходно. Пясък. И вятър.
В пясъка — бързи следи.
Тръгва любимият. Право на север.
Буря в платната трещи.
В люлка игриви вълни го погребват —
куцата чайка крещи!
Сиви снежинки гнездят върху угар.
Тя се отърсва от тях.
Съм ли, не съм ли и аз като другите...
куцата чайка ли бях?

Песента не се хареса на Скефлок, защото предвещаваше неудача. Той се обърна встрани и подвикна на своите воини заповед да избутат корабите в морето и да заемат място на борда. Но щом се озова в морето, всякакви лоши предчувствия го напуснаха и предишният му плам се върна.

— Този вятър духа вече три дена... — каза бойният му другар Готланд. — И май лъха на магия. Възможно ли е някакъв вещер още преди три дни да е отплавал като нас на изток?

— Би било наистина страшно мило от негова страна да ни спести необходимостта да си заклинаме собствен вятър! — разсмя се Скефлок. — Но след като вече цели три дни е в морето, значи корабът му все пак е изработен от смъртни хора. Нашите морски съдове са далеч по-бързи!

Вдигнаха платна и стройните, увенчани с драконови глави кораби се втурнаха напред. Те се носеха като самата буря, като литнал сняг в мразовития есенен вятър. Белезникави в лунното сияние, вълните клокочеха след тях, пътуването беше като лек скок през шумящите води. Пеш, на кон или на кораби, елфите бяха най-бързите от всички феъри и още преди полунощ в далечината се мярна скалистият финландски бряг.

Белите зъби на Скефлок блеснаха в закачлива усмивка. И, в духа на елфите, изрази емоциите си в мерена реч.

*Хайде, тролци, идват гости!
Мечовете им са остри.
Рано пиле рано пее.
Който коли, той се смее.
Рано стигнахме на изток,
финските вълни ни плискат.
Кукумявките се кискат.
Хайде, тролци, идват гости!
Мечовете им са остри.
Знамето им — череп с кости.
Хей, съдба, съдба, съдбичке!
С троловете бъди добричка,
като се натръшкат всички!*

*Не им давай да се мъчат
щом отровната им злъчка
се разпука като цвѣчка!
Хей, съдба, съдба, съдбичке,
С троловете бъди добричка!
Рано пиле рано пее.
Който коли, той се смее.*

Елфите прибраха платната и се хванаха за веслата. В пълна бойна готовност флотът навлезе във фиорда, но пред очите на елфите не се показаха вражеските часови. Напротив, те видяха други кораби, изтеглени на брега — три човешки плавателни съда, екипажите на които лежаха окървавени на крайбрежните камъни.

Скефлок скочи на брега, в ръцете си държеше меч, а мантията му се развяваше зад гърба му.

— Странно... — замисли се той.

— Какво те учудва? — запита Готланд.

— Имало е битка, а няма оцелели.

— Изглежда са се скрили тук от бурята и са били нападнати от тролове? — предположи Готланд. — Това трябва да се е случило съвсем неотдавна. А този, който ги е убил, в момента сигурно докладва на Илрид за случилото се.

Скефлок доволно подсвирна.

— Имаме необикновен късмет! — провикна се той към останалите. Не изглеждаше учуден. Вместо да затръби с рога, подаде безмълвен знак с меча си. Нито той, нито елфите ги беше грижа за самите убити. Това бяха обикновени смъртни, все пак. Командите наскочиха в плитчината и изтеглиха корабите си на брега. Няколко елфи останаха да ги охраняват, останалите Скефлок поведе по пътеката навътре в континенталната земя.

Непосредствено зад бреговата линия им се наложи да минат през толкова тесен и тъмен проход в скалите, че обикновеният човек не би могъл да види и носа си, а после излязоха в планините, където снегът заслепяваше и мощни върхари подпираха небето. Вятърът диво крещеше, прегърнал воините с мразовитите си ръце. Накъсаните облаци се носеха под кръглата луна с такава скорост, че я караха да

мига. Гъвкавите като котки елфи се промъкваха през урви, катереха се по скалите и напредваха нагоре, дълбоко в планината, към пещерата на троловете.

С приближаването забелязаха група тролове, излизащи оттам — може би именно часовите на бреговата вахта — отправящи се назад към постовете си. Сред воя на вятъра се чу повелята на Skefflok:

— Бързо! Да им видим сметката!

Той скочи като леопард, а елфите го последваха.

Дрънченето на оръжия бързо подсети троловете каква е работата и това бяха последните звуци, които ушите им чуха. Естествено, шумът от кратката схватка достигна до пещерата, затова, когато нападателите нахълтаха, срещнаха доста по-усилено съпротивление.

Ударите на метал в метал се усилиха, когато елфите навлязоха във входния тунел. Бойните викове на нападателите и воплите на отстъпващите тролове накъсано ехтяха в дългото му гърло. Skefflok и Готланд щит до щит си пробиваха път в редиците на противника. Неповратливите и в болшинството си невъоръжени тролове падаха един след друг под тежките удари на мечовете им.

Един от воините уцели Skefflok с копие, но той навреме го отби със светкавична хватка на щита си. Стоманеното острие на меча му прониза нападателя право в сърцето.

С крайцеца на окото си забеляза връхлитащ отляво боздуган, толкова масивен, че би могъл да смаже главата му като яйчена черупка, но отново навреме реагира на щита си. От удара обаче се олюля. Падна на едно коляно, но замахна с меча и отсече крака на притежателя на боздугана. Веднага рязко се изправи, като мечът му описа хитроумна дъга, в края на която главата на още един трол се смъкна от раменете му. Дългите изнурителни тренировки си казваха думата. По воински умения, устрем и ловкост Skefflok нямаше равен...

Накрая защитниците все пак отстъпиха в голямата пещера. Елфите нададоха радостни викове, защото едва сега можеха спокойно да използват силата и преимуществата, които притежаваха при схватка с тролове. Те изтеглиха от гърбовете дългите си лъкове, опнаха ги и към редовете на троловете се понесе рояк стрели-самоцелки с водачи от сиви пера. Редовете на отбранителите трепнаха и се разпаднаха. Отпочна се пак ръкопашна схватка. Един трол в открито пространство

трудно можеше да се противопостави на пъргав, премятащ се във въздуха и едновременно с това нанасящ смъртоносни удари елф.

Измежду нападателите някои също паднаха сразени, с разсечени от тролски секири черепи, а и не малко от тях бяха извадени от строя с тежки наранявания и контузии.

А за троловете битката все още не предвещаваше фатален край и продължаваше да бъде не повече от предварително клане. Кралската охрана твърдо стоеше пред прохода, въвеждащ в празничната зала на техния повелител.

И когато елфите, довършили набързо всички останали, се опитаха да атакуват и този последен, мрачен строй тролски воители, удариха на камък — а и гърлото на прохода бе твърде тясно, за да използват бързината и уменията си.

Накрая отстъпиха, оставяйки след себе си немалко ранени и убити. Даже стрелите и копията не съумяха да сломят тази стена от щитовете, отбраняваща главната зала.

Докато Скефлок внезапно забеляза, че скалната арка над главите на защитниците е изтеглена доста високо нагоре. Междувременно зелената кръв на противника пълпеше към него по скалния под и се смесваше със собствената му яркочервена кръв, стичаща се по нозете му от плитки, но парливи рани. Шлемът му бе разбит, а мечът — затыпен. Хвърли оценяващ поглед върху височината на арката и нещо му хрумна.

— Правете като мен! — провикна се той към хората си.

Затича напред, опря се на копието си и с впечатляващ овчарски скок прелетя над главите на врага право в тронната зала на Илрид.

Още с приземяването си светкавично изтегли меча и пъргаво се извърна. Часовите бяха предобре въоръжени, но не им беше достигнала необходимата секунда, за да оголят мечовете си. Стоманеното острие на човека елф порази наведнъж трима отбранители.

Всички присъстващи в залата извърнаха поглед към него. В това време последвалите го елфи успяха да разкъсат строя на стъписаните часови и също нахълтаха в тронната зала на противника.

Съзрял Илрид в далечния ѝ край, където — приведен във високия си трон — сам наподобяваше скала, надвиснала над урва, Скефлок грабна копието си и се приготви за хвърлей. Неколцина

тролове се втурнаха да защитят краля с телата си, а двама близкостоящи, успели навреме да се спуснат към нападателя, паднаха сразени от стоманата му. Това обаче му попречи да метне копието.

Тогава на пътя му се възправи човек.

За миг Скефлок замръзна в изумление, съзирайки собственото си лице, прикрито зад огромна секира и заковало поглед върху самия него, сякаш в образа на невъзможно огледало.

А секирата не беше от мек бронз или чуплива сплав, тя си беше от чиста стомана, при това още непритъпена в битка, докато собственият му щит вече бе понесъл твърде много удари. Секирата се удари в края на щита, проби железния обков и раздроби дървото. Лявата ръка на Скефлок изведнъж се оказа незащитена. Той се опита да притисне отгоре оръжието на врага с меча си, но непознатият пъргаво отскочи назад, като издърпа секирата с такава сила, че Скефлок се олюля, но успя да задържи меча си.

Без да губи време, врагът се спусна в атака.

Скефлок захвърли вече ненужния щит. Стомана зазвъня в стомана. И двамата бяха в шлемове и ризници, но с меч беше трудно да се сражаваш срещу бойна секира. Въпреки че Скефлок бе прекрасно обучен от елфите в изкуството на отбягване и нанасяне на фатални удари, неговото оръжие не беше приспособено за подобна битка. Опита се да се защити, но бе принуден да отстъпи. След това потокът от сражаващи се оказа между тях и ги раздели.

В един следващ момент Скефлок се озова отново лице в лице срещу трола, с който бе имал толкова тежък двубой, без да успее да го убие.

Непознатият беше обкръжен от нападащи елфи. Той си разсече път назад към Илрид през множеството им. Останалите живи тролове се стълпиха около него и краля си. Така оформената група възможно най-бързо отстъпи към вратата в дъното на залата и изчезна зад нея.

— След тях! — изрева Скефлок, завладян от страстта на битката. Обаче Готланд и другите капитани успяха да го убедят да се върне.

— Това ще бъде твърде безразсъдно! — настояваха те. — Погледни, зад вратата има тъмен коридор, отвеждащ в подземни пещери, където като нищо може да се натъкнем на засада. По-добре да си останем тук, където Илрид, освен всичко останало, няма да е в

състояние да насъска срещу нас и чудовищата от недра на древната земя.

— Да, прави сте... — неохотно се съгласи вождът им. Погледът му обходи залата, в началото жадно оценявайки богатствата, а след това се спря на телата на елфите, разхвърляни по залетия с кръв под. Неволно се зарадва от това, че бяха много по-малко от падналите тролове.

Доубиха още живите противници, а понеслите тежки наранявания елфи превързаха набързо: когато се завърнат вкъщи, могат да бъдат излекувани с вълшебни средства.

Внезапно очите на Скефлок се изпълниха с не по-малко учудване, отколкото когато беше разпознал собствените си черти в лицето на врага. Две простосмъртни момичета лежаха със затъкнати уста, вързани до високия кралски трон.

Скефлок пристъпи към тях, а те се наежиха при вида на ножа, който извади.

— Нямам други намерения, освен да ви освободя! — каза той на датско наречие и разряза въжетата им. Те се изправиха — треперещи, притиснати една до друга. Още по-голямо бе учудването му, когато по-високата и белезникаво руса от двете изломоти възбудено през сълзи:

— Убиец, какво ново зло си намислил?!

— Тоест... как? — Скефлок заекна в недоумението си, но почти мигновено го преодоля. Въпреки че бе научил някои от езиците на хората, говореше с напевната интонация на елф: — Защо? Какво съм ви направил? — осведоми се той доста по-спокойно.

— Какво ли?! Това новото издевателство ли е, Валгард, след всичко, което ни стори?! — изкрещя на свой ред по-малкото от момичетата, косата на което имаше цвета на старо злато.

— Какъв Валгард съм ви аз, девици? — удиви се за пореден път човекът елф. — Дори не го познавам този... как беше... въпреки че... да, май е същият, с когото влязох в двубой преди малко. Наистина прилича на мен... ама вие не сте забелязали това в кипежа на битката. Позволете ми да се представя: аз съм Скефлок от Елфхайм и съм враг на троловете.

— Асгерд... — припряно заговори на сестра си по-младото момиче. — Той наистина не е Валгард. Виж, че няма брада, носи други дрехи и произнася думите някак странно...

— Не знам... — промърмори Асгерд. — Може би всички тези мъртъвци наоколо са поредната му хитрост! Прави някакви магии, за да ни заблуди... Ох, нищо друго не знам с положителност, освен че Ерленд и нашите близки са мъртви! — довърши тя и се разплака.

— Не... Не! — младото момиче бе докоснало с пръсти Скефлок, вглеждайки се в лицето му и засия през сълзи, като пролетно слънце след дъжд. — Не, страннико, ти не си Валгард, въпреки че страшно приличаш на него. Но очите ти са добри, а устата ти могат да се смеят. Благодаря ти, о, Госп...

Скефлок светкавично закри устните ѝ с длан, преди още да е могла да изрече името Господне до край.

— Моля те, не произнасяй това име повече! — помоли я той на скоропоговорка. — Народът феъри не трябва да чува името на твоя бог. Но няма да ви стори нищо лошо. Ще направя всичко необходимо да бъдете откарани там, където пожелаете.

Тя кимна, очите ѝ бяха широко отворени. Скефлок смъкна дланта си от устните ѝ и внимателно я изучи с поглед. Беше със среден ръст, но всеки дюйм от тялото ѝ светеше с гъвкавата, стройна красота на младостта. Косите ѝ падаха на дълги чупливи кичури, които блестяха с меден оттенък, хвърляйки червеникави искри. Имаше широко чело, игриво чип нос и плътни, нежни устни. Под тъмните вежди и дългите ресници гледаха големи, ярки очи; техният зелен цвят люшна в съзнанието на отгледания от елфите Скефлок някакви неясни, мъгляви спомени, но той не можа да се съсредоточи над тях, защото те мигновено се изгубиха в морето на паметта му.

— Коя... Коя си ти? — бавно попита той, като събуден от сън.

— Аз съм Фреда, дъщеря на Орм, от Земята на датския закон в Англия, а това е моята сестра Асгерд! — отговори му гордо тя. — А ти кой си, боецо?

— Скефлок, приеман син на Имрик, от английските земи на Елфхайм.

Фреда отстъпи припряно назад, като едва се удържаше да не се прекръсти.

— Не бойте се! — възкликна той с необичайна сериозност. — И останете тук, докато привършим работата си.

Елфите се спуснаха да грабят палатите на Илрид. Започнаха от далечните стаи, където скоро се натъкнаха на роби елфи, възторжено

посрещащи свободата си.

Накрая всички излязоха навън. Близко до входа на пещерата елфите намериха къщи, плевни и хамбари, които опожариха. Въпреки че още духаше силен вятър, времето се проясни и пламъците забушуваха, устремени към мразовитото звездно небе.

— Струва ми се, че няма защо повече да се опасяваме от Тролхайм! — заключи Скефлок след последен поглед назад.

— Не бъди така уверен! — възрази Валка Мъдрия, опитен и уважаван елфически велможа. — Ние просто ги сварихме неподготвени. Бих искал да знам колко е нараснала войската им в този момент и къде се намира главният им лагер.

— Това ще разберем следващия път. Давайте сега да се връщаме на корабите, за да си бъдем у дома още преди разсъмване.

Асгерд и Фреда бяха преодолели страха си, но сега като вцепенени наблюдаваха елфите. Странни бяха тези високи, прекрасни воители, които се придвижваха безшумно като вода и дим и само звънът на сребърните им ризници се разнасяше в нощта. В бледината им, напомняща слонова кост, в тънките им черти, заострените уши и огнените им очи имаше нещо ужасяващо за обикновения смъртен.

А сред тях беше и Скефлок, също такъв безшумен и грациозен, напомнящ с нещо на котка, и говорещ на древния им език. Но в същото време изглеждаше като човек и Фреда, запазила спомен за това, че при допир кожата му беше топла, а не копринена и хладна като на елфа, когото случайно бе докоснала, реши за себе си, че той все пак е човек.

— Навярно е езичник, след като живее сред тези същества... — подметна тя на Асгерд.

— Да... навярно... но е добър и ни спаси от... от... — Фреда трепна и плътно се обгърна с наметалото, което ѝ беше дал Скефлок.

Рогът протръби отстъпление и дългата, мълчалива редица воители тръгна надолу по планинския склон. Приемният син на Имрик вървеше рамо до рамо с Фреда, нищо не казваше, но често я поглеждаше.

Тя бе по-млада от него. Движението на дългите нозе и стройното ѝ тяло все още издаваха някаква мила, игрива неловкост. Но тя вървеше с високо вдигната глава, нейните блестящи коси сякаш ей сега щяха да се разсипят на искри в мразовитата лунна светлина... а може би на опип са меки... мислеше си той. Когато се наложи да се спуснат

по една стръмнина, ѝ се притече на помощ и малката ѝ китка изчезна в огромната му мазолеста длан.

Малко след това сред скалите внезапно изрева като бик рогът на троловете, отговори му друг, после друг и ехото се понесе над урвите и се разтопи, разкъсано от вятъра. Елфите се спряха като вкопани в Земята, ушите им се наостриха, ноздрите им се разшириха.

Навярно са избързали напред, за да ни отрежат пътя за отстъпление — предположи Готланд.

— Лошо! — промълви Скефлок. — Но ще бъде още по-лошо, ако поемем пипнешком през тесния проход, докато върху главите ни се сипят камъни. Няма да минаваме през прохода, а отстрани.

Той затръби с рога си сигнал за бой. От всички земни раси елфите първи бяха използвали за сигнализиране големи, криви рогове, и правеха това и до ден-днешен, докато хората, например, ги бяха забравили още през епохата на бронза. След сигнала Скефлок се обърна към двете момичета:

— Опасявам се, че отново ще ни се наложи да се сражаваме. Моите хора ще ви съпроводят до безопасно място, ако се въздържате да споменавате имена, които не трябва да чуват. Ако все пак ги произнесете, моите хора ще бъдат принудени да ви напуснат — което означава, че троловете ще получат възможност спокойно да ви понижат със стрелите си.

— Лошо е да умираш, без да... без да Го призовеш — отвърна Асгерд, — но ще те послушаме.

Скефлок се засмя и сложи ръка на рамото ѝ.

— Какво друго ни остава, освен да победим, след като се сражаваме в името на такава красота! — закачливо подхвърли той.

След това заповяда двама воители да носят момичетата, които не можеха да бягат така бързо, като елфите, а на останалите разпреди да направят стена от щитове около тях. Елфите се придвижваха безшумно и почти невидимо, прескачайки от скала на скала над урвите, само гривните на ризниците им звъняха и оръжието им проблясваше на лунната светлина. Когато съзряха натрупването на тролове, чернеещо под тъмния нощен небосвод, те диво закрепяха, хлопнаха с мечовете си по щитовете и се хвърлиха в неистова атака. Но Скефлок леко трепна, когато придоби зрителна представа за числеността на троловете, която очевидно превъзхождаше тази на елфите поне шест

пъти — а след като Илрид е могъл да събере толкова количество воини толкова бързо, каква ли е пълната му сила?

— Да — промълви той, — на всеки от нас ще му се наложи да убива поне по шестима тролове.

Воините елфи пуснаха в ход стрелите и те се понесоха като облак, но болшинството от тях се забиха в щитовете на троловете или отскочиха от тях в околния храсталак.

Елфите се втурнаха в атака и битката закипя в нощта.

Смесиха се звуците от ревящите рогове на троловете и пеещите — на елфите. Бойните вопли на троловете, приличащи на вълчи вой, и пронизителните като крясък на ястреб призови на елфите. Грохотът от ударите на секири в щитове и звънът на елфически остриета, стоварени върху шлемовете на противника — всичко това се преливаше в едно, и напомняше бученето на необузdana река, понесла се право към звездите.

Секира и меч! Копие и боздуган! Разцепен щит, разбит шлем и начупена броня! Аленият поток от кръвта на елфите, смесен със зелената река на тролската кръв. Аврора, танцуваща танца на смъртта над главите им!

Две високи фигури, почти неотличими един от друг, се мяркаха в кипящото множество на битката. Секирата на Валгард и мечът на Скефлок си пробиваха кървав път един към друг сред противниковите бойци. Пяната на яростта беше избила по лицето на берсеркера, който ревете като звяр и стръвно убиваше всеки, изпречил се пред него. Скефлок се биеше мълчаливо, като само шумно поемаше дъх, но с не по-малко ярост в жилите си.

Троловете се сипеха върху елфите от всички страни като градушка, но бързината и ловкостта на бойците от народа феъри не им позволяваха да спечелят от особено преимущество. На Скефлок му се струваше, че от всеки посечен враг в кървавия сняг избуяваха двама нови. Принуден бе да мине в отбрана, потта се лееше на потоци по него и замръзваше на нозете му. Здравно стиснал новия си щит, дори за миг не спираше да размахва яростно меча си.

И ето, пред него накрая изникна Валгард, обезумял в настървението на берсеркера, възненавидял всичко, свързано с елфите, а най-много — приемния син на Имрик, неговото светло копие.

Те се сблъскаха гръд срещу кипнала гръд, очи в пламнали очи.

Мечът на Скефлок се стовари върху шлема на Валгард и го разцепи. Но щитът му се разлетя на малки късчета под ударите на секирата. Скефлок нанесе удар отстрани и разсече бузата на Валгард до самата кост. Берсеркерът отново зави като вълк и посипа град от удари по жалкия остатък от щита на Скефлок дотогава, докато лявата ръка на човека елф не увисна безпомощно, готова всеки момент да се откърши.

Но Скефлок само изчакваше своя шанс. И когато врагът му непредпазливо изпъна единия си крак твърде далеч напред, той с всичка сила заби в него меча си. Можеше да нанесе още по-страховита рана на врага, ако двуострата стомана не беше вече леко притъпена в битката, но въпреки това Валгард със зверски рев рухна на Земята. Скефлок връхлетя отгоре му.

В този миг оглушителен удар раздробил шлема му и го принуди сам да рухне на коленете си. Пред него се бе изправил сам Илрид, кралят на троловете, размахващ неуморно масивен каменен боздуган. Падналият преди миг Валгард успя да скочи на ранените си крака с високо вдигната над главата си секира, но Скефлок, въпреки непоносимия световъртеж, звъна в ушите и неудържимо пулсиращата болка по цялата глава, успя навреме да се претърколи в страни. Стръвната секира на човека трол ухапа безсилно пръстта...

Заслепен от бойна ярост, иззад стената щитове изскочи воин елф, в решителен опит да довърши на своя глава берсеркера, преди последният да е имал времето да овладее отново забитата си в Земята секира. Връхлитащият елф също не бе забелязал сливащия се с мрака тролски крал. Бойният чук на Илрид прекърши шията му.

Валгард надигна секирата си и я запрати към образувалия се разрив в стената от щитове.

Но секирата не уцели елф, а... живия товар, който един от тях носеше.

Крепостта от щитове се раздвижи, превърна се в огромен таралеж с настръхнали във всички страни копия и се плъзна срещу бойните редици тролове, които на свой ред отстъпиха, притискани фронтално от наточените като бръснач остриета. Скефлок се промъкна заднешком зад навеса от щитове и поведе елфите напред. Илрид също потъна в редиците на своите воители.

Валгард обаче остана замръзнал на мястото си — целият му бяс мигновено се беше изпарил.

Олюлявайки се, с неспирно изтичаща от раните му кръв, той застана над тялото на посечената от самия него Асгерд.

— Не исках това! — проплака приемният ѝ брат — Не!!! Не исках това-а-а!!! Секирата ми... Наистина е проклета... А може би — и аз самият? — той прекара обърната длан по очите си, сякаш можеше да изтрие от тях покъртителната гледка. — Но нали... нали не са ми роднини! Не са ми никакви... Не е!!! — и връхлетян от слабост след преминалия пристъп на ярост, както и след сериозната загуба на кръв, почти се сгромоляса до трупа на Асгерд. — Остава само да убия Скефлок и Фреда и тогава всичката кръв, която някога считах за моя собствена, ще бъде изтрита от лицето на Земята! — простена той, гладейки златистите къдри на приемната си сестра. — Спокойно ще го извърша с твоя помощ, секиро-братоубиец! Защо не? Защо... Мога да убия дори Елфрида, ако все още е между живите... Какво... Да не ми е майка! Не, не ми е! Не ми е... Истинската ми майка е огромно, страшно същество, оковано в подземията на Имрик! Да... Елфрида... която ми пееше нежни песни в бебешката люлка... Да... Тя не ми е майка-а-а!!! А-а-ах!!

Междувременно, колкото и храбро да се сражаваха елфите, нещата за тях не отиваха към добро. Въпреки това Скефлок, начело на редиците им, уверено ги водеше напред, надвиквайки глъчката с точни заповеди. Мечът му сееше смърт сред враговете — нито един трол не съумяваше да се противи на тази свистяща стомана — и бавно, но сигурно отрядът на елфите си пробиваше път към брега.

В един момент обаче той самият се олюля от слабост — когато Готланд падна, пронизан от вражеско копие.

— Обеднях с един незаменим приятел... — прошепна Скефлок. — И това богатство не можеш да си го отвоюваш обратно... — след което гласът му отново прогърмя в глъчката. — Да живее Елфхайм!! Напре-ед, елфи-и-и!

Накрая остатъкът от отряда му успя да разкъса окончателно строя на противника и да се втурне към брега.

Валка Мъдрия, Флем Оркнейски, Хоклан Редланс и други знаменити елфи погинаха, сражавайки се в ариергарда. Благодарение

на тяхната саможертва останалите успяха да преодолеят последните дюймове към корабите.

Някои елфи пробягваха като котки покрай неповратливите тролове, захвърляйки кой където му падне остатък от награбената плячка. Това неволно спести известен брой жертви, тъй като Илрид бе по-склонен да си получи обратно съкровищата, отколкото да губи още глави в битката.

Оцелелите елфи се накачиха в половината от корабите си, а останалите предадоха в прегръдките на огъня. След това припряно загребаха към гърлото на фиорда.

На палубата на флагманския кораб Фреда дълго не откъсваше поглед от Скефлок. Гледката я поразяваше — точно над внушителната му, омазана с кръв осанка беше светнала пълната луна, докато той изписваше във въздуха рунически знаци с ръце и произнасяше думи на непознат език.

Сякаш в отговор на тези заклинания откъм кърмата подухна вятър, който бързо набра силата на истинска буря...

Платната на корабите рязко изплющяха, издуха се до скъсване и плавателните съдове препуснаха по вълните като пришпорени коне.

Те се носеха все по-бързо и по-бързо, като пролетен вятър, като облаци, като сянка на магия по лунната пътека. В пръските от пяна около високо изправената на носа на флагманския съд снага на Скефлок светна дъга, докато той продължаваше унесено да лее заклинателната си песен. Вятърът разхвърляше сплъстените кичури на косата му, а раздраната му ризница не спираше да издава сребърен звън: бе целият като призрак от забравена древна сага, целият се бе превърнал в приказно същество от някакъв друг свят.

Мрак изпълни очите на момичето. Обезсилена от преживяното, тя изгуби съзнание...

ГЛАВА 9

В СТРАНАТА НА ЕЛФИТЕ

Събуди се на изографисана с фина резба постеля от слонова кост, отрупана с меки кожи и коприна. Беше измита и преоблечена в нощница. Пред постелята имаше масичка, представляваща сама по себе си произведение на изкуството, а върху нея бяха положени кани с вино и вода, купа с грозде и други сочни плодове. Освен тези неща обаче не можа да различи нищо друго в плътния, синкав здрач наоколо.

След първия оглед спомените нахлуха в нея и тя неудържимо зариде. Плака много дълго. Но дори и въздухът, който дишаше, лъхаше на някакво светло спокойствие, затова — когато сълзите бяха изплакани, се реши да отпие от виното на масата. А то се оказа толкова пивко и омайващо — сякаш топла длан легна на сърцето ѝ... и отново се унесе в сън.

Когато се събуди, усещаше чудесна отмора. А след като приседна на ръба на постелята си, от вездесъщата гълъбова мъгла наоколо неочаквано изникна Скефлок — прекрасен и широко усмихнат.

По него нямаше и следа от предишните рани. Носеше къса туника и шотландска поличка. Мускулите танцуваха под кожата му. Изглеждаше едновременно прекрасен като пролетен ден и мъжествен като буреносна вечер над скалист северен бряг. Седна до нея, взе ръцете ѝ в своите и я погледна в очите.

— По-добре ли сте? — осведоми се той. — Бях разтворил във виното лекарство, което лекува не само тялото, но и душата.

— Добре съм, да... но... къде се намирам?

— В Елфхюф, замъка на Имрик, по елфическите хълмове на север — отвърна Скефлок и като забеляза как зениците ѝ се разшириха, изпълнени с тревога, добави: — Никой тук няма да ви причини зло, всичко ще бъде така, както вие гамата пожелаете.

— Благодаря — каза тя и леко приведе глава. — Благодаря и на Господа, който...

Скефлок бързо я прекъсна.

— Не споменавайте тук свети имена — предупреди я той, — защото елфите ги отбягват, а вие сте техен гост. Във всяко друго отношение сте свободна да правите каквото пожелаете.

— Но Вие... Вие не сте елф — промълви замислено Фреда.

— Да, човек съм, но израснах тук. Аз съм доведен син на Имрик Гуилфул и изпитвам към него повече роднински чувства, отколкото към този, който трябва да ми е истинският баща, който и да е той.

— Как стана така, че именно вие ни спасихте? Бяхме в пълно отчаяние...

Скефлок ѝ разказа накратко за вечната война и подготовката на последния набег в земите на тронове, след което се усмихна и предложи:

— Би било добре да поговорим и за вас. Кой всъщност е щастливецът, на когото му се е родила такава красива дъщеря?

Фреда се изчерви, но започна да му разказва за себе си. Той я слушаше внимателно, но нямаше начин да схване значението на разказа за самия него. Името Орм нищо не му говореше, тъй като Имрик, за да прекъсне всички връзки на приемния си син с човешкия род, му бе казал, че подмяната на децата е станала в някаква далечна западна страна. Освен това с помощта на знанията си беше възпитал Скефлок така, че да угаси в него всякакво любопитство към родителите му.

Колкото до Валгард, Фреда знаеше само това, че беше неин брат, загубил ума си.

Скефлок, от своя страна, бе усетил все пак нещо нечовешко в берсеркера, но имаше толкова други неща, които го занимаваха (особено около личността на Фреда), че не го вълнуваше особено мисълта за Валгард. За всеки случай си имаше едно на ум, че е възможно Валгард да е бил изпратен и от демон, физическата им прилика например можеше да се дължи на огледална магия, направена му от Илрид по ред негови съображения. Още повече че нито един елф, с когото Скефлок бе разговарял по този повод, не изглеждаше да е забелязал някаква особена прилика. Може би защото са били твърде заети със спасяването на собствения живот, а може би защото на него самия просто му се е сторило, че има убедително сходство между чертите му и тези на Валгард.

Приемният син на Имрик отхвърли всякакви мисли за човека трол и скоро го забрави напълно.

Фреда също твърде малко мислеше за сходството между тези двама души, най-вече защото никога не би ги сбъркала. Техните очи, устни, походка, начинът по който докосваха и начинът, по който мислеха, бяха толкова различни, че тя едва забелязваше сходството между техните фигури и лица. Хрумна ѝ, че може би са имали общ прародител — може би някакъв датчанин, доживял дните си в Англия преди стотина години или нещо такова... и скоро изобщо престана да се сеща за това сходство.

Много други неща занимаваха мислите ѝ. Лекарството, което бе изпила, само притъпи ужаса на всичко преживяно, но не го беше изтрило от паметта ѝ. Докато говореше, объркването и изумлението, непозволяващи досега на скръбта ѝ да получи външен израз, отстъпиха пред силата на потресаващия спомен и тя завърши разказа си в ридания на гърдите на Скефлок.

— Мъртви! — надаваше тя отчаяни вопли. — Мъртви! Всички са убити — освен мен и Валгард. Аз... аз видях с очите си как той уби татко и Асмунд, когато Кетил беше вече мъртъв, видях как мама се търкаляше в нозете му, видях секирата в гърдите на Асгерд... Сега останах само аз, а по-добре да бях умряла!

— Не се опечалявайте... Моля... — неловко възрази Скефлок, който никога не беше чувал подобни излияния от устата на елф. — Вие сте жива и здрава, а аз ще намеря Валгард и ще отмъстя за вашите близки. Кълна се! Никой не може да избяга от моето възмездие!

— Това няма да ги върне. Имението на баща ми се въргна в планина от пепел и целият бащин род погина, освен един луд и една бездомна! — тя се притисна до приемния син на Имрик, разтреперана от облялата я студена вълна. — Ще ми помогнете ли, Скефлок? Презирам се... за това, че се боя... но се боя да остана сама...

Той погали косите ѝ и я погледна право в очите.

— Ти не си сама — устните му внезапно докоснаха нейните — нежни, топли и солени от сълзи. Целунаха се. — Пийни си! — добави след това Скефлок и ѝ подаде чашата с вино.

Фреда отпи глътка, след това друга, все още в прегръдките му. Той продължи да я успокоява с мили думи, доколкото можеше, въпреки че му изглеждаше странно някой отново и отново да се самоизмъчва за

непоправими събития. Елфите, сред които бе израсъл, предпочитаха радостните емоции и душевните им рани зарастаха с очевидна пъргавина. Накрая Скефлок се реши да прошепне в ухото на момичето и заклинания, които лекуваха скръбта значително по-бързо от обичайния ход на времето.

И Фреда с връхлитаща твърдост си спомни, че всъщност е дъщеря на Орм Силния, който благодарение на буйния си весел нрав винаги бе оставал мъж, суров дори към самия себе си, и често бе назидавал децата си с думи като тези:

Човек не може да се отвърне от съдбата, но е длъжен да не губи смелостта, с която трябва да следва хода ѝ.

Тя внезапно се успокои, изправи се и каза с усмивка на устните:

— Благодаря ти. Взех се в ръце.

Човекът елф я погледна в упор и на свой ред тъничко се усмихна...

— Време е да се преоблечеш.

Прислугата се появи отнякъде така бързо, сякаш беше подслушвала и изчаквала точно този момент, за да положи на постелята ѝ рокля, тъкана сякаш от лунна коприна. Въпреки че Скефлок се обърна, докато дъщерята на Орм се преобличаше, тя силно се изчерви по повод откритието, че роклята съвсем не бе предназначена да скрива тялото ѝ. Но ѝ стана приятно, когато усети тежестта на златните пръстени (които Скефлок собственоръчно ѝ надяна) и на изящните гривни, които легнаха на китките ѝ. Диадемата, с която той украси челото ѝ, се къпеше в мек, елмазен блясък.

Те преминаха по невидимия под и навлязоха в дълъг коридор, който не се появи отведнъж, а с всяка крачка изплуваше от мъглата пред тях. Колонадите блестяха край мраморните стени, фигурите на богато украсените килими и гоблени се движеха в бавен, приказен танц. Ту тук, ту там се мяркаха роби коболди — същества, представляващи нещо средно между елфи и тролове. Те бяха зеленокожи и ниски. А при вида на страшното жълто същество, шестващо покрай тях с поднос в ръце, Фреда извика и се притисна до придружителя си. Пред съществото подтичваше джудже, въоръжено с твърде голям за собствените му размери щит.

— А това какво е?! — възкликна полугласно Фреда, замряла от изумление.

Приемният син на Имрик закачливо се усмихна:

— Един от китайските шенеи, когото пленихме по време на далечен набег на изток. Той е силен и добър роб, но тъй като създанията от неговия вид могат да се движат само по права линия, докато не се ударят някъде, например в стената, джуджето върви пред него и на всеки ъгъл поставя щита така, че шенеят да се отклони под съответен ъгъл, както прави лъч, отразен в огледало.

Това обяснение накара Фреда да прихне, а той се удиви на чистия ѝ като диамант смях — защото в този на жените елфи винаги беше забелязвал нотка злорадство, докато смехът на Фреда напомняше на безоблачно цъфнало утро.

Скоро седяха един до друг на богато застланата маса и опитваха редки ястия. Въздухът около тях трептеше с пулса на тиха музика.

В най-неочаквания момент Skeflok остави приборите си на масата, за да заяви с артистична изтънченост:

— Препълнените блюда и купите с вино са щастието на шумните пирове, но след като тук сме само двамата — ти и аз — мисля, че трябва, освен стомаха, да нахраним и очите... а най-подходящата храна за любещите очи на Фреда е скъпоценният елмаз!

Момичето сведе поглед, усещайки, че отново се изчервява, но не можа да сдържи усмивката си. Внезапно я загриза съвестта. Тя вдигна погледа си, отново замъглен от мъката на спомените.

— Защо изобщо си позволявам да се веселя след смъртта на близките ми? Скършено е дървото, чиито клони засланиха земята и студеният вятър снове по неплодните поля... — в един момент престана да подбира изискани думи и каза съвсем простичко: — Всички всъщност обедняваме, когато си отиват добрите хора!

Този път Skeflok възрази съвсем решително.

— Ако са били добри, не е нужно да ги оплакваш, защото са напуснали този скръбен свят, за да се върнат назад, при Него. Твърдо съм убеден, че единственото, което може да ги разтревожи там, са твоите ридания, мила Фреда! Нима искаш да изпитат вина за това, че страдаш?

Момичето не можеше да знае, че елфите, за разлика от християните, а дори и от някои езичници, вярваха, че целта на живота е магията на удоволствието, а не на болката и че за тях радостта е основен принцип в цялото мироздание. Но, въпреки че беше изумена

от решителния отпор на скръбта ѝ, тя все пак реши за себе си, че в думите на нейния закрилник има немалко истина. Фреда го хвана за ръка и излязоха от столовата.

— Свещениците считат живота за наказание и говорят за смъртта като за нещастие... — разсъждаваше тя на глас, докоснала с длан очите си. — Те бяха моето семейство. Разбираш ли, обичам ги. Умряха невинни и аз ги оплаквам.

Скефлок я целуна по бузата.

— Не си длъжна да обръщаш внимание на бръцоловенето на някакъв самонадеян, кух свещеник. Какво знае той за пружините на мирозданието?

Бяха влезли в помещение с много висок таван. Фреда внезапно забеляза наблизко жена от явен нечовешки произход. В сравнение с нея тя се почувства малка, некрасива и уплашена.

— Както виждаш, се върнах, Лиа — приветствува я Скефлок на езика на елфите.

— Да! — отвърна жената, някак насмешливо. — Без плячка, но със загубата на по-голямата част от хората ти. Наистина славен поход!

— Не е съвсем така! Много сурово ме съдиш — настоя Скефлок. — Загинаха много повече тролове, отколкото елфи. А пленените сънародници, които освободихме, възнамеряват да ни разкажат много полезни неща — след тези думи той обгърна талията на Фреда и я притисна към себе си. Тя покорно се поддаде, изпитвайки боязън от хладната бяла магьосница, която малко сърдито я оглеждаше. — А и ето, виж каква скъпоценност доведох със себе си!

— И за какво ти е? — язвително отсече Лиа. — Да не би да се е събудила човешката ти кръв?

— Може би... — отвърна той спокойно и твърдо.

Лиа се приближи и го хвана за ръката, вглеждайки се в очите му с поглед, изпълнен със синкав здрач и лунна светлина.

— Скефлок! — твърдо заяви тя на елфически. — Отърви се от това момиче. Ако не искаш да бъдеш принуден да убиваш още, прати я у дома.

— Тя няма дом. Ще я обрека на нищета, ако я върна там... а и така достатъчно е преживяла — В устните му се промъкна внезапна насмешка. — Защо пък толкова те вълнува какво правят двама смъртни?

— Вълнува ме... — в гласа на Лиа имаше горчивина. — Чувствам, че предсказанието ми е вярно: тенджерката си търси похлупак... но само не това момиче, Скефлок! Вземи си която искаш смъртна невеста, но... само не тази! Усещам проклятието в нея. Пътищата ви неслучайно са се пресекли и това може да ти донесе голямо нещастие!

— Всяка може да ме направи нещастен, всяка... само не и Фреда! — настоя Скефлок, след което промени темата на разговора. — Кога ще е отново тук Имрик? Кралят го извика на съвет точно когато се върнах от Тролхайм.

— Скоро ще се прибере. Почакай го, Скефлок, защото е много вероятно той да види в нея това, което аз почувствах и сам да те предупреди.

— Аз ли трябва да се боя от едно момиче, аз, който се сражавам с тролове и демони? — изръмжа невъздържано Скефлок. — Ама че врели-некипели!

И той отведе Фреда, без да се сбогува. Поразена, Лиа го проследи с поглед, след което се отдалечи през дългата зала. В очите ѝ блестяха сълзи.

Скефлок и Фреда продължиха разходката по замъка. Бродеха навсякъде.

В началото дъщерята на Орм изпитваше трудност да поддържа разговор със събеседника си поради силната душевна болка от загубата на своите близки. Но билките, които бе изпила, както и произнесеното от Скефлок заклинание постепенно изпълниха сърцето ѝ с топлина. Тя все по-често се усмихваше, понякога се размиваше, отпусна се да бъбри и дори започна да се вглежда в него. Той изчака подходящ момент, за да ѝ предложи:

— Хайде да излезем от замъка — ще ти покажа нещо, направено от мен специално за теб.

— За мен ли? — учуди се тя за пореден път в този изпълнен с впечатления ден.

— Да, и ако Норна е благосклонна към нас, сигурно и за самия мен! — разсмя се той.

Те пресякоха двора на замъка и прекрачиха бронзовия му портал. Обливаше ги бяла слънчева светлина, изпъстрена със сини сенки. Наоколо нямаше нито един елф.

Навлязоха в блеснала от лед гора, плътно един до друг, загърнати в мантията на Скефлок. От устата им излизаше пара и се вдигаше към безоблачното небе. Недалечният прибой шумеше и вятърът шушукаше между тъмните ели.

— Студено... — потръпна Фреда. Ярките ѝ червени коси бяха единственото нещо, което излъчваше топлина в целия свят. — Студено е, Скефлок.

— Твърде студено, за да се скитаме по пътищата, просейки милостиня — подкачи я приемният син на Имрик.

— На този свят има хора, които ще ме приемат. Ние имахме много приятели, а и мисля че земята, която сега ми принадлежи, ще бъде... — езикът ѝ натежа — добра зестра...

При споменаване на зестрата Скефлок пренебрежително сви устни, но почти веднага лицето му отново грейна.

— Защо трябва да се търсят приятелите някъде, когато вече са си тук? А колкото до Земята — гледай!

Те скоро достигнаха билото на възвишението, едно от тези, които обкръжаваха долината. А там, долу, между хълмовете, Скефлок беше сътворил... лято!

Там, долу, около неголям, танцуващ водопад се разперваха зелени дървета и ухаеха цветя, полюшвани в прегръдките на мека, зелена трева. Пееха птици, във водата подскачаше риба, а в далечината елен с еленче, подушили въздуха, доверчиво поглеждаха към тях двамата.

Фреда запляска с ръце и се развика от радост. Скефлок разтегли най-широката си усмивка.

— Направих това за теб, защото си родена за лятото, живота и радостта. Забрави за суровата зима, Фреда. Тук си имаме свои годишни времена.

Те се спуснаха в долината, захвърлиха мантията и седнаха до водопада. Ветрецът леко рошеше косите им. Горските ягодки надничаха от тревата, а близкият къпинак сякаш натежаваше от тъмносини гроздове. Скефлок замахна с ръка и цветята, накъсани от Фреда, се превърнаха в перли, които той окачи на шията ѝ. Тя не се страхуваше повече от вълшебство му. Лежеше си в полусън по гръб и хрупаше ябълка с вкус на прекрасно вино — даряваща същото

опиянение — надала ухо за напевните слова, с които Скефлок галеше слуха ѝ:

*Отлитнал смях от устните на пътя
пришпорва пулса като боен вик.
Но аз скован съм в тежката верига
на сплетените, рижави коси.
И като всеки воин, закрилял свободата
кален от нея в белези и рани —
откривам изумен, че е приятно
да съм пленен от меките ти длани.
И отсега — каквото ще да става!
Съдбата ми е твоя. Повелявай.
Щом крехките ти пръсти ме одраскат,
ще ги стоя в горещи мъжки ласки!
И в този течен огън ще изгрея,
за да повярва моята жена:
животът е игрива светлина!
А аз разбрах и няма да го крия:
жената е най-силната магия.*

— Това е неприлично — слабо запротестира Фреда, въпреки че му се усмихваше.

— Защо? Няма нищо по-правилно от това.

— Защото ти си езичник, а аз...

— Нали те бях помолил да не говориш за такива неща! — и Скефлок я целуна. Целувката бе дълга, бавна и нежна в началото, но дива към края. „И питаше с такива тихи устни, с които бурята започва да обича...“, беше казал някакъв поет. В първия миг, когато устните им се сляха, Фреда дори се опита да го отблъсне, но силите я напуснаха и се върнаха едва когато ги почерпи от самата целувка.

— Нима беше толкова ужасно? — засмя се Скефлок, на педя от очите ѝ.

— Не! — прошепна тя.

— Болката ти е още прясна, разбирам. Но болката ще умре завинаги и тези, които са те обичали, няма да се натъжават за теб в

отвъдното.

И наистина, скръбта си беше отишла. Остана само нежното чувство към Скефлок и леката тъга по близките. Ако наистина можеха да я видят!

— Трябва да помислиш за бъдещето си, Фреда, и най-вече за кръвта ти, която сега тече единствено в твоите вени. Предлагам ти Богатствата и чудесата на Елфхайм, не желая никаква зестра, освен самата теб, ще те пазя с цялата сила, която притежавам и винаги първият ми утринен подарък ще бъде неугасимата ми любов.

Не, мислеше си Фреда в отговор на тези думи, това, което ставаше между тях, не можеше да се предизвика изкуствено, всичко се получаваше от само себе си... Вълшебното изкуство на елфите само беше подало ръка на зараждащата се любов в гърдите ѝ, само бе освободило кълновете ѝ от ледените прегръдки на скръбта, за да поникнат цветя, за които не е необходимо друго слънце, освен самата младост.

Денят угасна и нощта се спусна върху долината на лятото. Те лежаха до водопада и мълчаливо слушаха песните на славея. Фреда заспа първа.

Скефлок остана буден още дълго време. Лежеше до нея, усещаше лекия допир на топлото ѝ тяло, потънало в обятията му, и, заслушан в тихото ѝ дишане, вдъхваше предпазливо аромата на косите ѝ. Отново и отново премисли за колко кратко време я бе опознал с всички нейни радости и скърби, докато изведнъж не осъзна нещо.

В началото май ѝ беше приготвил клопка, просто така, за едното забавление. Трябваше да си го признае, за да е откровен със себе си. И намерението му май не е било съвсем без основания. Въпреки че самият той бе човек по рождение, по време на многобройните си пътешествия рядко бе успявал да остане с човешки момичета насаме... но всеки път, когато бе успявал... да, всеки път се бе натъквал на разочарование, защото елфоподобния му ум не закъсняваше да прецени поредната човешка девойка като самата тромавост и в тяло, и по душа. Но... Фреда се бе оказала първото човешко момиче, което успя да пробуди в него страстта, и то така неусетно да я пробуди! В началото уж му бе станало просто интересно как обичат смъртните момичета, а ето: сам попадна в собствената клопка!

Но това не го безпокоеше особено. Той лежеше на тревата и замислено се усмихваше на Голямата мечка, която примигваше в своя вечен кръговрат около Северната звезда. Хладнокръвните жени елфи умееха много, но може би защото винаги държаха сърцата си заключени, на нито една от тях не се отдаде да завладее неговото. А Фреда...

Лиа беше права. Всичко се привлича от себеподобното...

ГЛАВА 10

ЧОВЕК И БОГ

След няколко дни Скефлок се отправи сам на лов. Той се носеше на вълшебни ски, които литваха като вятър през планини, долини, замръзнали реки и потънали в сняг гори и по залез-слънце вече беше на шотландска земя.

Хвърли доволен поглед назад. На раменете му се поклащаше пронизана от стрела кошута. И тъкмо се канеше се да продължи лова, очите му съзряха просветващи между дърветата пламъци. Отправи се натам, държейки копието си в готовност.

Вече от по-близо различи могъща фигура, приклекнала на пръсти, която печеше на шиш огромно парче конско месо. Сякаш напук на ледения вятър, непознатият бе наметнат само с една вълча кожа. Секирата му, просната до него на Земята, блестеше с неземна яркост.

Скефлок усети свръхестествено присъствие, а когато видя, че непознатият има само една ръка, мравки пробягаха по гърба му. Да срещнеш сам в нощта, и то лице в лице бог Тор, най-могъщият от Езирите, не се считаше за особена радост.

Но бе твърде късно да избяга: Богът го бе забелязал.

Скефлок изплува в светлината на огъня и погледна в упор тъмните, жълти очи на Тор.

— Привет, Скефлок! — поздрави го Асгард Тор. Гласът му наподобяваше рев на буря. Продължаваше да пече месото.

— Привет, господарю!

Скефлок се чувстваше не съвсем на себе си. Елфите не почитаха Боговете в човешкия смисъл, защото те самите не притежаваха човешка душа, но в същото време нямаше нищо враждебно между тях и Езир — а напротив, много от тях бяха васално подчинени дори на самия Асгард.

Тор поклати глава и направи знак на човека елф да смъкне от раменете си товара и да поседне до лагерния огън. Мълчанието траеше

дълго, само езиците на пламъците съскаха нещо помежду си, осветявайки огромното, мрачно лице на Тор. Накрая все пак богът проговори:

— Мирише ми на война, Скефлок. Троловете се готвят да нападнат Елфхайм.

— Ние също знаем за това, господарю — отвърна приемният син на Имрик — Елфите са готови да ги посрещнат.

— Тази война ще бъде по-тежка, отколкото предполагаш, Скефлок. Троловете сега си имат съюзници — Тор мрачно се вгледа в пламъка. — На картата днес е заложено повече, отколкото знаят елфите и троловете, взети заедно. Краищата на много нишки са вплетени от Норна в тъканта на тези предстоящи дни — и отново настъпи мълчание, докато могъщият син на Асгард не го наруши сам. — Да, враните кръжат ниско и Боговете се скланят над света, който се тресе от стъпките на крачещото отгоре му Време. Ето какво ще ти кажа, Скефлок: ще ти бъде необходим дарът на Езир. Обезпокоени са самите Богове. И за това аз, Богът на битките, съм днес тук долу, при хората. — Вятърът развяваше черните му коси, горящият му поглед срещна очите на човека — Дължен съм да те предупредя, въпреки че се боя, че моето предупреждение не може нищо да измени против волята на Норна. Кой беше същинският ти баща, Скефлок?

— Не знам, господарю, а и това малко ме вълнува. Но бих могъл да попитам Имрик.

— Не е нужно. Всичко, за което трябва да го помолиш, е да не споделя с никого това, което знае, и преди всичко — да не го споделя с теб. Защото денят, в който ще узнаеш, кой е бил твоят баща, ще бъде черен, Скефлок, и това, което ще се случи в резултат на това знание, може да стовари нещастие върху целия свят. Голямо нещастие!

Богът отново поклати глава и Скефлок бързо се отдалечи, оставяйки плячката си като отплата за съвета. Но когато побягна към къщи и вятърът засвистя в ушите му, започна да се пита доколко трябва да вярва на предупрежденията на Тор; мъчеше го въпросът за това кой всъщност беше той самият... а нощта наоколо гъмжеше от демони.

Скефлок летеше все по-бързо и по-бързо, без да обръща внимание на пронизващия го вятър и пак не можа да избяга от съмнението, което сякаш го преследваше по петите, подобно на най-

бързия от всички демони. „Само Фреда...“, мислеше си той всеки път, когато си поемаше дъх, „Само Фреда може да отпъди вселяващия се в гърдите ми страх...“

Още преди зазоряване пред него изникнаха стените и кулите на Елфхюф — те се издигаха като дим високо в небето. Елфите съгледвачи, които наблюдаваха пътищата, без самите да бъдат забелязвани, протръбиха високо сигнален рог за входната стража. Скефлок препусна през разперените порти в терасовидната градина на замъка. Хвърляйки ските, той тичешком нахълта в главната кула.

Рано вечерта Имрик се завърна в замъка и, по желание на Лиа, проведе насаме разговор с нея.

— Е, и какво от това, че Скефлок се е увлякъл по смъртно момиче? — сви рамене той, след като я изслуша. — Това си е негова работа и не мисля, че е кой знае каква глупост. Ти какво, ревнуваш, а?

— Да! — откровено заяви сестра му. — Но не е там работата, разбираш ли? Моля те да хвърлиш един поглед върху това момиче. Непременно самият ти ще почувстваш, че тя по някакъв начин може стане оръдие против нас.

— Х-м... да! — Графът се намръщи. — Разкажи ми какво знаеш за нея.

— Ами, казва се Фреда, дъщеря на Орм, и е от унищоженото семейство, живеещо на юг, в Земята на датския закон...

— Фреда... дъщеря на Орм... Какво-о?! — Имрик остана поразен. — Но това... това означава, че...

В този момент в стаята нахълта Скефлок. Неговият изтощен вид още повече ги обърка. Трябваше известно време, за да събере мислите си и да започне да говори; след това разказа за случилото се с него.

— Какво имаше предвид Тор?! — провикна се той в края на разказа си. — Кой съм аз всъщност, Имрик?

— Да-а... разбирам какво е имал предвид... — тежко въздъхна графът на елфите. — И затова тайната на твоето раждане остава при мен, Скефлок! Всичко, което мога да ти кажа, е, че си с добър произход и можеш да не се срамуваш от кръвта си... — и продължи да говори по своя мек, спокоен, многозначителен начин, докато Скефлок и Лиа не си тръгнаха успокоени.

Но когато се отдалечиха, Имрик зарови длан в косата си и започна нервно да се разхожда, мърморейки си под носа: „Някой по

някакъв начин ни е тласнал по най-коварния от всички пътища!“ После здраво стисна зъби. „Добре е да се отървем от момичето... не... не, Скефлок ще я защитава с всичка сила... и ако тръгна против него... тогава именно бързо ще разбере, и... Не, тайната трябва да бъде съхранена. Скефлок в обозримо време няма чак толкова да се разтревожи за момичето. Тук той мисли като елф. Но ако узнае нещо, то и момичето няма да закъснее да разбере, че са нарушили най-суровия закон, даден на човечеството от Съзидателите. В отчаянието си тя ще бъде готова да направи какво ли не, а Скефлок ни е толкова, толкова нужен!“

Имрик премисляше в ума си всякакви планове. Предположи, че би могло да се направи опит Скефлок да бъде съблазнен с друга жена... Но не, приемният му син е достатъчно прозорлив да отгатне всякакви хитри намерения, и, освен това, даже Боговете нямат власт над любовта. Ако тази любов умре от само себе си, то тайната няма да има повече никакво значение. Но Имрик не смееше да се надява, че всичко така просто ще се реши. Истината за родителите на Скефлок трябва да бъде погребана, и колкото по-бързо, толкова по-добре...

Графът на елфите се зае усърдно да преравя паметта си. (Доколкото това му се удаваше — трудно се преглеждат спомените от стотици преживени години.) Но все пак си спомни, че освен на него, всичко е известно и на още една личност... Човешка. От женски пол.

Той прати да повикат Файърспир, отличен воин, все още млад със своите двеста години, но хитър и силен магьосник.

— Преди около двацет години в горите на юг живееше една вещица — съобщи му той. — Може би тя вече е умряла или живее някъде на друго място, но ти повелявам да я намериш, и, ако случайно още е жива, да я довършиш.

— Разбира се, господарю — кимна в отговор Файърспир. — И ако мога да взема със себе си няколко ловци и хрътки, бихме могли да се впуснем в търсене още тази вечер.

— Взимай всичко, каквото ти е нужно и тръгвайте по-скоро. Не ме питай за причините за моята заповед и не споменавай за нея пред никого. Дори и пред мен!

Фреда посрещна връщащия се Скефлок с ликуване. Въпреки удивлението ѝ от великолепието на Елфхюф, обземаше я уплаха, когато Скефлок не беше наблизил, макар че се опитваше да запазва присъствие на духа. Обитателите на замъка — високи, бляскави елфи и техните жени е безсмъртна красота, плюс джуджетата, коболдите и даже по-древните същества (вюферните), които им служеха и с които ходеха на лов, лъвовете и леопардите, отглеждани като домашни животни — всичко това ѝ беше чуждо. Дори грацията на конете и кучетата им. Докосването на елфите бе студено, лицата им приличаха на лица на статуи и в същото време бяха не по човешки подвижни... говорът, облеклото, самото устройство на живота, бита им, привичките, формирани през многобройни столетия, всичко това я отблъскваше. Мрачният аромат на замъка, който едновременно представляваше и голо било на хълм, магията, плуваща в бездънната топлота на вечния му здрач и съществата, които живееха наоколо — по върховете, в горите и във водата — я угнетяваха с необяснимата си странност.

Но когато Скефлок беше близо до нея, ѝ се струваше, че Елфхюф се намира на седмото небе. (Да ѝ прости бог за подобни усещания и за това, че без самата да знае защо, в такива моменти не би сменила искрящия, магически и необуздан езически свят със свещения хлад в здрача и на най-достойните Му манастири!). Нейният любим бе весел и палав и тя не можеше да не се смее заедно с него. Той пееше песни (всички в нейна чест!), а неговите ръце и устни събуждаха безумство, което не се прекъсваше дотогава, докато веселието не разтвори в потоците си самата плът, за да претопи и двамата в едно пеещо, пулсиращо кълбо. Тя бе виждала любимия си в сражение и знаеше, че малко са тези измежду смъртните — и дори измежду съществата феъри — които биха могли да му се противопоставят в битка, и това я изпълваше с гордост. В края на краищата, тя сама произхождаше от род на воители. И беше не само една дъщеря или сестра, нали? А и млада жена, която имаше свой живот. Чаровете на този живот така бързо стопяваха мъката ѝ, за да я изпълнят със щастие. Тя нямаше избор: езичникът Скефлок едва ли би чакал, докато изтече годината християнски траур, а пък и кой ли би могъл да бъде по-добър и посилен баща на внуците на Орм и Елфрида от него? При това беше винаги толкова нежен!

Фреда бе сигурна, че Скефлок я обича. Иначе защо би отделял за нея толкова голяма част от времето си — той, който можеше да има която си поиска измежду красивите жени-елфи? Но тя не смееше да прави догадки защо и доколко дълбоко е проникнала в душата му, която по-рано нищо подобно не бе изпитвала. Скефлок не бе осъзнавал своята самота, докато не срещна Фреда. Той знаеше, че ако не плати определена цена (а той никога нямаше да го направи), все някога щеше да умре. Неговият живот щеше да бъде само кратко пламъче в дългата памет на елфите. Беше приятно да имаш до себе си някой, който прилича на самия теб.

Още от първите дни, прекарани заедно, те предприемаха много неща заедно: яздеха бързи коне, плаваха с изящни лодки и избродиха много хълмове и гори. Фреда беше сръчен стрелец с лък: Орм винаги бе държал жените от неговото семейство да могат да защитят себе си в случай на нужда. Когато тя скиташе между дърветата с лък в ръка и косите ѝ блестяха с медни оттенъци, Фреда приличаше на млада богиня на лова.

Те гледаха фокусниците и актьорите, слушаха музикантите и скалдовете, които развличаха елфите, въпреки че техните изкуства често бяха твърде хитри и изтънчени за човешкото ухо и око. Понякога гостуваха у приятелите на Скефлок: при гномите, които живееха под корените на дърветата, при стройните бели водни феи, при стария сатир с печалните очи и при разни диви животни. Въпреки че Фреда не можеше да разговаря с тях, тя винаги ги наблюдаваше с интерес.

От време на време тя мислеше и за бъдещето. За това, че все някога бе длъжна да заведе Скефлок в Земята на хората и да покърсти благото му деяние, заради което неговите сегашни грехове, разбира се, щяха да бъдат опростени. Но не сега. Още не. В Елфхюф времето сякаш не съществуваше и тя не усещаше как минават дните и нощите...

Всеки път с нова радост се спускаше в обятията му. И всяка грижа, всяка тревога в гърдите му, независимо от повода на възникването ѝ, изчезваха когато очите му я зърнеха: млада, стройна, гъвкава, с дълги нозе, по-скоро момиче, отколкото зряла личност — и в същото време — негова жена.

А тази вечер във вихъра на ласките я прегърна през кръста и я подхвърли във въздуха, за да се приземи в пружиниращите му обятия

като на пухена възглавница. И двамата се смееха високо.

— Пусни ме! — задъха се Фреда. — Пусни ме, ей, за да те целуна.

— Сега — Скефлок отново я подхвърли и произнесе заклинание. Тя изведнъж стана съвършено безтегловна и увисна във въздуха, размахвайки крака, сега съвсем без дъх от радост и учудване. Човекът елф с едно пръстче я придърпа към себе си. Плавно увиснала на нивото на устните му, тя нежно и без усилие ги целуна. — Ето, не е нужно да си кълчим врата! — заяви артистично той, сам стана безтегловен и с няколко завъртания на дланта си измайстори от нищото... облак. Не влажно, мъгливо кълбо пара, а нещо, приличащо на островче от бели пера.

Седнаха на облака. От средата му израсна дърво, клоните на което бяха натежали от различни плодове. Сред листата му просветваха дъги.

— Някой път, шемет такъв, ще объркаш рецептата на някой от фокусите си и ще се сгромолясаш на Земята, за да се разбиеш на хиляди парченца! — подкачи го Фреда, натиснала с палец носа му.

Той я намести по-близо до себе си и погледна в упор сивите ѝ очи. Облакът леко се поклащаше. След това преброи луничките на носа ѝ, и за всяка една палаво я целуна. А те бяха доста...

— Трябва да те изчертая като леопард — предложи накрая той. — За да мога да те целувам без край...

— Имаме ли нужда от поводи за любов? — меко възрази Фреда — Аз и така съм твоя, скъпи, скъпи мой! Как мина ловът ти?

Скефлок се сети за преживяното и се намръщи:

— Добре...

— Нещо те безпокои, миличък. Какво се е случило? През цялата нощ се дочуваше тръбене на рогове, тропот на крака и копита. Всеки ден виждам все повече въоръжени елфи в замъка. Какво всъщност означава това, Скефлок?

— Нали знаеш, във война с троловете сме — смотолеви той в отговор. — Ние изчакваме да ни нападнат тук, на наша земя, защото в планините ще ни бъде трудно да използваме бързината си, докато те могат именно там да използват силата си.

Фреда трепна.

— Троловете!

— Не се бой — Скефлок се опита да преодолее едно малко неприятно чувство. — Ние ще ги пресрещнем на брега и ще ги разбием. Който и да нахлуе неканен в нашите земи, ще си остави тук кокалите — имаме достатъчно пръст, за да ги закопаем. А след това, когато главните им сили бъдат сломени, няма да е трудно да разрушим и Тролхайм. О, схватката ще бъде весела, Фреда! Елфхайм не може да не победи! — и унесено допълни в мерена реч:

*Не бой се, девойко, за вожда.
От вчера вожда не прохожда!
От вчера само с теб е мил.
Той доста битки е избродил,
и във всяка — победил.
Но ако все пак се боиш,
приемам този страх със радост,
защото сам е вест от любовта.
А тя е царствена особа.
И царственият вестносец
— ако почтен е, а това личи! —
не пренебрегва златното покритие.
Без дарове вестта е гола вест.
Приемам в дар: пожарът на косите ти
и блясъкът на твоите очи,
с поклон за тази чест!*

Едновременно с омайващите думи той започна да развързва пояса ѝ. Фреда се изчерви.

— Не те ли е срам? — попита тя и се прикри с дрехите му.

Скефлок повдигна вежди.

— Защо? От какво толкова трябва да се срамувам? — и продължи заниманието си. С тих смях Фреда се отпусна в прегръдките му...

ГЛАВА 11

ЛОВЪТ НА ФАЙЪРСПИР

Файърспир пое по залез-слънце на следващия ден. Той и дузината съпровождащи го бяха облечени в зелени ловджийски туники, над които се вееха черни наметала. Върховете на стрелите и копията им бяха от сребърна сплав. Пред конете стремглаво препускаха бързоноги кучета — огромни свирепи животни, с червени и черни гриви, горящи като въглени очи и заострени кътници, от които капеше слюнка. В жилите на тези зверове течеше кръвта на Гарм, Фенрир и кучетата на Дивия ловец.

Рогът на Файърспир често избучаваше, докато се носеха напред. Барабанната дроб на копитата се разнасяше между хълмовете. Като вятър прелиташе свитата му между покритите със скреж дървета в нощната тъма. В този полет на сенките се мяркаха само отблясъците от сребро и скъпоценни камъни в украсата на ефесите им, както, разбира се, и кърваво озъбените муцуни на кучетата. Нищо повече не беше видимо за човешките очи в хода на устремното войнство, но шумът от галоп му все пак се разнасяше нашироко през горите, които елфите пресичаха. Човешките ловци, въглекопачи и разбойници, чувайки шума, трепваха и си спомняха за свещените символи на тяхната религия — кръст или чук, а дивите зверове се впускаха в бягство.

Вещицата също чу приближаващия се отряд. Тя седеше в укритието, което бе построила на мястото на опожарения си дом. Приела формата на плъх, тя пропълзя до щипавия огън и измърмори:

— Елфите ловуват тази нощ-с-с-с!

— Да-с-с-с — просъска в отговор приятелят ѝ, който беше истински плъх, а когато шумът се приближи, добави: — И мисля, че плячката сме ние.

— Ние ли? — трепна вещицата. — Защо... Защо мислиш така? — и за всеки случай прие отново човешки вид.

— Те яздят право към нас-с-с, а ти си враг на С-с-кефлок, следователно и на Имрик — в уплахата си плъхът се вкопчи в гръдта ѝ.

— По-бързо, майчице, по-бързо! Викай, ГО, иначе отиваме по дяволите-с-с.

Вещицата нямаше време за обреди и жертвоприношения, но припряно запелтечи заклинанието и чернота, по-тъмна от самата нощ, закри с пелената си огнището.

След това се просна по очи. Студени гълъбови пламъци я осветиха.

— Помогни! — изстена тя — Помогни! Елфите са тръгнали насам! — чифт очи се бяха вперили в нея без гняв, но и без милост. Тропотът на лобния отряд се приближаваше. — Помогни-и!! — запищя тя.

ТОЙ проговори. Гласът му звучеше като вятър и сякаш извираше от бездънна дълбочина.

— Защо ме призоваваш, вещице?

— Те... те искат живота ми...

— Е, и? Чувал съм те да казваш, че животът нищо не означава за теб, старо.

— Но отмъщението ми още не е приключено! — изстена вещицата. — Не мога да умирам точно сега, преди да съм узнала дали се е изпълнило това, за което платих с душата си! Господарю, помогни на предания си слуга!

Ловците се приближаваха. Вече се усещаше как земята се тресе под копитата на конете.

— Ти не си ми слуга, а робиня! — прощумя гласът. — Какво ме засяга дали си изпълнила това, което ти се е искало, или не? Аз съм повелител на Злото, едно от имената на което е „пресметливост“. Сигурно мислиш, че ме беше призовала някога, за да сключим сделка? Сключихме ли? Не, ти просто тръгна по кривия път, това е всичко. От живота ти сега аз нямам никаква изгода. Смъртните не ми продават душите си. Те ми ги даряват. Запомни това, дърта дрипо! — и повелителят на мрака изчезна.

За миг вещицата постоя като вцепенена, после закрепця и си плю на петите. Кучетата зад гърба ѝ се разляяха и диво се замятаха, усетили киселата ѝ миризма. Тя припряно се превърна в плъх, за да се завре в дупката под дъба на друидите.

— Тук е някъде! — провикна се Файърспир — И... Ха-а! Миризмата ѝ се усеща!

Глутницата се хвърли към дъба. Разлетяха се буци пръст. Кучетата откопаваха жертвата си, разкъсвайки корените на дървото с лай. Вещицата изскочи от дупка в пръстта, превърна се във врана и махна с крила. Но звънна тетивата на лъка на Файърспир и враната рухна на земята... само за да се превърне мигом на бързоног елен. Тогава пъргавите гончета усетиха, че е техен ред. Политнаха като стрели към него, последвани от възбудените ездачи. Плъхът приятел на магьосницата скочи от гърдите ѝ, но бе смачкан на каша от конските копита.

Ожесточената глутница хрътки разкъса вещицата с лай, хъркане и мляскане. В последния момент обаче тя успя да кресне в лицето на елфите:

— Проклинам ви! Нека върху Елфхайм да се стоварят хиляди беди! И предайте на трижди проклетия Имрик, че Валгард Подхвърления е жив и здрав, и знае всичко за ужасното му дело...

Това бяха последните ѝ думи.

— Лесен лов — заключи Файърспир. — Боях се, че ще ни се наложи да я търсим дълбоко в чуждите земи — и след като подуши въздуха, добави: — Щом е така, можем добре да се позабавяваме през останалото време на нощта.

Имрик щедро награди своите ловци, но когато с тревога му съобщиха за проклятието на вещицата, леко сбърчи вежди.

ГЛАВА 12

ПРИНЦ НА МРАКА

Бидейки внук на Илрид и силен воин, способен да държи в ръцете си дори желязо, Валгард зае почетно място в двора на троловете. Но високопоставените гледаха на него изкосо: във вените му течеше и елфическата кръв, беше пристигнал от земите на хората, а освен това му завиждаха — един чужденец, който едва овладя езика им с помощта на специалните заклинания на Илрид, прекадено бързо си беше въобразил, че им е равен. Затова Валгард нямаше приятели в Тролхайм. Но те не му и трябваха. Видът, миризмата и привичките на троловете не можеха да му допаднат.

Те обаче бяха безстрашни и много силни. Матовете им обладаваха мощ, която не се бе и присънвала на смъртните хора. Троловете бяха най-силните същества от народа феъри, ако не смятаме поданиците на Елфхайм. И като цяло положението на нещата напълно устройваше Валгард, защото именно в Елфхайм се намираще обектът на неговата мъст и чрез него той се надяваше да получи това, което му принадлежеше по рождено право.

Илрид го посвети в плановете си.

През времето на цялото примирие ние се готвехме за война — разказа му кралят. — Докато елфите нищо не предприемаха, а само се развличаха. Не сме толкова многочислени като тях, но заедно със съюзниците ни ще превъзхождаме неколккратно редовете им.

— А кой всъщност тръгва с нас? — полюбопитства Валгард.

— В основни линии това са племена на коболди, които или сме подчинили, или наистина сме привлекли за съюзници. Те имат да оправят стари сметки не са с елфите, но и с нас, обаче ние им обещахме плячка, свобода и второ по ранг положение сред народите на феъри, когато станем господари. Коболдите са безстрашни воители, значителни по брой. Имаме и немалко съюзници от далечните страни — байкалските демони, шенеите на Китай, Они Кипангу, дяволчетата от мавританските пустини... и колко още! Разбира се, те ще се

присъединят само заради грабежа и на тях не може изцяло да се разчита, но ще съумея да използвам силите им в битката. Ще има и воини-единаци или малки, изолирани групи — върколаци, вампири, упири и други подобни. Разполагаме и с голям брой заробени джуджета, които ще се сражават в обмен за собствената си свобода, а те могат да държат в ръцете си дори желязо. Против всички тези орди елфите ще трябва да се сражават буквално сами. Ще могат да мобилизират съвсем малък брой застаряващи коболди и джуджета, но това е незначителна сила. Най-доброто, на което могат да се надяват, е помощта на сидите. Но успях да подразбера, че последните ще встъпят в бой само ако бъде нападнат собствения им остров, но именно това ще се постареем да не правим, поне в тази война. Разбира се, повелителите на елфите са могъщи и сведущи в магията, но аз и моите вождове не падаме по-долу от тях — Илрид се разсмя. Смехът му звучеше като кашлица. — О, ние ще пречупим Елфхайм като суха пръчка, скършена с коляно! Свършено е с проклетите елфи!

— А не можеш ли да повикаш на помощ и етуните? — попита Валгард, който все още усвояваше имената на обитателите на света, в който бе попаднал. — Те се родят с троловете, нали?

— Да не си помислил за това! — сряза го Илрид. — Повече никога няма да се осмелим да се обърнем за помощ към проклетите великани, така, както елфите не биха се обърнали за помощ към Езир! — заяви той и трепна. — Не възнамеряваме да ставаме техни заложници в по-голяма степен, отколкото вече сме: заложници на силите, борещи се за самата луна... Дори и да откликнат на нашия призив, нито елфите, нито ние бихме си позволили да повикаме подобни сили, защото ако Езир или етуните открито се спуснат в Мидград, другата страна ще се нахвърли върху тях и тогава ще се състои битката, която ще бъде последна.

— По какъв начин е свързано всичко това с нещата, които ми разправяше за новия бог?

— По-добре да не говорим за тайни, които не сме в състояние да разберем. — Илрид тронаво обходи пещерата, в която се съвещаваха на светлина от факли. — Нито един жител на феъри няма заради Боговете да се реши да се изправи срещу хората, и най-вече срещу покръстените хора. Безобидна магийка, откраднат кон или бебе — това е всичко, което можем да си позволим и то — рядко. Така само от

време на време ги стъписваме. Но започнат ли наистина силно да се боят от нас, ще се обърнат към Боговете, които ги покровителстват и със сигурност ще бъдат чути. А най-лошо ще бъде, ако всички вкупом призоват новия бог. Това ще бъде краят на феъри...

Валгард трепна. Още през нощта той се отправи към самотната могила на Асгерд, откопа я и я положи в неголяма лодка. Заплува на югозапад, носен от вятъра, който Илрид го бе научил да предизвиква, докато не достигна до малко шотландско селце. Там понесе загърнатото тяло към местния божи храм. Пропълзя в църковното гробище, изкопа яма в един по-закътан ъгъл и внимателно спусна тялото в новия му гроб. След това го засипа с пръст така, че нищо да не си личи.

— Сега лежиш в свещена земя, сестро, точно както би пожелала. Това, което извърших, беше зло, но може би все пак ще се помолиш за душата ми — прошепна той и хвърли боязлив поглед наоколо... той, който никога от нищо не се страхуваше! — Какво всъщност търся тук? — промърмори сякаш с вътрешния си глас: — Та аз съм същество, родено от магия! Едва ли имам душа...

Наближи време за война. Илрид бе достатъчно хитър да не събира наведнъж всичките си сили и да не дава възможност на разузнавачите елфи да отгатнат същинската им численост. Различните флангове на флотата му потеглиха от десетки отправни точки, но на всеки флагмански съд имаше отговорен магьосник и всички те положиха грижи за това корабите едновременно да достигнат местоназначението. Трябваше да се срещнат в северните английски владения на елфите, където, необезпокоявани от никого на пустите брегове, можеха да започнат десанта. Илрид възнамеряваше с лекота да разгроми малобройните в тази пустош морски сили на елфите, след което масивно да настъпи на юг по вода и по суша, за да стисне в клещи централната им островна територия. Планираше там да остави определен контингент, който да преследва и доунищожава остатъците от разпокъсаната елфическа съпротива, докато главният му флот поеме по канала към южните провинции на Елфхайм. Втора многочислена армия трябваше да стовари мощен удар върху селищата на елфите във Финландия и Уендленд. Крайната стратегия предвиждаше троловете

да притиснат краля на елфите от запад и от изток, а щом Англия бъде напълно завоювана, цялата бойна мощ да се отпрати на север, за да го смаже.

— Елфите се славят като бързи воители, но този път май троловете ще се окажат далеч по-маневрени! — заключи той.

Валгард реши, че е дошъл моментът да даде гласност на едно дълго стаявано желание.

— Направи ме граф на Англия — помоли той, — и ще видиш, че в моето графство няма да остане нито един жив елф!

— Това вече обещах на Грум — разсъди Илрид. — Но ти, Валгард, ще отплаваш лично с мен и ще получиш втория по значение сан след Грум в Англия.

Валгард заяви, че предложението го удовлетворява напълно. Измери Грум с хладния си поглед и си помисли, че с този трол може да се случи някакво нещастие — защо не! — и тогава той, Валгард, ще стане граф на Англия.

Берсеркът се качи на флагманския кораб заедно с Илрид и кралската охрана — един внушителен съд с високи бордове и нос, специално обкован за абордаж с желязо от джуджетата. Беше целият черен, с изключение на изрязания в носовата част конски череп.

Отделни тролове носеха оръжие от железни сплави, въпреки неприятното усещане, което желязото предизвикваше в тях при допир. Впрочем, масивните каменни остриета в ръцете на повечето от тях, така или иначе прилягаха идеално на силата им.

Черният шлем на Илрид беше украсен със златна корона, а по раменете му се спускаше плащ от драконова кожа, който не можеше да бъде разкъсан дори от стомана. Останалите от кралската свита бяха също богато облечени. Това беше една шумна, самоуверена команда. Само Валгард не изпъкваше с украшения и изразът на лицето му оставаше мрачен — но стоманената му брадва и кованите мулати събуждаха боязън сред самите тролове.

Болшинството от съдовете на флотата бяха зачислени в кралския контингент — без изключение с внушителни размери. От всеки един проехтяваха викове, вой на рогове и тропот на крака. Те бяха по-дълги, по-широки, по-тежки и по-бавни от корабите на елфите, затова утрото ги завари още в открито море. Троловете се укриваха под обширни

платнища от ненавистните лъчи на слънцето, а корабите им продължаваха да порят вълните, невидими за човешкото око.

На следващата нощ беше спусната заповед флотът да се събере на едно място. Валгард се ужаси. Черните му кораби — като безброен рояк насекоми — скриваха водата от поглед чак до хоризонта и всеки съд бе претъпкан със свирепи воители, изключение правеха само онези кораби, които превозваха масивните, рунтави коне на троловете. Капитаните от флотата бяха опитни и добре запознати с бойните планове на краля им, затова всеки кораб безпогрешно зае отреденото му място.

Но имаше и чужди съдове, и чужди воители, събрани да воюват под флага на Илрид.

Черните, внушителни съдове на троловете заемаха центъра на струпването, оформяйки клин, острието на който се представяше от самия кралски флагман. От двете страни на клина се нареждаха бойните съдове на коболдите — някои от които направени от тролове и неразличаващи се от техните, но повечето коболди отиваха на война, възкачени на собствените си красиви червени фрегати с вити, змиевидни носове; бидейки далеч по-жизнерадостни от троловете, те бяха украсили сребърните си доспехи с фантастични дрехи и наметала, а в ръцете им се стрелкаха олекотени мечове, лъкове и копия.

По фланговете крила на флотата се нареждаха чужденците: шене с огромни, настръхнали копия; они с боздугани, вързани за китките; гъвкави бесове, накацали по галери с гребци роби и захвърлили оръжието си по палубите; крилати байкалски демони, скупчени на салове, обковани с желязо джуджета в лодки-бързоходки, наподобяващи уголемени канута; чудовища от планини, гори и блата, въоръжени единствено със зъби и нокти (но какви!) и натоварени в причудливо сковани съдове.

Всички тези създания бяха поставени под командата на троловете, но само най-надеждните от тях се нареждаха в първите редове. В тил флотът също се защитаваше от тролове: след първия клин следваха още два — последният оформяше флотския резерв.

— Скоро влизаме в сражение — обърна се Илрид към берсеркера — и ще можеш да отмъстиш на когото и както ти е угодно.

Не последва отговор. Валгард се бе втренчил безмълвен в тъмнината.

След неуспешния набег върху Тролхайм Имрик прекара повече от месец в горещата подготовка за отбрана. Всъщност доста малко бе успял да узнае за плановете и разположението на врага, защото магьосниците на троловете успяха да заградят владенията си с непроницаем за погледа и мисълта магически щит, но Имрик беше сигурен, че силите им са съставни и включват разнообразни същества, както и че ще ударят първо Англия. Затова се постара да приведе в бойна готовност цялата налична войска и флот, както и своевременно да изпрати бързи вестоносци до чужди земи с молба за помощ.

Но не бяха много тези, които откликнаха на призива му. Дори се наложи отделните провинции на Елфхайм да се готвят за война самостоятелно: елфите бяха твърде високомерни, за да предприемат такова действие заедно. Изглеждаше, освен това, че почти всички наемни сили на феъри вече са били ангажирани от Илрид още преди години. Обърна се например към силите на Ирландия с уверението за богата плячка след завладяването на Тролхайм, но получи оттам хладен отговор, който известяваше, че вече достатъчно богатства блестят по улиците на Тирн-ан-Ог и в пещерите на леприконите. Накрая графът на елфите трябваше да си признае, че е останал практически сам.

Но и така силите на елфите бяха впечатляващи, и след като от нощ на нощ войската им продължаваше да нараства, нарастваше и радостта им. Никога досега, мислеха си те, такива могъщи сили не са се събирали в Елфхайм. Освен това битката ще бъде на своя територия, до прага на родната къща, по води и брегове, които твърде добре познаваха. Някои от по-младите воители изразяваха убеденост, че английските елфи ще могат без чужда помощ не само да разгромят нахлуващата армадата на троловете, но да постигнат окончателна победа и да наложат на Тролхайм васално подчинение.

От оркнейските и шетлъндските острови пристигна зажаднелият за мъст Флем, синът на същия Флем, който загина по време на последния набег в Тролхайм. Той и братята му се нареждаха измежду най-добрите шкипери на феъри, а пенестата следа, оставяна от поелите им на юг кораби, се оцветяваше в черно.

От здрачните гори и торфените блата на Пиктландия поеха пътя на войната вождове на диви племена — препасани с кожи и нарамили оръжия с кремъчни остриета. Нискорасли и набити в сравнение с

истинските елфи, в жилите им течеше кръв и на коболди, и на тролове, а дори и на някои още по-древни народи — както и на жени пикти, похитени преди много десетилетия. Кожата им беше матова, а от кокалестите им глави се спускаха върху раменете и гърдите дълги, катраненочерни коси и бради.

Следваше ги онази част на сидите, които се бяха присъединили към пиктите преди много стотици години; а след тях идваха силните, малко ръбати леприкони, умеещи да скачат като козли; и не на последно място онези високи, красиви воители, маршируващи в блестящи доспехи с високо вдигнати копия, или препуснали на бойни колесници, от колелата на които стърчаха остриета на мечове, способни да покосят десетки врагове в боя.

От юг, от скалистите брегове на Корнуел и Уелс, прииждаха най-древните елфски заселници на острова: на коне и колесници, целите в броня — разветите им знамена разказваха цели саги за потънали в забрава битки и победи; последва ги зеленокос, бледокож народ, обитаващ южното крайбрежие; една група полубогове, създадени от римляните и забравени пак от тях; стеснителните, тихи горски елфи... клан след клан се събираха племена и народи.

Земите на англите и саксите в основни линии пустееха, защото преобладаващият брой същества, населявали ги някога — и в по-нови времена смятани от хората за зли духове — бяха пропъдени или просто сами си бяха отишли. Но тези, които все още населяваха острова, откликнаха на призивите на Имрик. И въпреки че повечето от тях бяха стари и бедни елфи, в боя оставаха непобедими — по простата причина че не малко от тях произхождаха от коляното на Ейленд и дори на самия Один. И тъй като в жилите им течеше и кръвта на джуджетата, те бяха най-изкусните ковачи в цялото графство. Много от тези воители се бяха въоръжили с огромни чукове, изковани от самите тях.

Но все пак най-могъщи и благородни бяха тези, които населяваха околностите на Елфхюф. Аристократите, които Имрик сплоти около себе си, превъзхождаха всички останали не само с произхода си, но и с богатството и мъдростта си. Те се снаряжаваха за битката така, сякаш щеше да бъде сватбено тържество и целуваха копията си като невести. Владееха ужасяващи заклинания, причиняващи неизброими беди на враговете и пазещи приятелите от зла участ. Младите елфи им

хвърляха погледи, изпълнени със страхопочитание, което впрочем не им пречеше да се наслаждават на ястията и виното, с които ги гощаваха.

Фреда се омайваше от гледките на събиращата се войска. Видът на тези нечовешки същества, безшумно плъзващи се през мрака на нощта, събуждаше в нея едновременно учудване, възторг, страх и гордост. Нейният Скефлок заемаше високо положение сред тях и разполагаше с повече мощ от всеки крал в която и да е човешка страна.

Но той все пак си оставаше господар на бездушни същества. И всеки път, когато мислеше за това, тя си спомняше и за огромната, мечешка сила на троловете. Ами ако му е съдено да загине в схватка с тях?

Самият той не бе далеч от такава мисъл.

— Може би наистина не е зле да те последвам при твоите приятели в Земята на хората, мила моя... — подхвърли ѝ той веднъж. — Представи си, че наистина стане така — въпреки че не ми се вярва — елфите да загубят сражението... Действително всички предзнаменования са против нас. И ако е съдено да се случи, за теб е по-добре да не оставаш тук...

— Не... не... — тя го погледна с уплашени сиви очи и облегна главата си на раменете му. — Няма да те оставя. Не мога.

Скефлок погали бляскавите ѝ коси.

— И след това ще се върна да те взема — довърши той.

— По-добре не. Може да се случи някой там, някъде, по някакъв начин да ме убеди да не се връщам повече тук... макар и да не знам кой би бил в състояние да го направи... освен може би свещеникът... чувала съм за подобни случаи... — в съзнанието ѝ връхлетя представата за прекрасните жени на елфите и начина, по който поглеждаха към любимия ѝ... Изправи се. В тона ѝ се промъкваше неочаквана решителност. — Няма да рискувам. Оставам с теб.

Скефлок я прегърна с трепетна радост.

Пристигна вест, че троловете са вече в открито море. Преди собственото отплаване елфите устройха в Елфхюф впечатляващ пир.

Седнала до Скефлок от дясната страна на високото кресло на графа, Фреда едва различаваше с поглед стените на залата. Създаваше

се впечатление, че хладната гълъбова мъгла, която елфите така обичаха, плува на къдели наоколо, въпреки че въздухът оставаше чист и благоухаен, с подчертан аромат на цветя. Многочислени свещи в тежки бронзови свещници горяха в сребристи пламъчета и светлината им се отразяваше от златистите брони и огледалните щитове, окачени по стените.

Подноси, съдини и чаши от благородни метали, украсени със скъпоценни камъни, стояха подредени върху белоснежните покривки на масите. И, въпреки че вече беше свикнала с разкоша, сред който елфите се хранеха, Фреда почувства, че ѝ се завива свят от такова разнообразие на изискани ястия: месо, дивеч, риба, плодове, тестени изделия, сладкиши, бира, мед, вино...

Всичко това украсяваше масите тази вечер и всички бяха пребогато облечени. Скефлок носеше туника от бяла коприна, гарнирана със жабо, заслепяващо с богатството на орнаменти. Беше стегнат в пояс, изпъкващ с изкусната си златна бродерия. Ножницата на кинжала му бе украсена със скъпоценни камъни, обувките му бяха скроени от кожата на еднорог, а наметката му поразяваше с такъв пурпур, сякаш беше кръв, стичаща се по раменете му.

Самата Фреда бе облечена в рокля от паякова коприна, тънка и бляскава като паяжина, по която светлината преливаше в дъги със всевъзможни нюанси. На шията и гърдите ѝ искреше елмазена огърлица, талията ѝ беше пристегната в златен пояс, а нозете ѝ бяха обути в бархатени пантофки.

На челата и на двамата бе елегантно прилегла по една отличителна диадема в знак на това, че тук седят благородник на Елфхайм и неговата лейди. Богатите елфи около тях бяха облечени не по-малко пищно и с не по-малък вкус, но дори и вождовете на победните племена тази вечер искряха в злато. Музиката наоколо трептеше не само в дъха на древните мелодии, така обичани от Имрик, но и в омайните арфи на сидите и палавите тромпети на народите, придошли от далечни западни страни. Разговорите на масите не стихваха — от бързата, лаконична реч на елфите, до разнородните по произход и характер шеги и закачки на гостите. Тук-там до тавана изригваше гейзер от неудържим, весел смях.

Най-накрая настъпи дългоочакваният от дворцовите шутове момент на кратко затишие, позволяващ им да се втурнат напред с

премятания, размахване на ръце и палави възклицания. Сред множеството на гостите обаче се раздадоха викове, изискващи да бъде изпълнен танцът на мечовете. Имрик се намръщи, защото не му бе приятно предзнаменованията — по традиция вплътявани в този танц — да стават достояние на всички, но болшинството от гостите продължаваха да настояват и той нямаше как да им откаже.

Присъстващите елфи се наредиха в центъра на залата. Жените съблякоха всичко, а мъжете — само най-тежките одеяния. Слугите снаряжиха всеки мъж с меч.

— Какво правят? — озадачи се Фреда.

— Ще видиш старинен боен танц на елфите — поясни любимият й, — танц, който едновременно с това е и пророчески. Дори аз трябва да се въздържам от пряко участие и ще бъда само скалд по време на изпълнението му, тоест ще имам задачата да потъна в пророчески транс, защото все пак съм човек, а нито един човек не би могъл да остане невредим, ако участва този танц, дори да познава отлично такта и фигурите му. Унесени в ритъм и движение, елфите ще вплътят в реалност 99 строфи, които скалдът — в случая аз — съчинява по време на транса си. Ако никой от тях не бъде ранен, това е предзнаменование за неоспорима победа, ако някой от участниците падне убит, знаменieto вещае не по-малко от поражение и гибел... и дори лекото нараняване има мрачен пророчески заряд. Откровено казано, никак не ми харесва идеята да изпълняват точно сега този танц...

ГЛАВА 13

ТАНЦЪТ НА МЕЧОВЕТЕ

Междувременно мъжете елфи бяха застанали в две редици с лице един към друг, скръстили над главите си бляскавите остриета. До всеки мъж стоеше по една жена. Изпънатите редици чезнеха в синкавия полумрак на залата, създавайки впечатление за безкраен коридор с настръхнал, остър като бръснач покрив. На свой ред Скефлок се изправи до креслото на графа.

— Добре... Започвай! — провикна се Имрик толкова силно и рязко, че по злата проехтя звън от завибрирали кристални съдове.

С притворени очи Скефлок подхвана пророческата песен:

*Войната е копнежът на жестоките!
Напират врагове към този бряг,
и песента на мечове и копия
изприда над вълните тайнствен знак...*

С ритъма на гласа му мъжете подхванаха ритуалната битка, но мечовете им съвсем безпощадно зазвъняха. Наистина танцът бе повече от ритуална игра. Жените също се впуснаха напред, като извиваха телата си в такта на гъвкава, ритмична пантомима. Всеки воин беше поел в лявата си китка дясната длан на танцуваща до него жена, която плавно завърташе около себе си във все по-стесняващият, се коридор между редиците им. Скефлок продължаваше да пее:

*Щом страстите на повика препуснат
след повея на отшумели струни
и в пулса на омайни мадригали
сред шепота на многолистни руни —*

*изтръпнат от елфическата радост
на споделения, избистрен, бял нагон,
тогава небесата се разгръщат
и чувственият разум не пропада
във ада на сърдечния погром.
Но страстите на боя са безумни!
Войната — разлютена вакханалия!
Небето е сурово и намръщено,
когато в кал, и в трескава погнуса
вакханските наслади се заплитат
в кълба от червеи... и мерзостта вони
под свода от настръхналите щитове
на кърваво обаядени луни!*

В леката стъпка на гъвкав, люшкащ се като вълна танц, жените се стрелваха между бляскавите острия и всеки път успяваха да избягнат фаталната ласка на меча. Двете редици от мъже устремно се събраха, за миг образуваха едно цяло и отново се разделиха, като сега воините бяха разменили местата си. В размаха на светкавичен пирует те отново се извърнаха лице в лице, пращайки мечовете един към друг. Като тежки, свистящи стрели прелетяха остриетата им на косъм от кръшните тела на жените. Скефлок пееше:

*Смъртта танцува смешните си сценки.
Смъртта танцува в обръч от ками.
Смъртта танцува. В полудели сенки
незайна обич тихо ме целува...
В смъртта поне... ще бъдем ли сами?*

Танцът вече се вихреше толкова бързо, че човешкото око едва би могло да проследи стъпките му. Двуострите мечове се мяркаха като сребърни отблясъци около телата на жените. Внезапно, в трясъка на жестока ударна сила, замряха кръстосани над пода, а жените пъргава прескочиха хищните ножици. След което всеки от мъжете замагна косо с искрящото си острие към змиевидно извиващото се тяло на

партньорката си, от която се очакваше своевременно да отскочи. Залата затаи дъх. Но и този път нищо не се случи, воините подхванаха нова фехтовка, а жените пак се впуснаха в опасните си орбити, фигурата се повтаряше, но може би именно затова напрежението в залата продължи да нараства. Междувременно песента на Скефлок придобиваше още по-конкретна окраска:

*Реки от кръв. Мълчание след буря.
Самотен вой на прегладнели вълци.
И труп прегръща труп до цъфнал бурен...
Преситен гарван шията му кълца.*

След тази картина, сякаш вдъхновен от издръжливостта и ловкостта на танцуващите, Скефлок отново придаде на гласа си особено тържествени нотки:

*Войната е копнежът на жестоките!
Напират врагове към този бряг,
но песента на мечове и копия
изприда над вълните тайнствен знак...
И нека песента да отшумява...
Какво са звук и стон? Прелитащ дъх.
Но в знака им узряваща поява
се пръква като зъл планински връх.
Внезапен и могъщ като вълшебство.
От мислите на силните по-твърд.
Възправен над безсмисленото шествие
на някаква си смешно малка смърт.*

Привеждайки се, извивайки се в танца, побеляла като платно от неистовия екстаз, Лиа внезапно подвикна:

— Ей, Скефлок, май няма да е зле ако и твоето момиче, в израз на загриженост и преданост към теб, потанцува малко с нас! Просто за късмет, а?

Скефлок я измери с поглед, но не прекъсна баладата си. За пореден път обаче смени тона:

*Този танц е стар и мъдър.
Не с кощунствени игри,
с пример на завидна твърдост
Фреда щедро ще дари!*

Но преди още да е изпял тези закачливи редове до край, мрачна тръпка разтърси редовете на елфите... Лиа, следяща с нескрит сарказъм последните думи на песента, беше излязла от ритъм и се беше натъкнала на меч. Люта рана обагри копринените ѝ рамене. Тя намери сили да продължи танца, но опръска с кръв всичко около себе си.

И все пак, освен самата нея, никой друг не бе ранен. Пророческият танц приближаваше края си. Предстояха последните строфи.

И точно тогава още една жена, потресена от случилото се, загуби ритъма и беше ранена. Имрик изрази желание танцът да бъде прекратен, преди някой наистина да падне убит.

Скефлок преглътна заседналата в гърлото му бучка и с усилие на волята изпя заключителните редове. Устата му беше безнадеждно пресъхнала:

*Смърт, не бързай да се радваш
на угасващата страст.
Не е ден за твоите сватби.
Тук съдбата заповядва
с непреклонен, властен глас:
„Спрете танца!“ (Тази сцена
май остана нерешена...)
Всичко е съвсем нормално.
Ще се браним предостойно.
Някъде, за някои воини,
битката ще е фатална.*

*Мен... беда ще ме постигне.
(Да, съдбата има пръст.)
Но... преди с око да мигнеш,
Тролхайм, чакай страшна мъст!*

На всички беше ясно, че в успокоителните заключителни редове се промъква силно колебание. Пирът замря. Възцари се неудобна тишина, нарушавана само тук-там от приглушен шепот.

Огорченият Скефлок се оттегли заедно с Фреда в покоите им. Там човекът елф за момент остави любимата си сама, за да донесе отнякъде широк пояс — целият в сребърни шевици — към вътрешната страна на който беше прикрепено малко шишенце. Подаде ѝ го с думите:

— Това е прощалният ми дар, Фреда. Получих го от Имрик, но искам ти да го носиш. Все още мисля, че ще се видим отново, но не мога да бъда напълно уверен след това, което се случи по време на танца...

Фреда мълчаливо пое пояса и се вгледа в шишенцето, а Скефлок допълни:

— Вътре има силен и рядък лек. Ако с теб се случи нещо и попаднеш в ръцете на врага, изпий съдържанието му. Няколко дни ще бъдеш мъртва и всеки враг наоколо или няма да ти обръща внимание, или просто ще те изтъркаля встрани от пътя си. Печелиш от това, че троловете никога не погребват умрелия неприятел. И сигурно ще съумееш да избягаш, когато се съвземеш.

— Защо да бягам, ако ти си мъртъв? — мрачно се осведоми Фреда.

— Може и да си права... но въпросът е там, че троловете едва ли ще убият и теб на мига, знаеш вече как постъпват с пленените момичета. Колкото до християните... самоубийството им е забранено, нали? — на устните му неочаквано разцъфтя закачлива усмивка. — Е, това със сигурност не е най-радостният прощален дар, но е най-подходящото, с което разполагам...

— О, не — въздъхна тя. — Не че няма да го приема, благодаря, но... мисля, че за двама ни има по-добър дар от този.

— Да! — съгласи се радостно той и още известно време те бяха весели и щастливи.

През следващата нощ на север от Елфхюф се състоя първият сблъсък между кораби на елфите и троловете. Имрик — заел заедно със Скефлок позиция на носа на флагманския съд — трепна, когато доби впечатление от размерите на вражеската армада.

— Ние, английските елфи, сме тук с главната флотска сила на Елфхайм, а врагът е двойно по-многочислен... — разсъждаваше той на глас. — О, защо всичките тези господа не ме послушаха, когато им обяснявах, че Илрид моли за примирие само за да се подготви за още по-страшна война! Защо не ме послушаха, когато ги убеждавах, че е необходимо всички заедно да смажем краля на троловете...

Скефлок все пак знаеше нещичко за суетата, съперничеството и леността на онези елфи, които бяха станали причина за общото бездействие. Дори самият Имрик не беше безупречен. Но сега вече бе късно да се обръщат с гняв назад.

— Не може всички да са тролове! — заключи хладно той. — А коболдите и всякаква подобна измет едва ли представляват сериозна опасност.

— Напротив, коболдите не са за подценяване. Съвсем не са лоши воители, особено ако разполагат с подобаващото оръжие! — лунен лъч освети за миг напрегнатото изражение на графа. — Магията няма да върши особена работа на нито една от страните, защото силите ни в това отношение са примерно равни. Съотношението на ударните сили обаче натежава в тяхна полза — Имрик поклати сребрилата си глава. В очите му лунните отблясъци синееха. — На последния кралски съвет настоявах да съсредоточим отбранителната си мощ около центъра, отстъпвайки временно на троловете по-далечните провинции... и дори Англия! Но останалите лордове не сметнаха съвета ми за приемлив. Сега имаме всички основания да се убедим в правотата му.

— О, не, техният съвет е бил правилният, господарю! — намеси се Файърспир с нотки на наглост в гласа си. — Как? Да отстъпим на троловете Елфхюф? Така, без бой? Тази мисъл е недостойна за теб, господарю! Ей сега ще клъцнем гръкляна на тези свине! — той грабна копие то си и впери настървен поглед в далечината.

Самият Скефлок, въпреки че съзнаваше численото превъзходство на врага, мислеше само за предстоящата битка. Той жадуваше да се

изправи лице в лице с Валгард, безумния брат на Фреда, който ѝ беше причинил толкова беди, за да му разцепи черепа. Но в същото време, разсъждаваше си той на ум, ако Валгард не бе довялякъл насила Фреда в Тролхайм, двамата никога нямаше да се срещнат... Значи, в известен смисъл, беше и длъжник на берсеркера и затова само ще го убие бързо, без да го мъчи и без да изрязва на гърба му кървав орел с меча си — като честна отплата за този дълг.

Бойните рогове и на двете страни протръбиха сбор. Платната бяха свити, мачтите изчезнаха и корабите на флотилиите, съединени помежду си с яки въжета, поеха на весла един срещу друг. Когато разстоянието между ударните фронтове се скъси достатъчно, в лунния въздух бръмнаха стрели — като безбройни хищни оси, които успокояваха ураганния си полет само когато забият жило в дърво или плът. Три стрели отскочиха от ризницата на Скефлок. Една избръмча край дланта му. Оглеждайки се, той видя, че не всички бяха имали неговия късмет. Наоколо рухваха покосени елфически воини. Троловете също бяха дали първите си жертви.

Луната надничаше все по-рядко иззад препускащите облаци, но огньовете на свети Елм танцуваха в разлепените гребени на вълните, озарявайки ги с хладен блясък. Имаше достатъчно светлина за поразяване на противника.

Разстоянието между противниковите кораби се скъси още повече. Рояците стрели бяха последвани от дъжд от копия и градушка от тесли и камъни. Скефлок метна копие, което се заби в мачтата на флагманския кораб на троловете. В отговор долетя камък, който със звън отскочи от шлема му. Леко зашеметен от удара, Скефлок се опря на перилата и морето окъпа звънтящата му глава със солена вода. Роговете пронизително завиха и две линии от противникови кораби долепиха плътно бордовете си.

Корабът на Имрик се сблъска с кораба на Илрид. Започна ожесточена схватка. Мечът на Скефлок се стовари върху секирата на някакъв трол и заедно с нея отнесе и ръката му. След това притисна назад цял ред противникови щитове със собствения си щит, върху който се сипеше ураган от оглушителни удари, и докато правеше това, успяваше да поразява противниците си с меча си. Файърспир виеше от ярост, докато се сражаваше вляво от него, размахал едновременно меч и копие, без да обръща никакво внимание на хвърляните Срещу него

противникови дротици. От дясната му страна невъзмутимо и мълчаливо напредваше Ангор от Пиктландия, завихрил пред себе си грамаданската си секира. Двете страни си разменяха безпощадни удари и щом някой от бойците, сражаващи се по линията на долепените корабни бордове, рухваше, на негово място светкавично изникваше нов.

Скефлок вече бе успял с наслада да забие меча си дълбоко в гърлото на трол. Преди още същият да се свлече на палубата, Файърспир вече беше успял да пронже с копието си стоящия зад него противник. Скефлок пъргаво прескочи перилата, приземи се право в образувания разрив в редовете на врага и посече трола, озовал се до лявото му рамо. Отдясно напираше друг противник, но светкавичната секира на Ангор, съпроводена от неистовото цвилене на разцепвания от нея въздух, отпрати главата му далеч сред вълните.

— Напред! — изръмжа Скефлок достатъчно гръмко, за да бъде чути от бойните си другари. Опрели гърбовете си, те неспирно посичаха виещите и стенещите около тях тролове. В неистовия рев на битката все повече елфи си пробиваха път на борда на вражеския кораб.

Святкаха мечовете, лееше се кръв. Звънът и дрънченето на метала заглушаваха гласовете на вятъра и морето. На предния фронт на клокочещата битка се извисяваше като мачта осанката на Скефлок, а очите му проблясваха като гълъбовите пламъци на ада. Той трябваше да застава винаги едно рамо пред другарите си, защото желязната му ризница можеше да им причини вреда. Но те пазеха гърба му и докато железният му щит с лекота възпираше налитащите тролове, мечът му се извиваше и поразяваше като демонична змия. Не след дълго враговете се видяха принудени да отстъпят от носа на кораба.

— А сега, към кърмата! — нададе той пронизителен рев. Елфите настъпиха. Троловете яростно отбраняваха всяка педя от палубата. Елфите падаха с разбити черепи, изпотрошени кости и зверски рани, но все пак, педя по педя, троловете бяха притискани назад.

— Валгард! — изрева Скефлок, заглушавайки околния шум. — Къде си, Валгард?!

Подхвърленикът пристъпи напред. От слепоочието му се стичаше струйка кръв.

— Бях зашеметен от камъка на подла прашка, но вече съм готов да се бия с теб!

Скефлок повторно изрева и се втурна срещу него. Отрядите и на двете страни отстъпиха, за да им направят място. Междувременно елфите бяха завзели кораба до самата кърма, троловете се бяха скупчили там и за известно време и едните и другите изглеждаха обезсилени от яростната схватка. Но все нови и нови елфи прииждаха на флагманския съд на противника, а от близкия им стрелкови кораб безпогрешни стрелци сипеха потоци смърт във вид на стрели, стабилизирани от остри сиви пера.

От меча на Скефлок и секирата на Валгард се сипеха искри. Но безумието си някак не успяваше да обземе берсеркера. Той оставаше хладен и спокоен, здраво разкрачен на люлеещата се палуба и твърд като скала. Скефлок успя да нанесе удар върху дръжката на секирата му, но мечът не направи видима вреда на якото, облицовано с кожа дърво. Напротив, дори отскочи назад. Валгард веднага извъртя секирата, отрази с нея връхлитащия железен щит на Скефлок и светкавично нанесе удар по незащитено място.

Бързината може да бъде и недостатък, защото не му бе останало време за истински размах — ударът не успя да разкъса ризницата на Скефлок... но лявата ръка на човека елф безчувствено увисна. Валгард се опита да забие секирата в шията на противника си. На свой ред — с бързината на котка — Скефлок приклепна на едното си коляно, за да поеме тежкия удар върху шлема си. Острието на меча му се стрелна ниско над дъските на пода и от бръснещ полет се впи в крака на берсеркера. Но почти в безсъзнание от съкрушителния удар по главата, той бавно се свлече на пода. Противникът му закуцука встрани с разцепено бедро. Все пак двамата успяха да се доберат до различни укрития, за да си поемат дъх, и отново закипялата схватка ги подмина.

Грум, графът на троловете, поведе своите воители в ответна атака към носа на кораба. Масивният му каменен боздуган раздробяваше черепи наляво и надясно. В един момент обаче се натъкна на Ангор Пиктландски, който се оказа по-бърз и графът на троловете загуби дясната си ръка. Грум улови с вече единствената си ръка падащия боздуган и в ответен размах прекърши шията на Ангор; след което пропълзя в трюма, за да излекува раната си с особени рунически заклинания.

Скефлок и Валгард отново се появиха на палубата, намериха се в суматохата на боя и възобновиха единоборството. Раната на ръката на

Скефлок вече бе зараснала, докато Валгард все още умерено губеше кръв. Приемният син на Имрик нанесе съкрушителен удар; острието на меча му скълца ризницата на Валгард и се опря на оголено ребро.

— Това е за Фреда! — изкрещя той. — За всичкото зло, което си й причинил!

— Мисля, че е по-малко от злото, което ти й причиняваш — прокашля се Валгард. Обземаше го слабост, залиташе, но въпреки това успя да стовари секирата си върху пъргавия меч. Острието със звън се пречупи на две. — Ха! — тържествуващо извика берсеркерът, но преди да успее да се възползва от преимуществото си, пред него изникна Файърспир, последван от други воители на Елфхайм. Елфите бяха превзели кораба.

— Сам виждаш, че повече няма смисъл да се остава тук — изхили се берсеркерът. — Надявам се пак да се срещнем, братле! — и той с мрачен кикот се преметна през борда.

ГЛАВА 14

ПОРАЖЕНИЕТО

Във водата Валгард се опита да се освободи от ризницата си, за да не го повлече към дъното, но скоро откри, че това няма да е нужно. Предостатъчен брой кораби вече бяха потопени по време на боя. Сграбчи с лявата си ръка плуващата наблизо мачта. В дясната все още стискаше секирата Братоубиец. За миг си помисли, че може би ще по-добре да я хвърли на дъното. Но защо... Проклетата или не, тя все пак си беше отлично оръжие. За мачтата се държаха и други тролове, скочили като него през борда. Те се бяха освободили от оръжията си.

Братлета, ще се доберем до наш кораб и ще се понесем към победата!

От борда на флагманския боен съд на троловете се разнесе ликуващият вик на елфите. Но Скефлок търсеше нещо с очи.

— Къде е Илрид? — Трябваше да е на борда на този кораб, но не се мярна пред очите ми...

Кратката тишина след затихналите ликувания бе нарушена от мрачния глас на графа на елфите:

— Лошо, много лошо. Колкото и храбро да се сражавахме, троловете са два пъти повече от нас. Част от войската им безпрепятствено се спуска на брега.

— Лоши новини, наистина... — рече Горлик — Трябва да се бием като демони, за да не си проиграем шансовете!

— Боя се, че това вече се е случило — отсече Имрик.

Скефлок още не можеше да възприеме това с разума си. Погледът му изпитателно закръжа наоколо — за да замре в изненада. Корабите и на двата флота бяха безредно разхвърляни по студените вълни. По някои от тях все още провисваха разкъсаните в битката съединителни въжета, флотът на троловете бе претърпял далеч по-малко поражения, а преобладаващият брой собствени бойни съдове бяха плътно обкръжени от противниковите. Превзетият флагмански кораб, на който се намираха, се полюшваше сам-самичък.

— На веслата! — провикна се той — Нужна им е помощ! На веслата!

— Идеята не е лоша — усмихна се мрачно Имрик.

Корабът припряно се хлъзна по вълните към самия център на боя. Отгоре му се посипаха стрели.

— Стреляйте! — крещеше Скефлок. — Защо не стреляте, да ви вземат дяволите?!

— Колчаните ни са празни, господарю! — отговори му един боец.

Заслонени от щитовете си, елфите продължиха да гребат към развоя на битката. Два кораба от тяхната бойна сила бяха обкръжени от три наемни съда и един с тролове. Когато превзетият флагмански кораб наближи обкръжението, към него се насочи летяща орда от байкалски демони. Елфите яростно отбиваха атаките, но да сразиш враг, който с копие в ръка се сгромолясва отвисоко, никак не е лесно. Те изстреляха към небето последните си стрели, но оскъдният им брой не впечатли отново и отново връхлитащата отвисоко смърт.

Въпреки това успяха да вземат на абордаж кораба на коболдите. Сега крилатата вражеска орда бе подкрепена от нов рояк вражески стрели. Скефлок се прехвърли през парапета, сграбчил в ръцете си меч, кован от елфи. Дребните коболди не издържаха много на близък бой.

Първият, който попадна под острието му, беше разсечен на две половини. Вторият успя поне да изкрещи от ужас, преди да рухне изкормен на палубата, а главата на третия безмълвно отлетя от раменете му. Файърспир наниза на копието си двама едновременно и почти веднага успя да прободне трети. И останалите елфи се прехвърлиха на борда. Коболдите отстъпваха. Скефлок намери сандъците им със стрели и ги прехвърли през борда на превзетия кораб. Вместо да продължи клането по посока на кърмата, той протръби с рога си отбой — коболдите повече не го интересуваха. Лъковете на елфите бръмнаха и демоните се стопиха в небето. Но към тях вече настъпваше корабът на троловете.

Скефлок забеляза, че два от собствените им бойни съдове се сражават с коболди и бесове.

Само да се справят с тях, ние ще се погрижим за троловете! — обърна се той към бойците си.

Зеленокожите воини вече бяха доплували, готови за абордаж. С боен вик нахлуха на превзетия от елфите кораб. Скефлок се втурна насреща им, но се подхлъзна на омазаните с кръв дъски и падна на палубата. Към гърдите му вече летеше копие, запратено с такава сила, че можеше не само да пробие ризницата му, но и да го прикове за пода. В неизмеримо кратък миг обаче Горлик Корнуелски се хвърли напред, заслонявайки бойния си другар със собствените си гърди... и бе пронизан право в сърцето.

— Благодаря ти! — възкликна Скефлок, изправяйки се на нозе. Все още, полуприклекнал, видя пред себе си стена от тролове. По щита и шлема му от всички страни — дори отгоре — се посипаха удари. Той посече един трол през краката. Но преди да успее да развърти повторно меча, друг с размах се приведе над него, нацелил секирата си право в лицето му. Скефлок мигновено обърна нагоре обкования си с желязо щит. При вида на желязото нападателят нададе ужасен вопъл и се оттегли с клатушкане — напълно замаян и неспиращ да крещи. Скефлок с два скока се озова при редовете на собствените бойци. Заваля обилен сняг. Ударите на оръжията трещяха като гръмотевици в облак от едри снежни парцали. Скоро се вдигна и виелица. Вятърът така залюшка прилепналите един към друг кораби, че те все по-често се сблъскваха с глух трясък и неистово стържене; тласъците събаряха на палубата бойци и от двете противникови страни. Щитът на Скефлок престана да му върши работа — беше понесъл твърде много удари. Той го метна право в лицето на поредния си противник и без да срещне повече съпротива изгърбуши сърцето му с вече притъпения меч.

Но в този миг две яки ръце зад гърба му го сграбчиха през кръста. Скефлок отметна назад железния си шлем, надявайки се желязото да обезсили коварната хватка. Но нищо не се случи. Един поглед през рамо му бе достатъчен, за да разбере причината: противникът носеше плътен костюм от лъскава кожа с качулка и дълбоки ръкавици — всичко това го предпазваше от вредното за троловете въздействие на желязото. Скефлок се опита да се изтръгне от ръцете му с рязко извъртане — така, както го бяха учили елфите — но за беда окончателно попадна в капана на мечешките обятия. В този момент поредният тласък при сблъсъка на корабите събори и двамата на палубата.

Но дори сега Скефлок не успяваше да се изплъзне. Бодна го мисълта, че съществото с лекота би могло да потроши ребрата му като снопче дървени стрели. Той опря коляно в корема на трола, сграбчи в жилавите си китки масивния му врат и с цялата си мускулна мощ изопна свободния крак. Гръбнакът на всеки друг смъртен не би издържал на подобно напрежение. Скефлок за миг усети, че силата го напуска като вино, разлято от обърната чаша. С неизмерим устрем на волята той събра последните й капки, съсредоточавайки изцяло съзнанието си върху мускулите на краката, плешките и ръцете, с които беше стиснал в мъртва хватка гърлото на трола. Стори му се, че тази странна прегръдка ще продължи вечно, а той нямаше да може да издържи дори още няколко мига.

Но тролът от своя страна започна да отслабва като риба на сухо, опитвайки се на пресекулки да си поеме дъх. Оголените му зъби остъргнаха и драскаха китките на човека елф. Скефлок блъсна челото на трола със собственото си и незащитеният тил на противника се удари в основата на близката мачта, отново и отново. Под опнатата върху главата му лакирана кожа темето на противника се раздробиха, омекна и подгизна в кръв.

Задъхан и замаян, Скефлок пролежа цяла малка вечност върху безжизненото тяло на противника. Пулсът неистово барабанеше в слепоочията му. Като през мъгла съзря приведеният над него Файърспир. Бойният другар почитателно поклати глава:

— Никога досега нито елф, нито човек е успявал да убие трол с голи ръце. Твоят подвиг е достоен за самия Беоулф^[1] и няма да бъде забравен до края на света. Сега вече сме победители.

Той прихвана приемния син на Имрик под лакът и му помогна да се изправи на крака. Скефлок хвърли изпитателен поглед наоколо и забеляза, че армадата на наемниците се е стопила зад линията на хоризонта.

Но на каква цена... На всеки три кораба на елфите не можеха да се намерят повече от шепа боеспособни воители. Безбройни жертви лежаха проснати по палубите или изхвърлени в морето. А повечето от останалите живи бяха понесли изключително тежки наранявания.

Корабите бавно се носеха към брега. Екипажите им се състояха от безчетни мъртъвци и само тук-там по няколко воители, които едва съумяваха да вдигнат мечи си.

Взрян в мрака, Скефлок различи очертанията на незабелязан досега противников кораб. Той идваше насреща им. На борда му се тълпяха тролове.

— Боя се, че все пак сме загубили! — изръмжа той. — Не ни остава нищо друго, освен да спасяваме това, което можем.

Безпомощните кораби се носеха към брега, където спокойно ги причакваха кавалерийски части на троловете — ездачи, възседнали огромни черни коне. От пелената на падащия сняг неочаквано изникна чайка... тупна на палубата и се превърна в Имрик.

— Направихме всичко, каквото можахме! — мрачно каза графът на елфите. — Почти половината флот на троловете е унищожен. Но тази половина в основни линии се състоеше от кораби на техни съюзници, а ние... ние сме разбити. Тази част от нашата войска, която все още е в състояние да се сражава, сега се спасява с бягство, а останалите, като тези там, просто очакват своята участ! — В хладните му очи блеснаха сълзи — може би първите за много, много столетия. — Това беше краят на Англия. Опасявам се, че е краят и на Елфхайм.

Файърспир стисна в ръка копието.

— Ще се сражаваме! — гласът му почти виеше от умора и мъка.

Скефлок заклати скептично глава, но когато си спомни за чакащата го в Елфхюф Фреда, силите му се върнаха.

— Ще се сражаваме... — съгласи се той — Но като начало трябва да спасим живота си.

— Интересно как?! — въздъхна Файърспир.

Скефлок взе шлема си в ръка.

— Започваме с това, че ще свалим доспехите си.

С не малко труд елфите успяха да съберат заедно загубилите маневреност кораби. Прехвърлиха се на единия от тях и вдигнаха платна. Но положението им оставаше тежко: троловете се приближаваха с попътен вятър, отнасящ и тролове, и елфи право към брега.

Скефлок се бореше с рулевото весло. Троловете наблегнаха на своите весла, с намерението да притиснат елфите към чернеещия се отпред риф.

— Виж, това няма да им се удаде лесно — каза Имрик.

— Дори ще им се види нанасящо! — допълни Скефлок с горчива усмивка и се вгледа напред, опитвайки се да различи бреговата

линия през парцалите сняг.

Той видя как вълните се разбиват в рифа, до ушите му отчетливо достигаше ревът на прибой, който — в такава близост — дори скимтящият вятър не беше в състояние да заглуши. Мъглата от водни капчици се разстилаше в широка пелена над чакъла зад скалите.

Троловете приближаваха. Скефлок отдаде разпорежданията си — надвиквайки се с вятъра — и нахлузи шлема си. Натисна рулевото весло със всичка сила, докато останалите елфи забиха весла откъм левия бряг. Корабът рязко се извърна, подемайки високо своя собствена вълна. Твърде късно се усетиха троловете какво всъщност става и опитът им да се изплъзнат се оказа предварително обречен на неуспех. Скефлок заби носовия таран почти в идеалната среда на противниковия бакборд — майсторски удар в хълбока! Дървенията на вражеския съд изскърца на умряло. Останалото се случи от само себе си. Вълните на сърдития прибой сякаш само това чакаха: да им падне кораб, загубил управлението си, за да го сграбчат и премажат върху настръхналите скали.

Естествено, и Скефлок не хранеше надежди да спаси своя кораб, който обаче беше в състояние да управлява до последния момент — дори когато използва останките от вражеския съд за буферна възглавница. Успя накрая да натика обречения си кораб в едно съседно стеснение, където водите не бяха склонни към безумна ярост. При фаталния за съда удар в рифа от полегатия чакъл ги отделяше вече само тесен базалтов гребен. Бяха акостирали успешно.

— Спасявай се, който може-е-е! — провикна се Скефлок. Скори върху сравнително плосък, хлъзгав камък и плавно цамбурна от другата страна в почти спокойната вода. Впрегна цялата си сила за да доплува колкото се може по-бързо до брега. Последваха го всички останали, с изключение на тези, които бяха обездвижени от раните си. Те бяха осъдени да потънат с разнебитения кораб под носа на спасителния бряг.

Оцелелите вкупом се добраха до брега, където безшумно пробягваха от скала до скала — и вече им се струваше, че са се промъкнали през стражевата линия на врага, когато един часовой все пак забеляза хлъзгащите се сенки.

— Разбягай се-е-е!! — изкомандва Скефлок в мрака. — На повечето ще хванат опашките-е!!

Самият той се затича лудешки наред вилицата по остри камъни и между бодливи храсталаци. С ъгълчето на очите си съзираше как имащите по-малко късмет бяха пронизвани от вражески копия и чуваше как ги премачкват копитата на черните коне. Но наистина, повечето добрали се до брега успеха накрая да се измъкнат в безопасност.

Високо в небето кръжеше чайка. Но от още по-високо я връхлетя огромен орел. Когато се спусна на Земята, хищната птица стискаше в ноктите си полуудушената чайка. Докоснали пръстта, нападателят и жертвата се превърнаха в Илрид и Имрик.

Едва графът на елфите бе приел истинския си образ и върху главата му и раздрания му гръб се посипа рояк цепеници. И докато го омотаваха с въжета, вече се беше проснал неподвижен в локвата на собствената си кръв.

Ако Имрик загине... Елфхайм ще загуби един от най-способните си вождове, мислеше си Скефлок, а ако оцелее... горко му!

Приемният син на пленения вожд запълзя по открита заснежена повърхност, загубил всякакъв усет за студ, умора и болка. Елфите бяха разбити и сега той имаше само една цел: да се добере до Елфхюф и Фреда преди зеленокожите орди.

Междувременно войската на Илрид се беше скрила от слънчевите лъчи и си даде два дена отдих, за да възстанови силите си. На третия ден се отправиха на юг — по море и по суша. Корабите още същата нощ акостираха на Елфхюфските кейове. Екипажите им се спуснаха на брега, разграбиха всичко извън стените на замъка, обкръжиха го търпеливо и зачакаха кавалерията и пехотинците.

Сухопътните войски под командата на Грум и Валгард напредваха далеч по-бавно. Не на последно място, защото конниците тършуваха трескаво из селата, та да доунищожат отделни малки групи от елфи, за което плащаха скъпа цена с немалобройни жертви. По-отдалечените имения биваха разграбвани и след това опожарявани, а обитателите им — оковавани във вериги, захванати за метални гривни на шиите им. Начело на дългите върволици от пленници крачеше унило самият Имрик. Пренаситени със заграбена храна, вино и жени,

развеселените тролове не бързаха чак толкова много към крайната цел на похода.

По някакъв начин обаче обитателите на замъка бяха узнали за фаталното сражение и поражението на Имрик. Щом по-късно съзряха от високите стени и кули обкръжаващите ги лагерни огньове, вече не се съмняваха, че троловете са удържали окончателна победа.

Фреда бе застанала до прозорците на своята спалня, загледана мълчаливо навън, когато слухът ѝ улови тихия шепот на копринени одеяния. Обърна се и видя пред себе си Лиа.

В ръцете на жената елф блестеше нож, а в очите ѝ — злъч и горест. Лицето ѝ вече не приличаше на идол, изрязан от слонова кост. Тя промълви съвсем по човешки:

— Май не оплакваш много любимия, когото враните кълват!

— Ще заплача едва когато се убедя, че е мъртъв... — отвърна Фреда с равен глас. — В него имаше толкова много живот... Трудно ми е да повярвам, че лежи там някъде като камък...

— Тогава къде е? За какво му е притрябвало да се крие? — побледнелите сочни устни на Лиа се свиха: — Виждаш ли този кинжал, Фреда? Троловете обкръжиха Елфхюф, а твоят закон ти забранява да сложиш край на живота си. Нали така? — и тя с усмивка доближи кинжала до очите на момичето. — Нали така? Или?

Фреда извърна глава и погледна встрани.

— Знаех си — процеди Лиа през зъби. — Но тогава не ти остава много време за празни човешки мисли. Ако искаш да избягаш, сега е моментът! Ще ти помогна с голяма охота.

— Не. Ще чакам тук Skeflok — каза твърдо Фреда. — И нима тук нямаме копия, стрели и всякакви военни съоръжения? Нима запасите ни от храна и вода не са достатъчни? Нима не са високи стените на замъка и не са яки портите му? Нека останалите тук да го защитават в името на тези, които паднаха!

Лиа отпусна ръката, в която държеше ножа. Дълго и мълчаливо се взираше в стройната сивоока девойка. Накрая бавно изцеди:

— Мисля, че започвам да разбирам какво е намерил Skeflok в теб... Но съветът ти е изпълним. Глупав съвет на безразсъдно човешко същество. Като всички човешки нищожества! Какво те кара да мислиш, че жените могат да устоят на урагана, повалил мъжете им?

— Длъжни са да опитат... или да последват мъжете си в достойна смърт!

— Не съвсем, момиченце! Съвсем не. Забравяш, че жените имат свое оръжие. Женственото! Но то може да влезе в ход само при широко отворени врати. Нали искаш да отмъстиш за любимия?

— Да... със стрела, кинжал, или дори с отрова, ако трябва!

— Точно така... Сама не знаеш колко добре ме разбираш.

— Теб?

— Мен, момиченце. Ето, даряваш троловете с най-изискани целувки — бързи като стрели, остри като ками и по-фатални от ухапването на змия. Така постъпват истинските жени на Елфхайм, ясно ли ти е?

— Не! По-скоро бих нарушила Неговия закон и бих се убила, отколкото да блудствам с убийците на мъжа ми! — избухна девойката.

— Човешки безсмислици! — ухили се Лиа, придобила нещо котешко в изражението си. — Известно време недодяланите ласки на троловете дори ще ме забавляват. Докато ми втръснат и ги намразя ако не за друго, то от скука. Няма по-опасен враг за мъжете от сучаещата жена, така да знаеш. И ти не си по-различна, ако още не си го разбрала. А в края на краищата троловете наистина са нещо ново тук, поне засега. След толкова столетия с едни и същи мъже — накрая една свежа струя. О, да, ще отворим широко портите на Елфхюф — и да заповяда новият ни граф!

Фреда седна на леглото и покри лицето си с длани. Лиа само се засмя с тъжен смях:

— Затова ти казвам, момиченце, ако толкова държиш да си отидеш при безмозъчните съплеменници, сега е моментът. Сега или никога. Повярвай ми, с преголяма радост ще се отърва от теб! Утре призори, когато троловете захъркат след нощния си пир там долу, ще те изведе съвсем успешно от замъка. И освен това можеш да вземеш със себе си всичко, каквото душата ти поиска — стига да си готова да го носиш. Фрък! И си на свобода. Тичай презглава към Земята на хората и бързай да присъединиш безценния си гласец към пронизителния вой на подходящо хорче от монахини. Препоръчвам ти го само защото така или иначе ще го направиш. Успех, пиленце!

И тя се оттегли с ироничен поклон.

Фреда се отпусна и лежа известно време, обхваната от отчаяние. В гърдите ѝ се стелеше лепкав мрак. Сълзите ѝ сякаш бяха пресъхнали, риданията — заседнали в гърлото. Всичко беше свършило. Нито близки, нито любов.

— Не!

Тя отново седна на ръба на леглото и стисна юмруци. Скефлок не може да е загинал. Няма, няма да го повярва, преди да е целунала безжизнените му устни, след което... ако бог бъде милостив с нея, сърцето ѝ ще се разкъса и тя ще рухне до тялото на любимия. Но ако още е жив... Ами ако лежи — тежко ранен, обкръжен от врагове? Трябва да му се притече на помощ!

Фреда припряно започна да събира всичко, което ѝ се струваше от първа необходимост. Шлемът му, ризницата му, съответното облекло... секира, меч, щит, копие, няколко лъка и куп стрели. Снаряди и себе си с лека ризница: от тези, които жените елфи от време на време носеха. Ризницата направо ѝ отиваше и тя не можа да сдържи усмивката си пред огледалото, особено когато нахлузи върху пламтящите си къдри шлем със златни крилца. Любимият обожаваше да я вижда облечена във военни дрехи.

Все пак остави някои иначе необходими оръжия: всичко трябваше да бъде само от метала на елфите, защото дори конете им не понасяха желязото.

Тя опакова също така малка бала сушена риба, разнообразни провизии, мях за вода — изобщо всичко, което ѝ хрумна, че може да потрябва.

„Започвам да ставам домакиня!“, каза си тя и се усмихна още по-широко. „Просто да не повярваш!“ Тази дума я лъхна с повеея на собствен дом и тя ѝ се зарадва, като на стар приятел.

Накрая дойде ред и на такива вещи, за употребата на които не знаеше нищо, но от които Скефлок имаше пълен склад: вълчи тулупи, кожи на видри, орлови пера, съчки и пръчици, резбовани със загадъчни руни, обръч с необяснимо преливащи се цветове.

Когато всичко бе събрано и опаковано, тя повика Лиа. Сестрата на графа замря от учудване при вида на опакованите вещи. Не бе очаквала, че Фреда ще вземе толкова буквално предложението ѝ да отнесе със себе си всичко необходимо. Още по-малко пък че ще се

нагърби и с личните вещи на Скефлок. Особено я впечатли фигурата на Валкирия. Значи момичето е убедено, че Скефлок е жив.

— Какво всъщност си намислила? — осведоми се тя след краткия оглед.

— Нужни са ми четири коня — отговори сухо Фреда, — на единия от които с твоя помощ да натоваря опакованото. След което трябва незабавно да ме изведеш оттук.

— Още е нощ и троловете не спят, а ринат навсякъде. Добре е да почакаш да пукне зората. От друга страна, конете на елфите са неизползваеми през деня. С една дума, не виждам как ще вземеш всичко това със себе си.

— Някак. Вашите са най-бързите коне в света, а скоростта е тази, която решава всичко сега!

— А, бе... имаш шанс да се добереш до някоя църква още преди съмнало, стига да успееш да се промъкнеш покрай троловете. Доспехите и оръжието ще ти осигурят някаква защита по пътя... Но не си прави илюзии, че ще можеш дълго да притежаваш златото на феъри. Все пак си само човек.

— Не съм натоварила злато и изобщо не се отправям към Земята на хората. Ще те помоля да ми открехнеш северните порти.

Зениците на Lia за миг се разшириха, но тя се овладя и хладнокръвно сви рамене.

— Доста неразумно. Каква работа ще ти свърши трупът на Скефлок? Но нека бъде както ти желаеш — и доста по-меко добави. — Целуни го от мен, моля те. И аз го обичам...

Фреда не отговори, но си знаеше, че — жив или мъртъв — любимият ѝ за нищо на света нямаше да получи тази целувка.

Навън обилно валеше сняг. Безшумно се отвори вратата, и стражите коболди, на които за услугата им беше обещана свобода, сърдечно ѝ магнаха за сбогом.

Фреда препусна, без да хвърли поглед назад — без Скефлок всички чудеса на Елфхюф бяха само пепел. Но внимателно се оглеждаше встрани.

Вятърът виеше все по-силно, право в лицето ѝ. Тя се приведе към ухото на коня и му прошепна:

— Бързай, бързай, вихрогон! Носи ме на север, към Скефлок! Открий го с вълшебните си сетива и ще спиш в златна конюшня и

неоседлан ще хрупаш залети от слънцето ливади до края на стогодишния си живот!

Наблизо се разнесе пронизителен вик. Фреда рязко се изправи в седлото. Нищо не ѝ вдъхваше такъв ужас както троловете, а те я бяха забелязали...

— О, по-бързо, по-бързо, вихрогоне мой!

Вятърът засвистя още по-силно насреща ѝ — за малко да я изтръгне от седлото. Нищо повече не можеше да види в мрака, но чуваше тропота на копита зад гърба си. Все по-бързо и по-бързо на север, вятърът ръмжеше и скимтеше, преследвачите шумно подвикваха на конете си и копитата ромоляха като барабанна дроб. Тя се обърна назад и съзря тролове, които се носеха като нощни сенки. Май нищо повече не ѝ оставаше, освен да спре и да направи опит в името на Исус да ги накара да се отвърнат.

Снегът заваля още по-силно. Троловете малко изостанаха, но тя знаеше, че ще я преследват неуморно. И това, за което се сети с малко закъснение бе, че движейки се на север, съкращава разстоянието между себе си и крачещата на юг армия на Илрид.

Времето летеше като вятъра, шибашц лицето ѝ. На някакъв далечен хълм съзря огнени отблясъци — навярно горящо имение на елфи. Може би войската на победителите вече беше наблизо, а наоколо шареха съгледвачи.

Сякаш в отговор на мислите ѝ отдясно се чу протяжен вой и затопуркаха копита. Ако успеят да я хванат...

На пътя ѝ се изпречи чудовищна фигура: гигантски рунтав кон — по-черен от нощта! — с очи като тлеещи въглени, яхнат от боец с черна ризница, огромни мускули и отворотително лице... това беше трол!

Фреда закрепя. Но преди да успее да произнесе светите имена, той я издърпа от седлото, притисна я здраво до себе си с едната си ръка, а с другата и закри устата.

— Ха-ха-ха-а-а!! — гръмко се разсмя тролът.

Все още задъхан от дългия бяг и все още задавен от ужас да не закъснее непоправимо, някъде от мрака като хала излетя Скефлок и с дивашки скок се хвърли върху похитителя. Кракът му се приземи право в стремето на коня му, изригвайки встрани стъпалото на трола. В

следващия миг вече се беше метнал на седлото и преряза гърлото на зеленокожия, преди да е успял да мигне.

И подхвана падащата Фреда...

---

[1] Герой на едноименния староанглийски епос, датиращ от VI век. — Б.р. ↑

ГЛАВА 15

ЖЕНИТЕ НА ЕЛФИТЕ

Когато войската на троловете наближи Елфхюф, в кулата на замъка протръби рог и огромните бронзови порти широко се отвориха. Валгард мина през тях, оглеждайки се на всички страни от седлото си.

— Хитрост! — измърмори той.

— Мисля, че не! — каза Грум. — В замъка са останали само жени, които чакат с нетърпение да се възползват от услугите им. — После дяволито намигна: — Което ще направим, което ще направим!

Копитата гръмко затрополиха по каменните плочи на вътрешния двор. Тук беше топло и спокойно, а синкавите лъчи на зимната луна хвърляха пастелни отблясъци по стените на високите кули. От градините, където шептяха фонтани и кристалночисти поточета бълбукаха край китни беседки, лъхаше омайващ аромат.

Жените на Елфхюф се бяха насъбрали около главната кула на замъка, за да посрещнат завоевателите. Въпреки че Валгард не само бе виждал, но и бе вкусвал от чаровете на елфки по време на завоевателния поход на юг, при вида на тези тук дъхът му спря.

Една от тях пристъпи напред. Тънките ѝ одеяния подчертаваха всяка извивка на тялото ѝ. Красотата на останалите бледнееше пред нейната така, както бледнеят изумрудените звезди пред златната луна. Тя направи дълбок реверанс пред Грум. Дългите ѝ мигли предизвикателно замрежваха блясъка на хладните ѝ тайнствени очи.

— Привет на теб, Господарю! — по-скоро пропя, отколкото промълви тя — Елфхюф ти се покорява.

Графът на троловете засия от суетна гордост и в отговор на приветствието изхриптя най-тържествените слова, които му идваха на ум. За миг дори съжали, че не владее спонтанната мерена реч, която ползват елфите при важните поврати на съдбата им.

— От стари времена се въздига този замък — каза той. — Прекланям се пред славата му на твърдина, издържала на безброй набези и обсади. Но вие, красавици, постъпихте мъдро, дарявайки

покорството си на вождовете на Тролхайм. Защото славата на силните разказва: безпощадни сме към враговете и щедри към приятелите — графът не успя да овладее напирещата самодоволна усмивка — Скоро и ти ще получиш от мен щедър дар, красавице! Ще ми кажеш ли името си?

— Лиа, господарю. Сестра на графа на елфите Имрик.

— Не дръзвай повече да го наричаш така! Аз, Грум, съм граф на съществата феъри в това кралство, на този остров, а Имрик Низвергнатия е само най-жалък роб сред жалките ми роби! Разбра ли? Ей, вие! — обърна се той към войската си. — Въведете пленниците!

Бавно, с наведени глави, влачейки изранените си нозе, през двора на замъка премина знатният цвят на Елфхайм. Лицата им излъчваха мрачно отчаяние, а раменете им се огъваха под бреме, значително по-тежко от скърцащите вериги.

Косата на Имрик бе сплъстена от съсиреци, а босите му нозе оставяха кървави следи.

Пленените аристократи минаваха мълчаливо, без да удостоят с поглед жените си. Поведоха ги надолу към подземията. Последва още една върволица от по-малко знатни пленници.

Роговете на троловете протръбиха. От корабите идваше Илрид. Конят му се изравни с този на Грум.

— Елфхюф е наш — каза кралят на троловете. — Ние възлагаме на теб, Грум, да го управляваш, докато не подчиним и останалите земи на презрените елфи. Има още доста работа. Остават английските, шотландските и уелските им владения. А много от тях се мотаят сред планини и гори... Така че и ти ще имаш предостатъчно грижи, графе! — той подкара коня си към главната кула на замъка. — Но преди да си тръгнем, длъжни сме да изпълним още една важна задача — подхвърли кралят през рамо. — Преди деветстотин години Имрик коварно беше похитил нашата дъщеря Гора. Пуснете я на свобода!

Междувременно Лиа пристъпи към коня на воина, който бе последвал краля дотук и сграбчи китката му. Погледът ѝ издаваше решителност.

— В първия миг те взех за Скефлок — заговори му тя отривисто и бързо, почти в шепот, — нали знаеш, и той беше човек като теб... и живя сред нас... — въздишката сама се откъсна от гърдите ѝ. —

Приличате си! Но вече усещам, че не си в пълния смисъл на думата човешко същество... Нали?

— Разбира се. Аз съм Валгард, берсеркер от Тролхайм. Права си за приликата, ние донякъде сме братя. Аз съм син на Имрик, роден от Гора, пленената дъщеря на краля. Бившият граф, твоят брат, ме подхвърли в люлката — на мястото на детето, което вие нарекохте Скефлок.

— Тогава... — пръстите ѝ се впиха в китката му и гласът ѝ изцяло премина в шепот. — Значи ти си Валгард, за когото разказваше Фреда? Нейният брат?

— Същият! — очите му добиха твърд блясък. — А тя къде е? — берсеркерът сграбчи Лиа за раменете и грубо я разтърси. — Къде е Скефлок?

— Не знам... Фреда избяга от замъка... казваше, че отива да го търси!

— И след като няма вест, че е заловена, значи го е намерила. Лошо!

На устните на Лиа заигра усмивка. „Ето каква била работата!“, каза си тя, „Сега разбирам, какво е имал пред вид Тор... и защо Имрик го пазеше в тайна!“ А към Валгард се обърна с видима смелост, подкрепена от ослепителната ѝ усмивка:

— Защо трябва да мислиш, че е лошо? Ти си посякъл целия род на Орм, освен тези двамата, но... не са ли въввлечени сега в най-коварното зло, което може да им се пожелае? Ако наистина ненавиждаш дома на Орм то... по-страшна мъст от тази не би могла да им бъде измислена!

Валгард поклати глава.

— Нямам нищо против Орм и неговия род! — изломоти той и, оглеждайки се със странно учудване — сякаш се събуждаше от дълбок сън, продължи — Въпреки че... май ги ненавиждам, щом причиних толкова зло... на брат си и сестра си... — берсеркерът покри челото си с длан. — Не... те не са ми брат и сестра... да?

Той ѝ обърна гръб и се отправи към краля. Лиа бавно вървеше след него, все още усмихната.

Илрид седеше във високото кресло на Имрик, заковал поглед върху вратата, отваряща път към дълбините на замъка. На устните му

заигра весела усмивка, когато най-накрая чу иззад нея стъпките на приближаващите стражници.

— Водят Гора! — развълнувано промълви той. — Моето малко момиченце, което винаги седеше на коленете ми... — кралят положи длан върху рамото на берсеркера. — Водят майка ти, Валгард!

Тя влезе в залата: огромна, намръщена и прегъната под тежестта на столетията, прекарани в тясната тъмница. — Гора... — Илрид се приповдигна, но отново се отпусна в креслото.

Обезумялата тролка огледа залата с празния поглед на слепец. Зрението ѝ беше в ред, но не и умът.

— Кой вика Гора? — попита тя. — Който вика Гора, вика слепец. Гора умря, господарю, тя умря преди деветстотин години. Погребах я под замъка... ей, под този тук... — и тя замахна неопределено с ръка. — Виждате ли го? Замъка? Белите ѝ кости, господарю, подпираха основите на чезнещите в звездното небе кули... Ето ги... Виждате ли ги? Кулите? А? — и тя се хвърли в краката на Илрид. — Смилете се, господарю, позволете на бедната мъртва жена трол да си отдъхне!

Валгард, застанал до краля, направи крачка назад и вдигна ръце, сякаш искаше да се защити от невидима опасност.

— Гора! — извика в лицето ѝ кралят с нотка на отчаяние. — Гора, не ме ли познаваш? Аз съм твоят баща, Гора! — и посочи към Валгард. — Не можеш ли да познаеш поне сина си? Гора!

Гласът ѝ прозвуча като далечен вятър:

— Как може мъртвата, господарю, да познае когото и да било? Нима мъртвата може да ражда, господарю? Само мозъкът има родилна власт над битието, на което е господар повече от всеки суетен крал. Но той не ражда друго, освен сънища и мечти, а те пък раждат червеи, защото по неведоми закони им е съдено да станат лоно на уют за трупни гниди. Мравчици! Да! Малки мравчици с мънички крачета — таба-даба-даба-даба! — лудешки се надбягват там, където лудешки е биело сърцето. О, върни си ми веригата! Моля, моля, моля! Върнете ми любимия, който ме държеше под Земята, в пълен мрак... само за да светят по-ярко чувствата ни!!! — безумната дъщеря на краля избухна в ридания. — Не събуждайте бедната, уплашена покойница, господарю, не пропъждайте невинния сън на лудостта ѝ! Тя не иска да живее и не иска да бъде разумна. Защото животът и разумът имат една-единствена цел: да оплюскват това, което ги поражда! — лицето ѝ се изкриви в

погнуса — Да оплюсква-а-а-т! — риданията спряха така внезапно, както я бяха връхлетели. Гора склони глава, сякаш се прислушваше към нещо. — Чувам тропот на копита... — тихо промълви тя. — Чувам пулса на копитата... и виждам кон, понесъл ездача си към края на света... Това е Времето! То язди! И снегът се рони от гривата на коня му, а копитата му изсичат мълнии... и там, където времето е минало, където е вилняло като ураган, остават само... нали знаете какво, господарю? Листенца малки, отбрулени, повяхнали листенца. Рехава шума... Лесно се стрива на прах. Чувате ли Времето?! То приближава, казвам ви, приближава и не само царствата, световите — разтреперани — отстъпват, преди да станат малки, рехави листенца... Върнете ми смъртта-а-а-а!! — нададе тя пронизителен крясък. — Нека пак да запълзя в могилата си и да се скрия там от хищното Време, защото само гробът е убежище, което не отстъпва пред дъха му. Помнете, саомнителни крале, че гробът е единствената крепост, надмогнала безчислени обсади! — в нови ридания Гора рухна на пода.

Илрид повика с пръст стражниците.

— Да бъде волята й. Отведете я и сложете край на мъчителния й живот — след тези думи се обърна към Грум: — Искам да обесите Имрик на палците на ръцете му, а под стъпалата му да тлеят въглени! Нека виси така, докато не завоюваме Елфхайм. А после ще помислим за още по-достойна награда — накрая се провикна, изправяйки се на крака: — Хей, тролове! Гответе се за поход! Ще отплаваме още сега!

Въпреки че воинските духове се бяха настроили много повече за пир в замъка Елфхюф, отколкото за неотложни подвизи, никой не посмя да спори с краля — и особено тези, които видяха изражението му.

— Толкова по-добре за нас! — засмя се Грум, изпращайки с поглед отплаващите кораби. И, забелязал колко блед е Валгард, добави: — Мисля, че ще е най-добре тази вечер да се натряскаш до козирката!

— Нямам друго намерение — потвърди берсеркерът. — Но щом успея да организирам собствена войска, и аз ще се включа в сраженията.

След това вождовете на троловете събраха жените на замъка и всеки си избра каквато си поиска. Грум положи единствената си ръка на талията на Лиа.

— Не съм забравил колко мъдро постъпихте, като ни се подчинихте. Затова ти ще продължаваш да заемаш тук високо положение. Ще продължаваш да бъдеш дамата на графа.

Тя послушно го последва, но мимоходом се усмихна на Валгард. Грум не видя за кого беше запазена усмивката. Берсеркерът не можеше да откъсне очите си от нея. Никога още не бе срещал такава жена: да, с нея можеше да забрави тъмнокосата магьосница, която нощем все още посещаваше въображението му.

Троловете пируваха няколко дни, след което Валгард поведе воините към съседен замък, в който бяха потърсили укрытие част от оцелелите елфи и затова още не се беше предал. Въпреки че въпросната твърдина не беше с кой знае колко внушителни размери, стените ѝ бяха високи и масивни, а стрелите на елфите не допускаха троловете да се приближат.

Целият ден премина в изчакване — единствено берсеркерът не се страхуваше от слънчевите лъчи. Малко преди залез, използвайки за прикритие храсти и камънаци, той се промъкна до самата стена на замъка. Заслепени от дневната светлина, елфите не го забелязаха.

Щом се стъмни, затръбиха роговете и троловете се хвърлиха да щурмуват твърдината. Сnižеният под стените Валгард леко се приповдигна и запрати към крепостния зъб над себе си масивна кука. Тя веднага се закотви и вързаното за нея въже подканващо увисна. Валгард пъргаво се изкатери по него и щом прехвърли горния ръб на стената, незабавно изду рога си.

Часовите елфи също не закъсняха да връхлетят. Въпреки че беше от горе до долу облечен в желязо — каквито бяха и оръжията му — схватката с тях не обещаваше да бъде лека. Но троловете бързо намериха въжето и се качиха при него. Когато разчистиха достатъчно място, тези, които бяха долу, облегнаха на стената донесените стълби. Скоро на върха ѝ се събраха достатъчно сили, за да успеят да си пробият път и да отворят портите на замъка за напирателната отвън войска.

Започна необуздано клане. Оцелелите елфи бяха взети в плен и с робски вериги на шиите проводени в Елфхюф. В последна сметка Валгард дълго граби и опожари всичко в околностите на замъка, за да се върне, натоварен с богатата плячка.

Грум мрачно го приветства — вече имаше едно наум, че името на берсеркера става твърде знаменито сред троловете.

— Би могъл да останеш в замъка, който завоюва — предложи му той. — Тук е твърде тясно за двама ни.

— Именно! — приглушено отвърна Валгард, измервайки графа с хладен поглед.

Но Грум не можеше да си позволи да не устрои пир в негова чест. Валгард седеше до него. Жените елфи се суетяха около троловете, а Лиа лично поднасяше на берсеркера рог след рог крепко вино.

— За нашия герой, вожд на всички воини, както в земите на хората, така и сред народите на феъри — провъзгласи тя тост и отпи от рога си. Сребрилата светлина безпрепятствено се промъкваше под прозрачните ѝ одеяния и главата на Валгард се замая не само от изпитото вино.

— Има по-добър начин да ми се отблагодариш! — провикна се той на всеослушание, придръпвайки я на коленете си. Тя страстно го целуна.

Грум побърза да пресуши своя рог и също се провикна, почервениял от гняв:

— Пръждосвай се, вероломна кучко! — това се отнасяше за Лиа. След това се обърна и към Валгард: — Остави жена ми на мира, ей!!! Имаш си своя!

— Да, ама тази повече ми харесва! — нагло му се ухили Валгард. — Давам ти за нея три.

— Твоите три мога и сам да си ги взема, не е нужно да те питам! Стига да поискам! Аз съм твойт граф! Тук всичко е мое! Цялата плячка! Оставяй я и се махай!

Без да помръдне от коленете на берсеркера, Лиа се намеси в препирнята, отправяйки към графа не по-малко нагла усмивка от тази на Валгард.

— Да, ама плячката трябва да се разпределя и според това кой може по-добре да я стопанисва! А ти си еднорък. Виж се в огледалото, ако не вярваш! — сляп от ярост, тролът скочи, издърпвайки с размах меча си от ножницата. — Помо-ощ! — закрещя Лиа — Помогнете! Този еднорък е луд!!

Секирата на Валгард сякаш сама скочи в ръката му. И преди тромавият Грум да успее да вдигне меча си, братоубийцата на

берсеркера потъна в шията му.

Гейзер от кръв избликна от смъртоносната рана. Грум се свлече в краката на Валгард, с разкривено и бяло като тебешир лице.

— Ти си само опасен гад, но тя — тя е чудовище! — рече с последни сили той и издъхна.

В залата се вдигна пронизителен шум, зазвъня метал. Троловете скачаха от местата си и се скупчваха около Валгард. Едни призоваваха към разправа с берсеркера, други се кълняха, че ще го защитават. По всичко личеше, че ще предстои кърваво сбиване.

Тогава Валгард подхвана опръсканата с кръв корона, която само до преди няколко дни украсяваше челото на Имрик, и я нахлузи на главата си. Той скочи на високото графско кресло и с гърлен рев поиска тишина.

Постепенно глъчката утихна. Чуваше се само задъханото дишане на по-разгорещените воители. Валгард се обърна към множеството с метал в гласа си:

— Това наистина се случи по-рано, отколкото исках, но трябваше да се случи! Каква полза можеше да има Тролхайм от един сакат вожд? От този Грум — отдавна безполезен в сраженията, отдавна малодушен в пиенето! Този Грум, който знае само да плюска и да дразни с нищожеството си жените, които с радост биха се отдали на по-добри воители?! Всеки от вас е по-добър воин от него! А аз, който по произход не стоя по-долу от всички тук — и дори имам кралска кръв! Аз, който в безчет сражения доказах, че умея да побеждавам, аз, вашият истински вожд, не подхождам ли повече за достойнството на един граф на троловете? Още повече че това става с благата воля на моя баща, крал Илрид! Тази корона, която отсега нататък ми се полага по достойнство и произход, ще донесе много блага на всички тролове! И най-вече, най-вече на английските! Обещавам ви победа, богатства, разкошен живот, слава... всичко това — като бъда отсега нататък вашият граф! — той измъкна братоубийщата от шията на Грум и високо я вдигна. От нея капеше кръв. — И ако някой се опита да оспори полагаемото ми се право, нека го направи през трупа ми! За сметка на това... всички воители, предани на своя велик вожд, ще получат хилядократна отплата!

Преди още да е довършил словото си, участвалите в успешната обсада на замъка нададоха ликуващи викове. Останалите, бързо

губещи всякаква охота за сбиване с берсеркера и неговите хора, един по един се присъединиха. Всичко свърши с това, че Валгард зае мястото на графа и пирът продължи.

Грум не беше много обичан, нямаше предани поддръжници, а присъстващите му роднини тайничко се зарадваха, че ще си разделят и неговия вергелд.

По-късно, в спалнята, насаме с Лиа, подхвърленикът я изгледа изпитателно.

— За втори път в живота ми жена ме подтикна към убийство... — процеди той през зъби. — Ако бях малко по-умен, щях да те насека поне на три части!

— Няма да се противя, господарю... — Меките ѝ длани легнаха на мощните му плещи.

— Много добре знаеш, че не съм в състояние да го направя! — Гласът му беше окончателно пресипнал. — Само думи. Животът ми и без тези думи е достатъчно черен... — И малко по-късно я попита: — А ти... правила ли си това... искам да кажа... с елфите... или в леглото на Скефлок?

— И така, и така съм твоя, господарю... — прошепна тя и го целуна.

Валгард пое управлението на Елфхюф. Още от ранна пролет започна често да излиза на поход — рушеше крепости, с отряди от воители и глутници от хрътки устройваше хайки за бегълци. Почти всички имена биваха опожарени, а когато елфите се опитваха да се отбраняват, стоварваше върху тях ударната мощ на армията си. Повечето елфи падаха убити, но имаше и пленени, които или затваряше в тъмници, или ги правеше роби, а жените им разделяше между воините си. Самият той не посегна на нито една — не желаше друга, освен Лиа.

От юг пристигна вест, че войските на Илрид овладяват все повече територии на елфи. Вече и земите на Валендия и Фландрия във феъри се намираха под контрола на троловете. Единствено на север, в Скания, елфите все още бяха свободни; но обръчът около тях се стесняваше и унищожението им напредваше толкова бързо, колкото

само позволяваха непроходимите гори. Скоро троловете щяха да стъпят и в централните земи, в самото кралство Ерлкинг.

Хората също забелязваха отделни отблясъци от пламъците на войната — далечни огньове, препускащи в галоп сенки, бурни ветрове, отекнали с бронзов звън. А изтърваната на воля черна магия причиняваше не малко беди: стадата биваха покосени от чума, зърното изгниваше без видима причина, семействата ставаха жертва на различни нещастия. От време на време случаен ловец се натъкваше на разтъпкана, залята с кръв поляна — а там пред изумения му взор гарваните кълвяха трупове, които не приличаха на човешки същества. Хората се залостваха по домовете си, трупаха желязо до прага и молеха своите Богове за помощ.

Но минаваха седмици, и Валгард малко по малко започна да се застоява в Елфхюф. Вече бе шарил по всички възможни замъци и крепости, които успяваше да открие — от Оркни до Корнуел — а малкото оцелели след многочислените му чистки елфи явно бяха намерили по-надеждно укритие. Те нападаха от засада неговите воини, поради което много тролове, излезли извън стените на Елфхюф, правеха това за последен път в живота си. Отряди от неуловимата съпротива на елфите често отравяха храната и водоизточниците, кълцваха жилите на конете или превръщаха с помощта на рунически заклинания оръжейните складове в купища ръждиви отломъци. Магията им завихряше убийствени снежни бури: толкова метежни, че изглеждаше сякаш самата природа е въстанала против завоевателите.

Извън всяко съмнение бе, че Англия е във властта на троловете, извън всяко съмнение бе, че тази власт расте от ден на ден, но никога досега Валгард не бе очаквал така нетърпеливо пролетта, както сега.

ГЛАВА 16

САМИ

Скефлок и Фреда бяха намерили укритие в скална пещера на самия бряг на морето, далеч на север от Елфическите хълмове. Непосредствено зад гърба на приютилата ги скала се разперваше тъмна гора, която на юг ставаше по гъста, а на север граничеше с пустош и назъбени планини. Здрачна и намръщена беше тази сърдита земя, ненаселявана нито от хора, нито от народите на феъри и следователно — най-безопасна по време на война.

Те рядко улесняваха ежедневието си с магия, за да не бъдат открити от троловете, но Скефлок неуморно ловуваше, приел образа на вълк или орел — и ловеше риба в тялото на видра — благодарение на омагьосаните кожи, които Фреда предвидливо му беше донесла, без да предполага колко ще им бъдат полезни. Освен лова в образа на зверове, Скефлок си позволяваше само още едно малко вълшебство: приготвяше отлична бира от водата на прибоа.

— Наистина, нямаше нищо по-трудно от това да преживяваш в тези пусти и безрадостни земи — и то в такава зима, каквато Англия не помнеше още от времето на великия лед.

Пещерата беше влажна и мразовита. Ветровете шумяха в самото ѝ гърло, а ледените вълни се стоварваха с трясък върху каменното ѝ подножие.

Но когато веднъж Скефлок се върна от първия си продължителен лов, за миг му се стори, че е объркал мястото...

Насред пещерата весело бумтеше огън. Над пламъците — навес с кюнец, скалъпен от плетени пръти и прясно одрани кожи, отвеждаше лютивия дим навън. Подът и стените също бяха покрити с кожи — подебели и пухкави от тези на кюнеца — а най-широката от тях висеше зад входа, засланяйки каменната утроба от ветровете и снега.

Конете бяха привързани в дълбоката част на пещерата и хрупаха сеното, което самият той беше измайсторил от сушени водорасли. Грижливо подредено и облегло на една от стените, оръжието му

светеше, лъснато до блясък. Над искрящите остриета висеше украса от алени гроздове зимна червенушка. Всичко бе наредено така, сякаш пещерата е празнична зала.

Фреда беше приклепнала до огъня и печеше месо на шиш. Скефлок се спря на входа. Сърцето му силно заби. Любимата му носеше само къса туника и в тази стойка изящното ѝ полуголо тяло напомняше с нещо на птица, готова всеки момент да излети.

Тя го съзря и очите ѝ радостно светнаха. Мълчаливо се затича към него и потъна в прегръдките му. Докато я галеше по гърба, Скефлок даде израз на учудването си:

— Ама как си успяла да направиш всичко това, скъпа?

Отговори му звънкият ѝ смях.

— Ако бях мъж или мечка, или изобщо тромав звяр от този род, щях да си изсипя шепа гнила шума на главата — ей така! — и да твърдя, че имам дом, годен за презимуване. Но аз съм звяр с особено пъргав ум, така нареченият „женски ум“, който от листа и жълъди палат ще сътвори. Ти сам беше казал: „Магия, твоето име е жена!“ Не помниш ли? — Скефлок се засмя и я целуна по челото. — Всъщност — продължи Фреда вече по-сериозно — кожата, а и още много полезни неща си ги имахме под ръка. Останалото го доставих с тези ръчички. Нали съм добра домакиня? Каж ми го! — И внезапно разтреперана, се притисна до гърдите му. — Толкова време те нямаше! Дълго! Твърде дълго... и времето напредваше като охлюв! Трябваше с нещо да се занимавам денем, за да мога да заспивам нощем...

— Мила моя! Това място просто не е за теб. Защо те държа тук? Като затворница... Тежък и опасен е животът в изгнание... Би трябвало отдавна да съм те завел при хората, където можеш на спокойствие да изчакаш победата ни или на спокойствие да забравиш поражението ни...

— Не! Знам, че не трябва, и няма никога да го направиш. Чува ли? Никога! — тя го хвана за ушите и го придърпа към себе си, докато устните им не се срещнаха отново... Скоро ту през смях, ту през сълзи нареждаше: — Нали вече съм ти казвала, че няма да те оставя! Колко още трябва да ти го повтарям, ей? Не, Скефлок, твърде трудно ми е да се отделя от теб и просто няма да го понеса. Толкова е просто.

— И това е истина — каза той след кратко мълчание — Сам не знам какво бих правил без теб. Когато сме заедно, забравям за всички

беди. Наистина е много просто.

— Тогава не ме оставяй повече сама.

— Все пак някой трябва да ходи на лов, скъпа.

— Двамата можем да го правим. Заедно — тя махна с ръка към забучения на шиш дивеч. — Защо мислиш, че не умея да ловувам?

— И не само това! — прихна Скефлок, но мрачното изражение отново стегна лицето му в железен обръч. — Аз смятам да ходя на лов не само за дивеч, Фреда, но и за... тролове!

— Тогава и аз ще те придружа! — тя също доби мрачен вид. — Или смяташ, че няма за какво да им откъщавам?

Човекът елф изправи глава с нескрита гордост, преди отново да потърси устните на любимата си.

— Така да бъде! — прошепна той след дългата целувка. — Орм Силния щеше само да се гордее с такава дъщеря.

Тя прокара пръст по брадичката му.

— А ти наистина ли не знаеш кой е баща ти?

— Не... — Скефлок си спомни думите на Тор и тръпки полазиха по гърба му. — Наистина не знам.

— Всъщност е без значение — усмихна се любимата му. — Просто исках да кажа, че и той би могъл да се гордее с теб. Знаеш ли, често си мисля, че Орм Силния би дал всичките си Богатства в замяна за син като теб! За да не бъдат Кетил и Асмунд сами и слаби... И ако не успееше, то поне страшно би се радвал, че си избрал неговата дъщеря за невеста!

Зимата се ожесточи и животът стана още по-труден, а гладът — все по-чест гостенин в иначе уютната пещера. Но и студът се научи да се промъква покрай висящата на входа кожа и само когато се загръщаха — притиснати един до друг — в плътния мечи тулуп, Скефлок и Фреда съумяваха да се стоплят. Дни наред те препускаха по безкрайната снежна пустош в напразно търсене на дивеч.

Тук и там се натъкваха на останки от опожарените имения на елфите. Скефлок побеляваше като платно и дълги часове след това не проронваше една дума. На места пресичаха пътя и на живи елфи — изтощени, мършави, в парцаливи дрехи. Но Скефлок нито веднъж не се опита да събере отряд. Така само би привлякъл вниманието на врага, без да може да окаже ефективна съпротива. Ако съществуваше и

най-малката надежда за помощ отвън, такива отряди биха имали смисъл. Но не и при това положение на нещата.

Човекът елф неуморно търсеше и тролове. Попаднеше ли на техни следи, неговият кон и този на спътничката му незабавно препускаха в див галоп. Ако троловете бяха много, двамата от разстояние запращаха по тях стрелите си и след това удряха на бяг. Или Скефлок дочакваше деня и с пукването на зората се промъкваше до различните укрития, в които спяха троловете, за да им пререже гърлата.

Ако не бяха повече от двама или трима, директно ги нападаше — звънът на меча му и бръмченето на стрелите от лъка на Фреда бяха в този случай последните звуци, които зеленокожите чуваха в живота си.

Този лов не познаваше жал и от двете страни. Двамата често затаяваха дъх в своята пещера, когато преследвачите шареха наоколо и само магията скриваше следите им, за да ги спаси от зорките погледи на ожесточените врагове.

Копия, камъни и стрели свистяха на косъм от тях, когато бягаха от цели тълпи тролове, след като бяха успели да убият двама или трима. От пещерата си нерядко съзираха вражески кораби — плаващи толкова близо, че без усилие можеха да преброят заковките по щитовете на воините.

И беше студено, студено...

Но именно тук намериха истинския път един към друг. Разбраха, че телата им не са главното в тяхната любов. Скефлок повече не можеше да си представи как би се сражавал с троловете без помощта на Фреда. Стрелите ѝ уцелваха и убиваха, засадите, които им скрояваше, бяха самото коварство, а целувките, с които го обсипваше в кратките промеждутъци между сраженията, го вдъхновяваха за нови самоотвержени усилия. А за нея той беше най-великият, най-смелият и добър измежду всички хора, неин меч и щит едновременно, неин любим и брат по душа.

Все пак изпитваше известна вина за това, че не отделя достатъчно внимание на своята Вяра. Скефлок ѝ беше обяснил, че нейните свещени слова и символи ще възпрат магията му.

Животът в изгнание си оставаше суров, но тя усещаше как все повече се приспособява към него, как мускулите ѝ укрепваха, сетивата ѝ се изостряха, как цялата ставаше по-силна духом. Вятърът

подгонваше кръвта по вените ѝ. Звездите често подаряваха нещо от блясъка си на очите ѝ. И в един живот, който се крепеше на острието на меча, тя се научи да цени всеки миг на щастие.

Странно, мислеше си тя, че дори когато им бе студено, страшно или дори когато почти припадаха от глад, никога не се караха. Отсъждаха и постъпваха като един човек, сякаш бяха родени от една и съща утроба...

— Веднъж се бях похвалил на Имрик, че никога още не съм познавал страх, поражения и любов — каза Скефлок, отпуснал глава на коленете ѝ. Тя разчесваше с костен гребен разрошените му от вятъра коси. — Той подхвърли, че това са едновременно трите края и трите начала на човешкия живот. Тогава не го разбрах. Но сега знам колко е бил мъдър.

— И откъде ли го е научил? — попита Фреда.

Не мога да ти кажа, защото елфите познават поражението много рядко, страха още по-рядко, а любовта — никога... Но откакто те срещнах, скъпа, опознах и първото, и второто, и третото. Бях започнал да ставам повече елф, отколкото човек. Ти отново ме направи човек и вече усещам как елфът в мен умира.

— А в мен започна да се появява нещо от елфите. Все по-малко мисля за праведното и свещеното, и все повече за полезното и приятното. Грехът ми расте и набира тежест...

— Точно в тази точка вече постъпваш и мислиш правилно. Празните приказки за верски дълг, закон божия и грях никога не водят към добро. Никога! Чиста проба лицемерие!

— Богохулстваш, езичнико... — подхвана наставнически тя, но Скефлок прекъсна разсъжденията ѝ с нежна целувка. Фреда веднага забрави за горчивите си предчувствия.

Както се очакваше, настъпи денят, когато троловете довършиха разорението на земите на елфите и, като нямаше какво повече да грабят и кого повече да преследват, се разотидоха по крепости и замъци, откъдето си показваха носа съвсем рядко и то — съпроводени от такива многочислени военни войскови сили, че стана невъзможно да бъдат нападани.

След като попълни пребогато запасите от еленско месо, Скефлок от своя страна стана мрачен от безделие. По цели дни се излежаваше в пещерата.

Фреда изпита силно желание да го развесели.

— Сега сме в по-голяма безопасност... — подхвърли тя като за начало.

— Е, и? Каква ни е ползата, ако не можем да се сражаваме? Седим и изчакваме края... Елфхайм умира. Скоро всички кралства на феъри ще принадлежат на троловете. А аз? Губя си времето тук! Нищо не предприемам...

Веднъж, на излизане от пещерата, съзря гарван, кръжащ високо в небето.

— Ей, страннико, какви са новините? — провикна се той на врански. Това всъщност не прозвуча съвсем по този начин, защото езиците на зверове и птици имат по-друг строеж от човешкия, но смисълът на въпроса беше точно такъв.

— Долетях от юг да навестя роднините си — отвърна охотно гарванът. — Из Валенд и Уелленд гъмжи от тролове и скоро ще бъдат и в Скания, а войските на крал Ерлкинг отстъпват все по-навътре и по-навътре в централните земи. Охохоо! Всичко е осеяно с трупове! Охохооо! Прясна мърша! Гааа! Пряснаа! Гааа! Тъдявашните гарвани и врани имат богат пир, но трябва да побързат — гааа! — да побързат, казвам ти, защото едва успяват, едва успяват да следват войските, гааа, и казвам ти, казвам ти: тази война няма да продължи дълго, охохооо!

Лют гняв обхвана Skeflok. Той сграбчи лъка си и простреля черната птица право в сърцето. Но когато гарванът тупна като камък в краката му, гневът му също така бързо отстъпи място на разкаянието.

— Не трябваше да те убивам, братко! — изстена тихо той. — Не и теб, който не си сторил никому зло, а напротив, очистиш този свят от смрадливата леш и така гасиш зловонията на свирепите неправди... Ти беше дружелюбен, а аз покосих теб, вместо истинските врагове!

Skeflok се върна в пещерата и неочаквано избухна в ридания. Фреда го прегърна и се зае да го успокоява като малко дете, а той изплакваше сълзите си в скута ѝ.

И цяла нощ не мигна.

— Елфхайм загива! Преди още снегът да се е разтопил, ще бъде само спомен! Нищо друго не ми остава, освен да се втурна при проклетите тролове и да завлека със себе си в небитието колкото може повече от мерзките им мутри!

— Не говори така! — погали го тя с гласа си. — Това е глупаво предателство на собствената ти вяра и на самата мен. Колко по-правилно и по-смело е да живееш и да се сражаваш!

— С какво да се сражавам? С голи ръце? — езикът му набъбваше от горчивина. — Корабите на елфите са потопени и опожарени, воините — убити или оковани във вериги. Ветрове, сняг и вълци населяват величавите ни замъци, враговете киснат по троновете на нашите вождове! А оцелелите се скитат в самота и глад... обезоръжени и голи...

Тя го целуна.

Внезапно пред очите му, като пламнала от нищото мълния, блесна видението на високо издигнат в мрака меч.

Той дълго се взира в него, вцепенен и безмълвен, но накрая прошепна:

— Мечът... дарът на Езир... да... МЕЧЪТ!

Фреда се уплаши, без сама да знае защо. Тя не бе видяла нищо.

— Какъв меч? Какво имаш предвид?

Те лежаха в тъмното, притиснати един към друг, и той шепнешком ѝ разказа всичко — плътно до ухото ѝ — сякаш се боеше, че нощта може да подслуша. Разказа ѝ как Скирнир донесъл счупен меч, как Имрик го зазидал в стената на подземието и как Тор го предупредил, че приближава времето, когато този дар ще му потрябва.

При това усети, че любимата му трепери — тя, която безстрашно преследва въоръжени тролове... Сякаш в отговор на мислите му, Фреда промълви плахо и неуверено:

— Това не ми харесва, Скефлок. Това не обещава нищо добро...

— Нищо добро ли? — развика се той. — Та това е последната ни надежда! Уверен съм, че Один, който умее да предсказва бъдещето, е предвидил падението на Елфхайм и по тази причина ме е дарил с белязания меч! С голи ръце ли? Ха, сега ще им покажем!

— Не трябва да се приемат дарове от езически Богове, защото носят нещастие. О, скъпи, трябва да забравиш за този меч! — умоляваше го тя.

— Извън всяко съмнение е, че Боговете имат своите цели, които невинаги съвпадат с нашите. А защо е необходимо да съвпадат? Така е било, така и ще бъде. В крайна сметка феъри е просто шахматната дъска, по която Езир и етуните местят елфи и тролове, увлечени в игра,

оставаща извън пределите на нашия разум. Но мъдрият играч се грижи за своите фигури!

— Така да бъде. Но мечът е в подземията на самия Елфхюф.

— Все някак ще се доберем до него. Дори току-що ми хрумна как.

— Освен това е счупен. И как ти... как ние ще намерим великана, за когото ми разказа преди малко, как ще го придумаме да впрегне ковашкия си чук за възстановяване на оръжие, което очевидно служи против интересите на родствените му тролове? О, Скефлок! Струва ли си? Има толкова много въпроси без отговор.

— Трябва да има начин! — в гласа му се промъкваха нотки от звъна на остриетата. — Дори вече се досещам как ще разберем всичко, въпреки че е свързано с опасности. Да, може и да загинем, но дарът на Боговете е последният ни шанс.

— Пак тези Богове! — християнската душа на Фреда не издържа повече на това, което в нейните представи бе последователно богохулство и тя се разплака. — Послушай ме, любими, това ще ни донесе само нещастия! Усещам го. В гърдите ми тежи нещо хладно и тъмно. Някак си знам, че от деня, в който тръгнеш да търсиш меч, дните на нашата любов са преброени.

— Смяташ да ме оставиш ли? — попита той, поразен от тази мисъл.

— Не, не, мили... за нищо на света! — тя се притисна към него, ослепяла от сълзи и тъмнина. — Това са само предчувствия, но с такава увереност...

Той я прегърна още по-силно. Целуваше я неуморно и буйно, докато не ѝ се зави свят и гласът ѝ не звънна в палав смях. В прилив на щастие Фреда прогони страха, който не можеше да бъде достоен за невестата на Скефлок и двамата се развеселиха.

Но в гърдите ѝ остана полъха на тъга, каквато не беше изпитвала преди. Дълбоко в себе си Фреда усещаше, че им остава малко време да бъдат заедно.

ГЛАВА 17

МЕЧЪТ НА НАДЕЖДАТА

След няколко часа бесен галон на юг от пещерата, те дръпнаха юздите и слязоха от конете си.

— По нататък не можем да вървим заедно! — шепотът на Скефлок прозвуча необичайно гръмко в тишината на усойте. — Аз ще се промъкна до Елфхюф сам, в образа на вълк.

— Защо така бързаш? — Фреда впи пръсти в ръката му, по бузите ѝ струяха сълзи. — Не можеш ли да изчакаш деня, поне докато заспят?

— Защото на дневна светлина няма да мога да се превърна във вълк. Освен това в замъка няма нито ден, нито нощ — знаеш, че там винаги е здрач, а на троловете така или иначе, им е все едно кога ще се наспят. Но в замъка мога да се надявам и на помощ — преди всичко разчитам на Лиа.

— Лиа... — Фреда прехапа устни. — Не, не ми харесва тази безумна идея. Нямаме ли други възможности?

— Нищо друго не ми хрумва, скъпа. А и на теб — иначе до сега да си ми предложила по-добра тактика, както често ставаше, когато тръгнахме на лов за тролове. Мила моя! Трябва да ме изчакаш, докато се върна. Ако се върна... — той дълго и мълчаливо гледаше красивото ѝ опечалено лице, сякаш се стараеше да запомни завинаги всяка нейна черта. Накрая промълви: — Слушай сега. Най-късно до сутринта трябва да си приготвила навес от кожи, за да опазиш конете от преките слънчеви лъчи. Внимавай и помни. Аз ще бъда принуден да поема обратния път в естествения си човешки образ, защото само човек може да носи счупен на две меч. Това означава, че ще се придвижвам далеч по-бавно — на два крака, денем — и ще успея да се върна тук едва утре вечерта. Ако междувременно те притеснят тролове, или ако не се върна до третата вечер, трябва да се избягаш по-далеч оттук. Но ми обещавай, че този път ще потърсиш укритие при хората, в човешкия свят! Обещавах ли?

— Да те чакам — да. Но да си тръгна оттук, преди да съм узнала дали си жив или... — тя пое дълбоко дъх — или мъртъв, това е повече, отколкото мога да обещавам.

Скефлок нищо не възрази. Нямахше смисъл.

Скочи от коня, разсъблече се и с треперещи ръце върза видровата кожа около кръста си, а орловата — около врата си. Най-отгоре навлече вълчия тулуп.

Фреда също се смъкна от коня. Целунаха се.

— Сбогом, обич моя! — каза ѝ той с треперещи устни.

След това рязко обърна гръб, за да не вижда повече тихо плачещото момиче. Приведе се на колене, опрял ръцете си в мократа шума, и произнесе магическите думи.

Почти на мига усети как тялото му започва да се променя. Променяше се целият, заедно с органите и сетивата. Фреда мълчаливо наблюдаваше как човекът сякаш се разтопи в нещо друго, рунтаво и свирепо, до момента, в който видя пред себе си огромен вълк с горящи зелени очи. Звярът завря носа си в дланта ѝ и тя погали острата му козина.

След това вълкът се впусна в бяг. Бягаше покрай дървета и през храсталаци — въпреки размерите си — лек и бърз като стрела.

Да си вълк е наистина странно усещане.

Костите, мускулите, жилите: всичко беше друго. Вятърът рошеше козината му, очите му виждаха един здрачен и безцветен свят. Но чуваше отчетливо всеки звук, можеше да долови далечна въздишка и да разбере далечен шепот — нощната тишина изведнъж се разцепи, като рязната с острие пелена, за да разкрие океан от звуци, повечето от които оставаха незнани поради това, че в човешкия му образ бяха твърде тънки за слуха му.

А обонянето му осезаваше въздуха така, сякаш влизаше в допир със същество от плът и кръв. Безчислено количество тънки миризми възбуждаха ноздрите му. Имаше и такива усещания, за които в човешкия речник просто не се намират думи. Сякаш си попаднал в нов, различен свят, който възприемаш с неподозирани сетива.

Промяната се бе разпростряла не само върху тялото му, но и върху разума му. Започна да мисли по вълчи. Мислите му изтъняваха, но се ускоряваха — като потоци, попаднали в по-тясно русло. Когато се превръщаше в звяр, той губеше способността да мисли за много

неща наведнъж, а когато си върнеше човешкия образ, не можеше да си спомни точно как е мислил и чувствал в другото тяло.

Напред, напред! Миля след миля нощта прелиташе под лапите му.

Усети миризмата на заек. Заекът се беше притаил недалеч, с опулени от уплаха очи. От вълчата паст протекоха слюнки. Но човешката му душа безмилостно пришпори огромната сива обвивка към целта. Дочу се крясъкът на сова. Дървета, хълмове и сковани в лед реки се стрелкаха покрай него, а горе, в небесата, плуваше морна луна. Той нито за миг не намали устрема си.

Ето, под посребрените облаци, като в оживяла рисунка, се изписаха кулите на Елфхюф.

Елфхюф, Елфхюф! Любим, но хвърлен в падение, сега замъкът заплашително се чернееше пред него в целия си внушителен ръст.

Звярът Skeflok дебнешком се промъкваше към стените му. Всичките вълчи сетива застанаха нащрек... няма ли наоколо врагове? Ноздрите му доловиха змийската воня на троловете. Огромният вълк подви предпазливо опашката си и се озъби.

Замъкът смърдеше на тролове — и което е още по-лошо: на страх, болка и сърцераздирателен гняв. Да, тези чувства имаха своя миризма — и тя опари вълчите му ноздри. Но с вълчите си очи човекът-звяр не можеше да разгледа гребена на стената, под която се беше притаил. Чуваше отчетливо стъпките на часовете там горе, дори ги подушваше и изгаряше от желание да им прегризе гърлото. Спокойно, спокойно, каза си той. Те минаха покрай него. Беше време за обратното превръщане в човек.

Но, бидейки звяр, той трябваше да предизвика насила промяната. Сгърчи се от болка, когато всичко в него започна да се движи и да се променя. Главата му плувна в мъгла.

Когато дойде на себе си, изхлузи вълчата кожа, сгъна я криволяво, разпери орловите криле и произнесе други магически думи. Превърнат в орел, се издигна към облациите.

Сега зрението му беше нечовешки остро, а щастието на полета, ласката на вятъра и радостта от безкрайната небесна свобода се просмукваха във всяко едно от перата му. Суровият орел обаче имаше достатъчно воля, за да се владее дори в това величествено опиянение. Но очите му все пак не бяха очи на сова, пригодени за нощно зрение, и

в тази волна височина всъщност представляваше добра мишена за стрелите.

Той прелетя в бърснещ полет над двора — вятърът свиреше в перата му — и кацна до каменния праг на кула, гъсто обрасла с бръшлян. Незабелязан от никого, се гмурна в сянката на красивите, виещи се стъбла.

И отново превръщане — този път във видра. Сега нюхът му не беше толкова остър, както във вълчото тяло, въпреки че оставаше по-добър от човешкия, но зрението му запази почти цялата си орлова острота. Тялото му придоби завидна гъвкавост и всяко косъмче носеше усет за света наоколо. Особено връхчетата на мустачките чувстваха по начин, който човешкият език не може да опише. А пъргавината на гъвкавото тяло и блясъкът на собствената кожа станаха извор на суетна наслада за глуповатия, но весел нрав на видрата.

Той лежеше тихо и неподвижно, когато чу да се вика откъм стените на замъка. Вероятно някой все пак беше забелязал орела и май щеше да е по-добре да не се задържа повече тук. Той заситни покрай зида на кулата, все още в сянката на бръшляна. Видрата беше твърде голяма, за да остане незабелязана — най-добре би било да приеме образа на плъх — но засега в нищо друго не можеше да се превърне. Добре че Фреда предвидливо му беше донесла и тези три омагьосани кожи.

Вратата на кулата бе леко откряната и той пъргаво се промъкна вътре. Скефлок познаваше всеки ъгъл и завой на лабиринта от коридори в замъка. Видрата подуши въздуха и крайчетата на мустачките ѝ трескаво зашаваха. Целият Елфхюф бе потънал в сън.

Скефлок се зарадва: усети, че недалеч крачат няколко тролове, но срещата с тях можеше с лекота да бъде избегната. Шмугна се в голямата зала и се промъкна под празничната маса. Навсякъде шумно хъркаха пияни до безсъзнание нашественици.

Гоблените по стените бяха изпокъсани, мебелите наоколо — надрани и очупени, а хилядолетните орнаменти от злато, сребро и скъпоценни камъни — откраднати. По-добре щеше да бъде, помисли си Скефлок, ако замъкът беше превзет от коболди, те поне са възпитани. А тези мръсни свине...

Видрата заситни на късите си крачета нагоре по стъпалата, към покоите на Имрик. Който и да е новият граф, най-вероятно е да хърка

там... И Лиа до него...

Видрата се притисна до стената и едва чуто изскимтя, обелила остриите си като игли зъбки. Жълтите ѝ очички засвяткаха. Беше усетила близостта на трол. Графът бе поставил часови...

Като удар на металносива мълния, върху часовия се сгромоляса с цялата си тежест огромен, свиреп вълк. Сънният воин дори не разбра какво се е метнало отгоре му — поне докато не почувства как мощни челюсти се впиват в гърлото му. Той се килна, замахвайки с ръце, в отчаян опит да се защити от мъртвата хватка на звяра, и моментално издъхна. Кръвта капеше от вълчите челюсти. Имаше гаден, горчиво-кисел вкус.

Можеха и да са чули шума... Не, никакъв сигнал за тревога, никой не се бе събудил. При това замъкът беше твърде обширен... Ще му се наложи да остави тялото, а можеха и да го намерят... не, почакай... Скефлок се превърна в човек и преряза гърлото му със собствения му меч, за да не се виждат следи от зъби. С голяма вероятност щяха да сметнат, че е бил убит в пиянска свада. Дано така да помислят!

Докато в главата му блуждаеха тези мрачни разсъждения, Скефлок плюеше и избърсваше от устните си съсирващата се горчива кръв.

Видрата отново заситни по коридора. Вратата към покоите на Имрик беше затворена, но той знаеше тайното изсвирване, което я отваря. Видрата тихичко изписука сигнала, подбутна с нос вратата и влезе. На кревата на Имрик спяха двама. Ако графът се събуди, това ще бъде краят на неговия набег. Той съвсем тихичко се прокрадна до леглото... всяко изшумоляване му се струваше непоносимо силно.

До самото легло видрата се изправи на задните си лапки. Сред пръснатите по възглавницата сребърно-златисти коси лежеше спокойно отпуснатото лице на Лиа. А до това лице... главата на човека, когото едва ли някой би желал да срещне даже и насън, въпреки че всяка черта от лицето му приличаше като две капки вода на неговата. Значи новият граф е все пак злодеят Валгард, берсекът-отцеубиец!

Скефлок едва удържа свирепия порив да заби вълчи зъби в това гърло, да изкълве тези очи с орлов клюн и да завре носа на видрата в разпрания му корем. Но това бяха животински пориви. Да ги

осъществи, означаваше да вдигне достатъчно шум, а това щеше да му струва загубата на меч.

Той докосна с муцунка гладката буза на Лиа. Дългите ѝ ресници се повдигнаха и очите ѝ се разшириха... защото го позна. Лиа бавно седна. Валгард се размърда, стенойки нещо насън. Сестрата на Имрик замръзна на място. Берсеркерът още по-силно замърмори насън. Слухът на Скефлок долови някои откъслечни думи: „подхвърленик... секира... О, майко!“ Лиа внимателно отпусна единия си крак на пода. След това, използвайки го за опора, безшумно се изправи. Плъзна се като сянка през стаята — и през още една, и през още една... Скефлок видрата подтичваше след нея. Вратите не издадоха никакъв звук.

Чак в четвъртата стая Лиа се спря и облегна гръб на затворената зад нея врата.

— Сега можем спокойно да поговорим — прошепна тя. Скефлок взе човешкия си образ и тя падна в объятия му, обляна в смях и сълзи едновременно. Тя го целуна и той за миг забрави за Фреда, усетил отново каква жена е в объятия му. Тя забеляза объркването му и го задържа към постелята. — Скефлок! — шепнеше тя. — Миличък!

Но той успя окопити и да отклони поканата ѝ.

— Няма никакво време! — твърдо каза той. — Разбираш ли, дойдох да взема счупения меч. Дарът на Езир!

— Уморен си! — Лиа погали с длан лицето му. — Мръзнал си, гладувал си, и постоянно си рискувал живота си... Трябва да си починеш, Скефлок, аз ще те утеша и ще те стопля. Имам си тайна стая...

— Няма, няма време! — промърмори той. — Фреда ме чака, а околоръст гъмжи от тролове!

— Фреда! — Лиа побледня. — Значи, тази смъртна още е с теб?!

— Да, и тя стана доблестен воин на Елфхайм!

— Аз също свърших добра работа! — възрази Лиа с нескрит сарказъм. — Заради мен Валгард закла Грум, предишния граф на троловете. Този берсеркер е силен, но тъп и изцяло в моя власт! — Тя пристъпи към приемния си син и бивш любовник. — Всъщност е значително по-добър от троловете, в известен смисъл е почти като теб, но той не е ти, Скефлок! Не схващаш ли колко се уморих да се преструвам?

Скефлок я хвана през раменете и внимателно я разтърси.

— О, по-бързо! Моля ти се, ела на себе си! Ако ме хванат, това е краят на Елфхайм, а всеки миг е против нас!

Известно време Лиа стоеше като вцепенена, след това пристъпи към прозореца и погледна към закриващите луната облаци, към тихата, студена земя, изтръпнала в очакване на зората.

— Да-а-а... — въздъхна тя, — какво може да бъде по-хубаво и по-естествено от това, да бързаш да се прибереш при любимата си... при... Фреда? Ха! — Лиа се спусна към него и весело увисна на шията му. — Искаш ли да разбереш кой е бил баща ти, Скефлок? Да ти разкажа ли кой си всъщност?

Той припряно закри устата ѝ с длан. Имаше уплашен вид.

— Не! Знаеш какво ме беше предупредил Тор.

— А ти ме накарай да млъкна! — подразни го закачливо тя. — С целувка.

— Не трябва повече да губя и минута време... — настоя той, но все пак изпълни желанието ѝ. — Да тръгваме сега!

— Хладна беше целувката ти... — каза тъжно Лиа.

— Хладна като всеки дълг.

— Добре, да тръгваме. Но ти си гол и без оръжия. Няма да можеш да отнесеш железния меч, ако си в тялото на звяр. Значи трябва да се облечеш — тя отвори една ракла. — Ето, избирай, каквото душата ти поиска.

Скефлок набързо нахлузи първото, което му попадна. Богато украсени с ивици скъпа дългокосместа кожа, дрехите явно бяха преправяни за Валгард от гардероба на Имрик. Нищо. Точно затова му прилягаха по конец. На пояса си закачи боен чук. Лиа се загърна в алена наметка.

Спускаха се все по-ниско и по-ниско. Коридорът беше тих и хладен, за сметка на което тишината изглеждаше оглушителна. Натъкнаха се на часовей. Скефлок сложи ръка на чука, но часовият направи само почтителен поклон, взимайки го за злочестия му двойник. Едва тогава човекът елф размисли, че всъщност — през месеците на изгнанието — беше обрасъл с брада, която като две капки вода приличаше на четината на берсеркера.

Без повече излишни вълнения успяха да се доберат до самото подземие на замъка, потънало в сумрачната светлина на горящи по стените факли. Стъпките на Скефлок ехтяха по коридора. Лиа

мълчаливо и забързано предвождаше спътника си. Накрая стигнаха до онзи каменен блок от стената, на който бяха изсечени руни. В съседство тъмнееше залостена врата. Лиа му я посочи.

— В тази тъмница Имрик бе затворил майката на подхвърленика. Сега самият той виси там над съскащ огън, обесен на пръстите си. Когато се напие, Валгард често слиза тук, за да го шиба с камшик за развлечение.

Скефлок стисна юмруците си до бяло. Но не можеше да си забрани да мисли и за това как бе постъпвал Имрик с жените на троловете и с пленените им мъже. Не беше ли Фреда... Не беше ли всъщност този Христос — за когото му беше разказвала — прав, че злото само поражда друго зло и води към Рагнарок... че ще настъпи време, когато горделивостта и отмъстителността ще отстъпят място на любовта и прощката? Но Имрик го беше осиновил и Елфхайм бе негова родна земя... защо обаче трябва да забравя човешкия си произход? Той стовари чука си върху стената. Сякаш в отговор, до тях достигна ехо на свирепи викове и тропот на множество крака.

— Тревога — заключи хладнокръвно Лиа.

— Сигурно са намерили часовия, когото пратих на онзи свят.

Скефлок нанесе още по-силен удар върху стената.

— Някой видя ли те? — попита тя.

— Може да са ме забелязали, докато прелитах в орлов образ, — оръжието му се счупи. Той изруга, но продължи да бие по стената с това, което бе останало от чука.

— Валгард има достатъчно ум в главата си, за да съобрази, че това не е обикновено убийство — стига да са му доложили. Тогава ще разпрати хайки по целия замък и ще бъдем разкрити. По-бързо!

Шумът се усилваше. Скефлок подпъхна счупената дръжка на оръжието в образувалата се фуга и се зае усърдно да разклаща каменния блок. Един, два... три пъти... камъкът се изтърколи на пода. Пъхна ръката си до лакът в зейналата ниша и издърпа меча. Ръцете му се разтрепериха, когато усетиха силния му допир.

По широката част на острието имаше полепнали буци пръст. Самото то бе двуостро и толкова огромно и тежко, че само най-силният измежду хората би дръзнал да замахне с него. И въпреки че дълго бе лежало погребано в Земята, нито се беше притъпило, нито бе хванало ръжда. Дръжката му беше обсипана със скъпоценни камъни, а

предпазителите мамеха със златен блясък — бяха изковани във формата на дракон. Самото острие бе гравирано с руни, които Скефлок не съумя да разчете.

— Оръжие на Боговете... — Скефлок благоговейно го държеше в полуотворените си китки. — Надеждата на Елфхайм...

— Надежда? — Лиа отстъпи назад, вдигнала ръце, сякаш в защита от невидим неприятел. — Съмнявам се! Сега, когато е в ръцете ни, се съмнявам повече от всякога.

— Как така?

— Нима не се досещаш сам? Силата, скрита в тази стомана, се отключва точно с тези неразгадаеми руни, които са пред очите ти! О, не, това не е оръжие на Боговете, а по-скоро — против Боговете. Той е проклет, Скефлок! На този меч лежи проклетие — тя се разтрепери от хлад, но не от този на тъмницата. — Струва ми се... Скефлок, наистина... мисля, че ще е по-добре, ако пак го зазидаш в стената.

— Но ние нямаме никаква друга надежда! — той загърна меча в мантията. — Да си тръгваме оттук.

Лиа неохотно го последва към стълбата.

— Едва ли ще можем да излезем незабелязани — вметна тя. — Ако ни спрат, остави ме да говоря от името на двама ни.

— Не, Лиа, опасно е за теб. Какви обяснения ще им дадеш после? Защо сме били заедно?

— Да не би да се тревожиш за мен? — попита тя и лицето ѝ малко се разведри.

— Естествено, като за всичко в Елфхайм.

— А... за Фреда?

— За нея повече, отколкото за всичко друго на света — повече, отколкото за Боговете, хората и народите на феъри, взети заедно. Обичам я.

— Но рискуваш живота ѝ в името на Елфхайм. Така че не говори чак толкова големи приказки за величието на любовта! — Лиа закричи напред. Гласът ѝ изведнъж стана безразличен: — И не бери грижа за мен, знам как да се оправя! Ще кажа на Валгард, че си ме надхитрил или че си ме заставил да те следвам насила.

Излязоха навън. Навсякъде се суетяха часови, които се чудеха как да се надвикат.

— Дръжте ги-и-и!! — изкрещя един трол, веднага щом ги зърна.

Изражението на Лиа стана хладно като лед.

— Собствения си граф ли смятате да арестувате? — осведоми се тя.

Тролът изпадна в такова объркване, че направо му се прииска да се хвърли в краката на Скефлок от разкаяние.

— Простете... простете, господарю... — заекваше той с пресъхнало гърло. — Просто... да... не... нали... просто току-що ви видях, господарю, ама не тук, ами... О, простете, господарю!

Скефлок го подмина, без да го удостои с поглед. На негово място Валгард едва ли щеше да отмине толкова лесно недоразумението.

Накрая стъпиха във външния двор. Скефлок изтръпна от очакването зад гърба им някой да се провикне далеч по-решително от стражника, когото стъписаха до заекване. Опънатите му нерви крещяха в хор: „Бягай! Бягай!“, но той продължаваше да крачи бавно, с подчертано достойнство. В двора също имаше стражници — но помалобройни, отколкото бе предполагал. На изток просветваха първите лъчи на зората. Беше дяволски студено. Лиа се спря до източните порти и направи знак да ги отворят. Тя плъзна отсъстващ поглед из околността, но само след миг очите им се срещнаха.

— Оттук можеш да намериш пътя сам — спокойно каза тя. — Знаеш ли сега какво трябва да правиш?

— В общи линии — да. Трябва да намеря великана Болверк и да го придумам да докове меча.

— Болверк е творец на злото. Самото му име е предупреждение. Аха, започвам да разбирам що за меч е това и защо нито едно джудже не би се осмелило някога да скове половинките му! Старата легенда за трола ковач Трейн и трите меча! — Лиа поклати скептично глава. — Ясно ми е, Скефлок, че не се поддаваш на убеждение. Поне в този момент. Дори пълчищата на ада няма да те спрат. Това би могла да направи само смъртта или... ако просто някак от само себе си загубиш желание да се сражаваш. Впрочем, размисли ли какво ще прави скъпата ти Фреда — съвсем сама! — докато гониш новите подвизи? Смяташ ли да предприемеш нещо по въпроса?

— Тя ще се отпрати с мен, въпреки че ще се опитам да я убедя да се укрие някъде! — Скефлок гордо се усмихна: — Ние сме неразделни!

— Чудесно. Бъдете. Но как ще разбереш къде се намира великанът?

Лицето на Скефлок потъмня.

— Знам, че не е добро дело — каза той, — но умея да вдигам мъртъвци от гроба. Мъртвите знаят много, а аз достатъчно, за да ги заставя да говорят.

— Чисто безразсъдство! Мъртвите ненавиждат някой да прекъсва безконечния им сън и си отмъщават жестоко. Имаш ли сили да се опълчиш на дух?

— Имам-нямам, налага се да опитам. Все пак мисля, че магията ми е достатъчно силна, за да ме защити от духовете.

— Може би не точно магията ти... — тя помълча, преди да продължи, — а Фреда. Но дали магията ще защити именно нея? Виждам картини, Скефлок! Призраци от вероятен клон на бъдещето. Виждам Фреда... Виждам и теб — кръв се стича по бузата и устните ти... — Лиа побеля като платно, но отсъстващият ѝ поглед отново потърси очите му. — Тя... наистина ли означава толкова много за теб?

— Да! — отговори пресипнало, но решително той. — И мисля, че си права, Лиа. Не мога да рискувам по такъв начин. По-добре Елфхайм да рухне в пропастта, отколкото... отколкото...

— Чакай, чакай. Хрумна ми нещо. Но преди това ми отговори на два въпроса.

— По-бързо, Лиа, умолявам те!

— Има още един начин да рискуваш с мъртвите. В този вариант животът на Фреда няма да е в опасност, но и двамата поемате друг, не по-малко фатален риск.

— Всеки друг риск е оправдан.

— Добре. Ти избираш. Кажи ми само още нещо: ако Фреда някога те напусне... не, не, не бързай да ми крещиш, че това никога няма да стане... само питам, ако — дори против волята си — някога просто се види принудена да те остави... тогава какво смяташ да правиш?

— Не знам. Не мога да си го представя.

— Да кажем, че това се случи. Да кажем, че въпреки горестта си, защитиш воинската си чест с победа... Ще се върнеш ли отново тук? Ще станеш ли пак елф?

— Може би. Не знам. Давай по-накратко.

Тя разтегли котешката си усмивка.

— Ами, много е просто. Вместо към обикновен мъртвец, който ще ненавижда и двамата ви, обърни се към такъв, който ще пожелае да помогне и на двамата ви — без да забравяш за другия фатален риск, за който те предупредих.

— Има ли такъв мъртвец?

— Не се ли сецаш? Някой, който сам ще пожелае да станеш оръдие на отмъщението. Нима Валгард не изкла целия род на Фреда? Вдигни ги от могилата, Скефлок. Това е. Но не забравяй за предупреждението ми!

Скефлок замръзна. Цяла малка вечност стоя така. После хвърли меча на Земята, сграбчи Лиа в обятията си и крепко я целуна.

Вдигна меча си със замах, прекрачи прага на замъчните порти и с всичка сила се втурна към гората. Лиа го изпрати с очи. Прозорливите ѝ мисли бяха рукнали и в още една посока. Ако се окажеше права и за още нещо... ако това беше същият този меч, то, рано или късно, щеше да се случи това, което някъде, някога, поне веднъж, вече се е случило. Тя се засмя.

Валгард, разбира се, узна, че неговият физически двойник се е подвизавал наоколо. И, разбира се, изпадна в безумна ярост. Намери любимата си свита в един тъгъл, самата разплакана и разтреперана от безсилен гняв. Тя се хвърли на врата му и с трогателно хълцане му обясни, че докато е спяла, мръсникът я оковал в коварна магия, потопил съзнанието ѝ в блатото на небитието, с безмилостна жестокост превърнал нея — прекрасната и слаба жена — в безмозъчен труп, в един крачещ мъртвец, и оттогава до мига, в който онзи подлец страхливо офейкал, а тя дошла на себе си, нищичко, ама нищичко не си спомня! Каква низост! Какъв позор! Каква злоупотреба! Каква неблагодарност! О, небеса, няма ли да се стоварите върху главата на мръсника! Не, не! Не ме успокоявай! Мъст, мъст и само мъст! Ах, ще го разкъсам, ах, ще го накълцам! Да, с тези слаби женски ръце! Толкова го мразя! Мразя, мразя, мразя, мразя! Ауууууу! У-уууу! Не, не може да ме е използвал за гнусно блудство, защото не е имал време, мръсникът му с мръсник — а и как ще блудстваш с безмозъчна, мъртва кукла? Но само да беше дръзнал! Поне веднъж да беше опитал... Ох,

ох, ох... Само един-едничък път... Ау-ау-ау, какво щеше да стане-е-е... Аууу, какво щеше да му се пише-е-е!! И защо-о-о?! Защо-о-о всичко това? За да заколи един стражник, да потресе до лудост втори и страхливо да офейка! Всичко на всичко затова се е пъчил из замъка, подлецът му с подлец, това е целият му подвиг, повече и да иска, не може да направи — за повече трябва да се казва Валгард! Този смешник сам се набива в очите на Великите завоеватели! Но такива са мъжете по природа! Рискуват живота на беззащитни жени, нали? За гнусната си суета, нали? Как, какво ми стана? Всичко ми стана! Всичкооо!!! Да, изведнъж! Всички сте еднакви!!! Как да не сте еднакви?! Какво ме галиш?! Какво?! Не ме докосвай!! Само да си посмяаалллл, ще крещя-а-а!! Аааа!!! Нее, неее!! Ама как да ти повярвам?! Защо да ти повярвам?!

Кажи, кажи ми направо, и ти ли си такъв? И ти ли?! Не си такъв? Истински ли ме обичаш? Колко истински? Да, на колене! На колене поискай прошка от оскърбената си жена! И друг път да я пазиш, чуваш ли?!

След тази прочувствена реч двамата — прегърнати — крояха най-фантастични планове за ненаситна мъст. Какво беше казал Скефлок? Магия, твоето име е жена...

ГЛАВА 18

ОБЕЩАНИЕТО

Притаена в гъсталака, Фреда наблюдаваше онази част от залятата в лунна светлина гора, която се простираше по посока на Елфхюф. След две нощи, прекарани в напразно очакване, беше толкова премръзнала, че студът сякаш бе станал част от самата нея. Опита да се свие между конете под навеса, но те също бяха хладни и миришеха на елфи. У дома конете бяха топлокръвни... Странно, при спомена за конете на баща ѝ, тя усети остра самота. Започна да ѝ се струва, че е единственото живо същество в този незатоплен от никого свят от лунна светлина. Но не се осмели да заплаче. Скефлок, Скефлок! Жив ли си още? Отнякъде задуха вятър и подгони гъстите облаци. Луната просветваше между тях така, сякаш бяга от хищни, черни дракони, които се опитват да я глътнат, и ако едните не успеят докрай, следващите опитват късмета си. Вятърът стенеше и ревеше, плющеше по дрехите ѝ, хапеше през тях.

„Хиюю, хиюю!“, пееше той на неразбираем език, заграждайки я с преспи.

„Бууу! Бууу“, внезапно му отговориха роговете на троловете.

Фреда се вцепени. Страхът я прониза като кинжал. Троловете бяха излезли на лов! А какъв ли дивеч можеха да преследват в тази пустош, освен...

Не след дълго отчетливо чуваше и лая на хрътките. Все по-близо и по-близо... Огромни черни кучета с тлеещи въглени вместо очи. О, Скефлок! Фреда се втурна напосоки, оглушала дори за собствените ридания. Скефлок! Обгърна я мрак. Удари се в ствола на някакво дърво и в пристъп на отчаяна ярост го обсипа с ритници: „Махай се! Махай се от пътя ми, нужна съм на Скефлок!“

И тогава... Току-що появилата се иззад облака луна освети пред нея...

Беше непознат. Невероятно висок, но все пак не бе великан. Не и трол. Не и елф. Приличаше на човек. Мантията му се вееше, разперена

като призрачно крило. Но нямаше вид на призрак. Беше стар. Косата и брадата се спускаха до гърдите му и на лунната светлина сивееха като вълча козина. Но не можеше да бъде и човек, защото копиецо, което носеше, не би могло да принадлежи на човек. Широкопола шапка засенчваше лицето му, но тя успя да зърне блясъка на единственото му око. Гласът му беше плътен и могъщ — сякаш повей от вихрения вятър, но се разпростираше плавно и тежко като ледник:

— Дойдох с добро, а не със зло. Искаш ли мъжът ти да се върне?
Фреда инстинктивно падна на колене.

И внезапно, в примигващата лунна светлина пред себе си, съзря като мираж това, което се случваше зад пелени от сняг и далечни, мразовити мили: видя хълм, по склона на който се катереше Скефлок... обезоръжен и залитащ от умора, а хрътките на троловете го настигаха по петите му, неистовият им лай ехтеше в самите небеса.

Видението изчезна също така внезапно, както се беше появило. Фреда бавно измести погледа си към непознатия старец, скриващ лицето си под широкополата шапка.

— Ти... си... Один! — прошепна тя с треперещи устни. — Махни се! Не искам да имам нищо общо с теб! Ти си езически бог!

— Да. И единствено аз мога да спася твоя любим, не на последно място: защото е езичник. Боговете са склонни да помагат на езичниците — където, както и ако е необходимо — без да е чак толкова нужно някой да си кълчи езика в молитви. Не вършим работата си за хвалби и словоизлияния. Просто я вършим! — Фреда имаше чувството, че ще се вкамени в блясъка на единственото му око. — Но не даваме нищо даром. Готова ли си да платиш цената?

— Какво искаш от мен? — попита задъхано тя. Бе взела решението си. — Какво искаш?! Бързо, хрътките ще го разкъсат! Ще платя! Разбира се! Аз...

Той поклати глава — може би с усмивка...

— Закълни се в душата си и във всичко, което ти е свято, че тогава, когато отново те потърся, ще ми дадеш това, което носиш под пояса.

— Кълна се! — извика Фреда. Собствените ѝ сълзи почти я заслепяваха. За миг разсъдъкът ѝ прошепна, че Один не може да бъде толкова настойчив само заради лекарството, подарено ѝ от Скефлок... но нямаше никакво време за размисъл. — Кълна се, господарю, и нека

небето да се срине върху мен, нека Земята ме погълне, ако наруша клетвата си!

— Добре! — съгласи се миролюбиво Один. — Така да бъде. Ето: троловете тръгнаха по фалшива следа, а Skeflok е тук. Помни, жено, своето обещание!

Облаците отново скриха луната и околността потъна в мрак. При следващото просветляване странникът пече го нямаше.

Но това малко интересуваше Фреда. Тя прегръщаше любимия Skeflok. А той, все още изумен от свръхестествения начин, по който се беше отървал от зъбите на хрътките — и попаднал право в обятията на любимата — неудържимо я целуваше.

Цели два дни си почиваха в пещерата, преди Skeflok отново да тръгне на път.

Фреда повече не плачеше. Риданията бяха заседнали в гърлото ѝ.

— Скъпи мой, знам, мислиш, че приближава зората... — каза му тя на втория ден. — Но усещам, че започва най-дълбоката ни нощ.

— Първият час на деня е винаги нощен час — отговори той, но съобрази и попита като ужилен: — Какво имаш пред вид?

— Меча. Пропит е със зло. И това, което мислим да направим, също е зло! Нищо хубаво няма да излезе от него.

Той сложи ръката си на рамото ѝ.

— Разбирам, че не желая да тревожиш съня на своите роднини. И аз не желая. Но кой друг от мъртвите е в състояние да ни помогне? Остани тук, ако не можеш да понесеш тази среща, Фреда.

— О, не. Ще бъда до теб, ако трябва и в гроба. Недей да мислиш, че се боя от близките си. Живи или мъртви, ние всички се обичаме. А ти... обичаш мен. — Фреда наведе глава, устните ѝ трепереха. — Това са пак лошите предчувствия. Съветът на Лиа не може да бъде добър съвет.

— А защо ѝ е да ни мисли злото? — в отговор Фреда само поклати глава. — От своя страна, трябва да ти призная — бавно продължи Skeflok, — че и твоята среща с Один никак не ми харесва. Съвсем не му е в нрава да иска такава ниска цена. Какво ли всъщност му е нужно?

— И меча, Skeflok, извинявай, че се повтарям: и меча! Ако това счупено острие бъде съединено, някакво страшно зло ще се пръкне.

— Зло за троловете! — Скефлок рязко се изправи. В очите му светнаха гълъбови пламъчета: — Друг път няма, въпреки че този, на който сме стъпили, ще бъде тежък. Никой човек не може да избяга от предизвикателствата на съдбата, така че — по-добре да ги посрещнем смело и открито, лице в лице!

— Ще бъда винаги до теб! — каза тя през сълзи и отпусна главата си на гърдите му. — Имам само една молба, обич моя.

— Да?

Не заминавай днес. Почакай още един ден, само един, и двамата заедно ще тръгнем на път. Само един ден, не повече, Скефлок.

Той неохотно кимна с глава.

— А защо?

В прегръдките ѝ въпросът остана без отговор.

Но Фреда помнеше. Дори — притисната до него, дори когато отблизо чуваше ударите на сърцето му... помнеше. И това придаваше на целувките им известна горчивина.

По някакъв неразбираем за самата нея начин тя знаеше, че прекарват последната си нощ.

Слънцето се вдигна, но оскъдните му лъчи с труд си пробиваха път през пелената от облаци, навявани откъм морето. С вълчи вой вятърът смазваше вълните върху скалистия бряг. Те завършваха пътя си в гейзери от ледени пръски. А когато отново се стъмни, над скалите се разнесе тропот на далечни копита, лай и неистово скимтене. Даже по гърба на Скефлок полазиха мравки. Защото някъде там препускаше не друг, а Дивия ловец. Один...

Оседлаха два от конете, а останалите натовариха с провизии и всичките си вещи, защото не възнамеряваха повече да се връщат тук. На гърба на Скефлок висеше счупения меч, омотан във вълчи кожи, а на кръста му — меч, изкован от елфи. В лявата си ръка стискаше копие.

Ездачите носеха шлемове и ризници.

Фреда хвърли сетен поглед към пещерата, преди да препуснат по дългия път. Студена и мрачна беше тя, но в нея се бяха докоснали до щастието. След това твърдо погледна напред.

— Хайде! — извика Скефлок и те препуснаха.

Вятърът пееше вълчите си песни. Дъжд, сняг и водни пръски проблясваха в белезникавата лунна светлина. Бушуващото море гасеше

яростта си върху рифовете и крайбрежните камъни. Когато разбитите вълни се отдръпваха от брега, чакълът стържеше и стенеше като ранено чудовище.

Цялата нощ бе изтъкана от бури, сняг, разгромени вълни и разбягващи се по небето облаци.

Луната се извиси с нескрито любопитство и не изоставаше дори на крачка от бясно препускащите ездачи.

ГЛАВА 19

ПРОКЛЯТИЕТО

*По-бързо, по-бързо, избрани коне!
Тъпчете брега на сърдито море!
Копитата нека да пръскат искри!
Пътеки да пламват, скала да гори!
По-бързо, по-бързо напред и напред!
Дробете гърдите на мъртвия лед!
Покрусен, светът е до пулса премръзнал,
но вие препускайте още по-бързо
и дръзкият тропот на бели копита
да цепи нощта като гръм над скалите!
Де екне, потресен, отвесният бряг!
Изригнали преспи. Скосен храсталак.
От тласък на тласък, от сипей на друг!
Прелитайте пропасти! Право на юг!
От полет към полет — в пламтяща дъга —
по тъмния път под носа на врага!*

Не след дълго препускаха вече покрай стените на самия Елфхюф. Някъде встрани се чу рог на трол, тръбящ тревога. Тропотът на вражески копита се смеси с техния, но скоро остана далеч назад. Троловете нито можеха да галопират със съизмерима скорост, нито изпитваха особено желание да следват тяхната посока, нито можеха да подозират кои са двете светли точки, които се изгубиха в далечината.

*По-бързо, по-бързо, вълшебни коне,
край пенести гребени в бурно море,
по стръмните хълмове на рожкия бряг!
Две блеснали мълнии в мокрия сняг!*

*През здрачни блата и усойни гори,
по-бързи от хала, в рояк от искри
носете съвсем неочакван живец
към гроба на скъп и оплакван мъртвец...*

За броени часове бяха се придвижили дълбоко на юг и климатът осезаемо омекна. А и пътят беше започнал да става познат на Фреда. Вятърът все още ги шибаше с рядка лапавица, но облаците над тях бяха станали далеч по-редки и луната хвърляше през пролуките ярки отблясъци върху застелените с мокър сняг пасбища и обработваеми поля.

Колко често дъщерята на Орм бе бродила из този край в миналите дни! Ето тук беше ходила на лов с Кетил, а на реката там в горещи слънчеви дни бе ловила риба с Асмунд... А ето, на тази поляна едно щастливо момиче беше късало маргаритки и изплитало кокетни венчета... колко отдавна ли е било това?

Сълзите се втвърдяваха на бузите ѝ, смразявани от шибация вятър... Конете намалиха устрема си и минаха в тръс, Фреда усети върху китката си допира на успокояваща длан... Скефлок. Обърна се и му се усмихна. Да, потискаше я това връщане към миналото, но нали той бе до нея — а заедно можеха да понесат всичко.

Дръпнаха юздите и няколко мигновения се гледаха очи в очи от седлата на спрелите коне. След това се хванаха за ръка и бавно, без да промълвят и дума, подкараха конете си към това, което някога е било имението на Орм. Видяха огромни преспи, от които стърчаха краищата на обгорели греди — като множество килнати кръстове върху немислимо големи гробове. А близо до залива се издигаше висока гробница.

Около нея припламваха сини огънове, а хладният им пламък се издигаше толкова високо, че на моменти лизваше облаците. Фреда трепна и се прекръсти — беше чувала, че такъв огън може да пламне по залез около гробовете на езическите герои и да не угасне чак до първи петли. За миг ѝ хрумна, че нахлуването им тук с нечестиви намерения е запалило този огън — земята, в която лежеше Орм, не е бивала осветявана по канона на правата вяра. Но в каквато и земя да лежеше, той беше нейният баща.

Не можеше да се бои от човека, на чиито колене някога е седяла, заслушана в песните му. И все пак трепереше.

Скефлок слезе от коня. Дрехите му бяха мокри от пот. Никога досега не бе използвал заклинанията, които трябваше да произнесе днес.

Пристъпи напред, но внезапно се спря, сложил ръка на меча си: на билото на хълма се чернееше човешка фигура, огряна от лунна светлина, около която ревеше и съскаше буен огън. Ами ако му се наложи да се сражава с призрак...

Фреда изстена. Гласът ѝ беше пропит с отчаянието на изгубено дете.

— Мамо!

Скефлок стисна ръката ѝ. Заедно се изкатериха по стръмнината. Когато приближиха до самотната фигура на върха, той с учудване констатира, че би могла да бъде взета за Фреда — толкова очебийна беше приликата им. Жената седеше на земята, вперила очи в мрачната далечина, без да обръща никакво внимание на бушуващия около нея огън.

Същото смело лице, същите раздалечени сиви очи, същите кестеняви коси с проблясващи медни нишки... Но не... тя беше доста по-възрастна и видимо опустошена от скръб. Скулите ѝ бяха суховати, страните — хлътнали, а погледът ѝ — безсмислено зареян над морето. Безредните ѝ коси танцуваха в струите на мразовития вятър. Под леката ѝ кожена наметка сивееха раздърпани дрипи.

Когато младите окончателно изплуваха от мрака и застанаха в огнения кръг, тя бавно извърна глава към тях и измери Скефлок с недружелюбен взор.

— Добре си дошъл, Валгард... — изрече тя уморено. — Тук съм, както виждаш. Но повече не можеш да ми причиниш никакво зло. Хайде, убий ме. Така ще изпълниш заветното ми желание.

— Мамо! — Фреда коленичи пред нея, а тя, Елфрида, я изгледа втренчено. Цяла малка вечност не откъсна поглед от дъщеря си.

— Не разбирам... — въздъхна тя накрая. — Приличаш на малката ми Фреда, но... ти си мъртва. Валгард те похити и в ръцете му едва ли си живяла дълго... — Елфрида поклати глава, усмихна се примирено и протегна ръце към дъщеря си: — Наистина, много мило от твоя страна да се разделиш за малко с тихия си гроб за среща с

мен... Ела, мое малко, мъртво момиче, ела, сложи още веднъж кърмите си на скута ми... и мама ще ти изпее приспивна песничка... същата, която някога ти пеех, помниш ли?

— Жива съм, мамо, жива съм! Виж, пипни ме, жива съм! И ти си жива... А това не е Валгард, мамо, това е Skeфлок, героят, който ме спаси, мамо! Skeфлок, когото избрах за господар на съдбата си, мамо! Виждаш ли? Той е новият ти син.

Елфрида се изправи на крака, опирайки се на ръката на дъщеря си. И отново помълча, оглеждайки Skeфлок от главата до петите.

— Чаках... — промълви тя. — През цялото време чаках тук... а те решиха, че съм се побъркала. Донсят ми храна, но не се заседяват много, страхуват се от лудата, нали разбирате. Хората. От лудата, която не пожела да се раздели със своите мъртви... — и тихо се засмя. — А къде е тук безумието? Луд е само този, който напуска любимите си... — Елфрида погледна Skeфлок право в очите: — Приличаш на Валгард, без съмнение! — заключи тя със същия приглушен глас. — И ти си снажен като Орм и си одрал кожата на двама ни! Да, приличаш на двама ни едновременно... — морната усмивка отново заигра на устните ѝ. — Нека! Нека сега да разправят, че съм луда. Чаках. Просто чаках... И ето. От смъртта при мен се връщат две от децата ми.

Фреда и Skeфлок ѝ помогнаха да се спусне от хълма.

— Мама е жива! — шепнеше момичето. — А си мислех, че също е умряла... както и тя си мислеше за мен... А е жива! Горката... Колко ли безкрайни зимни нощи е седяла тук? Как можах да го допусна!

Фреда се разрида, а майка ѝ я галеше по главата и я успокояваше.

Но Skeфлок не можеше повече да отлага. До всеки ъгъл на гробницата втъкна в земята по една пръчица, изографисана с руни, а на големия пръст на лявата си ръка наниза бронзов пръстен с изпъкнал кремък. След това застана пред западната страна на могилата и разпери високо ръцете си. От източната страна шумеше морето. Луната пробягваше край накъсани облаци. Падаше сняг, примесен с дъжд.

Сега оставаше да произнесе заклинанието. То изсуши гърлото му и стисна тялото му в ледени клещи. Разтърсван от силите, които забушуваха вътре него, Skeфлок направи магическите знаци с високо вдигнати ръце.

Горе, на хълма, огънят заплющя по-силно от всякога. Вятърът изсъска като рис, а облаците внезапно се събраха и закриха луната. Гласът на човека елф отекна повелително:

*Вождове горди! Паднали воини!
Скефлок зове ви със песен безсънна!
Нека да литнат сенки покойни,
нека нахлуе минало в бъдно!
Нека ви будят думи рождени,
нека да живеете чак до петлите!
Аз ви заклинам с руни свещени
и повелявам пред мен да мълвите!*

Гробницата изстена. Огънят избълва сноп искрящи пламъци. Скефлок продължи да заклина:

*Сразени герои, не жалейте покоя!
Гроб, отвори се! Мъртви, излезте!
С ръждиви мечове, с разбити щитове,
с кървави копия, въстанете!*

Заклинанието подейства. Курганът зейна, самият обзет от внезапен огън. Могилата се отвори. Орм и синовете му изплуваха от мрака на небитието.

*Вождът гневно промълви:
Кой си, какъв си, как ли си дръзнал
мен да пробуждаш с песни и руни?
Бой се, несретнико, крехък и смъртен!
Страшен е тъмният гняв на умрелите!
Скоро, несретнико, знай, ще е късно,
ако не върнеш покоя на мъртвите!*

Орм стоеше, опрян на копието си. Беше покрит със скреж и замръзнали буци кал. В тъмните му очи искряха отраженията на бушуващите наоколо пламъци. От дясната му страна се бе изправил Кетил, неподвижен и бледен, със зейнала в главата му рана. От лявата стоеше Асмунд — двете му ръце бяха сграбчили копието, стърчащо от гърдите му. Някъде зад тях от мрака бавно изплуваше кораб. Скефлок съзря как екипажът се пробужда.

Той прогони страха си и продължи:

— Ужасът няма да ме спре! Руните здраво ще обвържат тъмната ви сила! Станете и мълвете! Под ребрата ви ще се пръкнат плъхове, ако не отговорите на всичко, което ще ви попитам!

Гласът на Орм прозвуча като далечен вятър:

— Дълбок е сънят на мъртвите, магьоснико! И ярост обзема духовете, пробудени насила! Страшна е тяхната мъст и горко на този, който ги вдига от могилата! Горко на този, който посяга на костите им!

Внезапно Фреда пристъпи към мъртвия.

— Татко! — провикна се тя — Татко, не позна ли дъщеря си?

Глеещите очи на Орм се спряха върху нея и гневът им утихна. Той склони главата си и остана така — сред бушуващия, съскащ пламък. Тогава Кетил проговори вместо него:

*С радост те срещаме, дева прекрасна!
Мила сестричке, слънце сияйно,
с обич и нежност ти казвам „Здравей!“
Дълго в могилата мръзна гръдта ми...
Сгрей ни, душице, златна косице!*

Елфрида на свой ред — много бавно, но без колебание — пристъпи към покойния си мъж. Известно време се гледаха в очите. Тя пое ръцете му и усети, че са мразовити като земята, в която е лежал. А той отново промълви:

*Не беше спокоен сънят на мъртвеца.
Сълзите ти, мила, пареха гроба.
Всеки път, щом те дочувах да плачеш,*

*сякаш горчива отрова отпивах.
Моля те, мила, нека изпълниш
тази последна съпружеска воля:
нека дори и без мен си щастлива!
Радостни песни, смях да дочувам.
Само тогава смъртта е приятна.
Нека сънят ми на рози ухае!*

— Това е свръх силите ми, Орм! — отговори простиичко Елфрида и докосна лицето му. — В косата ти белее сняг... В устата ти чернее пръст... Студен си, Орм.

— Мъртъв съм. Между теб и мен стои една могила. — Тогава не трябва да бъде повече между нас. Вземи ме със себе си, Орм!

Устните им се докоснаха.

Междувременно Скефлок се обърна към Кетил:

*Разкажи, мъртвец достоен, воин,
с коварство поразен,
всяка истина за Болверк...
Как, кога, къде да търся
този мрачен великан?
И когато го намеря
там, с какво да го заставя
скършен преди векове
но за подвизи орисан —
меч в едно да изкове?
А Кетил отговори:
Меч, орисан за злодейства!
Забрави го, храбър воин!
Не дразни със зло съдбата...
Остави ни в мир. И бързай,
ако искаш да живееш.*

Скефлок твърдо поклати глава. Тогава Кетил отново проговори, този път опрян на меча си.

*Явно няма да се вслушаш
в мъдрото предупреждение...
Виждам, че си упорит...
Там, на север, във Утгардия,
в дебрите на Етунхайм,
великанът ти битува.
Зъл е, но — велик ковач.
Знай, че кораб ще получиш
от божествените сили.
А когато го намериш,
с тези думи го плени:
„Локи заговор заплита,
в кръв разстила пелени“.*

Кетил замълча. Беше казал всичко, което трябва. Но сега проговори Асмунд. Очите му бяха печални, а гласът му — горестен:

*Горка и страшна е, сестро и братко,
тъжната участ, която ви прати
вечната Норна.
Ех, да не бяхте мъртви заклинали,
ех, да не бяхте гроб осквернявали,
нямаше страшния срам да познаете...
вие, рождените брат и сестра!
Щяхте греха си във сладко невежество
още да носите — участ донякъде
май по-добра...*

Сякаш не думи, а хищна птица връхлетя върху Фреда и впи нокти в гърлото ѝ. След миг вече бе загубила ума и дума. Но все още се притискаше силно до Скефлок и все още не проумяваше докрай чутото. Така стояха двамата, загледани в големите, печални очи на Асмунд, който продължи все така бавно, сякаш обявяваше неотменима

присъда. Пламъците образуваха около сенчестата му фигура ленив, белезникав ореол.

*Даже за мъртви законът свещен е!
Вие живеете в грях! В неведение!
Твърде горчива е цялата истина.
Твърде боли ме, че казвам я пръв:
брат и сестра сте. От плът и от кръв.*

Едва бе изрекъл тези думи и портите на гробницата с грохот се закриха. Околните пламъци угаснаха.

Фреда се отдръпна от Скефлок с такъв устрем, сякаш любимият ѝ се бе превърнал в трол. Той се опита да я последва, но залиташе и се препъваше като слепец. Фреда нададе жален стон и увеличи разстоянието помежду им. Очите ѝ търсеха нещо в тъмнината.

— Мамо! — шепнеше отчаяно тя. — Мамо!

Но наоколо беше пусто. Никой никога нямаше да види повече Елфрида на този свят.

Небето надвисна ниско над залива. Прехвърчаха редки снежинки, Фреда се отпусна на стъпалата на гробницата и заби поглед пред себе си. Не плачеше. Сълзите ѝ бяха пресъхнали.

Скефлок се върна изпод навеса, където беше проверил състоянието на конете. Бе мрачен като настъпващата зимна зора.

— Обичам те, Фреда! — промълви той с чудовищна болка в пресекуващия глас, но не получи отговор. Все пак продължи, малко по-уверено — Не мога да не те обичам. Какво толкова ни засяга, че по волята на случая се оказахме от една кръв? Нима сме виновни, Фреда? Не мисля, че е така. Вината не е наша. И защо изобщо трябва да има някаква вина за нещо, което нищо не означава? А, Фреда? Защо? Знам страни — и то страни на човешки същества като нас — където подобни бракове никого не тревожат. Вярно е, Фреда, когато кръвта се смеси, има известен риск за здравето на децата, и признавам: тези бракове и там са изключението, а не правилото. Но са напълно допустими. По природа допустими. Ако кръвта не се смесва отново и отново, рискът е пренебрежим, разбери, Фреда. В края на краищата това, което ни свързва, е една голяма любов и тя не се корени в

сходството на кръвта, а в сходството на душите ни. Не кръвта, а природата е направила избора си, Фреда! Ние сме създадени един за друг — и ти го знаеш! Съдбата, която Норна ни е определила, не е наказание, а дар, Фреда. Така мисля. Изключителен дар, който си струва изпитанията. Остани с мен и забрави този проклет закон, който ти забранява...

— Това е Законът Божи — прекъсна го тя със сподавен глас. — И аз не мога по своя воля да го нарушавам. Дори неволен, грехът ми вече е достатъчно тежък.

— Такъв бог! — възкликна отчаяно Скефлок. — Що за бог, който дръзва да раздели двама души, които значат толкова много един за друг... Не струва пукната пара! Такъв бог никога не бих допуснал близо до себе си! Такъв бог не заслужава капка внимание!

— Ти винаги си бил и си оставаш езичник! Бях забравила за това! — избухна Фреда. — Осиновен от бездушни елфи, заради които си готов дори да безпокоиш покойници и да ги обричаш на нови страдания! — тя стана мъртвешки бледа. — Връщай се при своите елфи! При Lia, тази подлога на троловете! Махай се!

Тя скочи на крака. Скефлок също. Опита се да ѝ хване ръката, но Фреда рязко я отдръпна.

И... няма никаква надежда?

— Не! — Фреда го загърби и направи няколко крачки. — Отивам в съседното имение. Може би ще ми се удаде да изкупя някак тежкия си грях... — но внезапно се извърна към него. — Ела с мен, Скефлок. Ела, забрави греховното си езичество, покръсти се и приеми в душата си бога на християните.

Той поклати енергично глава.

— Не! Само не ТАКЪВ бог!

— Но... аз те обичам, Скефлок, обичам те и искам да има за душата ти място на небето.

— На измисленото небе на бога на лицемерното самоизтезание? На този, който говори уж за велика и всеобща любов, а всъщност... където може да застава на пътя на влюбените? Да разделя тези, които се обичат повече от живота?! Не, благодаря! Ако наистина обичаш душата ми, Фреда, не я пращай на небето на този зъл лицемер, където — обзалагам се! — тя няма да изтърпи и един ден, а се слей с нея тук, на земята, тук, където ни чакат още толкова много

недовършени... и добри човешки дела! И човеците, и народите на феъри имат нужда от нас двамата, Фреда. Тук и сега. Остани с мен, любима. Обещавам, че няма да те докосвам повече... освен по братски. Остани с мен!

— Не! — отсече тя. — Прощавай...

И побягна.

Скефлок се втурна след нея. Снегът хрускаше под краката им. Когато я догони и се опита да я целуне, тя отскочи от него така, сякаш беше замахнал с нож.

— Дори няма да ме целунеш на прощаване, Фреда? — попита той.

— Не! Не смея... Това е грях... — и отново побягна.

Скефлок дълго гледа след нея. Дори отдалеч в косите ѝ проблясваха бронзови искри — като самотни цветни пращинки в сивобелия свят на зимното утро. Дока-то изчезна от погледа му.

Той се обърна и пое в друга посока.

Само след няколко дни суровата зима вече умираше.

ГЛАВА 20

ПЪТЕШЕСТВИЕ В НЕВЪЗМОЖНОТО

В една такава омекнала привечер Гулбан Глас Мак Грики се беше изправил на билото на близкия хълм. Слънцето потъваше зад хоризонта. Южният вятър донасяше първия, почти неуловим пролетен дъх.

Той стоеше, опрян на копието си, и наблюдаваше как топящият се сняг се плъзга по склоновете към морето. На запад небето аленееше от залеза. На изток виолетовата нощ се сгъстяваше над мачтата на самотна рибарска лодка. Обикновена лодка за обикновени смъртни, купена или открадната от обикновен англичанин. В нея седеше човек. Необикновеното в него беше, че изпокъсаните му дрехи са били някога измайсторени от елфи. Когато лодката доплава до брега и странникът пъргаво скочи на чакъла, Гулбан го позна.

Ирландските сиди живееха далеч и в отчуждение от всички народи на феъри, но е имало време, когато са поддържали все още някакви търговски връзки с Елфхайм и точно от това време Гулбан имаше един отчетлив спомен: как Имрик акостира на брега в компанията на весел юноша от човешки произход, именуван Скефлок. Но сега младият човек бе измършавял и мрачен, даже някак повече, отколкото предполагаше тежката участ на народа му.

Скефлок се упъти нагоре по склона към вожда на сидите, който се открояваше като черен силует на фона на зеленикаво гълъбовото небе. Когато скъси достатъчно разстоянието помежду им, на свой ред позна сър Гулбан Глас — един от петимата лорд-протектори на Улстър — и полугласно го приветства.

Вождът отвърна на мрачното приветствие без да изменя Стойката си — все така подпрян на копието и склонил украсената със златен шлем глава. Спуснатата му черна коса покриваше дори брадичката му. В последния момент направи крачка назад, усетил злата сила на загърнатия във вълча кожа предмет на рамото на гостенина.

— Поръчаха ми да те изчакам... — тихо каза той.

Скефлок изрази вяла почуда от това, че знаеха за посещението му.

— Толкова ли са дълги ушите на сидите? — попита той.

— Не, разбира се! — засмя се Гулбан. — Но те усещат кога нещо, което трябва да се случи, е на път да се случи. И с какво това нещо може да има пряка връзка, ако не с войната между елфи и тролове? Затова очаквахме елфа, на който е съдено да донесе малко странни известия... Очевидно това си ти.

— Да! — изръмжа Скефлок. Младото му лице беше вече нарязано от дълбоки бръчки, а очите му изглеждаха налети с кръв. Отдавна бе престанал да обръща педантично внимание на облеклото си, както някога в Елфхайм, дори в най-угрижените времена.

— Потегляме — предложи сър Гулбан. — Луг Дългата ръка явно е склонен да мисли, че вестите, които донасяш, са от изключително естество, щом вече е събрал цялото племе на богинята Дану — както и други народи от земята на сидите — на съвет в пещерата Круахан. Но ти си уморен и гладен. Първо ще се отбием у дома.

— Не! — възпротиви се Скефлок с абсолютно несвойствена за елфите грубост. — Не съм уморен, не искам да ям и не мога да чакам. Води ме направо на съвета.

Вождът сви рамене. Подсвирна и чифт красиви, бързи коне от страната Сид с два скока се озоваха при тях. Но те изцвилиха гневно, отдръпвайки се от Скефлок. Копитата им риеха земята.

— Не им харесва това, което си метнал през рамо! — обясни сър Гулбан.

— И на мен не ми харесва! — Скефлок сграбчи единия от конете за копринената грива и се метна на гърба му — Хайде, по-бързо!

Конете се понесоха почти толкова бързо, колкото вихрогоните на Елфхайм, прелитайки покрай хълмове и долини, усой, езера и замръзнали реки. В здрача се мяркаха картини от страната Сид: ездаци в бляскави доспехи, въоръжени с внушителни копия, ръбест леприкон, застанал неподвижно до дупката си, странното лице на човек, който вместо нос имаше клюн — истински гигант, загърнат в мантия, с рошави пера там, където трябваше да има коса. Вятърът навсякъде диплеше лека, прозрачна мъгла. Бавно падаше нощта. Звездите пламнаха — ярки като очите на Фреда... Не! Скефлок отпъждаше подобни мисли.

Скоро ездачите достигнаха целта си — пещерата Круахан. Четиримата часови пред входа ѝ вдигнаха приветствено мечовете си. След това поеха походите на конете, а Гулбан въведе Скефлок в пещерата.

Тя бе обширна и сводеста, изпълнена с морскозелено сияние. Искрящи сталактити провисваха от тавана, а излъчваната от тях светлина се отразяваше многократно от огледалните щитове, закачени по стените.

Подът бе застлан с тръстика, която хрускаше под нозете — и това беше единственият звук, който можеше да бъде чул, докато приближаваха съвета.

В кръг около насъбралите се, седяха вождовете на народите Лупра. Бяха нискорасли, набити, силни и грубо облечени: У Дан Мак Аудайн, крал на леприконите; неговият главен паж Бег Мак Бег; Гломар Отломрах — с могъщи, мускулести ръце; вождовете Кону Мак Рихид, Метр Мак Минтан и Езирт Мак Бег — последните облечени в кожи и злато.

Най-отпред седяха наредени членовете на клана Дану — децата на богинята майка на земята Дану, пристигнали специално от Златния Тирн-Ан-Ог на съвет в пещерата Круахан. Те седяха мълчаливо — представляваха красива гледка и до един излъчваха необикновена, но овладяна сила. Били са богове на Ирландия чак до времето, когато св. Патрик покръстил човешкото население в името на Христа и Светия му Дух, но въпреки че са били принудени да се спасяват с бягство от безпощадния Кръст, все още притежаваха могъща сила и живееха не по-малко разкошно, отколкото в славните минали времена.

Луг Дългата Ръка от божественото племе Дану бе заел почетния трон. Вляво от него — героят-воин Агнус Ог, вдясно — Богът крал на моретата Мананан Мак Лир. Останалите Деца на Богинята също бяха тук: Еохаид Мак Елатан, Дагда Мор, Дав Берг Яростния, Кае Коррах, Колл Слънцето, Кехт Плуг, Мак Грайн Орех и много други, неотстъпващи по достойнство. Небесните лордове бяха придружени от семействата, слугите, арфистите и воините си. Всички заедно представляваха славна и затрогваща съзнанието гледка.

Но не и за Скефлок, отдавна недосегаем за чувства като величие, почуда или страх. Той се приближи с високо вдигната глава и сдържано ги приветства.

— Добре дошъл, сър Скефлок Елфхаймски! — прозвуча силният тембър на Дългата ръка. — Окажи ни честта да пиеш заедно с вождовете от страната Сид.

Той направи знак с ръка, което бе повеля Скефлок да седне в свободното кресло между самия морски бог Мананан и жена му Фанд. Слугата донесе златните кани с вината на Тирн-Ан-Ог, а след виното се разля и музиката на арфите, съпровождаща сладкогласните бардове.

Силно и сладко беше това вино: то рукна по вените на Скефлок като течен огън и мигом разсея цялата му умора. Но видът му стана само още по-мрачен.

— Как вървят работите в Елфхайм? — попита един беловлас воин на име Агнус.

— Знаете, че лошо! — изръмжа сърдито Скефлок. — Елфите се сражават сами и губят. Няма да е по-различно и с останалите народи на феъри, почнат ли троловете да ги гълтат един по един.

Луг се намеси с немалка самоувереност.

— Децата на Дану не се страхуват от тролове! — подчерта той. — Ние, които победихме фоморите-титани, ние, които отстъпихме пред синовете на Мил, но само за да станем техни богове — ние ли ще се страхуваме от някакви си тролове? Не забравяй, Скефлок, че сме богове, а не обикновен народ на феъри. Само равен нам може да ни стори нещо. Ето, новият бог на хората ни прогони, но той прогонва и всички останали богове, което значи, че рано или късно ще трябва да застане сам срещу всички. И тогава ще бъде смазан от всички нас! Ето, това е истината за страшния му съд. Подсъдимият ще бъде той. Засега хората му вярват и още много векове ще му вярват, защото ги залъгва с приказки за всеобща любов, равенство и вечна награда за праведните — но на практика всичко това не е повече от едно неосъществимо пожелание. Вярно, той силно ограничи злата магия сред тези, които го следват, но в еднаква степен ограничи и добрата. Такива неща не свършват добре, Скефлок, никога не свършват добре! И този нов бог е безсилен срещу това, че измежду собствените му сановници нараства броят на скритите почитатели на злото. Самият той прибягва до една голяма и опасна лъжа: плаши вярващите, че противниците му до един са зли зверове. А клеветата никога не е вършила добра услуга на уважаващ себе си бог! Освен това, за да спечели последователи и на югоизток, където живеят народите пустинници, се е раздвоил: там го

наричат с друго име, проповядва малко по-различни нрави, уж за добро, но всички, които го наричат с едно от двете му имена, са готови да умрат за вярата, че е единственото на света! Така, без сам да разбира какво прави, подклажда страшна вражда между човешките народи — представи си, вражда във и от негово име! А това свършва още по-зле, Скефлок! Ето защо един ден ще остане наистина сам. Засега останалите богове са заети с междуособици, но ще дойде време за обединение. За съжаление, едва когато повечето човешки народи непоправимо си изпатят от наивното преклонение пред уж единствения и уж непогрешимия властелин на небесата. Да, за съжаление. Но, така или иначе, само непоправимо самодоволните остават накрая сами. Елфите също са малко самодоволни, но не чак толкова и... първо — не са богове, а второ — все още имат приятели. Всъщност ние, сидите, с радост бихме се отправили на помощ на Елфхайм, ако...

— Да, с радост! — намеси се в спора и Еохаид Мак Елатан, Отеца на Звездите, стоварвайки такъв юмручен удар върху масата, че няма да е преувеличено, ако се каже, че изпод юмрука му се разлетя рой звездички.

Досега бе седял кротко, загърнат в мантия с цвета и аромата на синкав пролетен здрач, но малки, остри пламъчета внезапно бяха пламнали от очите до косата му. — И трябва да ти кажа, приеман сине на Имрик, че това не е обикновена война! — продължи той. — Тук виждаме само поредния рунд от древната борба между боговете на юга и техните врагове от царството на вечния лед. Въпросът се свежда до това, сине човешки, че никой всъщност не знае коя от двете страни е по-опасната. За народите на феъри сме недосегаеми, но не сме най-силните измежду боговете... Извършим ли необмислен ход, рискуваме дори да загубим свободата си, а в най-добрия случай — да станем пешки във високата игра за подялба на света.

Скефлок изслушваше обясненията на боговете търпеливо, но китките му бяха побелели от стискане на подлакътниците на креслото му. Гласът му трепереше от усилието за въздържание, когато почти изръмжа:

— Не съм дошъл да прося военна помощ, колкото и да ни е необходима! Единствената ми молба е да ми предоставите кораб. И то, защото ми беше пророкувано, че няма да откажете поне това!

— А може ли да узнаем защо ти е притрябвал кораб? —
полюбопитства Крол.

Човекът елф припряно разказа за дара на Езир, добавяйки в
заключение:

— Успях да отмъкна счупения меч от подземията на Елфхюф и с
помощта на магия за пробуждане на мъртви да прозра, че сидите биха
могли да ми предоставят кораб, с който да отплавам към Етунхайм.
Единствено за това съм стъпил на този бряг: да получа въпросния
кораб. Ако все пак решите да ми го предоставите, разбира се! — и той
склони главата си с нескривана горест. — Да, пристигнах като
просяк... Аз, който доскоро предвождах велики флоти... Но ако
победим, ще се убедите, че елфите не са скъперници!

— Ще ми се да хвърля един поглед на този меч — каза Мананан
Мак Лир, кралят бог на моретата. Той беше висок, силен, белокож, с
коса на сребристи и златисти кичури. Омайните му зеници навяваха
сън: преливаха ту в зелено, ту в стоманеносиво, ту в морско синьо —
като вълни под хоризонта — а гласът му бе мек и гальовен, но с тази
скрита тръпка, която би могла всеки момент да прерасне в бурен рев.
Беше облечен богато, но с изискан вкус: тук-там злато, тук-там сребро
и скъпоценни камъни, а плещите му бяха наметнати с широка моряшка
мантия от полирана кожа, понесла белезите на дъждове и бури.

Скефлок отгърна счупения меч и сидите, които можеха да
докосват желязо и да понесат дневната светлина, се стълпиха около
него. Но почти веднага отскочиха, почувствали какво зло е скрито в
острието. По редовете им премина ропот.

Луг вдигна глава и погледна Скефлок с тежък упрек.

— В зло дело си замесен — каза той. — В това острие спи
демон.

— Че вие какво очаквахте? — сви рамене приемният син на
Имрик. — Нали носи победа.

— Да, но носи и смърт! Вземеш ли го в ръце, ще бъде твоето
проклятие и ще стане твойт убиец. Това е Прокълнатият меч!

— Много важно! — Скефлок отново загърна меча. Половинките
на острието му се удариха една в друга и звънът им прозвуча
неестествено силно. Имаше някаква вледеняваща нотка в този звън. —
Това, за което ви моля, е кораб, а не забележки за оръжието ми. Моля
ви в името на дружбата, която винаги е сближавала сиди и елфи, в

името на воинската ви доблест и в името на милосърдието в качеството ви на синове на Майката на Земята, богиня Дану. Искам да знам: ще удовлетворите ли молбата ми?

Стана още по-тихо. След безкрайни, напрегнати мигове Луг наруши мълчанието с думи, съпроводени от въздишка.

— Обстоятелствата ни принуждават да ти помогнем. Просто не е възможно да постъпим иначе...

— Защо пък да не му помогнем? — провикна се Дав Берг, като подхвърли високо ножа си и със завидна сръчност го хвана отново. — Защо дори ние самите не съберем войска и не смачкаме вероломния Тролхайм? Представете си, братя, само каква унила и сива гледка би била феъри без тези вечни деца — елфите!

— Като се има още предвид, че троловете рано или късно ще се самозабравят дотам, че да нападнат и нас... — добави възбудено Конан и мрачният му лик се озари от хищна усмивка. — Бой, кръв, унищожение!

— Успокойте се, господа! — повели им Луг. — Нужно е внимателно да обмислим всичко! — той се изправи. — Но, така или иначе, ти си наш гост, лорд Скефлок, приемни сине на елфите. Допреди минутка седеше на нашата маса и ни оказваше честта да пиеш от нашето вино. Дружбата задължава, дами и господа! И едва ли някой от нас тук е забравил с какви почести са ни приемали в Елфхайм... Не, не можем да откажем незначителния ответен жест, какъвто е един кораб. Освен това, слава на нас самите, не сме забравили и още нещо: аз, Луг Дългоръкия, както и всички събрани тук, всички племена от коляното на великата богиня-майка, по ненарушимия закон на боговете сме свободни да постъпваме по собствено усмотрение, без да искаме унищожително разрешение от бог Езир или етуните.

След това кратко слово се вдигна вдъхновен шум, заблестяха вдигнати оръжия, мечовете затропаха по щитовете, а бардовете и скалдите подхванаха войнствени песни. Сред общата глъчка до ушите на Скефлок достигна спокойният и тих глас на Мананан, Богът крал на моретата:

— Кораб ще ти дам аз. Не е по-голям от лодка, но е това, за което всяка флота на света може само да мечтае. Естествено е най-добрият в собствената ми флота. И понеже управлението му е малко сложно за...

извини ме, сър Скефлок... малко сложно за смъртен... а и пътешествието, в което се впускаш, лорд Елфхаймски, обещава да бъде... хм... как да кажа... повече от интересно, то, ако не възразяваш чак толкова много, ще пътувам с теб. Само и единствено за компания. Накратко — давам ти божествената си дума, че в това пътешествие няма да издъхнеш поне от самота или от скука. Съгласен ли си, сър?

Съгласен? Скефлок искрено се зарадва. Чак такава чест не бе очаквал, флагманският съд на бога на моретата... в компанията на самия него! А и моряшките съображения имаха своята практична тежест: многобройният екипаж би привличал излишно внимание, докато Морският крал — съвсем между другото е най-добрият матрос на всички времена, който въображението може да измисли. С чиста съвест би могло да се твърди: божествен матрос. Нали така? Вътре в себе си Скефлок се усмихна съвсем в стила на новия си другар. А че някакво приятелство се зараждаше, в това нямаше никакво съмнение. Двамата — човек и бог — бяха достойни един за друг!

— Би трябвало да ти благодаря на мига — каза Скефлок, — но по-достойно е да го направя с тържествена клетва и възлияние в името на най-верните си приятели! Утре...

— Защо е това бързане? — прекъсна го бог Мананан с още потънка усмивка, но и с неопределена загриженост в погледа. — Нека първо малко да отпочинем и да попируваме. За отпускане. Усещам, приятелю, че имаш и друга душевна мъка, освен съдбата на елфите. Разбираш ли ме... пътешествието в страната на великаните не трябва да се предприема в превъзбудено състояние — дори това да е сърдечната ти тъга — а и ще трябва няколко дни, за да се подготвиш добре. Да придобиеш някои нови умения... Надявам се, не възразяваш, сър Скефлок?

Не, приемният син на Имрик не възрази. Дори удивително кротко даде съгласието си. Но вътре в себе си все пак изпита огорчение. Да се разсее? Никога! Дори и боговете явно не разбират, че виното омайва едни, но в други само буди болката на омайващи спомени...

Докато премисляше това, усети лекото докосване на женска ръка. Обърна се и съзря пред себе си Фанд, жената на Мананан.

Величествена и прекрасна гледка бе жена от племето на богинята Дану. По-красива дори от жените елфи. Родена от богове, да не

говорим за великолепието, което я обкръжаваше. Но дори и на този фон тя ярко се открояваше.

Позлатени от слънчева светлина и лъхащи омаята на летните вечери, косите ѝ рукваха на копринени вълни от златната корона до самите нозе. Дрехите ѝ сияеха с цветовете на дъгата. По белите ѝ китки искряха скъпоценни камъни. А красотата ѝ засенчваше собствените ѝ безценни украшения. Виолетовите очи — с форма на бадем — проникваха право в душата му, разгадаваха мигновено тайните ѝ... а гласът на дъщерята на богинята се лееше като музика.

— Ами ако се бе наложило, щеше ли да се отправиш съвсем сам в Етунхайм? — изпитателно го попита тя.

— Разбира се, господарке! — отговори без колебание Скефлок и неволно се поклони.

— Нито един смъртен не се е връщал жив оттам, като изключим Талв и Рескв, разбира се, но те бяха герои, за които се пишат саги; освен това ги придружаваше бог Тор. И теб ще те придружава бог — поне така реши мъжът ми, без много-много да се замисля... Но дали с това не се изчерпва цялата прилика? Ти или си герой, за когото ще се съчиняват саги, или си просто безразсъден. Кое от двете? Честно!

— Има ли значение, господарке, къде ще намеря смъртта си? Дали в Етунхайм, или някъде другаде... Това, което наричате „геройство“, малко ме интересува. По-скоро бих се признал за безразсъден, ако съдбата ми оставяше някакъв избор. Но за какъв разсъдък можем да говорим, когато народът ти погива от ръката на вероломен изменник?

— Ами ако все пак се върнеш жив... — думите ѝ издаваха повече огорчение, отколкото боязън. — Искам да кажа... ако действително донесеш оттам демоничния меч — съединен отново — и го пуснеш да върлува на свобода... Не съзнаваш ли, че в края на краищата ще се обърне против самия теб?

В отговор той кимна с подчертано равнодушие.

— Виждам — продължи дъщерята на Дану, — че гледаш на смъртта като на крайната избраница в живота си. Не намираш ли, че невестата е малко необичайна за такъв млад мъж?

— Но най-надеждната, господарке. Вдъхва ми увереност, че никога няма да ми обърне гръб... в последния момент. Слави се с

пословична преданост. Освен ако и тя не ме разочарова... Защо да не я подложка на изпитание?

— Да, обречен си, Скефлок, син на елфите, и това донякъде ме огорчава. От времето на Кучулейн смъртните не са раждали някой, толкова достоен като теб. И още по-печално е да виждам, че чудното момче, което помня, такова радостно и весело момче... порасна в мрачен, смръщен, зъл човек... Някакво червейче се е заселило в душата ти и те подтиква към смъртта... не съм ли права?

Скефлок нищо не отговори, само отпусна ръце и я изгледа в упор.

— Но знаеш ли, младежо, че тъгата е най-смъртното от всички същества? С малко добро желание би могъл да я надживееш. Помисли над думите ми. А дотогава можеш да разчиташ и на моята защита, Скефлок. Ако не си дотам самонадеян, та да презреш божествената благосклонност.

— Прекрасно! — изръмжа той, безсилен повече да се въздържа. — Значи, смяташ да опазваш с вълшебствата си тялото ми пред опасности, които презирам — за което все пак ти благодаря! — докато любимата ми се моли за душата ми пред бога, който презирам с цялата си душа... Каква самота! А самотата, богиньо, понякога е най-безсмъртното от съществата... Помисли над думите ми.

И той се обърна, за да се запъти към винените чаши. Дъщерята на Дану го изпрати с виолетовия си поглед, премрежен от присвитите ресници.

„Нещастieto“, мислеше си тя, „събужда завист само сред доволните...“ Още една мисъл, над която си струваше да се умува.

— Тъжно ще бъде пътешествието ти, Мананан, тъжно... — обърна се тя към мъжа си.

Морският крал сви рамене.

— Да прави каквото иска. Пътуването, така или иначе, ще ме развлече.

Три дни по-късно Скефлок стоеше на брега на морето и наблюдаваше как един леприкон извежда кораба на Мананан от прикриващата го пещера. Сребристият му корпус на пръв поглед изглеждаше твърде крехък за суровите води. Мачтата бе покрита с резба от слонова кост, а платната и такелажът бяха обшити с цветна

коприна. Носът завършваше — или по-точно започваше — с изящна златна статуя на Фанд. Впрочем, тя лично бе дошла да ги изпрати.

Освен тях тримата не се виждаше никой друг в утринната мъгла. Племето на богинята Дану вече се беше простило с тях. Мъглата посяваше в косите на Фанд бляскави капки, наподобяващи роса.

— Нека успехът да ти бъде спътник! — пожела тя на мъжа си. — Връщай се по-скоро при зелените ерински възвишения и златните улици на Страната на Младостта. Отсега нататък очите ми няма да се откъсват от морето, ушите ми ще се прислушват в среднощния плясък на вълните и цялата ще те очаквам.

Скефлок стоеше встрани. Мислеше си как би го изпращала Фреда в такъв момент. Непоносима тъга стягаше гърдите му.

— Време е! — каза Мананан. Скефлок хвана кормилото, а Богът взе акорд на арфата и запя:

*Викам те,
викам те,
ветре, безсъннико!
Ти ще събудиш
моряшката песен!
Пулс от зората,
в която осъмнахме,
полъх, надвесен
над килнати бездни!
Викам те, викам те!
Бързо! Препускай!
Времето готви
залог за промяна.
Клетва в прибоя!
Политнала дързост!
Грива от пръски!
Копита от пяна!
Викам те, викам те,
време разделно!
Идвай, връхлитай
в кипящи вълни!*

Шеметно! Шеметно!
Хей! Разлюлей ме!
Лисвай моряка
от всички страни!
Гмуркане. Хлъзгане.
Стръмно пропадане!
Рязък подем
върху млечни крила!
Блеснали гребени!
Радостни ядове!
Буря!
Живот
по моряшки, ела!
Викам ви! Викам ви,
писнали истини!
Аз съм моряк:
не танцувам с лъжи!
Блясва солта
на живота в косите ми.
Опитен взор
над вълните кръжи.
Викам те, викам те,
време пришпорено!
Дай ми люляна
от теб свобода!
Волният дух
хоризонта оспорва
и го разсича
с безспорна бразда!
Хайде, връхлитайте,
гневни закани!
Грейте, сияния
в северна нощ!
Рукнали руни
громят великани,
острите мачти
настръхват на нож!

*Ще ви избродиме,
нощи обветрени,
звездни потоци —
парсек по парсек.
Вижте: морякът е крал на моретата!
Богът
е воля
в свободен човек!
Просто морякът е крал на моретата.
Богът е
само
свободен човек!*

Още с първите звуци на песента духна силен вятър и корабът с рязко дръпване запори хладните, зелени вълни, пръскащи солени капки. Бърз беше корабът на Мананан — по-пъргав дори от съдовете на елфите — и съвсем скоро сивият бряг в далечината се сля с облаците на хоризонта.

— Струва ми се, че само да плаваме на север май не е достатъчно, за да намерим Етунхайм? — промълви Скефлок.

— Да — отвърна Мананан, — за това са необходими определени заклинания, но най-вече крепки сърца и силни ръце. — Той продължаваше да гледа напред. Вятърът рошеше косата му, а лицето му беше загадъчно и весело, хладно и сурово едновременно. — В земите на хората се пуква пролетта. От хилядолетия не бях виждал такава зла зима като изминалата. Явно етуните са в силата си. Впрочем, плаваме към страната на вечните ледове, към техния дом — Богът на моряците хвърли кратък поглед към Скефлок и замислено добави: — Отдавна не съм пътешествал на края на земята. Или вече не съм Крал на океаните? Не трябваше да чакам толкова дълго, трябваше да обърна гръб на този свят още докато синовете и дъщерите на Дану бяха богове на върха на признанието... — и поклати глава. — Даже боговете на Езир не са се връщали невредими от редките си набези в Етунхайм. А що се отнася до нас двамата... не знам... не знам... — Изведнъж обаче се развесели: — Впрочем, плувам където искам! Няма

такива води сред Деветте Свята, по които да не се е носил Мананан Мак Лир!

Скефлок нищо не отвърна — бе потънал в себе си.

Корабът се подчиняваше на ръцете му, сякаш беше жив, а около носа му, над прекрасната фигура на Фанд, грееше дъга. Вятърът бе остър и хаплив, но напълно изгрялото слънце стопи мъглата и посипа вълните с елмазен прах. Гребените им шибаха бордовете на кораба с равномерен плясък.

Скефлок почти не почувства свежестта на настъпилото утро. Потънал в себе си, той си тананикаше с приглушен глас:

— Ясен ден и хладен вятър заиграват във платната. Но помръкват цветовете и дъгата им е бледа без смеха на моята Фреда...

Дочул това мърморене, Мананан се приближи и застана плътно до рамото му.

— Предстои ни изнурително плаване и то ще изисква цялата сила на един воин. Не оставяй половината от себе си на брега, Скефлок. Само цялото може да опази цялото, когато всичко извън него се стреми да го разкъса.

— На боговете това им е работата: да ръсят мъдрости! — отвърна сърдито синът на елфите и удостои новия си приятел със саркастична усмивка. — Подслушваш ли ме?

Мананан на свой ред се усмихна.

— По-скоро чета в душата ти, милорд.

— Забележителна способност. Но все пак душата си е моя.

— Именно. Защо трябва да я пропъждаш по самотни брегове?

— Така изглежда отстрани. Една човешка душа винаги се състои от две. И когато половината е изгубена, другата половина умира. А как е при вас, боговете?

— Ние правим по-внимателни сметки. Съветвам те да овладееш нещо от това умение.

— Има съвети, които смъртните посмъртно няма да последват! Това отчайва ли те?

— Търпението ми се измерва с хилядолетия.

— Което закръгля разликата между нас.

— Необходимо ли е? Да има разлики?

— Мъдростта не задава излишни въпроси. И търпи разликите.

— Мъдростта се стреми да изглади излишните разлики.

— А ти следваш ли собствените си съвети?

— Да, и това ми спестява някои неприятности.

— Например смъртта?

— Защо не?

Скефлок внезапно се разгневи.

— Не съм канил на това пътуване тези, които се боят от смъртта!

— извика той.

— Човек, който не иска да живее, помага единствено на враговете си! — отсече на свой ред Богът на моретата.

След това подхвана арфата си и запя една от военните песни на сидите.

Странно звучеше тази песен сред безбрежното пространство, кръстосвано от вълни, облаци и бездомен вятър. Заслушан в нея, Скефлок сякаш видя огромна войска, готова за сражение. Ярко южно слънце блести в позлатени шлемове, над които се издига гора от копия. Вят се пъстри, копринени знамена, а тръбящите рогове са излети от мед. И сякаш по самото небе се носи бойна колесница с безумно въртящи се остриета, безмилостно косяща враговете. Картината имаше силата на видение.

И внезапно в паметта му изплува спомен от детството — старият тракийски сатир, който пее:

*От препуснала двуколка
на една самотна болка
нека да простра десница
към изгарящите спици
на по-друга колесница,
взрян във слънчевия бог...*

Интересно, помисли си той, защо военната балада на ирландските сиди събужда толкова ярък спомен за песента от онази далечна тракийска земя, която също оплакваше прогонените си богове?

Плуваха три дни и три нощи.

Вятърът шибаше гърбовете им и корабът летеше по вълните като лястовица в ниското. Хранеха се със солена риба, сирене и сухари, а с помощта на заклинания превръщаха морската вода в прясна. Рядко обменяха по някоя дума, защото Скефлок не беше в настроение за разговори, а това положение на нещата напълно устройваше Мананан: той не беше човек и можеше да мълчи много дълго, потънал в океана на мислите си.

Но много и тежко се трудиха заедно. След първоначалното отчуждение, породено от различието в мненията, дружелюбието и уважението им един към друг отново — и все по-силно — нарастваха. Заедно пееха и могъщите песни, които ги носеха по вълните към Етунхайм.

Бързината на придвижване скоро прояви и не особено приятната си страна: през третия ден близостта на вечната зима стана съвсем осезаема. От час на час времето ставаше все по-студено и мрачно. Тук дори и дневната светлина беше оскъдна.

Слънцето губеше височина, докато не застина съвсем ниско над хоризонта — блед и помръкнал диск, едва различим сред бягащите буреносни облаци. Студът стана неумолим: промъкваше се през дрехите, кожата и костите — направо в душата. Водните пръски замръзваха в движение по обшивката на кораба и дори златната статуя на Фанд побеля от скреж. Непредпазливото докосване на голи ръце до метал се заплащаше с парчета откъсната кожа. Дъхът замръзваше по мустаците им.

Все по-навътре и по-навътре нахлуваха в света на нощта, носени от здрачна вода с настръхнала кожа от сребристи иглички — между прозрачно осветените от луната айсберги. В мастилената чернилка на небето хладно горяха стъписващо ярки звезди, които с нещо напомняха на Скефлок пламъците на гробницата. В тази безжизнена пустиня се чувате само съскането на вятъра и сподавения шепот на вълните.

Добраха се до ледените брегове на Етунхайм не по начина, по който всеки друг би доплувал до кралството Мидград — просто продължиха нататък, отвъд мислимите граници, по-далеч и по-далеч, отколкото всеки кораб на смъртните би могъл да достигне. Водите ставаха все по-хладни и безжизнени — и само магията на божествения

кораб ги спасяваше от хищните челюсти на вечния лед. Накрая дори звездите и луната едва осветяваха пътя им.

На Скефлок му се струваше, че това царство не се намира на този свят, а в някакво друго, свое измерение, на самата граница на вселената, където мирозданието отново пропада в дупката, от която някога се е издигнало. Обзе го чувството, че морето, в което плуваше, е море на Смъртта, прекъснало всякаква връзка със света на живите.

Сякаш дори огънят на звездите и лунната светлина бяха замръзнали във вечната неподвижност. Заклинанията на Мананан постепенно губеха мощ, докато силата им угасна напълно. В този свят дори Кралят на моретата беше на косъм от това, което представляваше обикновеният смъртен.

ГЛАВА 21

ДОМЪТ НА БОЛВЕРК

Задухаха насрещни ветрове, против които нито един друг кораб не би могъл да преплува и един хвърлей. Снегът безмилостно заслепяваше. Все по-неимоверни усилия им костваше да избегнат сблъсъка с айсбергите, които изникваха направо от нищото като опулени чудовища.

Но най-ужасна от всичко бе мъглата — неподвижна, беззвучна, сива пелена, която скъсяваше видимостта до протегнатата ръка и превръщаше света в белезникаво тресавище. От време на време поръсваше палубата с едри ледени зърна, които като скършени сталактити се отронваха някъде от утробата ѝ, за да тупнат с мъртвешки звън. Успяваше да се промъкне и под дрехите, където пробягваше по кожата до самите ходила — докато не изпреде около тялото сковаващ пашкул, от който нямаше спасение.

Придвижвайки се на опип, треперещи и проклинащи всичко на света, Скефлок и Мананан за хиляден път се опитваха да омекотят климата около себе си с помощта на магия, но както винаги — напразно. Понякога имаха чувството, че Силите са се скупчили някъде над тях и впиват хищни очи в кораба им.

След още две денонощия нескончаем, лепкав ад все пак се добраха до брега и за първи път от дълги часове отново видяха звездите — заковани над гигантски планини и обгърнати в белезникаво сияние ледници. Вълните на прибоя с неукротим бяс шибаха стените на каменисти фиорди, зад които се разкриваше пустош от скали, лед и вятър, полиращ със свистене и рев бронята на вечния сняг.

Мананан посочи брега и кимна сдържано.

— Ето го Етунхайм. Утгард, в чиито околности мислиш, че живее този великан, трябва да се намира някъде на изток от тук.

— Добре — измъмри унило Скефлок, който отдавна беше загубил ориентация. Нито един елф не знаеше, а и не бе чувал за тази

земя нещо повече от ужасяващи слухове. Престанал да усеща дори умората, той маневрираше с последни сили, сам заприличал на кораб с изпокъсани платна и потрошено кормило, който плава в някаква посока само защото нищо друго не му остава и никой на борда вече не го интересува дали, кога и как ще потегли към дъното.

Но, както си стоеше разкрячен на палубата, вперил унил поглед в страната на великаните, внезапно му хрумна, че Фреда едва ли е пощастлива от него. Дори може би по-нещастна, защото той можеше да потърси забрава в преследването на заветната цел, успокояван донякъде от мисълта, че Фреда е в относителна безопасност, докато тя знаеше само, че той е поел смъртоносен път и с нищо не е в състояние да му помогне.

— Как по-рано не се сетих за това... — прошепна си той, чувствайки как сълзите се търкулват и замръзват на бузите му. — Защо досега не помислих колко скръб съм й причинил аз самият?

И отново потъна в себе си.

Мананан не се опитваше повече да го изведе от това състояние, защото бе разбрал, че такива опити нямат смисъл. Корабът се носеше на изток.

Пълна неподвижност продължаваше да цари около тях в пустинята от камък и лед. Но Скефлок усещаше, че някъде наблизко вече се таи живот. Тази земя беше породила тъмните създания като Аса Локи, Утгард Локи, Хел, Фенрир и Гарма (последният възнамеряваше да погълне луната в края на света), които от началото на времето заплашваха боговете на викинги, британци, ирландци, както и народите на феъри.

Дълго криволичеха край брега и Мананан се вглеждаше във всеки фиорд. Кралят на моретата ставаше все по-нащрек, когато нечовешкото му обоняние се задавяше в зловонните вълни от миризмата на черния град Утгард. Те се засилваха с приближаването му.

— Беше ми обяснено, че Болверк живее в планините — подхвърли Скефлок. — Значи трябва да търсим съответната пещера.

— Да, но проклетата планина е надупчена от пещери! — ухили се мрачно Богът на моретата.

— Неговата ще е голяма. С ковашки дим или нещо такова. Някакви следи от ковачница.

Мананан поклати глава и пое управлението на кораба. Насочваха се към брега. И едва когато приближиха плетеницата от тесни фиорди, Скефлок доби представа за същинските им размери. Каменните им стени излитаха толкова нависоко, че от водата нямаше никакъв шанс да бъдат видени върховете им. Създаваше се впечатлението, че всеки момент ще се стоварят върху кораба.

След много часове лутане обследваха плътно стените на един от фиордите. Той се връзваше на неизмеримо разстояние в сушата — безкраен лабиринт от скали и урви, заслоняващ с мрачния си параван звездите. Скефлок обаче улови миризмата на огън, дим и нажежено желязо. Дочуваха се и далечните удари на огромен чук.

Нямаше нужда от думи. Корабът се хлъзна във водите на фиорда. Скоро скалните извивки се затвориха в мъртва хватка зад гърба им като челюстите на огромен катинар. Вятърът стихна и те се хванаха за греблата. Плаваха бързо, вълшебната сила на кораба почти сама го тласкаше напред, но морският каньон беше толкова дълъг, че им се струваше, че стоят на едно място.

Стана още по-тихо. Сякаш естеството на самия звук беше издъхнало и северните сияния танцуваха на гроба му. Редки, сухи снежинки прехвърчаха наоколо. Студът забиваше челюсти все по-дълбоко в плътта на пътешествениците. Скефлок неволно сравни тишината със звяр, приклепнал за скок. Може би защото не го напускаше тревожното усещане, че са наблюдавани.

Сега загребаха по-плавно и по-внимателно. Корабът бавно следваше извивките на скалната линия, приближавайки се към брега. В непосредствена близост до него гладките каменни тъпани предаваха приглушения тътен на вятъра по върховете, който сякаш вилнееше между самите звезди.

Странна гледка представляваше златната статуя на Фанд, открояна на фона на етунхаймските каменни грамади...

Корабът накрая успя да намери по-полегат склон на планината, над билото на който сияеше полярната звезда. Надолу по склона — подобно на гигантски охлюв — припълзяваше към водата ледник, който след няколко дни и нощи щеше да поеме морския път на айсбергите.

— Мисля, че тук можем да акостираме — предложи Мананан.

— Както и да помислим за защитата си — допълни Скефлок.

Надянаха ризниците и нахлузиха шлемовете си. Всеки от тях бе препасал меч. Скефлок за всеки случай стисна в дясната си ръка още един. Мананан държеше огромно копие, в пълна готовност.

Корабът плавно се хлъзна на заледения бряг и замря — най-накрая едно предимство на тази мрачна земя. Не им се налагаше да газят леденостудената вода, за да го издърпат на брега.

Мананан се взря в тъмнината. Оттам се дочуха стържещи звуци, сякаш някой влачеше нещо тежко по крайбрежните скали.

— Пътят е тъмен и смърди на злина — отбеляза Морският крал. — И ще е по-добре ако не правим нещо, което да привлича внимание.

Поеха крадешком между огромните ледени и каменни блокове. Тъмнината се съгъстяваше. Заедно с нея — и зловонната миризма. Стържещият шум се усили, сега съпроводен и от мощно съскане.

На ръба на урвата, от която изпълзяваше ледникът, Скефлок забеляза появата на някакво продълговато, белезникаво същество. Той стисна здраво собственото си копие.

Съществото изпълзя съвсем и затътри талазите си към тях. Камъните се трошаха на чакъл под тежестта му. Скефлок отскочи встрани и когато плоската глава на онова, което приличаше на гигантски червей, се изравни с него, нанесе удар с меча си. Но острието му сякаш удари на камък. Раззиналата паст на червея се изпречи като пещера пред очите му. Размерите на чудовището се губеха в тъмнината, но и от това, което се виждаше, синът на елфите разбра, че може да бъде погълнат без усилие.

Мананан заби копието си дълбоко в тялото на влечугото. Скефлок повторно нацели главата му с меча си. Изригналата гнила воня го задави, но докато кашляше, той нанесе град от удари. Нещо го плисна — кръв или чиста отрова — и безмилостно опари ръката му.

Човекът елф изруга и халоса с всичка сила извиващата се глава. Но мечът му направо се разсипа, скорострелно разяден от кошмарната кръв. Той дочу звука от строшеното копие на Мананан. Скефлок изтръгна от ножницата втория си меч и с ярост връхлетя върху смрадливата твар. Червеят се видя принуден да отстъпи и двамата се втурнаха да го преследват по ледника. На светлия леден фон той се открояваше доста по-ясно.

Противна гледка беше тази гадина. Наниз от бели, слузести пръстени, по-широки от изправен едър кон. Главата на влечугото се

извиваше като гъсеница високо във въздуха, изригвайки потоци кръв и отрова. От едното му око стърчеше остатъкът от копиеото на Морския крал, а другото гледаше свирепо надолу към тях.

Скефлок се подхлъзна. Червеят незабавно връхлетя. Но Богът на моретата се оказа по-бърз от гадината: светкавично простря щита си върху падналия Скефлок, като едновременно с това нанесе мълниеносен удар с меча си. Този път острието му успя да разпори меката долна част на това, което можеше да се приеме за гушата на чудовището, а Скефлок — вече на крака — също нанесе безпощаден удар.

Опашката на влечугото започна да се вие като вбесена змия, помитайки всичко под себе си. Безмилостният камшик запрати сина на елфите дълбоко в околните преспи. Червеят обхвана Мананан в мъртвата хватка на пръстените си, но в последния миг, преди да успее да ги свие и да смачка Морския крал, Манаман успя да втъкне острието си между ребрата му — или това, което се намираще на мястото им.

Този път болката от раните надделя над яростта на чудовищната гадина и тя се хлъзна като мокър сняг в морето. Задъхани и разтреперани от напрежение, пътешествениците дълго не намериха сили да продължат пътя си.

— Май останахме без оръжие... — ухили се мрачно Скефлок. — Няма ли да е по-добре да се върнем на кораба за ново?

— Онзи приятел може да реши пак да побеседва с нас, милорд! — ухили се на свой ред Морският крал. — И да прояви особена настойчивост в обсъждане на качествата на новото ни оръжие...

— Ех, мъдри, мъдри богове... — въздъхна приемният син на Имрик. — Добре. Когато фактите говорят, дори боговете нямат избор.

— И дори Скефлок Упорития се съгласява. Тръгваме ли?

Прегърнати, двамата воители поеха по пътя си с голи ръце. И с леко накуцване.

Внимателно се заизкачваха по хлъзгавия ледник, който осветяваше пътя им със загадъчното си сияние. Сега вятърът донасяше отекващите звуци на ковашкия чука.

Скоро можеха да се придвижват само с пълзене. Задъхани от умора, имаха чувството, че сърцата им ще изскочат навън. Налагаше

им се да правят чести почивки и дори — да придремват на голия лед — но за щастие бяха взели достатъчно провизии.

Отново се натрапваше усещането, че наоколо не може да вирее нищо живо, но сега то се оспорваше от засилващото се ехтене на ковашкия чук. И ето: застанаха на горния край на ледника, все още на половината път до върха на планината, но вече на суха и твърда земя. Полярната звезда продължаваше да блести невъзмутимо над главите им. Вляво от тях се оформяше тясна, едва забележима в тъмнината пътека. Тя обаче свършваше под отвесен скален рид.

Пътешествениците се вързаха през кръста с корабно въже и започнаха да изкачват скалната стена.

Неведнъж единият от тях пропадеше, а другият го спасяваше, напрегнал цялата си мускулна сила. За щастие нито веднъж и двамата не стъпиха едновременно накриво. Накрая все пак се изкатериха на площадката, в дъното на която се отваряше обширната ковашка пещера.

Но тук ги причакваше ново зверско изпитание. Пред входа на пещерата се бе разположил огромен червеникав пес. Беше вързан на верига, с каквато би могла да се гордее всяка корабна котва. Скефлок се приготви да го пронизе с остатъка от разядения си меч.

— Не-е-е... — докосна рамото му Богът на моретата. — Усещам досадния гъдел под лъжичката, че всяко кръвожадно намерение от наша страна по отношение на това трогателно кученце може да ни донесе нещастия, за които не сме и сънували. Нека бъдем учтиви гости и с подходяща изисканост да се промъкнем покрай него.

За втори път в живота си Скефлок се видя принуден да последва съвет от боговете. Те допряха щитовете си и под образувалия се заслон запълзяха напред и малко встрани като апетитни морски крабове. Гигантското кутре не закъсня да се нахвърли върху тях и да нагризе ръба на щитовете им. Неистовото му хъркане почти ги оглуши. Някак успяха да отпълзят на разстояние по-дълго от веригата му. Зверчето изпрати невиджаните пълзящи твари с поглед, издаващ смес от безсилна ярост, гастрономическо разочарование и силна почуда.

В гърлото на пещерата пътешествениците потънаха в пълен мрак. Хванати за ръце, те тръгнаха опипом по линията на хлъзгав, влажен склон, препъвайки се неведнъж в неочаквани ями и остри като

бръснач сталактити. В тунела беше по-топло, отколкото навън, но мракът създаваше усещането за още по-хаплив студ.

Отнякъде проехтя грохотът на буен воден поток и за миг им се стори, че това трябва да е една от могъщите реки, отвеждащи в ада. След няколко извивки на тунела грохотът затихна, но ехото от ковашкия чук нарастваше с равномерно постоянство.

Два пъти по тунела проехтя и такъв неистов вой, в сравнение с който врявата, с която червеникавият звяр на входа ги бе посрещнал, наистина изглеждаше като скимтене на кутре. И двата пъти долепяха гръб до влажните каменни стени, приготвени — с разтуптени сърца — за отчаяна схватка. Наистина, втория път нещо голямо и тежко се остърга в рой искри о щитовете им, но така и не разбраха нито какво беше, нито дали щяха да имат силата да го убият.

Накрая тунелът се отвори. В дъното му съзряха алено сияние, наподобяващо сиянието на съзвездието Вълк. Те ускориха хода си и се озоваха в сърцето на ледената пещера.

Тя беше здрачно осветена от скромен за размерите ѝ куп нажежени въглини. В тази светлина с цвят на съсирена кръв бегло се различаваха очертанията на гигантски съоръжения, които, въпреки размерите си, можеха да принадлежат само на една ковачница.

До наковалнята се бе изправил етун...

ГЛАВА 22

МЕЧЪТ НА ГИБЕЛТА

Етунът имаше такива внушителни размери, че главата му се губеше в червеникавия здрач и беше толкова широк, че изглеждаше почти квадратен. Косматото му туловище бе наметнато с драконова мантия. Краката му бяха несъразмерно къси и криви, а ръцете му — несъразмерно дълги. Беше се привел над наковалнята така, че китките му почти допираха каменния под. Скефлок за първи път виждаше великан. Учудването го закова на едно място.

Но етунът ги усети, колкото и тихо да се бяха промъкнали в пещерата.

Извърна се към тях с лице, насечено от бръчки и белези. Тази ужасяваща гледка се довършваше от месест нос и крива, широка уста. Изпод рунтавите вежди в здрача се вираха белезникави, безизразни зеници. Бе напълно сляп.

— Как пък не! — избоботи великанът. — Триста години Болверк се труди в самота и забрава. Никой не се интересуваше от ненадминатото му изкуство. Но дойде време да изкове достоен меч! И точно сега някакви твари му се пречат в краката! Аааа! Амахааа!!! — той грабна това, което обработваше и ядно го захвърли встрани. Оръжието със звън се удари в каменната стена. Ехото повтори този звън отново и отново. — Не-не-не-не-не! Глупав съм! Глупав съм... Глупав съм бил, а?! А кой е най-великият ковач, а? Но съм глупав, глупав, глупав... когато ми пречат!!!

— Не се сърди, велики Болверк! — провикна се Скефлок и пристъпи смело напред. — Нося ти нова, още по-достойна поръчка! И толкова повече ще те зарадва, Болверк, защото вече ти е позната!

— Този смъртен е луд! — заключи Богът на моретата. — Винаги съм го знаел, но сега го видях с очите си...

— Велик ли съм? — изкиска се грозно етунът. — Велик, защото съм великан, а? Но изкуството ми е презряно, а? Лицемерни нищи твари! Не знаете ли, че Злото е велико само по себе си? А аз съм

неговият ковач! — Етунът замря за миг, сякаш трескаво обмисляше нещо — Я, чакай-чакай-чакай! Чакай-чакай-чакай-чакай! — избухна отново той. — Да не би да искате да кажете, че сте почитатели на Великото Зло? Ама ми смърдите на добрички малки гадинки. Лъжливи, малки, гнусни... гниди!

— Великанът се обиди! — заключи отново Кралят на моретата, без страх в гласа.

— Защо изобщо разговарям с вас?! — изрева с нова сила Болверк — Какво съм седнал да си губя времето! Я, елате-елате-елате! — Той се впусна да ги търси пипнешком — Не-ми-харесвате-не-ми-харесвате вие двамата! Усещам миризмата на смъртен, но смъртният смърди и на феъри... Ужасна смес! А другият ми смърди на полубог... на бивш бог... на една четвърт бог... осминка бог, прашинка от бог! Но богоравният не смърди... така де, не принадлежи нито на Езир, нито на Ванир! Богоравен ли е изобщо?

— Толкова обиди за толкова кратко време! — клатеше глава Кралят на моретата, в ситен тръс обикаляйки напред и назад из ковачницата. — Чисто изтезание за изискания вкус!

— Елате-елате-елате! Не-ми-харесвате-не-ми-харесвате! — плещеше великанът, размахал ръце, но внезапно спря и пак се замисли за миг.

— Доообре! — каза той, внезапно смекчил тона. — Смятате се за хитри. Защото все още имате проклетите си очи. Но сте убедени, че великаните закусват с човешко. Слухове, които наричате „приказки“. Обаче грешите. Не закусвам с гниди. Но им вадя очите, преди да ги стъпча. И за още нещо грешите. Оттук няма да излезете, освен като мръвки за кучето ми. Но за едно не грешите. Глупав съм. Глупав съм, защото позволих да презират изкуството ми. А сега позволих и да ми попречат. В много важен момент. Добре. Ще поиграем на криеница. Или, ако искате — на криеница с думи. Ще си поговорим. Нали-нали-нали?

— Велики Болверк! — провикна се отново Скефлок, надеждно скрит зад наковалнята. — Дали ще ми повярваш или не, аз уважавам злото ти дело! Поне дотолкова, доколкото смятам да се възползвам от него.

— Ти ли бе, добричък?! Ти, гнидо, ме уважаваш?! — изрева великанът.

— Добър в злото или зъл в доброто. Разбирай ме както искаш. Но знай, че не те лъжа. Знай, че съм дошъл, за да умра. Но не тук и не сега. И знай още, че ще те принудя да приемеш поръчката ми! Ще те принудя да ме послушаш като кученце!

— Повече от луд! — прошепна Мананан.

Великанът замря с тежко дишане. Кралят на моретата реши, че е крайно време някой в тази безумна пещера да каже нещо смислено:

— Хей, Болверк! — намеси се той в препирнята. — Тук сме с мисия, срещу която наистина не можеш да гъкнеш!

— Каква е тая мисия бе, добрички! — изрева великанът. Ноздрите му лукаво надушваха правилната посока.

Скефлок накрая съобрази да каже паролата:

*Аса Локи линее в тъмница.
Иска кръв. Иска зло и вина.
Само майсторската десница
ще го събуди за война.*

След което отгърна вълчата кожа и запрати половинките на счупения меч в нозете на великана. Етунът се склони над собственото си произведение. Въпреки че бяха слепи, зениците му широко се отвориха. Слепоочията му набъбнаха от вълнение, сякаш съзираше любимо и дълго отсъствало дете.

— Виждам спомени! О, как добре помня това оръжие! Бях на върха на майсторството си! Именно към мен се обърнаха Дурин и Дуалин, когато им потрябва истински боен меч, за да се откупят от суетния Свафламир. Поискаха острие, което хем да подкупи глупака, хем самичко да отмъсти за бедите им. Поискаха най-проклетото острие между небето и ада! И кой можеше да го измайстори? Аз! Аз и никой друг! Вдъхнах му лед, смърт и вятър. Обвях го с могъщи руни и заклинания. Създадох специално за него демона Аса Локи. Най-щастливият и велик зъл дух: никой друг измежду демоните няма такъв прекрасен дом! — Великанът се усмихна. — Много воители владееха този меч, защото носи победа, която дори боговете не могат да оспорят. Няма нищо, което да не може да разсече и острието му никога не се притъпява. Раните, които нанася, не могат да се излекуват нито с

билки, нито с магия, нито с молитви! Но в него е заложено най-изтънченото проклятие: той трябва постоянно да се напива с кръв и рано или късно, по някакъв начин причинява гибелта на владетеля си. Затова... — тук етунът понижи гласа си с нескрита болка. — Тор го строши... Беше много отдавна... и този бог се оказа единственият във всичките девет свята, който имаше силата да го направи... Но сега... сега, както ти сам каза... Локи зове — зове на оръжие, мечът му отново е нужен!

— Казах... — измърмори сам на себе си Скефлок. — Но само защото исках ти да мислиш така.

Великанът не го чу.

— Чакай-чакай-чакай! — продължи той. — Май беше прав. Май ти дължа извинение.

— Запази си извинението! — провикна се Скефлок, този път достатъчно силно. — Няма да ти приляга на злината!

— Нима? — великанът искрено се учуди. — Ти ми върна болното дете. А кой баща е зъл към децата си? Дори да има такъв, той не се казва Болверк!

— Не съм ти го върнал, тиквоумнико! — избухна човекът елф. — А само ти поръчвам да го изковеш отново! Мечът е за мен!

— Не е ли това едно и също? — възрази великанът. — Ти ще умреш за детето ми. А значи и за мен. И значи си мой приятел.

— Интересно виждане... — поклати глава Скефлок. Мананан се приближи до него и леко го сръга.

— Давай по-накратко. Току-виж ни почерпил с две каци чай.

— Е, и? — ухили се Скефлок. — Защо да му отказваме. Свещеният закон на гостоприемството...

— Мразя чай.

— Ще поискаме вино.

— Наивник! Този идиот не лизва дори бира.

Междувременно Болверк беше престанал да им обръща внимание. Етунът галеше детето си.

— Ето го и краят... — шепнеше той — Настъпва последният здрач на света. Боговете и великаните ще разрушат мирозданието и един друг ще се унищожат. Сурт ще раздуха огън, който ще се вдигне чак до нажежените небеса... Слънцето ще угасне... Земята ще рухне под вечните води, а звездите ще се сринат. Настъпва краят на моето

робство, краят на мъките в утробата на планината, краят на слепотата ми — всичко това ще изчезне под езиците на всепоглъщащия пламък... Обичам смъртта! Ей, смъртен! — обърна се той към Скефлок. — Ей, приятелю! Ще изкова за теб този меч! И когато умираш на върха на славата си, не забравяй да ме споменеш с най-злата мисъл, която ти хрумне!

След това запретна ръкави и се хвана за работа.

Чудовищен звън изпълни пещерата. Летяха облаци от искри, а ковашките мехове вдигнаха ураганен вятър. Когато допря нажежените половинки на демоничното оръжие, великанът произнесе заклинания, които разтърсиха утробата на планината. Скефлок и Мананан навреме се бяха скрили в тунела.

— Не ми харесва цялата работа... по-добре да не бяхме идвали тук — каза Морският крал. — Чуваш ли как нов живот се вдъхва на злото? Никой не би дръзнал да ме нарече страхливец, но аз все пак не бих се докоснал до този меч. Ако имаш капка разум, и ти няма да го направиш. Той ще бъде злата ти гибел.

— Какво от това? — мрачно отвърна Скефлок.

— Слушай, момче, не погубвай живота си заради една изгубена любов! — убеждаваше го с последни сили Богът на моряците. — Още си толкова млад!

— Млад и смъртен. Като всички човешки същества... — отвърна горчиво Скефлок, давайки да се разбере, че разговорът е приключен.

Времето препускаше. Още се чудеха как така в пълна слепота и без помощници великанът се справя толкова бързо с работата си, когато чува гласа му:

— Заповядайте, воини! Влезте и бъдете тук за тържествения миг!

Те отново пристъпиха в здрачно осветената планинска утроба. Болверк се наведе и внимателно им подаде меча. По острието пробягваха множество малки огнени езичета. Очите на дракона от предпазителя на ръкохватката горяха като зелени смарагди, а златните му люспи светеха като лятно слънце. Вперил очи в новото си оръжие, Скефлок не помръдваше.

— Хайде, вземи го, де! — подкани го нетърпеливо великанът. — Не съм ли по майстор от Трейн-ковача?

Човекът елф склучи пръсти около ръкохватката. Мечът бе неимоверно тежък, но придаваше могъща сила на държащата го ръка.

Усещането беше такова, сякаш е станал част от нея. Скефлок замахна и стовари острието върху близката канара. Тя се разцепи като орех. Той войнствено се развика и развъртя меч над главата си.

Болверк се разсмя почти бащински.

— Давай, млади момко! Размахвай го наляво и надясно! По-весело! По-весело! Сечи враговете си: богове, великани, хора — не е нужно да подбиращ. Все едно, краят на света приближава, щом мечът е на свобода! — внезапно великанът мина в свойствената си скоропоговорка. — Чакай-чакай-чакай-чакай! — извърна се за миг и му подаде ножница от чисто злато. — Слушай, смъртен воин! Ти, който ще останеш безсмъртен чрез делата си! Положи това оръжие в ножницата и не го вади оттам до мига, в който не решиш да убиваш! За да не убиеш някой или нещо по погрешка! — и отново се усмихна. — В нужния момент мечът сам ще скокне в ръката ти. И никога не забравяй, че след последния от отредените ти подвизи ще се обърне против самия теб. Имаш честната ми дума.

— Нека първо се разправи с враговете ми, а какво ще става след това малко ме вълнува! — отвърна Скефлок и приклепна на коляно. — Поклон на теб, велики Болверк! Ще изпълня молбата ти: последната ми мисъл ще е пожелание за твоята гибел. Имаш честната ми дума!

— След триста години самота накрая един истински приятел! — зарадва се искрено великанът. Смърт! Обичам!!

— Във всичките Девет Свята няма по-луди от тези двамата... — промълви тихо Мананан.

Когато излизаха навън, гигантското кутре на веригата отскочи от тях със жално скимтене. Те бързо се спуснаха по ледника, но когато приближиха основата на планината, чуха зад себе си тътен и грохот. Обърнаха се.

Три черни фигури, по-високи от самата планина, бързаха да ги настигнат.

Вече на кораба, на който припряно се покатериха, Мананан каза:

— Мисля, че Утгард Локи по някакъв начин е узнал за твоята хитрост и възнамерява да осуети плановете на Езир... Няма да ни е леко да се измъкнем от тази страна...

ГЛАВА 23

ПРИКЛЮЧЕНИЯ В ЕТУНХАЙМ

Струва си да се разкаже за войната, която Мана-нан Мак Пир и Скефлок Елфхаймски, приемният син на елфите, водеха с Етунхайм. Струва се и да се разкаже за борбата им с яростните вълни, безветрената мъгла, проливите, рифовете и айсбергите, както и с умората, която на моменти беше толкова всепроникваща, че само омаята на златната Фанд беше в състояние да им даде нови сили. За най-вълшебния от всички кораби трябва непременно да се съчиняват песни.

Неизброими бяха черните магии и заклинанията, с които етуните обсипваха пътешествениците в желанието си да се избавят от тях. Но те вече бяха овладели заклинанията, които се използваша по тези земи и на магията отговаряха с магия — толкова по-могъща от тази на враговете, че не само ги защитаваше от черните чарове на етуните, но и в отговор разоряваше владенията им с опустошителни бури и урагани.

Скефлок и Мананан — където можеха — избягваха открития бой с великаните, но нерядко им се налагаше да се сражават със земните и морски чудовища, които етуните насъскваха срещу тях. Често на косъм се разминаваха с вражеските потери, когато им се налагаше да слизат на твърда земя за провизии.

На всеки ден от тяхното пътешествие би могъл да се посвети отделен разказ.

Особено достоен за описание е набеget им на една огромна етунска конюшня, който бе ознаменуван с отвличане на богата плячка и два мощни етунски жребеца. Всъщност тези вихрогончета бяха от породата на най-мъничките понита по тази земя, но извън нея щяха да бъдат считани за най-огромните и тежки коне на света: черни, рунтави, със свирепи очи и дяволски сърца. Те бързо свикнаха с новите си стопани и съвсем мирно стояха на кораба, на който едва се побираха. Освен това не се бояха нито от дневна светлина, нито от желязо, нито

дори от меча на Скефлок, което си беше цяло чудо. И никога не се уморяваха.

За точност трябва да се отбележи, че не всички етуни бяха свирепи и страшни великани. Та нали някои от боговете на Асгард произлизаха от тази кръв. Затова нерядко пътешествениците бяха приемани като почтени гости, без да им се задават неудобни въпроси за целта на тяхното пътуване. Не бяха малко и жените етуни, които имаха нормален човешки облик, а сред тях не бяха рядкост онези, които показваха разположение към странниците. Е, палавият Мананан започна да намира живота по тези краища за не чак толкова ужасяващ, но Скефлок не пожела да погледне нито една жена.

За колко много още би могло да се разкаже! За дракона и неговите съкровища, за пламтящата планина, за бездънната падина, за мелницата на великаните. Би могло да се разкаже и за този случай, когато странниците се хванаха да ловят риба в река, извираща направо изпод земята — и най-вече за това, което уловиха в нея... Или за нестихващите битки, за магьосницата в Желязната гора, за подслушаната нощна песен на нимфите... Всяка от тези истории би била достойна за отделна сага.

Но тъй като не следват нишката на основния ни разказ — нека да си останат в летописите на феъри.

Ще добавим само, че Скефлок и Мананан все пак един ден напуснаха Етунхайм и заплуваха на юг по водите на Мадриград.

— Колко време прекарахме там? — попита смъртният.

— Не знам. Май повече, отколкото тук... Ама беше весело... — гласеше неопределеният отговор на богоравния. За читателя този отговор е може би твърде неопределен, но Скефлок така бе свикнал с божественния ход на мисълта на бойния си другар, че вече го разбираше от половин дума и — за разлика от онези далечни първи дни — не само че не се сърдеше на божествените прозрения, но беше почнал дори умерено да им се наслаждава. Бойната дружба, безкрайните рискове, срещите и схватките — рамо до рамо — с всички възможни изчадия от Страната на вечния лед, както и тържеството на радостните пиршества, го бяха убедили, че между богове и хора съществува някаква необяснима, изначална връзка, че е напълно възможно помежду им да се породи топлината на непоклатимо приятелство по пътя към една далечна обща цел...

Той вече не мразеше боговете, не ги считаше за празни дърдорковци и понасяше склонността им да запридат мислите си в необозрим лабиринт. Поне що се отнасяше до един от тях: до Мананан.

Морският крал вдъхна свежия въздух и се вгледа в чистото синьо небе.

— И пролетта се пукна — каза той. А по-късно попита:

— Сега, когато вече притежаваш меча и предостатъчно си го обагрил с кръв... какво смяташ да правиш по-нататък?

— Ще търся Ерлкинг, нашия крал, за да се присъединя към него... ако още е жив — отвърна Скефлок. Изражението му отново потъмня и той впери поглед в бягащите вълни под тясната линия на хоризонта. — Свали ме на някъде на брега, на юг от канала, и ще го намеря. И само троловете да се опитат да ми попречат! Когато прочистим от тях земите на континентален Елфхайм, ще отбием нашествието им в Англия. А след това ще нахлуем в тяхната територия и ще изкореним проклетата им семка! До дъно!

— Ако ви се удаде... — усмихна се Богът на моряците. — Яко семе имат троловете... Но няма начин да не опиташ, като те знам какъв си...

— Защо... Защо не ми помогнеш? Та нали извършихме доста поразии в земите на етуните?

— Въпрос от компетенцията на Високия съвет, милорд. Разбира се, че не можем да помогнем, докато силите на елфите не стъпят в Англия — воините не могат да оставят своята страна, ако се опасяват, че ще бъде разграбена в тяхно отсъствие — морският крал гордо вдигна глава. — Но, каквото и да се случи, в името на кръвта, която заедно проляхме, в името на положения от двама ни труд, в името на лишенията, които заедно претърпяхме, в името на приятелството, всеотдайно в живот и смърт, Мананан Мак Лир ще бъде до теб с цялата си войска, когато нахлуеш в Англия! Никой не може да ми забрани да направя това!

Смъртният и богоравният мълчаливо си стиснаха ръцете. Дружбата, зародила се между приемния син на елфите и бога на моретата, закалена от чутовните подвизи и приключения, бе непреходна, като младостта на Вселената.

Не след дълго Мананан свали Skeflok и етунския му жребец на брега и пое курс към Ирландия, при своята Фанд. А Skeflok бе готов да посрещне съдбата си, препасал древния меч на Проклятието...

ГЛАВА 24

МРАЧНИЯТ ОТМЪСТИТЕЛ

Приемният син на Имрик пришпори коня си към далечния Ерлкинг. Гигантският вихрогон го носеше с тежък, но бърз галоп — разкрачката му беше внушителна, а копитата му излитаха високо във въздуха. Облеклото на Скефлок беше наръфано почти на парцали, доспехите — изкорубени и потънали в ръжда, мантията му — протрита до продупчване. Беше видимо измършавял по време на странстванията.

Но седеше изправен в седлото си. Бръчките на опита бяха набраздили лицето му, което бе загубило младата си свежест. Сега то наподобяваше по-скоро лицето на пропъден бог, отколкото на воин в разцвета на силите си. Устните му се разтягаха в едва доловима насмешка, която нерядко преминаваше в пълно равнодушие към всичко наоколо. Млади бяха останали само ярките, развети от вятъра коси. Така би могъл да изглежда Локи, връщаш се от полето Вигрид в последната вечер на мирозданието.

Скефлок пресичаше поредната планина. В ранни зори беше навалял силен дъжд — сега езерата блестяха под слънцето, а земята бе все още мокра и кална. Все още бе студено. Буйни ветрове бродеха из планината и развяваха мантията на воина. Но те бяха пролетни ветрове — шумни и весели, прогонващи зимната умора. Небето беше ясно и синьо около отделните островчета от къдриви облаци, а когато слънцето се застояваше между тях, поляните искряха от капчиците утринна свежест. В далечината проехтя гръм, а в наситения с влага въздух светна дъга.

Високо над дърветата ято диви гъски провъзгласяваха с радостно крякане завръщането у дома. Недалеч, в една млада гора, пробуден дрозд пееше първата си песен. В клоните на едно старо дърво две катерички се стрелваха като две малки огънчета.

Скоро щеше да настъпи времето на топлите дни и на светлите нощи, горите щяха да се раззеленят, а цветята да грейнат с пъстротата

си. Нещо трепна дълбоко в гърдите на Скефлок — някаква погребана и забравена нежност. „О, Фреда, ако само беше до мен...“

Слънцето вече клонеше на запад. Човекът-елф се носеше на своя неуморим вихрогон. За етунския жребец обаче това беше просто малко по-бърз ход и затова успяваше пътем да си зобва оттук-оттам по някоя вкусна хапка. Земята се тресеше под копитата му. Вече бяха стъпили в страната феъри и навлизаха в централните провинции на Елфхайм. Скефлок неслучайно бе избрал маршрут през планините — именно тук крал Ерлкинг би могъл да потърси укритие от нашествениците, в случай че е още сред живите.

На места личаха пресните следи на безпощадна война: опожарени стопанства, изпочупено оръжие, оглозгани от зверовете кости. Скефлок стискаше устни до бяло.

Падна нощта. Въпреки съвсем ранната пролет, тя му изглеждаше несвойствено топла и светла в сравнение с нощите на кралството, откъдето се завръщаше. Напредваше, без да престава да се вслушва. Ето, недалече трябваше да има враг, а той го усещаше и чуваше, сякаш беше пред очите му. Изглежда по време на дългата бойна дружба сетивата му се бяха приравнили в някаква степен към тези на богоравния Мананан Мак Лир.

Те бяха цяла шесторка. Черни, мощни фигури, открояващи се на лунната светлина. Видът му ги озадачи — смъртен в доспехи и дрехи наполовина по обичая на елфите, наполовин по обичая на сидите... и на всичкото отгоре възседнал жребец, който можеше да бъде първи братовчед на собствените им коне, само дете бе още по-голям и мощен от тях. Все пак му преградиха пътя с предупредителен вик:

— Стой! В името на Илрид, краля на троловете! Стой, чуваш ли!

— Ще ви дам аз един Илрид, изроди ниедни! — изрева Скефлок в пристъп на бяс, какъвто не бе изпитвал дори към най-свирепите си етунски противници. Но тези тук бяха тролове! Тези бяха тролове... Богове, истински тролове! Мънички, сладки тролчета, които като гладни птиченца отварят мамините устенца, за да нахрускат острието на бръснача! Ах, колко са милички! Колко са невиннички! Ни лук яли, ни лук мирисали! А?! Така ли бе, симпатяги? Отмъщението започваше!

И първата му капка бе по-сладка от мед. Накрая настъпи мигът, в който дълго бленуваното възмездие се сбъдваше. Само какъв миг!

Колко дни и ноци, колко месеци — безкрайни като векове — търпеливо и мъчително бе очаквал този сладък, сладък миг!

— Гнусни, смрадливи какавиди! — ревеше Скефлок с пълно гърло, вълн от себе си от бяс. — Какъв крал Илрид, изроди?! Тая спечена буца кал — която съвсем скоро ще набуча ей на това копие! — ли дръзнахте пред моите уши да наричате крал, а?! Кой ви е позволил такава мила волност?! Кой, бе?! Аз ли?! Сега ще ми запеете друга песен!! И как ще запеете, като пойни човчици!! Не са ли ви научили още жабешките ви майки, че не просто някакъв си мъртъв, а потрошен, смачкан, накълцан, мръсен трол — е милата гледка за очите ми?! Какъв пропуск! Какви мерзки майки!!

За миг в ума му се стрелна мисълта, че мечът се провиква със собствения му глас, но той бързо я отпъди. Нямаше време за дълги размишления. Освен това бе напълно съгласен с желанията на меча.

Скефлок пришпори етунския си жребец и оръжието за първи път само скокна в ръката му. Острието се озари от синьо сияние в нощния здрач. Приемният син на елфите се вряза с пълна скорост в групата на троловете, прониза един и разцепи на две черепа — заедно с шлема — на друг, преди още да проумеят какво става.

Един от останалите го нападна отдясно с боздуган, а втори се втурна отляво с вдигната секира и силен боен рев. И двамата бяха ликвидирани на мига — мечът на Скефлок издялка спираловидно боздугана така, че да се разпадне на гвоздейчета, а секирата отхвъркна след ответния удар през ръката на ревящия нападател и се заби дълбоко в устата му. Отрязаната му китка все още я стискаше.

Огромният черен кон на смъртния боец изръмжа като мечка в пещера, извърна се и с челюсти раздъвка мозъка на петия трол на пихтия, размесена с надробени кокалчета. Последният от противниците, обезумял до истерия от ужас, се опита да избяга. Сияйният меч изряза в гърба му детелина от съскащи пламъци.

Успокоен, Скефлок втъкна меча си в златната ножница и продължи издирването на Ерлкинг.

По зори се спря на речен бряг, за да подремне. Но много скоро се събуди. Сякаш сетивата на Мананан бяха вдигнали тревога.

Два трола се прокрадваха към него. Скефлок скочи на крака, изтегли меча от ножницата, а троловете се втурнаха да бягат. Разбира се, напразно. Щитът, рамото и сърцето на единия бяха набучени на

шиш. Вторият се спря и отчаяно се хвърли с всичка сила върху острието. Скефлок дори не трепна от мощния сблъсък — демоничното оръжие му придаваше необикновена сила.

— Твърде просто бе всичко дотук — каза си той. — Но сигурно ще има и по-интересни схватки. Дано!

Скефлок прекара целият ден на седлото. По залез-слънце се натъкна на пещера, в която спеше подразделение от тролове. Той ги накълца и след това лакомо изяде храната им, като плюеше кокалчетата върху труповете им. Не се вълнуваше, че оставя крещящи свидетелства за покушенията си. Нека само тръгнат по следите му! Нека...

С падането на нощта бе навлязъл в полите на някаква планина. Високи и красиви бяха покритите ѝ със сняг върхове, озарени от последните лъчи на залеза. До ушите му долиташе песента на водопади и шепотът на боровите гори. Странно, мислеше си той, толкова мирно и успокояващо място беше станало арена на всеобщо клане. Колко по-справедливо щеше да бъде, ако се разхождаше тук с Фреда, а не с меча на проклятието, на седлото на кръвожаден кон.

Пое нагоре по склона и скоро копитата на коня му затрополяха по ледник. Настъпи една от привичните за него нощи — с ясно, мразовито небе и ярка луна. Сякаш за да потвърди това впечатление, в далечината проехтяха звуците на познат рог. Сърцето му лудо заби и той пришпори етунския си кон в мълниеносен галоп. Вятърът засвири в ушите му, а тропотът на железните копита ехтеше наоколо. Но слухът му все по отчетливо долавяше и други звуци.

Някой се сражава!

Рог на трол разцепи нощта с мощния си рев. Още няколко гигантски скока на етунския жребец и ушите му се изпълниха с бойни викове и звън на оръжие. На косъм от него прелетя стрела. Той изръмжа и се приведе над шията на коня. Нямаше време за оправяне на сметки с някакъв си жалък стрелец — там някъде, отпред, имаше по-едър дивеч.

Той стъпи на гребена на планината и обходи с поглед осветеното от луната бойно поле. Обикновеният човек би съзрял единствено тъмни планински върхове, над които кръжат белезникави снежни демони и — при добър късмет — може би щеше да различи странни звуци в шума на вятъра. Но Скефлок беше приемен син на елфите.

Видя замъка на върха на планината, видя кулите, които се протягаха към звездите. Около стените му бяха опънати многобройни черни палатки и бивакът гъмжеше от войски на тролове.

Една от шатрите бе с необичайни размери и над нея се развяваше черен флаг. А на най-високата кула на замъка се вееше знамето на Ерлкинг. Кралете се бяха срещнали.

Троловете щурмуваха крепостта. Те ръмжаха под стените като кучета, изправяха стълби и се опитваха да се покатерят по тях. Бяха донесли със себе си многобройни военни съоръжения: катапулти за мятане на пламтящи кълба, кули на колела, пълни с въоръжени до зъби войни, масивни тарани за избиване на крепостните порти. Викове, тропот на крака и копита, рев на тръби и рогове се носеха като лавина по заледените полета, които звънко потреперваха в отговор на този ураган от звуци.

Елфите отчаяно се опитваха да отбият атаките на многочисления противник. Блясъкът на мечове, копия и стрели на моменти затъмняваше лунната светлина, стълбите биваха събаряни, огромни котли изливаха кипящ катран надолу по стените. Но троловете продължаваха да атакуват, а елфите бяха твърде малочислени. Очевидно бе, че засадата скоро ще приключи в полза на нашествениците.

Скефлок вдигна високо меча си.

— Ха-а-а!!! — изрева той и пришпори коня си към склона.

На пътя му се изпречи внушителна урва. Скефлок почувства как мускулите на коня под него се напрегнаха и... последвалият скок приличаше на полет — за миг земята се изгуби от очите му и наоколо сияеха единствено звездите. Приземяването от другата страна на урвата обаче беше всичко друго, но не и меко. Етунският жребец тупна с такава сила върху замръзналата земя, че на ездача му причерня и в ушите му ревна неистова сирена. Но успя да запази равновесие в седлото. Жребецът продължи галоп си така, сякаш нищо особено не се беше случило.

Лагерът на троловете беше практически пуст. Скефлок буквално нахлу в него и, прелитайки покрай горящ лагерен огън, в движение подхвана запалена главня. Без да намалява скоростта на бесния галоп, приемният син на Имрик се стрелкаше между шатрите и ги подпалваше като купи слама. Във вихъра на немислимо острите завой

етунският жребец се изправяше на задните си крака и се завърташе кръгом с чудовищно цвилене. Играта явно му допаднаше. Понякога взимаше завоите, като снишаваше задницата си почти до земята — сякаш е подкосен от чудовищен бич — след което дръпваше така рязко в новата посока, че задните му копита изриваха купища замръзнала пръст, която изригваше в облаци от сняг и градушка от натрошен лед. Огънят скорострелно се разпространи по целия лагер.

Грейнал от задоволство, Скефлок се понесе към портите на замъка.

Както винаги, опитният воин стискаше в лявата си ръка обкования с желязо щит, а в дясната размахваше меч... меч, обхванат от сини пламъци, които танцуваха като северно сияние. Коня си Скефлок направляваше с колене. Рунтавият гигант реагираше и на най-лекото докосване с поразителна схватливост.

Още преди троловете, скупчени пред главните порти, да успеят да го забележат, той обезглави трима от тях. Рунтавият му вихрогон изпотъпка мимоходом поне още толкова. След броени мигове, обаче, ревностни воители се нахвърлиха върху него от всички възможни страни. Мечът му свистеше, извиваше се като змия, кръжеше като снежен вихър, разцепваше доспехите на противника на цяло — от шлема до пояса — и ръсеше градушка от насечено месо и кости. В острието му живееше демон, но в гърдите на Скефлок се беше заселил още един — неистовата омраза към нашествениците. Двамата демона се бяха слели в неукротим танц на смъртта, въплътил в себе си всички заклинания на ада. Той не спря нито за миг, не изпитваше никаква нужда да си поеме дъх — и Скефлок косеше троловете като пшеница по жътва.

Те се бяха стълпили около него в нарастващо объркване и неспирно промъкваш се страх, по природа неспособни да се докоснат дори до желязото, с което бе целият обкован. Рядко някой от тях успяваше да се добере до целта, но железният воин не усещаше ударите — танцът на смъртта беше облякъл душата му във втора, още по-непроницаема броня.

Замах — и глави летят като камъни от катапулт. Още един замах — и кръвта на ездач и кон рука със силата на придошла река. И още един. И още един. Червата на изкормените противници съскаха и плющяха като камшици, мятаха се и се извиваха като разтурени

змийски кълба. А неизброими пешаци издъхваха под копитата на свирепия вихрогон.

Все по-силно отекуваше металният звън. Кръвта се оттичаше на димящи канавки по изпотъпкания сняг, а полумъртвите се удавяха в дълбоките алени локви.

По редовете на троловете премина вълна от паника. Скефлок не спираше да реве неистово:

— На ви, кални гниди! Поздравете от мен краля на червеите, наричан Илрид! — и след това: — Привет, Елфхайм! Привет, светли кралю на елфите! Привет, бойци на светлината! Ха, хааа, самият Баща на Битките днес е с нас! Излизайте, елфи! Излизайте и мачкайте зеленокожите твари!

Когато троловете видяха обгърналия ги обръч на горящия им лагер, окончателно се уплашиха. При това добре познаваха както вихрогоните на Етунхайм, така и този меч. Но защо се сражава против тях?

Скефлок се носеше напред-назад пред портите на кралския замък, а развилнелият се етунски жребец бе в стихията си. В лунните лъчи ризницата на ездача му лумваше като огън от проблясъците на прясната кръв, с която беше напоена. А той се присмиваше на враговете и неспирно призоваваше елфите да напуснат прикритието си и да се втурнат в атака.

По редовете на троловете се разнесе боязлив шепот.

— Один! Самият Один връхлита в мантията на смъртта! Не... този има две очи... Това е Тор! Това е... Локи е разкъсал веригите си! Идва краят на света! Този смъртен е обзет от самия дявол! Този смъртен е самата Смърт...

Бойните рогове на елфите затръбиха за атака, портите на замъка широко се отвориха и войските на Елфхайм бегом връхлетяха върху объркания противник. На брой бяха много по-малко от троловете, но суровите им лица се озаряваха от нова надежда. Начело на това войнство — възседнал бял кон, в бляскава златна корона, сребърна ризница и тъмносиня мантия — яздеше Ерлкинг.

— Не очаквахме да те видим отново, Скефлок! — провикна се той.

— Но ето че съм тук! — отговори смъртният без помен от предишната почитателност в гласа си. И какво толкова можеше сега да

му вдъхне страхопочитание? На него — този, който е разговарял с мъртъвци? На него — този, който е пътешествал до края на земята? На него — този, който нямаше повече какво да губи... Така мислеше Скефлок, когато насочи коня си към осанката на краля.

Очите на Ерлкинг се спряха на покрития с руни меч.

— Познавам това оръжие — заяви сдържано той. — И не съм уверен, че да бъде на страната на Елфхайм е чак толкова добра новина. Е... — и без да довърши, се провикна: — Напред, елфи!

Като рояк разлютени пчели воините му налетяха на троловете. Кърваво беше сражението. Мечове и секири се вдигаха и спускаха, напиваха се с кръв и пак се вдигаха, металът звънеше и стържеше. Копия и стрели замрежиха небето, конете тъпчеха труповете и цвилеха неистово от болката на собствените рани, воините падаха като цветя, покосени от градушка.

— Тролхайм! При мен! При мен! — Илрид събра около себе си разбърканото си войнство и с нова сила налетя срещу елфите, разбивайки строя им на две. Черният му жребец ревеше, секирата му не спираше да свири във въздуха и нито веднъж не пропусна противник. Черните му очи горяха, зеленото му лице пулсираше от гняв, проблясвайки като смарагд в лъчите на ясната луна.

Скефлок го съзря и нададе вълчи вой. С всичка сила пришпори рунтавия си вихрогон към краля на троловете. По пътя мечът му оставаше бразда от покосени врагове.

— Ха! Ето го най-сетне! — изрева на свой ред Илрид. — Път! Всички встрани! Той е мой!

Те се засилиха един срещу друг по светкавично освободената за тях пътека. Но когато кралят на троловете съзря покрития с руни меч, трепна и рязко дръпна юздите на коня си. Противниците замряха за миг, вперили един в друг погледи на неистово омерзение.

Изведнъж Скефлок се засмя.

— Да, това е краят ти, гнидо! Никога не си бил истински крал, освен може би на няколко зеленокожи пиявици! В мрак си роден и мрак ще те погълне. Теб и целия ти зъл народ! — нещо от красноречието на Мана-нан неволно проникваше в гласа му. Но омерзителният тон се диктуваше от пламналия меч.

— Не всяко зло на този свят е дело на троловете... — тихо промълви Илрид. — Струва ми се, че като си донесъл отново този меч

на белия свят, ставаш оръдие на злодейство, в сравнение с което всичко, каквото съм извършил, е срамежливо цвете в саксия. Каквито и да са троловете, такива ги е създала Норна... а не самите те. Никой от моя народ не би извършил това, което правиш сега.

— Нито един трол не би се осмелил да го извърши! — засмя се отново Skeflok. — Освен това не забравяй, че ти и коварното вероломство на подлата ти сган ми дадохте всички основания да го направя! Ни лук ял, ни лук мирисал, а?!

Skeflok с всички сили срита хълбоците на коня си и с два скока се озова пред краля на троловете. Мълниеносната секира на Илрид се впи в плешката на етунския жребец. Острието ѝ потъна до дръжката, но свирепият вихрогон само изръмжа и рязко се отдръпна. Докато Skeflok се опитваше да се задържи в седлото, Илрид отново го атакува.

Този път Skeflok успя да подложи щита си. И за втори път залитна в седлото от удара. С нов замах Илрид нацели главата му. Шлемът се сцепи и само загадъчната сила на меча спаси смъртния от загуба на съзнание. Последва трети замах. Skeflok отвърна на сляпо. Ударът му беше слаб. Но меч и секира се срещнаха в рояк от искри и с шумен трясък секирата се сцепи на две. Skeflok разтърси глава, за да дойде напълно на себе си. След това със смях отсече лявата ръка на Илрид.

Кралят на троловете се преви на две в седлото си. Острието на пламтящия меч отрязва и дясната му ръка.

— Не прилича на един воин да си играе с беззащитен враг... — изстена Илрид. — И не го правиш ти, а мечът!

— Все едно! — изрева Skeflok. — А прилича ли на един воин вероломно да избива, граби и заробва?! Или не ти, а секирата ти искаше да изтреби до крак покрусения ми народ? А?! Зелена пиявица! Каквото повикало, такова се обадило!!!

И Skeflok го съсече. Кралят на тролите падна като повален от свирепа буря вековен дъб.

Като безмилостна болест страхът се разпространи сред войската на троловете. Редиците ѝ отстъпиха в пълнен безпорядък. Елфите просто се втурнаха да ги преследват. Шумът на битката проехтя далеч в планината. Ерлкинг яздеше в авангарда на елфите. А Skeflok бе

навсякъде — безмилостно изстребваше отстъпващите бойци, вселявайки ужас със синия пламък в ръката си.

Накрая троловете удариха на бяг. Елфите свирепо ги преследваха, притискайки ги към горящия им лагер. Малцина тролове успяха да избягат.

Ерлкинг седеше на своя кон в проблясъците на зората, вперил мълчалив взор в планините от трупове. Скефлок се приближи. Видът му бе уморен.

— Славна победа бе това! — каза кралят. — Тук беше последната сражаваща се крепост на елфите. Навсякъде в Елфхайм гъмжи от тролове.

— Не за дълго — каза Скефлок. — Ще ги издирим. Разсеяли са се на множество незначителни по брой подразделения. Няма да успеят да се организират отново. Освен това много от онези елфи, които се скитат по горите, сега ще се присъединят към нас. Можем да ги въоръжим с оръжието на убития противник. Тежка война. Тежка. Но мечът ми носи победа. И още... — добави той съвсем бавно, вперил поглед в очите на краля. — Погрижил съм се за ново знаме, което ще изнесем пред главния ударен фронт на войската ни. Мисля, че само при вида му враговете ще затракат със зъби.

И той вдигна копието си. На острието му беше забучена отрязаната глава на Илрид. Мъртвите ѝ очи ги гледаха в упор, а устата ѝ се беше разкривила в зла насмешка.

Ерлкинг трепна и поклати глава.

— Мрачно е станало сърцето ти, Скефлок! — рече той. В гласа на краля на елфите прозвучаха печални нотки, така не на място след бляскавата победа над могъщите врагове. — Много си се променил, сине на Имрик. Е, добре, да бъде както искаш...

ГЛАВА 25

ЗАВРЪЩАНЕ СРЕД ХОРАТА

Призори Фреда се добра до дома на Ерлендсон.

Стопанинът току-що се бе събудил и излязъл да види какво е времето навън. В първия миг не повярва на очите си: девойка, нарамила щит и оръжие от неизвестна сплав, в бляскави доспехи и дрехи с неземна кройка, залитаща и препъваща се, като ослепяла вървеше към него, без да го забелязва.

Той стисна копие, подпряно зад вратата. Но ръката му се отпусна, когато внимателно разгледа момичето. Познаваше я: изнемощяла, с отсъстващ поглед, но все пак беше Фреда, дъщерята на Орм Силния.

Торкел мълчаливо я пусна да влезе. Щом ги съзря, жена му, Ааса, изостави домакинските занимания и с бърза крачка се запъти към тях. Не откъсваше очи от Ормовата дъщеря и за няколко мига те се изпълниха със загриженост.

— Бога ми, Фреда! Колко време те нямаше! — възкликна развълнувано тя. — Добре си ми дошла, миличка!

Момичето се опита да отговори, но устните му се раздвижиха, без да издадат звук.

— Бедното дете! — мълвеше Ааса с притихнал глас. — Бедното дете! Ела. Ще ти постеля да си легнеш. Първо трябва да се напиш, момиченцето ми.

Вратата се отвори и вкъщи влезе Аудун, — следващият по старшинство след Ерленд, убития годеник на Фреда.

— Коя е гостенката? — попита изненадано той.

— Познай! — усмихна се майка му, но, разбира се, избърза с отговора. — Фреда бе, синко! Нашата си Фреда, Ормовата щерка. Дето я мислехме за отпътувала... — тя многозначително погледна нагоре. След това продължи: — По някакъв начин все пак е надхитрила разбойниците, тази смела мома. Ама видът й... не е за вярване... на мама душичката!

— Да, наистина! Направо не я познах. Ама че радост! — възкликна Аудун и пристъпи към гостенката: — Хей, стара приятелко! Стара като света! Не сме те забравили, да знаеш! Ама никак! — прегърна я нежно през талията и както я целуваше по бузата, усети ледената тръпка на скръбта ѝ. Объркан, отстъпи встрани:

— Какво всъщност се е случило? — Въпросът бе отправен повече към майката, отколкото към гостенката.

— Случило ли? — отвърна възбудено Ааса, докато изтриваше ръцете си в престилката. — Питай по-скоро какво не се случило! Хайде навън, ще ѝ постеля да си легне. И първо малко ще се поизмием — тя се приближи до Фреда, вдигна буйната ѝ, леко сплъстена от тежкото странстване коса и я забодде с гребен:

— Спокойно, миличка. Само лицето и ръчичките. Съвсем малко да се освежиш — тя натопи гъбата в донесения за целта съд с ароматизирана вода и я прокара по челото на момичето. — Ето така-а...

Гъбата почерня.

Фреда дълго лежа в мълчание, загледана в стената. Ааса ѝ донесе храна и почти я застави да яде. След това се зае да я гали и успокоява като малко дете. Накрая нещо се отпуши и момичето избухна в ридания. И едва когато сълзите ѝ пресъхнаха, Фреда заспа.

След няколко дни се съвзе окончателно и се съгласи да прекара известно време в дома на Торкел. Стопанинът я помоли да разкаже нещо за патилата си. Тя побеля и наведе глава.

— Не, не, недей, ако не искаш, или ако не можеш. По-добре недей.

— Няма причини да скривам истината — промълви тя толкова тихо, че едва беше чута. — Валгард завлече двете ни с Асгерд на изток... имаше намерение да ни продаде на един от езическите крале... да получи в замяна дворцова благосклонност, нали разбирате... Но едва бе доплувал до брега, когато върху него и бандата му от главорези връхлетя друг викинг с цялото си войнство. Валгард избяга, а Асгерд... тя... тя загина по време на боя... Вождът, който ме спаси... той ме взе със себе си, и... беше добър, но... когато се стигна до един военен поход, в който нямаше начин да участвам заедно с него... просто ме остави в имението на татко...

— Ами... всичките тези странни неща? Облеклото, доспехите ти...

— Той ми ги даде. Нещо като... особен подарък. Те са му ценна плячка някъде от много далеч... май казваше откъде, ама не запомних. А имах нужда от бойно снаряжение, разбирате ли... Много често се сражавах на негова страна. Той е добър човек, макар и езичник... — Фреда се загледа в огнените езици на огнището:

— Да, най-добрият, най-смелият и благороден човек... — устните ѝ затрепераха. — И защо да не е такъв? След като... след като произхожда от толкова добър и знатен род! — тя стана и бавно излезе от стаята.

Торкел я проследи с поглед, гладейки с пръсти брадата си.

— Не каза цялата истина... — промърмори той. — Далеч не цялата. Но мисля, че това е всичко, което ще чуем от нея.

Дже пред свещеника, пред когото се разтреперваше от страхопочитание, Фреда не каза нищо. След недоизказаната изповед дълго стоя сама на хълма, загледана в синевата на небето. Зимата бе свършила и денят беше слънчев. Тук-там е островчета сняг блестяха върху притихналата земя.

— Сега вече извърших смъртен грях, като не казах на изповедта с кого съм прекарвала нощите си. Но аз възлагам този грях на душата си и нека тя в мълчание да го носи до гроб. Отче наш, ти, който си сътворил всичко, ти трябва да знаеш, че грехът ни беше твърде радостен и прекрасен, за да бъде наричан с най-ужасното от имената. Накажи мен, но пощади любимия ми — и тя изведнъж се разпали:

— И освен това ми се струва, че нося под сърцето си това, което ти, Мария, би трябвало да помниш... а то не е длъжно да се разплаща за делата на родителите си! Всемогъщи, направи с мен каквото искаш, но пощади невинното дете!

След тази далеч по-искрена изповед от направената в църквата, тя се спусна от хълма с нарастващо чувство на облекчение. И дори се усмихна, когато забеляза идващия насреща ѝ Аудун Ерлендсон.

Той беше висок, силен, похватен мъж и отличен воин, на години съвсем малко по-голям от нея. Когато приближи, ѝ се усмихна в отговор някак смутено, по момичешки срамежливо.

— Аз... ами... бях тръгнал да те търся, Фреда.

— Викат ли ме? — попита тя.

— Не, не че те викат, ама... аз... нали... исках да поговоря с тебе... — измърмори той, като изравни хода си с нейния — Искам да те питам... такова де... какво смяташ да правиш по-нататък?

— Аз?! Какво бих могла да правя?

— Ами да. Изобщо така... за в бъдеще...

Радостта ѝ бързо се изпари, а очите ѝ препуснаха по небето и полята наоколо. Оттук морето не се виждаше, но вятърът довяваше отглас от пулса на приборя.

— Не знам... — отговори Фреда с престорена небрежност. — Няма да оставам дълго у вас.

— О, не, за бога, ще останеш! — извика той. Думите му прозвучаха като вопъл, но езикът му на мига се оплете и младият мъж прокле себе си за това, че не можа повече да изтръгне от гърлото си нито една дума.

Пролетта напредна. Фреда все още живееше в дома на Торкел. Никой от новите ѝ близки не каза зла дума по повод на това, че очакваше дете. Но не страдаше от обичайните за това състояние утринни пристъпи на гадене... може би заради укрепващото си здраве, а може би и заради нещо мъничко, преминало в нея от жизнеността на елфите — те не познаваха болести и дълги векове запазваха душевната свежест на юношеството. Скефлок понякога се бе впускал в обяснения за техните странни разбирания: за това, че животът не е създаден за мъка, вечна вина и самоизтезание, а по волята на самите богове се подчинява на Върховния удоволствен принцип на Мирозданието, за това, че грях е само потайната злина и радостта на откритото сърце е първи враг на Злото, за Детското начало, залегнало в тайнството на почти безкрайната младост, за върховната магия на любовта... и още много, много други неща... но, разбира се, те си бяха чисто езическо богохулство... и все пак... Все пак! Колкото и да не искаше, колкото и да се съпротивляваше християнската ѝ душа... дълбоко в себе си май се бе съгласила поне с половината от тях. И сега, като че ли не упованието във Всевишния, а богохулните разбирания на омразните елфи я възраждаха за нов живот... О, не! Това още повече утежняваше греха ѝ!

Фреда много се трудеше. Стараеше се всякак да бъде полезна на приютилото я семейство. А когато нямаше работа, се усамотяваше сред природата — далеч от човешки поглед — и по време на тези

разходки потъваше в мислите си. Съмненията не закъсняваха да връхлетят като буреносни облаци дори от ясното пролетно небе, Фреда трябваше всеки път да си признава отново и отново, че не всемилостивият бог я прави благодарна на благодетелите си, а бликналата дълбоко в нея радост от живота, онази радост, която не можеше да не свързва със спомена за Скефлок и Елфхайм...

Новата ѝ майка, Ааса, беше не само предоволна от помощта ѝ, но се стараше да бъде добра събеседница и приятелка — тя си нямаше дъщери. Но как да сподели с нея всички тези трепети и съмнения? Не, не може да си позволи това...

Така — особено в началото — времето беше безпощаден мъчител. Дори не толкова тежестта на греха и гибелта на близките ѝ, колкото загубата на Скефлок бе това, с което времето дълбаеше душата ѝ. От него нямаше ни звук, ни стон, още от нощта, в която се разделиха пред гробницата на Орм. Той сякаш потъна — сред облак от врагове — в най-мрачната земя на този свят, за да търси отчаяно нещо, което, дори и да намери, със сигурност ще стовари върху изстрадалите му плещи нечувано и невиджано проклятие.

Къде ли е сега? Жив ли е още, или е паднал сразен и врани кълват очите му? Дали сам не е пожелал смъртта така, както някога е желал Фреда? Или е предпочел да се освободи от непоносимо мъчителните спомени и е предал човешката си същност на хладна забрава в прегръдките на Лиа? Не, не може да бъде... докато е жив, няма да забрави любовта си...

Докато е жив... Но дали е? И къде?

Все по-често го сънуваше: изправен пред нея... и гърдите им пулсират заедно... и ръцете му са силни и нежни... Той ѝ шепне нещо на ухото... и двамата се смеят... а после ѝ чете стихове...

Един ден окончателно си призна, че в земята на Имрик се беше променила. Животът на хората сега ѝ се струваше някак безрадостен и сив, всичко наоколо изглеждаше безнадеждно унило в сравнение с двора на елфите и великолепието на тяхната жизненост... Но дали елфите нямат душа? Нали така я учеше светото писание? Въпросът оставаше без отговор, докато всяка разцветка на човешката пролет все повече избледняваше в сравнение с безумните, но щастливи дни на суровата зима, през която двамата със Скефлок преследваха тролове в дивите уои.

Дали тя единствена си спомняше с тъга за вълшебствата на феъри! Не бяха ли добрият Торкел и жена му приели християнството само за да се задържат на английска земя? Не беше ли случайно дочула как двамата си шепнат за произхода на доспехите ѝ — явно досещащи се за много повече, отколкото им беше казала? Те бяха стигнали до извода, че любимият ѝ е елф! Разбира се, бъркаха, но не докрай... Защо Торкел не я издаде, защо не огласи, че е имала работа с нечисти сили, защо въпреки това я приемаше толкова радушно? Или може би — поне донякъде — именно затова я обгръщаше с благосклонност? Не беше ли таен почитател на елфите? Колко ли от хората наоколо скрито мечтаеха или сънуваха по малко от всичко, което тя наистина бе преживяла? Дали не я смятаха дори и за щастлива избраница между смъртните, въпреки тежките изпитания, през които беше минала? И не подвеждаха ли по този начин душите си към тежък грях?

Колкото и да бяха налудничави, тези мисли ѝ носеха облекчение. Дори започна да изпитва някаква радост, че самата тя е грешница. Някак си това я доближаваше до хората, които я сгряваха с топлота и добрина.

А църквата ѝ изглеждаше мрачна... — Боже опази! — демонично мрачна след песента на елфите по усои и по бреговете на бърливото море... На огромна гробница ѝ приличаше светата църква...

Не. Нещо не беше както трябва. Нещо се беше променило. Или в нея самата, или в света наоколо. Или просто го виждаше по друг начин с греховните си очи... Но нали цялото мироздание е Негово дело, а църквата е само творение на хората... Да, това е обяснението. Не можеше да е друго...

Фреда продължаваше да обича своя Господ, но все по-рядко се обръщаше към него. Някак, без да си признава докрай, бе започнала да се съмнява, че ще я разбере.

Понякога не можеше повече да се сдържа, мятеше се посред нощ на коня и препускаше на север. С придобитото вълшебно зрение жадно улавяше с поглед отблясъците на феъри в лъчите на ялната луна — минаващ наблизно гном или черен кораб край мирните брегове. Но тези, които се осмеляваше да заговори, бягаха от нея, покръстената, и така не ѝ се удаваше да разбере нещо за развоя на войната.

Този едва уловим за очите свят беше светът на Скефлок! Но в някаква степен вече бе станал и нейният...

Минаха седмици, след това месеци и един ден тя усети, че бебето рита в утробата ѝ. Тя разгледа отражението си във водите на близкото езеро и този образ ѝ подсказа, че е станала истинска жена — закръглена, с налята гръд. Да би могъл сега той да я види... Не, не!

Това не трябва да се случва. А аз го обичам, толкова го обичам...

С напредването на пролетта снегът бе сменен от проливен дъжд, мълнии и пукотевица между налетите с влага облаци. Птиците се връщаха у дома. Бебето растеше в корема ѝ. Угасналите надежди отново се събуждаха. Ето, Фреда стоеше под клоните на цъфнала ябълка. Наистина повече нямаше зима! И образът на Скефлок бе обвеян от меки облаци и сенки, озарен от ярки изгреви и залези, обкръжен от пъстри ливади... и сякаш след дълго мълчание отново проговори в нея — с песните на пролетния вятър и смеха на закачливото море. Да, пак ще има зима — и още една, и още една... но в сърцето ѝ ще бъде лято... онова вечно лято, което вълшебството на Скефлок ѝ бе поднесло в дар там, в заледените горски усои. Не беше ли станало през първия ден на любовта им?

Торкел се подготвяше за търговско плаване на изток, което отдавна бе планирал заедно със своите синове. Но Аудун нещо се разколеба. Мисълта за пътуването все по-малко му харесваше, докато накрая каза:

— Не, татко, няма да замина.

— Тоест как? Нали ти най-страстно от всички копнееше за това пътешествие?

— Да, но... размислих. Виждаш ли, тук също ще имат нужда от мен. Добре е все пак някой да остане. Да има мъжка ръка наоколо...

— И тази мъжка ръка си ти? — усмихна се баща му с присвити очи.

— Ами да.

— Ами да-а-а. Колко жалко за добрите ни слуги — няма да могат да се проявят!

Аудун почервения като варен рак. Баща му явно се досещаше. Но все пак потърси подходящи доводи.

— Нали някой трябва да защити имението ни в случай на нужда. Да не забравяме какво сполетя собствеността на Орм.

— Да не забравяме, че фермата ни е доста по-малка и доста по-безинтересна в някои отношения — възрази баща му. — Да не

забравяме, че съседите ни са доста по-близо и отдавна всички са нащрек, сине! — умните очи на Торкел пронизваха младия човек като наточени стрели. — Изплювай камъчето, синче. Откога се страхуваш от сражения?

Аудун пламна, но баща му явно точно това целеше.

— Глупости! — избухна младежът, захапал уловката. — Не съм страхливец и съм готов с голи ръце да убия всеки, който ме нарече така!

— И баща си?

— Татко! Объркваш ме, да, да, признавам... Но не искам да замина и толкоз. Мисли каквото си искаш!

— Да кажем, че мисля... че си готов да се сражаваш като лъв, но не от боязън за нашата ферма, а за нещо, останало от фермата на Орм. Прав ли съм?

— Ами...

— Заради Фреда няма да пътуваш. Така си и мислех. Но тя няма роднини, които да оспорват правата ѝ.

— Да, но... земите на баща ѝ трябва на всяка цена да ѝ принадлежат. Искам да ѝ помогна в случай на нужда. А до другото лято сам ще събера пари и сам ще отпътувам на търговско плаване. Обещавам!

— А детето, което носи в утробата си? Детето на странника, за когото нищо не споменава, но за когото не спира да мисли? Последното... не ти ли е направило впечатление?

Аудун не вдигаше поглед от нозете си.

— Направило ми е. Е, и? А и детето, естествено... което, впрочем с радост ще сложа на коленете си, все едно че е мое. Решил съм. Някой трябва да ѝ помогне. Да, някой трябва да го направи — за да изпъди от паметта си този човек, който просто я е захвърлил. Видяхме, че е захвърлена. Тоя не я заслужава! Ако само ми се мерне, всички ще се убедят, че не се боя от сражение!

— Ами ако този човек... е елф?

— Татко! Добре, и елф да е. Толкова по-зле за него. Ние сме християни.

— Но не и детето, ако е заченато от него... може би с магия. Не е изключено да си поиска детето... заедно със жената.

— Ще се сражавам с христовия кръст на гърдите! И ще победи езичника!

— Не разчитай толкова много на неща, в които не вярваш толкова много.

— В какво не вярвам?

— Знаеш си. Е, добре... — Торкел сви рамене. — Остани, ако чувстваш, че си длъжен да го направиш. За огромните владения на Орм всъщност си прав — не трябва да пустеят. А ако успееш да я накараш да забрави странника, Фреда може да стане добра жена. И да ти роди много и силни синове — той се усмихна, въпреки че в очите му се таеше тревога. — Спечели сърцето ѝ, сине. Опитай се. Дано да имаш повече късмет от Ерленд, брат си... — и с тежка въздишка се раздели със сина си.

Веднага щом зърното бе посято в браздите, Тор-кел отплава с останалите си синове. И тъй като възнамеряваха да навестят не една страна по бреговете на Северно море, не се предвиждаше да се върнат преди късната есен или ранната зима. Развеселен, Аудун изпращаше с поглед отдалечаващия се кораб. Извърна се и видя Фреда до себе си.

— Наистина ли оставаш само за да наглеждаш реколтата? — осведоми се тя.

Ушите му пламнаха, но той намери сила за решителен отговор.

— Би трябвало да знаеш, Фреда: не само за това.

Тя нищо не каза.

Минаваха дни, земята разцъфтяваше. Вееха топли ветрове, дъждът шумеше, птиците пееха, рибите скачаха в реките и потоците и нощите ставаха все по-светли. Фреда все по-силно усещаше как детето ѝ шава в утробата.

Аудун все по-често се навърташе около нея. Тя все по-често го молеше да я остави на мира. И опечаленото му лице пробуждаше в гърдите ѝ разкаяние.

Той продължи да я ухажва, произнасяйки тромави, безсмислени речи, които тя едва изтърпяваше. Фреда вдъхваше аромата на цветя и букети, които той късаше за нея и през листата им наблюдаваше срамежливата му усмивка. Странно, че такъв голям и силен човек можеше да бъде по-слаб от нея.

Ако наистина се оженеха, мислеше си Фреда, по-скоро тя щеше да го вземе за мъж, отколкото той нея за жена. Все пак, беше си само

Аудун, а не Skeфлок... О, любими!

Фреда си спомняше за Skeфлок така, както се помни предишното лято през новата година. Той сгряваше сърцето ѝ — любовта към него беше взела образа на спокойно езеро, по водите на което танцуват слънчеви зайчета. Да скърби безкрайно с такъв образ в сърцето си би означавало да бъде слаба.

Аудун започна да ѝ харесва. Можеше да бъде надеждна защита за сина на Skeфлок... Кой знае.

Една вечер се разхождаха по брега, морето шумеше в нозете им, а залезът пръскаше вълните с маслинени багри. Аудун взе ръцете ѝ в своите и заяви с непоклатима твърдост:

— Знаеш, Фреда, колко отдавна те обичам. Още отпреди отвличането. И колко пъти през последните седмици молах за ръката ти. В началото не искаше да ме чуеш, после само не ми отговаряше. Сега те моля само за едно: за последен откровен отговор. И ако пожелаеш, повече няма да те безпокоя. Ще се омъжиш ли за мен, Фреда?

Тя се вгледа в очите му и гласът ѝ бе тих и спокоен:

— Да.

ГЛАВА 26

СЕСТРИ И БРАТЯ

На север крайт на лятото си беше дъждовен. От сутрин до вечер вятърът рошеше върховете на Елфическите хълмове, а светкавиците направо барабаняха по небето. Троловете рядко се решаваха да се покажат зад стените на Елфхюф: бандите от бездомни врагове се бяха нароили, ставаха все по-добре въоръжени и устройваха все по-изтънчени засади.

Троловете се шляеха без конкретно занимание по замъка, пиеха, играеха хазарт и отново пиеха. Бяха мрачни и наплашени и всяка невнимателна дума можеше да стане повод за смъртоносно сбиване. Междувременно и жените елфи, които бяха взели за любовници, ставаха все по-капризни и неверни. Не минаваше ден, през който бивши приятели да не се превърнат в смъртни врагове заради някоя жена. Не малко воини загинаха през тези дни заради подобни караници.

По здрачните коридори на замъка плъпнаха и най-различни слухове. Илрид... да, нашепваха те, нашият крал Илрид е убит и ухилената му глава се съхранява в бъчва със солена морска вода... а в боя... набучена на копие, служи за знаме на враговете! Новият крал Гуро не бе съумял да сплоти войнството на троловете така, както правеше старият крал и всеки негов опит да спре нахлуващия враг завършвал с поражение... Някакъв демон на огромен кон, с меч и сърце, изтъкано от пожарите на пъкъла, донасял на елфите победа след победа дори срещу сили, превъзхождащи ги двойно по численост...

Уендленд падна... шепнеха в коридора, да, страшният вожд на елфите смачкал нашите бойци в челюстите на фатален пръстен... и не допуснал нито един да оживее! Да, казват, че там можело да се преброди широкото бойно поле... от край до край... по трупове на тролове!

Крепостите в Норвегия, Швеция, Готланд и Дания, шепнеха други, са паднали след невиджан щурм, въпреки че са твърдини,

строени от елфи, с разчет за дълги и упорити обсади... а паднали толкова бързо, че целокупни гарнизони от тролове били подложени на сеч... Там бил пленен и флотът, който сега враговете използват за набези в самия Тролхайм!

Съюзниците и приятелите си плюли на петите... предатели! Казват, че банда от кръвожадни шенеи връхлетяла върху съюзните тролове в Гардарек и ги разтерзала на парчета! Въстанали коболди опустошили цели три града в самия Тролхайм!

Троловете, подгонени от войските на елфите, отстъпили чак до Валенд, но... отстъплението преминало в чисто бягство и завършило с невиджано клане на брега на морето. По замъка все по-често шестваха и разказите за ужасяващия жребец на демона, тъпчещ воините с копита като канари, след като е откъснал главите им с адските си челюсти... И този меч, който разпарял броните сякаш са женска коприна, без някога изобщо да се притъпява...

От месец на месец самият Валгард ставаше все помрачен. В желанието си да повдигне бойния дух на воините си, той повтаряше до втръсване една и съща реч:

— Елфите всичко на всичко са събрали последните остатъци от гаснещата си сила. Нали сте виждали как отчаяно се съпротивлява човек, който знае, че всеки момент ще умре? Последните им силички са това, но няма начин да им стигнат за нищо! Няма начин!

Воините му обаче знаеха — и което е още по-лошо: виждаха — че все по-малък брой кораби успяваха да се доберат до Елфхюф по канала и от източните морета, а вестите, които донасяха, бяха коя от коя по-лоши... Накрая Валгард се видя принуден да забрани на гарнизоните в крепостта да влизат в разговор с пристигналите екипажи. Забраната се разпростираше и над вести от вътрешността: за това как пръснатите по горите елфи се обединили под командата на Флем и Файърспир, как бръмчащите стрели не давали и пиле да прехвъркне, как ирландските сиди се готвели за безмилостно нападение и как леден страх, малодушие и злоба сковавали дори най-смелите... а жените елфи само наливали масло в трескавия огън на отчаянието. Виж, последната вест нямаше как да бъде отбягната... Добре поне, че Лиа беше по-различна от останалите кучки! Или?!

Валгард се впускаше в дълги разходки из замъка, като ту се изкачваше на най-високите кули — там, където кречеталките

заплитаха гнездата си — ту хлътваше в най-дълбоките подземия, където лицето му се покриваше с лепкави паяжини, а ушите му стържеха от квакането на каналните жаби. Понякога си признаваше, че броди като призрак, понякога се опитваше да се увери, че само изпълнява дълга си на главнокомандващ, който проверява дали всичко е под контрол. Но от ден на ден ставаше все по-мрачен и беше готов да удари или да убие първия срещнат в зачестилите пристъпи на сляпа ярост.

Защото все по-силно го обземаше чувството, че е натикан в капан: зад стените с мъгливогълбово сияние, сред разбойниците, пъплещи зад тях, пред наплива на освирепелите войски на Ерлкинг, в тъмницата на целия този негов неблагоприятен живот. И този път нищо не можеше да предприеме. Ето, това беше най-лошото.

Нямаше никакъв смисъл да извежда хората си в открит бой сред коварните усои на тези гори — това е все едно да се сражаваш със сенки: отнякъде ще налети копие, нацелено в гръб, примка ще сдави гърлото на воин, подмолна яма, пълна с настръхнали копия, ще зейне под копитата на коня. Дори на трапезата никой повече не беше в безопасност... все по-често някой се сгърчваше — открито и нагло отровен — а готвачът, дори под заплахата от изтезания, не можеше да даде смислено обяснение... Кошмарът се подсилваше от това, че на теория всеки трол би могъл да бъде виновен за поредния инцидент — по незначителен повод побеснял от омраза към бивш боен другар.

Хитри и търпеливи се оказаха елфите. Те просто изчакваха времето си, набирайки тайничко сила, а грубоватите, праволинейни тролове, като не успяваха да проникнат в тънкостите на стратегията им за оцеляване, постепенно развиваха боязън от тази раса... Тази раса, която почти бяха унищожили, сега... сега всъщност ги побеждаваше... — протичаха мрачните разсъждения на Валгард. Но, естествено, пазеше тези откровени мисли в най-дълбока тайна от своето умствено ограничено и доста непредсказуемо войнство... въпреки явната невъзможност да ограничи слуховете и свадите.

Всичко, което всъщност му оставаше да прави, беше да възсяда надменно креслото на Имрик и да опустошава една след друга винените чаши, които Lia с готовност му поднасяше. Тя продължаваше да се грижи за него с непоклатимо постоянство и каната

му нито за миг не оставаше празна. Той прекарваше вечерите подпрян на масата, тъпо загледан в една точка, докато не рухне на пода.

Но понякога — когато по изключение не беше толкова пиян — се изправяше бавно на крака и със силно залитане пресичаше тронната зала, препъвайки се в телата на мъртвопияните вождове на троловете. Внимателно откачаше някоя от факлите на стената и трмаво се спускаше по безкрайни стълби към хлъзгавите подземия на замъка. Там с трополене, въздишки и дрезгав кикот търсеше вратата на определена тъмница, а когато я намереше, през градушка от ругатни и ритници я отваряше, за да нахълта вътре.

Така стана и днес.

А в тъмницата едно дребно бясче се грижеше мангалът с нажежени въглени, поставен под ходилата на пленения Имрик, никога да не угасва. В здрачно-аленото зарево на въглените се открояваше някога бялата осанка на графа, сега зацапана от сажди и съсирена кръв. Това немощно тяло, невиждало от дълго време храна и вода, висеше вързано за пръстите на ръцете. През кожата му вече прозираха всички кости, езикът бе станал тъмновиолетов, но все пак беше тяло на елф и му трябваше нещо повече от тези мъки, за да умре напълно.

Големите, небесногълъбови очи на графа безмълвно се заковаха върху Валгард. Подхвърленикът по необясними причини всеки път се боеше от този поглед. Затова и сега се ухили, за да прикрие този страх.

— Познай защо съм дошъл! — изломоти той недодяланата шега, която всеки път повтаряше. Гласът му беше дрезгав, а той целият се клатушкаше. Имрик не отрони ни дума. Берсеркерът стовари тежката си длан върху лицето му. Ударът беше толкова силен, че изкъртя в стените, а тялото на пленения граф се залюля на въжетата. — Ако паячетата още не са ти изпили мозъка и жабите не са се заселили в главата ти, ще познаеш защо се отбих миналия път и защо ще намина пак! И пак! И пак! — Той взе в ръка висящия на стената камшик. Очите му блестяха, по бузите му се стичаха струйки пот. Облиза изпръхналите си устни. — Ненавиждам те! — изсъска той и пристъпи към Имрик: — Ненавиждам те за това, че си ме създал, че си ме повикал на белия свят за черна и неблагоприятна съдба! За това, че ме лиши от всичко, което ми принадлежи по рождение! Права и наследство! Ненавиждам те за това, което си и което по твоя вина никога няма да стана! Защото ти опустоши съдбата ми! Крадец на

съдби си ти, проклет елф! Ненавиждам те за всичките ти злодейства! Ненавиждам те за твоя проклет приеман син, когото нагло постави на моето място и го направи щастлив, щастлив, щастлив! Без да ти е никакъв... татко! Защото ти си истинският ми баща! — потта по бузите на берсеркера се смеси с кисели сълзи. — Виж, виж какво си направил от сина си, татко! — той вдигна камшика. — Съдбата му е камшик!! Ден и нощ: камшик!!! — Валгард ревеше като малко дете. — Не ти ли беше жал за сина ти, татко?! Не, нали? И на него не му е жал за теб, и на него-о-о!!! — подхвърленикът стовари камшика върху голото тяло на Имрик. Огромната змия от преплетени кожени върви изплющя стръвно и се уви около висящото тяло на графа, за да впие в него хищните си пръстени. Човек би казал, че съскащите й извивки издаваха някакво безумно умилкване. Дори дребният бяс, който раздухваше въглените под нозете на Имрик, стъписано отстъпи и с трескава уплаха се сви в ъгъла, загърнат в ципестите си крил е. Графът на елфите не издаде никакъв звук. Но не беше загубил съзнание. Гълъбовите му очи продължаваха да се впиват в зениците на подхвърленика с не по-малка сила от съскацията по плещите му камшик.

— На ти-и-и! — изрева берсеркерът, вън от себе си от гневна възбуда. Последва нов удар. И още един. И още, и още... — На ти, проклет елф, за мен и за майка ми, която изнасили, на ти! Ако още не си познал, ще познаеш кръвта си, защото аз съм не по-малко жесток от теб и по-жесток, и по-жесток, защото съм и елф, и трол, защото такъв си ме създал, татенце!!

Когато дясната ръка на Валгард се умори, той метна камшика в лявата. Когато и тя се умори, захвърли кожената змия на пода и си тръгна.

Няколко часа по-късно берсеркерът продължаваше да кръстосва тронната зала като звяр в клетка. Махмурлукът му отслабваше. Оставаха само главоболието и тръпката на някакъв вътрешен студ. Валгард се приближи до прозореца и се вслуша в рева на вятъра и плисъка на поройния дъжд.

Проклетото лято, което толкова беше очаквал — с мисли за зелени поля и шумящи реки — но което мина ту в безполезни набези срещу невидимия враг, ту в клетката на тези стени, превърнали се за него в тъмница... ненавистното за всички тролове в замъка лято... накрая си отиваше. Но заедно с него угасваше и Тролхайм. От Валенд

не пристигаха никакви новини. Последната получена вест бе за поредното клане в някаква валендска равнина.

Нима дъждът никога няма да се извали? Валгард стоеше до прозореца и силното му тяло трепереше от непреодолим студ. Блесна синя мълния и той трепна от последвалия трясък.

Берсеркерът се качи в покоите си. По пътя се препъваше в часови, които... спяха! Всички ли се бяха изродили до пияници и убийци на другари и роднини? Нямаше ли да се намери поне един в тази шумна, ръмжаща пиянска тълпа, на когото да излее душата си?

Той блъсна вратата на спалнята си, но замря — сепнат — на прага ѝ. Лиа седеше на кревата в спокойно очакване. Поне тя... в крайна сметка... Поне тя — настояваше мрачната му мисъл — не се оказа предател като останалите жени елфи. Поне тя не го мамеше.

Избухна поредната мълния. Подът се разтърси от последвалия трясък. Пламъкът на свещите се разлюля. След миг тръпката на стените премина, но вятърът продължи да бушува и звъни в стъклата на прозорците.

Валгард тежко се отпусна на ръба на постелята. Лиа не закъсна да обвие ръце около шията му. Хладните ѝ очи се спряха върху неговите. Усмивката ѝ, ароматът на кожата ѝ го сгрываха по някакъв начин, въпреки че в тях нямаше топлина.

— Какво правеше досега, господарю мой? — меко попита тя.

— Знаеш какво... — измърмори Валгард. — И ми е много интересно защо нито веднъж не се опита да ме спреш.

— Силните постъпват със слабите според волята си, господарю.

Ръката ѝ се плъзна похотливо под ризата му, но той не ѝ обърна никакво внимание.

— Да... — съгласи се берсеркерът, но без помен от ентузиазъм. Дори не се опитваше да скрие, че зъбите му тракат от вътрешния хлад. — Този закон е добър за силните. Но сега... сега, когато троловете изведнъж губят войната, само защото Skeflok... а няма съмнение, че проклетият ми двойник се е появил от нищото с това адско оръжие и мачка всичко на пътя си... какъв е сега смисълът на хубавия закон? — той ѝ отпрати унил поглед: — Знаеш ли, това, което най-малко разбирам, е... как така се предават най-силните ни крепости! Дори пълчища от елфи, опиянени от кланета на открито поле, би трябвало да изтрезнеят пред такива стени! Защо ние например не можахме да

превземем тези няколко крепости, които елфите наистина отстояваха? Дори когато кучите синове вече умираха от глад? Късмет ли имахме, че повечето им твърдини просто отвориха вратите си без бой, като тази тук? Странно, нали? Добре, да кажем, че не е имало кой да ги защитава, че зад стените са се криели предимно жени — това е така, но ето... шепата крепости, приютили техни гарнизони, с месеци не се предаваха... А нашите... та ние ги претърпахме с въоръжена до зъби войска! Не, нищо не разбирам! Да падат като по команда, веднага щом армията на Ерлкинг наближи стените им...

Валгард поклати объркано глава:

— Защо, всъщност? — и в пристъп на неопределен гняв я сграбчи за рамото. — Не, Елфхюф няма да се предаде по този женски начин! Само това няма да стане! Ще удържам обсадата докрай, дори самите богове да връхлетят отгоре ми! — Валгард пусна рамото на Лиа и отново смени тона, присвил замислено клепките си. — Женски начин... това ми подсказва нещо, но още не знам какво... Както и да е — и стисна тежкия си юмрук. — Ха, жадувам за сражение! Нищо няма така да ни развесели... и мен, и уморените от бездействие воители, както една пъклена битка! Ще ги смачкаме, чуваш ли? Ще ги смачкаме, твоите елфи! — Валгард скочи на крака, сякаш виждаше картините на предстоящия бой. — Лично аз ще набуча на копието си главата на Скефлок и тя ще стои на върха на тази стена!

— Да, господарю... — промълви Лиа, все още усмихната.

— Силен съм, дявол да го вземе! — изръмжа берсеркерът. — Дори когато бях още викинг, убивах противниците с голи ръце! Не знам що е страх, аз... и съм хитър, ей! Хитър! Побеждавал съм и пак ще побеждавам! — ръцете му се отпуснаха, а очите му почерняха. — Е, и? — прошепна той. — Какво от това? Защо изобщо съм такъв? А? Защото Имрик ме е направил такъв, какъвто съм! Излял ме е по образ и подобие на Орм! С неговата мая ме е заквасил! Затова още живея! Имам и силата, и облика, и ума на... Скефлок! — подхвърленикът отново скочи на крака и протегна ръцете си като слепец. Сякаш опипваше нещо невидимо. — Или съм... Или съм само сянката на Скефлок? Така ли?! Само сянката ли?! — навън блесна мълния, наподобяваща адски огън, изригнал в небесата. Не закъсна и оглушителният трясък. Сякаш уцелен и ранен, вятърът нададе толкова силен вой, че течението угаси свещите. Валгард се мятеше напред-

назад в настъпилата тъмнина и очите му проблясваха като две малки адски мълнии. — Ще го убия! — мърмореше той, обзет от внезапна лудост. — Ще пхна трупа му в чувал с камъни и ще го запратя в открито море! А Имрик, теб и Фреда ще заколя! Ще заколя всеки, който знае, че съм сянка на сянката, дух, натикан в плът, налепена във формата на човешко тяло... но кожата ми е студена... ръцете ми са студени... — поредният трясък разтърси небесата. Валгард нададе неистов вой. — Ах, ти гръмовержецо! Удряй с бойния си чук! Вдигай шум, докато още можеш! Защото с тези студени ръце ще изтръгна подпорите изпод божествените ти чертози! С тези крака ще стъпча целия свят! Ще опожаря всяка крепост на небето и земята, и само пепел ще бележи стъпките ми! Но преди още да се е слегнала, ще се върна пак, нахлул със северните ветрове, за да провъзглася вечна тъмнина и вечен лед до свършека на света!

Някой едва чуто потропа на вратата. Валгард изръмжа като звяр и се хвърли да я отвори. Пръстите му се впиха в гърлото на трола, застанал на прага. Беше вестоносец — уморен и прогизнал до кости. Той се опита да се съпротивлява, но и това, което бе останало от силите му, много бързо го напусна. И едва когато трупът на невинната жертва се свлече на пода, Валгард дойде на себе си. Разтреперан и отмалял се облегна на рамката на вратата.

— Глупаво... — изцеди той, силно задъхан.

— А може и да не е бил сам? — предположи Лиа някъде от леглото с такова хладнокръвие, сякаш нищо не се беше случило. Тя скочи пъргаво, дойде до прага и извика:

— Хей ти, ела тук горе! Графът иска да поговори с теб или с още някой, който току-що е пристигнал!

Втори трол, също толкова изнемощял и изпокъсан като първия, се появи в коридора. От едната му буза струеше кръв.

— Бяхме петнайсет, господарю... — изстена той. — Но само аз и Гру се спасихме. Гонеха ни по петите чак до долу, до самите порти.

— И каква вест носиш? — осведоми се Валгард, който вече си беше поел дъх.

— Елфите са в Англия, господарю! И още чухме... че сидите... начело със самия Луг Дългоръкия са стъпили на шотландска земя!

Валгард разтърси глава. Времето за съдбовната среща бе дошло. И мрачният берсерк бе готов за нея...

ГЛАВА 27

ОТНОВО В АНГЛИЯ

Под прикритието на есенната буря Скефлок прекара най-добрите си войски през канала. Той предвождаше сам избраното войнство, защото кралят на елфите остана на континента, за да поеме командването на гарнизоните, които прогонваха последните нашественици от континентален Елфхайм.

Преди раздялата кралят го бе предупредил, че да се отвоюва обратно Англия няма да е толкова лесна задача — и ако троловете успеят някак да отразят нападението, Британия ще се утвърди като техен сборен пункт и база за бъдещо контранастъпление. В отговор Скефлок просто беше свил раменете си.

Мечът ми и победата са едно и също нещо! — гласеше отговорът му.

А кралят на елфите го бе изгледал дълго и мълчаливо, преди да добави:

Бъди нащрек с това оръжие, Скефлок. Досега ти е служило вярно, но все някога ще те предаде. Съдено му е рано или късно да се обърне против този, който го владее. И не е казано, че няма да се случи точно тогава, когато най-много имаш нужда от него. Не е казано, Скефлок.

Младият вожд не обърна никакво внимание на тези думи. Не че се стремеше към преждевременна гибел — в края на краищата, на този свят имаше още с какво да се заеме — но... кой знае... съдбата можеше и да не е решила да го пази жив до края на войната. Изборът си беше неин. Но каквото и там да му готвеше тази господарка на дните, приемният син на Им-рик нито за миг не помисляше да се раздели с кованото от етуна Болверк острие. Прокълнатият меч му даваше това, което нито едно друго оръжие нямаше да му даде. И когато го размахваше в битката, противно на всички очаквания, то не затъмняваше разсъдъка му, а съвсем напротив — чувствата му се изостряха, мислите му ставаха по-бързи и уверени. Душа и тяло се

сливаха в един гъвкав, неукротим пламък, който сякаш се отделяше от тленната обвивка на плътта, за да отхвърли самотата й... а заедно с нея и скръбните дилеми на битието и колебанията за това какво извършва, защо и с чия помощ го прави. Сигурно така се чувстват боговете. Подобни усещания, макар и в малко по-друга тоналност, бяха възниквали често по времето, когато беше с Фреда.

В закътани бретонски заливи, надеждно скрити от нежелани очи, той набираше кораби и коне. Прати тайна вест на вождовете на елфите в Англия — да започват обединението на пръснатите военни формации. И насред нощта, когато ветровете хукваха над северния свят, поведе флотата си през пролива.

Лееше се дъжд като из ведро, примесен с едри парцали сняг. Мълниите само от време на време раздираха плътния мрак, придавайки на крайбрежните треви и ситните водни капчици на прибоя призрачно белезникав оттенък. Въздухът вибрираше като барабан от гръмотевичния грохот. Безброй малки смерчове — с тържествени яки от бяла пяна — яхваха вълните, за да се разплискат гръмогласно някъде далеч на брега. Дори елфите не посмяха да вдигнат платна и вместо това подкараха корабите на весла. Остър дъжд и тежки длани от морска вода шибаха лицата на прогизналите воини. По веслата пробягваха малки сини огънчета — като извиващи се драконови глави.

Някъде от тъмнината рязко изплува стръмният английски бряг и с мрачно любопитство се надвеси над корабите. Моряците възбудено гребяха, напрегнали всички сили. На моменти изглеждаше така, сякаш жилите им ей сега ще се пръснат. Вълните се разбиваха в рифовете. Вятърът яростно се нахвърляше върху корабите, с явното желание или да ги хвърли на скалите, или да ги сблъска един с друг.

Скефлок широко се усмихна и каза:

— Хладни, но страстни са целувките, които белоръките дъщери на Рана ни изпрацат! — застанал разкрачен на разлюления нос на кораба, той съзря земята, която беше заветна цел на пътешествието му и за миг го обхвана тъга. — Ветрове и градушки ме доведоха пак у дома! — провикна се той. — Отново съм на хвърлей от любимата си Англия! Тя е там, зад ивичката бряг... О, тази благородна млада жена никога няма да напусне мислите ми! — след това се съсредоточи изцяло върху трудното заобикаляне на носа.

Когато това бе постигнато, флотът навлезе в далеч по-тихи води — където можеше да акостира и където на брега вече ги очакваше малък помощен отряд от елфи. Извлякоха корабите на сушата и здраво ги завързаха.

След това екипажите подхванаха трескавата бойна подготовка. Капитанът на флагманския съд се обърна към Скефлок с уместна забележка:

— Все още не сте се разпоредили за това кой ще остане да охранява корабите, предводителю.

— Никой! — последва спокойният отговор. — Хората ми до един са нужни на сушата.

— Тоест — как? Нали троловете могат да се прокраднат и да опожарят съдовете, отрязвайки ни пътя за отстъпление!

— За мен — заяви приемният син на Имрик, — няма да има никакво отстъпление! Жив или мъртъв, повече няма да напусна Англия, поне докато нашествениците не бъдат прогонени! — воините, които чуха това изявление, го изгледаха с благоговееен ужас. Сякаш това не бе един от смъртните, този снажен воин, окован в желязна броня, препасал магьосническия меч на кръста си! Тази горда осанка наподобяваше повече на велик бог, в очите на когото са блеснали две зелени вълчи огънчета. Елфите решиха, че наистина е обречен. Скефлок се метна на седлото на коня си. Вятърът понесе силния му вик:

— Тръбете с роговете! Отправляме се за любима плячка!

Армията настъпи. Почти една трета от елфическото войнство беше на коне. Останалите се надяваха скоро да седнат на седлото. Като французи или нормандци, в отличие от англичани и датчани, на суша елфите предпочитаха да се сражават в конен строй.

Дъждът се лееше като из ведро, под краката им шляпаше мократа шума, над главите им гърмеше и просветваше; всички усещаха дъха на приближаващата се зима. Воините се престоиха в боен клин и синкавите проблясъци осветиха странно усмихнати лица. Сякаш от самите щитове се лееха безбройни неукротими поточета. Роговете подхванаха бойната си песен.

Скефлок яздеше начело на клина без особена радост. От самата мисъл, че скоро ще му се наложи пак неудържимо да убива, леко му прилошаваше. Но знаеше, че щом издърпа вълшебния меч от златната

му ножница, чувствата му на мига ще се променят. Затова очакваше битката дори с по-голямо нетърпение от останалите.

Скоро се показа и врагът: тъмна маса, прииждаща към тях. Явно вече осведомени от съгледвачите си за нахлуването на елфите, троловете бяха излезли да ги посрещнат — по всяка вероятност от близката крепост Алфархой. Макар и по-малочислена от елфите, тази войска трябваше да бъде взета насериозно. Преобладаващата част от противника беше на кон.

Скефлок дочу зад себе си весел възглас:

— Ето как ще се снабдя с четириног приятел!

Командирът на десния фланг обаче не изглеждаше чак толкова въодушевен.

— Числено ги превъзхождаме — разсъди той, — но това едва ли само по себе си е достатъчно, за да ги пометем. В не една битка храбри — и дори отчаяни воители — са побеждавали превъзхождащия ги по численост противник.

— Аз не се боя, че ще ни победят. Не се боя дори, че някой от тях ще ни се изплъзне жив! — възрази Скефлок. — Но ще бъде лошо, ако посекаат твърде голям брой от нашите... Поради която причина наистина има опасност предстоящото сражение да се окаже първото и последното ни на английска земя. С накърнена боеспособност трудно ще продължим... — той стана мрачен. — По дяволите, къде се бавят основните сили на английските елфи? Трябваше вече да ни пресрещнат! Освен ако вестносците не са попаднали в клопка...

Роговете на троловете протръбиха бойна готовност. Скефлок издърпа меча и го развъртя над главата си. Острието му ослепително блесна, сляло сиянието си със синия пламък на поредната мълния.

— Напред, воители!! — изрева Скефлок и пришпори коня си. Отново го изпълваше великолепно усещане на Силата. Над главата му прелитаха копия и стрели, невидими и беззвучни в общия вой на бурята. Вятърът се мятеше без определена посока, затруднявайки прицела и от двете страни. Затова скоро зазвъня ръкопашен бой.

Повдигнат на стремената си, Скефлок сечеше наляво и надясно. Някакъв трол налетя непредпазливо. Скефлок му отсече двете ръце. Приближаваше се друг, високо вдигнал брадвата си. Острието на вълшебния меч прободде гърлото му. Оттам изригна гейзер мръсна кръв. Трети се нахвърли с копие. Копието отскочи от железния щит на

смъртния воин, а мечът му светкавично го съсече на три тояжки. След това етунският жребец стъпка трола с копитата си.

Секира и меч. Звън и искри. Дяволски танц на мълнии. Разсечени доспехи, разтерзана плът, воители, политнали към земята.

Насред глъчката и острото дрънчене на оръжия препускаше Скефлок, захласнат в диво клане. Нападенията отбиваше ту със щита си, ту с меча, а ударите му дробяха доспехи, плът и кокали. Острието му свистеше по-шумно от воя на вятъра и сблъсъците му отекваха по-силно от гръмотевичния грохот. Никой не можеше да му устои и той, след като си проби път през вражеските редици, последван от хората си, нападна троловете в гръб.

Но противникът продължаваше да се съпротивлява отчаяно. Престрой се в кръгове и зае позиции на стабилна отбрана. Иззад щитовете си обсипа елфите със стрели. Атакуващите коне безнадеждно налитаха на стена от настръхнали копия. Множество елфи паднаха, сразени от секирите и боздуганите на противника. А къде се бави подкрепата? Къде?

Сякаш в отговор на тази тревожна мисъл протръби внезапен рог. После още един. И още един. Военният призив на елфите. Зад градушката от камъни, които невидими прашки изсипаха върху строените в кръгове тролове, от тъмнината изплуваха сенките на стотици атакуващи воители.

— Привет, Елфхайм! — авангардът на настъпващото подкрепление се оглавяваше от Файърспир. По пиката му обилно се стичаше кръв, не по-малко отколкото дъжд по шлема му. Лицето му грееше едновременно от чист възторг и откровено злорадство. След него от тъмнината изникна окървавена секира в ръцете на Флем Оркнейски. Скоро можеха да се различат чертите и на други вождове на елфическото войнство, които сякаш бяха изникнали от самите недра на земята, за да я изчистят от нашествениците.

Сега вече разправата с врага не представляваше никаква трудност. Нито един не се измъкна жив. Телата им се стелеха между пясъчните дюни, образувайки на места все още топли могили от разтерзана плът. Без да слиза от коня, Скефлок устрои бърз военен съвет с новодошлите вождове.

— Пристигнахме по възможно най-бързия начин! — рапортува Файърспир. — Наложил се кратко прекъсване на похода в Рунхил,

където вратите на крепостта бяха вече отворени, а вътре сновяха в объркване незначителен брой противници. Незаменима работа вършат жените ни! Мисля, че в Алфархой ще довършат всичко още преди да развеем знамена под бойните му кули! Още повече че преобладаващата сила на алфарския гарнизон от тролове лежи вече тук, в краката ни!

— Много добре! — усмихна се Скефлок. Битката беше свършила. Омагьосаният меч се плъзна в ножницата си... и умората отново легна на гърдите на безмилостния воин.

Високо над бойното поле бурята затихваше. Все още трясваха реки от светкавици, но вятърът бе утихнал и от сивото небе се лееше спокоен дъжд.

— Сидите от Ерин също тръгнаха на война — добави Флем. — Луг стъпи на шотландския бряг, а Мананан с рев и гръм прогони троловете от северните води и острови.

— Виж ти, значи е удържал на обещанието си! — видимо се развесели Скефлок. — Мананан е истински приятел. Всъщност: единственият бог, на когото имам доверие.

— Защото е само полубог. Искам да кажа — вече е само полубог, след като е лишен от основната си сила и заточен във феъри от новия бог... Този на християните.

— Полубог, четвърт бог, осминка бог, просто и само „богоравен“, както бръцолевеше небезизвестният Болверк... — ухили се Скефлок. — Има ли значение какъв е приятелят ти, след като неведнъж е доказвал, че е такъв. Приятелството е най-божествената сила, господа!

— А, бе, така е, но... Не е хубаво да си имаш работа с разните там богове и великани... — измърмори Файърспир. — Във всички случаи не е признак на далновидност.

— Златни думи, Файърспир! — подкрепи го шеговито Скефлок. — Само дето не се отнасят за моя достоен приятел, Бога и Крал на моретата Мананан, а за християните и техния самозванец. Един ден този дързък лицемер, който безсрамно прогонва достойните богове, няма да има ранга дори на полубог, господа, повярвайте ми! — останалите го изгледаха изумено. — Просто така мисля. Не без известни основания.

— Добре — прекъсна спора им Флем. — Да оставим боговете и техните разпри на мира. Важното е, че победихме и ако не губим излишно време в приказки, още до пукването на зората ще успеем да

завладеем Алфархой! — и той се усмихна загадъчно. — Днес ще си почиваме на топло. Цяла вечност не съм преспивал в тихо градче, в прегръдките на истинска жена елф!

Скефлок изкриви устните си в нещо, което издаваше горчивина, но не промълви нито дума.

Въпреки че есента през тази година бе настъпила малко внезапно, тя като че ли — за разлика от друг път — предпочете благосклонната мекота пред бурния гняв. Сякаш самата природа приветстваше предишните си любимци. Но мнозина от тях бяха намерили вечен покой в лоното ѝ — там, където само пламтящата кленова шума пазеше спомена за храбростта им.

По размитите във влажна димка хълмове, под спокойното, задрямало небе, дърветата мирно шепнеха с листа, грейнали в стотици оттенъци на златото и бронза. Катеричките игриво събираха скромната си реколта, елените самци разклащаха плетени рога и тръбяха любовния си зов, а в ниското, заедно с отбрулената шума, се приземяваха и прощалните крясъци на отлитащите диви гъски. Нощем небето бе осеяно с такива ярки звезди, че на човек му се струваше, че само ако протегне ръка, може да си гребне цяла шепа — като диаманти от кристалночиста чаша.

Успехът беше станал непоколебим спътник на елфите. Защото те сега имаха не само надеждни съюзници в лицето на сидите, но и укрепващ тил, в който — с напредването на континенталните войски на краля им — почти всяка седмица прииждаха нови и нови свежи попълнения от редовете на собственото им войнство.

Елфите с лекота отвоюваха заграбените си замъци. Този път троловете се оказаха свършено отрязани в тил, след като Мананан окончателно затвори блокадата на север. В късната есен сред воините дори се чуваха роптания по повод на това, че все по-трудно можеше да се намери боеспособен враг, с който да се подхване вълнуващо сражение.

Скефлок обаче странеше от общото въодушевление. Преди всичко, той запазваше ясно съзнание за коварството на Валгард и си даваше сметка, че видимото отсъствие на врага можеше да скрива вероломен капан.

Ясно му бе, че Валгард трябва да се крие, до заключението, че след като разхвърляните на открито — и по второстепенни крепости —

сили на троловете стават лесна плячка за превъзхождащия ги числено противник, той с възможно най-голямата при създадените обстоятелства бързина ги събира зад стените на Елфхюф. Малочислените отряди, оставени за прикритие, явно целяха да отклонят вниманието на елфите и да им пречат да се доберат до центъра на съсредоточаване на основната му ударна сила. И въпреки че Скефлок не се съмняваше в успеха на крайното начинание — в това, че бойната мощ на елфите беше напълно в състояние да съкруши последната твърдина на противника, все пак цената на тази крайна победа можеше да се окаже твърде висока.

Не че тази мисъл го разстройваше кой знае колко, но достойнството на опитния военачалник биваше накърнено от изгледите за една твърде скъпо платена победа и той влагаше цялото си умение на стратег, за да намери по-изящно решение на създадената ситуация. Разсъжденията му протичаха далеч по-прецизно и по-бавно от обикновено и по още една причина...

Тази причина се коренеше в самия мир, който настъпваше с победоносното му настъпление... Жестоките битки се смалеха до маломасштабни сблъсъци, после до кратки единоборства и накрая... до нищо. В началото по цели дни, а после и по цели месеци мечът му спеше... Мечът, който ожаднява за кръв и ако не се напие с нея във вихрена сеч, тогава...

Към тези мисли се прибавиха и събудените спомени. Скефлок дълго бе таил надеждата, че най-дълбоката му рана поне донякъде е зараснала в метежа от подвизи, но един ден бе принуден да си признае, че просто се е самозалъгвал. И не знаеше вече кое му причинява повече страдание — безсънните нощи или мъчителните сънища. Това бе денят в който видя, че повяхналата есен е отстъпила място на зимата.

Но той продължаваше да отговаря неохотно и с недомлъвки на загрижените си приятели, оставяйки ги да правят догадки за характера на душевните му терзания. Те във всички случаи знаеха, че пристъпите на мрачно настроение имат много общо с отсъствието на Фреда, обаче така и не разбраха дали всъщност е пожелал да скрие приятелката си в земите на хората до края на войната, но е обзет от съмнения за постоянството на чувствата ѝ, или просто се е уморил от нея и сега съжалява за някакво необмислено решение.

Краят на всички догадки настъпи една вечер в Дейнло, когато Файърспир, на когото Скефлок не беше казал повече, отколкото на другите, го потърси специално, за да му подхвърли:

— Може би ще ти е интересно да узнаеш, че така, както си яздох покрай едно недалечно езеро по залез-слънце, съзрях млада жена, която силно напомняше на Фреда, дъщерята на Орм. И която очевидно е бременна. Освен това ми се стори, че е много печална. Но може и да греша... оставям ти да решиш, приятелю.

Скефлок пое съвсем сам през сгъстяващия се здрач. Този път враният му жребец напредваше с нетърпелива крачка — не по-бързо от конете на смъртните. Окапалите листа танцуваха в хладния вятър и про шумяваха между подковите. Тези, които все още трептяха по клоните, бяха съхранили ярката си окраска, сякаш за да свият венец за набръчканото чело на ездача. Тъмнината се сгъстяваше, подсилена от вечерната мъглица в една древна гора, пълна с незамъглени от времето спомени.

Скефлок яздеше с изпъната гръд, безчувствен за тежестта на меча и железните доспехи. Косата му, рухнала изпод шлема, се вееше на вятъра. Грубоватите очертания на тъмното му, обветрено лице бяха застинали в решително изражение, но сърцето му лудо биеше... Пулсът сякаш удряше с чук ушите му, устните му бяха станали неестествено сухи, а дланите — неестествено влажни.

Здрачът окончателно премина в някакъв неспокоен, шумолящ мрак. Копитата на коня приплескаха в някакъв хладен ручей, по който плаваха към морето изопнатите малки ладии на отбрулени листа. Скефлок долавяше ясно нощните шумове — от крясъка на совата до скърцането на клонците — но дълбоко в него се бе възцарила мъртва тишина, нарушавана само от ударите на сърцето му.

О, Фреда... Фреда, наистина ли си някъде наблизко?

Небето вече бе осеяно със звезди, когато копитата на жребеца стъпиха в двора на Торкел Ерлендсон. Скефлок издаде приглушена команда, от която кучетата беззвучно се разбягаха. В къщата не светеше нищо, освен факела над прага на входната врата.

Скефлок безшумно се спусна от седлото. Коленете му трепереха. Необходимо му бе усилие на волята, за да пристъпи към прага. Входната врата бе залостена отвътре и той произнесе заклинание, което раздвижи и избута резето от застопоряващата гривна.

Торкел беше уважаван и почтен съсед, но не се открояваше с подвизи и водачески качества — затова и гостната му имаше скромни размери. Никой не спеше там при отсъствие на гости. По навик Фреда още бодърстваше до угасващото огнище. Зад нея изникна осанката на Аудун. Очите му горяха по-силно от помръкналия огън в нишата на огнището.

— Не мога да спя! — оплака се той. — А другите могат, и още как... Затова се облякох отново, с надежда да си поговорим на четири очи — той седна до нея на скамейката. В косите на Фреда пробягваха медни оттенъци. Тя не я покриваше, както се полага на зряла жена, а я заплиташе на тежка плитка. — Направо ми е трудно да повярвам на такъв късмет... — добави замислено Аудун. — Само след някой и друг ден баща ми ще се върне и ще се оженим.

В отговор Фреда тъжно се усмихна:

— Първо трябва да родя и да се оправя от раждането... — каза тя. — Въпреки че и това ще се случи само след някой и друг ден... — изведнъж изражението ѝ стана сериозно. — А ти наистина ли нямаш нищо против мен или него? — попита бавно тя, като положи длан върху корема си.

— Как бих могъл! — развълнува се Аудун. — Колко пъти съм ти казвал и колко още трябва да повтарям? Това е твоето дете. Твоето. Не е ли достатъчно, за да бъде и мое?

Аудун я прегърна.

Резето на вратата се отдръпна само. Тя широко се разтвори и в стаята нахлу нощният вятър. Фреда съзря високата, до болка позната фигура, изправена на фона на тъмнината.

Езикът ѝ пресъхна. Без да промълви нито дума, тя се изправи на крака и заотстъпва, докато не опря гръб в стената.

— Фреда! — успя да изтръгне от себе си Скефлок, задавен от вълнение. Гласът му прозвуча като хъркане, почти толкова тихо, колкото слабия пукот на догарящите съчки в огнището.

На нея самата ѝ се стори, че собственият ѝ дъх е стегнат в железен обръч. Дланите ѝ сами се вдигнаха и легнаха върху пулсиращата ѝ гръд.

Скефлок тръгна към нея със замаяната крачка на лунатик. Фреда също направи стъпка напред. И още една...

— Чакайте! — гласът на Аудун сякаш разпори тишината. Бе застанал пред огнището и огромната му сянка прекосяваше стаята. В следващия миг се озова между тях, сграбчил светкавично изправеното в ъгъла копие. — Чакайте, ей! Казвам ви... бе... — обзелата го гневна възбуда пресече дъха му и го накара да заеква. Вените на слепоочията му се бяха издули, а лицето му почервеня като главня. — Нито крачка напред! Кой сте вие, изобщо?! Какво искате?!

Скефлок начерта във въздуха знак и произнесе заклинание. Тези, които спяха във вътрешните стаи, нямаше да се събудят, докато е тук. Той направи това съвсем между другото, сякаш отмахваше муха. А на Аудун не обърна никакво внимание.

— Фреда... — промълвиха отново устните му.

— Кой сте вие, натрапнико?! — изкрещя Аудун. От възбудата гласът му се пречупи в средата на фразата и премина в кратка кашлица. — Какво търсите тук, ви питам! Отговаряйте!

Сам по себе си въпросът бе напълно излишен. Синът на Торкел много добре виждаше как тези двамата мълчаливо се изпиват с очи. Прониза го остра душевна болка.

Скефлок гледаше над рамото му, все още не осъзнал докрай присъствието на юношата.

— Фреда! Мила моя! — каза задъхано той. — Моя скъпа жена! Хайде. Трябва да тръгваме. Разбираш ли? Чака ни път...

Тя заклати глава в рязко отрицание, но направи още една крачка към него.

— Знаеш ли колко време бях в страната на етуните... и се върнах, само за да воювам... с надеждата, че времето и мечовете ще разсекат всичко, което ни свързва... — на един дъх изстреля Скефлок. — Но те не можаха, Фреда, не можаха... Нищо не може да ни раздели! Нито този смъртоносен меч, нито човешките закони, нито боговете, нищо, нищо на тези Девет Свята не може да застане между нас! Хайде да тръгваме, Фреда. Времето не чака.

Тя наклони глава. Лицето ѝ се изопна от вътрешната борба в някакъв странен, застинал гърч. Беззвучно изхлипа нещо, но дори и това усилие създаваше усещането, че гърдният ѝ кош ще се разкъса. От очите ѝ рукнаха сълзи.

— Ей! — закрещя отново Аудун, сега още по-силно. — Ти я рани! Ти я нараняваш! Ах, ти... — той неумело ръгна с копието, което

отскочи от желязната ризница, покрила широките плещи на Скефлок, но одра бузата му. Лордът на елфите изпръхтя като рис и сложи ръка дръжката на меча си.

Аудун посегна отново. Този път Скефлок отскочи встрани с нечовешка пъргавина. Нещо изсъска и прокълнатият меч се изниза от ножницата си, за да се озове без време в яката китка на повелителя си, като почти мимоходом скълца дръжката на копието.

— Изчезвай, момче! — успя да извика Скефлок, преди още да е станал едно с меча си. — Не се пречкай в краката ми, защото...

— Я млъкни! — изрева Аудун, вън от себе си от гняв. — Никога няма да оставя невестата си, докато диша и живее, разбра ли, негоднико?! — Вълни на неописуем ужас люлееха юношата, но това не беше страх от противника, а от всичко, което бе успял да прочете в очите на Фреда през последните няколко мига. По бузите му също рухнаха горещи сълзи. Той измъкна ножа си и с отчаян скок се хвърли да прерязва гърлото на съперника.

Преди още Скефлок да успее да се опомни, ръката му, водена от меч, с мълниеносен замах стовари съскащото острие върху главата на обезумелия от ревност юноша. Черепни кости, мозък и рамене зейнаха, разцепени на две половинки. Все още в устрем, момчето прелетя в бръснеща дъга над пода и тупна до стената, където замря като купчина стари дрехи.

Вцепенен, Скефлок дълго не откъсна поглед от окървавеното острие в ръцете си.

— Не... не... не това... — хълцаше той. — Само това не исках... Не! Трябваше... само да избутам момчето встрани... Исках само... Как... как можах да забравя, че проклетият Звяр трябва да се наложи с кръв всеки път, когато оголят острието му! О, не, не! — и бавно повдигна очите си към Фреда. Тя също бе замръзнала в неестествена Стойка, със зейнала от потрес уста. По тялото ѝ преминаха гърчове, сякаш се опитваше да изкрещи нещо, но думите умираха в скованото от ледената хватка гърло.

— Наистина не исках това! — извика Скефлок. Разчорлената му коса падаше на кичури върху потното чело. — Знаеш, че не исках! Но има ли вече някакво значение... Да тръгваме!

Фреда полагаше отчаяни усилия да преодолее вцепенението. Накрая все пак ѝ се отдаде и тя промълви с упаднал глас:

— Махай се! На минутата. Никога повече да не те виждат очите ми.

— Но... — Скефлок напрегнато пристъпи към нея.

Тя се наведе и грабна изпуснатия нож на Аудун. Оръжието диво светна в ръката ѝ.

— Още една крачка... — каза бавно тя, — и ще го забия в гърдите си.

— Направи го! — отвърна Скефлок, застанал в леко олюляваща се разкрачка. Косата му все още падаше върху челото. На сцепената му буза замръзваше струйка кръв. — Направи го... Така ще е най-добре... Какво чакаш...

— Знаеш ли какво чакам? — изсъска Фреда, все още приведена над пода. — Чакам да ме принудиш! Опитай се да ме докоснеш, убиец такъв! Варварин! Езичник, който се въргала в кръвосмесително ложе със собствената си сестра, като... като звяр... или... гнусен, бездушен елф... Хайде, де! Ела по-близо... Пипни ме! Ела, ела... — със свободната си ръка тя бавно оголи лявата си гърд. — Хубава е, нали... Харесва ти, нали... Искаш да се излокаш с млякото на сестра си, а, звяр? Ела, ела... Нали знаеш къде е сърцето ми? Под тази апетитна гърд е сърцето на сестра ти... Колко пъти си я мачкал, тази гърд? Колко пъти си я смукал, сладострастнико? — Фреда се задъхваше и го стрелкаше с очи, без да се изправя. — Ела, ела, кръвосмесител... Ела да видиш как точно там ще забия ножа на изкуплението! Нали ще му помогнеш с цялата тежест на похотливото си туловище! Какво? Бог ли? Богът, в когото не вярваш? Той ще ми прости по-малкия грях, бъди сигурен в това, защото по-малкият грях ме спасява от по-големия... Но на теб никога няма да прости! Ела, похотливецо... Направи последната крачка към вечния огън на пъкъла!

След тези ужасяващо отблъскващи думи, произнесени от устата на любимата му, Скефлок не можа повече да сдържи гнева, който надделя над парещата болка в гърдите.

— Добре. Хайде! Повикай твоето лицемерно богче! Повикай този човекомразец, да го видим как изглежда! Мислиш, че ме е страх ли? Или че се срамувам от любовта си пред кръстатия враг на всяка истина? Врагът на всяко човешко чувство! Пред този самозванец ли?! — за първи път Скефлок усещаше прилив на ненавист, съизмерима с омерзението му към вероломните тролове. Думите, които

произнасяше, му се струваха като точни сребърни стрели, попадащи право в целта. Обзе го усещането, че е на бойното поле, изправен не пред обезумялата си любима, а пред самия враг на мирозданието.

— Хайде, миличка! Давай, миличка! — думите му се забиваха в съзнанието на Фреда като разкалено желязо. — Бълвай сополивите си молитви! Заливай с отровата им любимия си! Разяждай в киселината им най-святото нещо, щом Любовта вече нищо не значи за теб! Не аз съм убиец, не аз, а твоят бог! Този, който за собствено наслаждение те превръща в злокобна вещица! Знаеш ли какъв е твоят бог? Виждала ли си истинското му лице? Паяк кръстоносец е твоят бог, пиявица, която изпива мозъци и снася гнидите си в човешките сърца! Това е твоят бог! Ловим ли се на бас, миличка? Сама ще се убедиш! Не, не само собственото си сърце... ти убиваш и моето! Един ден... Един ден ще разбереш какво си направила. Хайде! Смазвай любовта, в която си се клела! Стоварвай отгоре ѝ мрачната си Библия, докато стане на мърша, докато превърнеш всичко човешко в теб и около теб в димящо, кърваво сечище! На какво те учи тази Библия, а? Да търгуваш плътта и душата си за някакъв измислен, нереален и несъществуващ рай? Да потъпкваш живота, човешкото, в името на някаква бездушна вечност? Евтина, користна и пошла сделка е твоята Библия! Да продадеш себе си, мен и детето ни за късче хляб и две щърбави керемиди... Да развратничиш на дребно... На това ли те учи твоят пресвят бог?! За това ли загърнатите в черни мантии свещеници леят ред сълзи и ред сополи? Какъв пречистващ хленч, няма що! Главата ти е пълна с храчките им и в тях се дави паметта за всичко, в което ти се закле пред мен, живота и красотата на мирозданието!

— Клетвоизменница си ти. И мислиш, че детето ни ще е щастливо с такава вероломна майка и с нейния паякообразен бог?! Не! Не! — той вдигна меча си. — По-добре синът ми да умре сега, отколкото душата му да бъде омърсена пред олтара на насекомото с отровния кръст, пред което се кланяш!

Фреда се изправи на крака и горделиво застина, опъната като струна.

— Сечи, щом така ти изнася! — в пресипналия ѝ глас заклокочи неприкрито издевателство. — Юноши, майки, неродени младенци в утробите: нали всичките са твои врагове!

Ръката на Скефлок потрепери, но волята му този път се оказа по-силна от меча и той рязко го втъкна в ножницата, без да изтрива кръвта от острието му.

В същия миг войнствената енергия угасна. Раменете му се отпуснаха и дори леко се прегърбиха. Главата му с въздишка се склони. Бавно отмахна с длан кичурите от челото си.

— Значи наистина се отказваш от мен? — тихо промълви той, почти дошъл на себе си. — Не аз, а мечът е проклет. Той уби нещастното момче. И той наговори с моя глас всички тези гадости... въпреки че... специално за последното... ще излъжа, ако кажа, че не съм... донякъде съгласен с него... Но аз те обичам, Фреда! Така те обичам, че целият свят ярко блести, когато си наблизо и потъва в мрак, когато те няма. Това е единствената истина. Друго нищо не знам... Не знам какво повече да кажа... Ако искаш, ето... разкайвам се и те моля да се върнеш при мен. Много, много те моля.

— Не... — въздъхна тя. — Изчезвай. Махай се. Вдън земя, ако трябва. При демона на проклетия си меч и сенките на некадърните ти богове! И не се появявай никога повече пред очите ми. Запомни: никога. Тръгвай си сега...

Скефлок постоя няколко мига с отпуснати ръце, в гробно мълчание, след което се запъти към вратата. На самия праг се извърна. Устните му неудържимо трепереха, но иначе изражението му издаваше примирено спокойствие.

— Веднъж те бях помолил да ме целунеш на прощаване и ти отказа. А сега?

Фреда сви презрително устни, приклепна на колене до трупа на Аудун и го целуна в устата.

— Любими мой, миличък мой! — прошепна тя, като заглади с длан окървавената коса и ласкаво придърпа клепките му върху застиналите стъклени очи. — Господ ще приеме душата ти, скъпи Аудун.

— Тогава... прощавай — изрече Скефлок, сякаш в нищото. — И запомни: усещам, че ще има още един, трети път, когато сама ще пожелаеш да ме целунеш на прощаване, но... тогава ще бъде завинаги. — И вече зад прага, промълви силно, но някак... на самия себе си. — Не мисля, че ми остава дълго да живея. Е, и какво? Плюя и на смъртта, и на съдбата. Победа, слава, власт, безсмъртие... Плява! Обичам те!

Той спокойно затвори зад себе си вратата и потъна в прегръдките на нощния вятър.

Щом остана сама, Фреда скочи като ужилена и се притисна до камъните на огнището с прехапани устни. Струваше ѝ се, че тази нощ бе извършено повече от едно убийство. И тя не отправи към небето нито една молитва. Нито една...

Сънната магия, спусната над стопаните на къщата, също бързо се разсея. Хората се събудиха от лая на кучетата и тропота на подкови, препуснали към незнайна цел.

Когато влязоха в гостната, за да загубят ума и дума пред ужасната гледка, Фреда им съобщи, че избягал престъпник е направил опит да я похити, да убие спящите и да се награби с плячка, но Аудун е спасил живота на всички и честта на къщата с геройска саможертва.

И докато помагаше да измият пода от локвите кръв, връхлетяха първите родилни гърчове. Наложил се да роди преди разсъмване. Тазът ѝ беше тесен, а бебето — едро. Затова болките бяха — неописуеми. Забила побелели пръсти в постелките и плувнала в кисела пот, с оцъкдени очи и зейнала уста, тя надаваше безмълвни крясъци, без да изпусне нито един звук.

Колкото до произшествието, Торкелови решиха, че след като убиецът е престъпник, в никакъв случай не трябва да се бърза с повикване на свещеник.

При раждането жените помагаша на Фреда по всеки начин, който бе във възможностите им, но лицето на Ааса оставаше сериозно и загрижено.

— Първо Ерленд, а сега Аудун... — мърмореше си тя. — Дъщерите на Орм носят само нещастия... Някаква прокоба има в съдбата им...

С пукването на зората мъжете се впуснаха по следите на убиеца. Нищо съществено не откриха и по залез се върнаха у дома с празни ръце, съобщавайки мрачно, че на другия ден един или двама от тях ще посетят църквата.

Накрая детето се роди — едро, гласовито бебе от мъжки пол, което жадно впи устните си в майчината гърд. Привечер тя вече легеше — изтощена и трепереща — в една странична стаичка, с бебето в скута си.

Усмихна се на малкия си син.

— Какъв си ми красавец! — полуизмълви, полупропя тя, окъпана в радостни сълзи. Самата тя току-що бе изплувала от здрачните дебри на безсъзнанието и всичко наоколо и се струваше все още недотам реално, с изключение на младенеца в ръцете ѝ. — Красавец си ми ти, намръщен красавец... — нареждаше тя, търкайки бузата си в челото му. — И точно такъв ще се харесаш на баща си, красавец мой, защото си му одрал кожичката, миличък, миличък, миличък... — по лицето ѝ все още се стичаха сълзи, тихи като горска роса, когато в устата ѝ изведнъж нещо накиселя. Бе си спомнила, че бащата на детето е пропъден от самата нея грешник. — Обичам го... — прошепна тя. — Прости ми, Господи, но винаги ще го обичам. А ти, сине мой, си всичко, което остана от тази любов. Такава любов... Такава любов... — и тя прехапа устни в тихи ридания.

Едно окървавено слънце се търкулна зад хоризонта и отново настъпи нощният мрак. Изпъкнал пълен месец надникна измежду гонените от напористия вятър облаци. Утре със сигурност щеше да има буря: дългата есен, приветствала с прехласващи краски завръщането на елфите, накрая отстъпи място на нетърпеливата зима. Дори в стаята се чуваше грохотът на набралия ярост прибой, а близкото езеро настръхна под ниското зимно небе.

Късно вечерта вятърът прерасна в ураган, който понесе в безчислени вихрушки недобрулените листа. Отвреме на време по покрива барабанеше град, навеждащ с нещо на мисълта за тропота на копитата на нощни грабители.

Фреда бодърстваше.

Около полунощ дочу приглушено тръбене на рог. В този звук имаше нещо, от което по гърба ѝ пробягаха мравки. Детето заплака и Фреда здраво го притисна в скута си.

Рогът протръби отново, по-силен и по-близък, като вече надмогваше грохота на прибоя. Неговата странна песен се смеси с воя на възбудените кучета. След миг в ушите на Фреда нахлу и тропотът на бързо приближаващи копита — този път истински тропот, и то толкова гръмък, че изпълваше нощния въздух с припрения си ритъм. Ехото му се търкаляше на вълни по замръзващата земя.

Ездачът... Асгард... Дивия ловец! Фреда лежеше, притисната в железните клещи на страха. Защо никой у дома не помръдва?

Възможно ли е да спят, когато собствените им кучета скъсват гърлата си от вой?

Детето изхлипа на гърдите ѝ. Поривите на вятъра зад стъклата на прозорците станаха отривисти като тракане на кости. Страховитите копита се укротиха едва в двора, до самия праг на къщата. Но могъщият рог пропя отново, толкова оглушително, че от рева му стените се разтресоха като от земетресение. Воят на кучетата също бе станал неистов и кънтеше по ъглите като непоносим звън от бронзови и железни камбани.

Стаичката беше странична, но имаше изход към двора. На тази врата се почука. И преди Фреда да успее да издаде звук, резето само се издърпа. Вратата с размах се отвори, а на прага застана Този, чийто плащ плющеше навън дълбоко в мрака на нощта.

Въпреки че беше тъмно, Фреда го виждаше съвсем ясно. Видя и как му се наложи да се приведе, за да мине през прага. Върхът на копието му блестеше, подобно на единственото му око. Сивата като вълча козина коса преливаше в брада със същия цвят, а лицето му оставаше в сянката на широкополата шапка.

Той проговори с глас, в който планинският вятър и ревът на приборя сякаш отекваха в дълбочината на бездънни небеса.

— Фреда, дъщеря на Орм, дойдох за това, което се закле да ми дадеш.

— Господарю... — тя се наежи под одеялата, но те, разбира се, не предлагаха кой знае каква защита... Ако само Скефлок беше тук... — Господарю, поясът ми е в сандъка, сандъка до стената... Нали за него сте дошли, господарю?

Бог Один се разсмя и смехът му отекна в нощната тъма отвън.

— Нима, смъртна жено? Беше хубава и хитра девойка, сега си хубава и хитра жена. И храбростта ти е завидна между смъртните. Но запази шегите си за тях. Дори и твоят весел нрав познава граници, отвъд които хуморът е плосък. И, между впрочем, същото важи за храбростта ти. Окото ти дори пред трол не мигва, а за любимия би дала и живота си, но-о-о... не пожертва ли живота на любимия от страх пред нещото, което май е нищо? Хайде, няма вечно да отлагам. Под клетва ми дължиш това, което носеше под пояса си. И, както виждам, вече е родено.

— Не-е!!! — разтреперана от ужас, тя почти не чу собствения си вопъл, докато отчаяно се опитваше да прикрие разплакалия се младенец зад гърба си. — Не! Не! Не!!!

Фреда седна на кревата — без да откъсва поглед от Один — зашари трескаво над главата си и сграбчи разпятието, окачено на стената.

— В името на Отца и Сина и Светия Дух!! — изрева тя с цялата сила на изтощеното си гърло. — В името на Господа Бога Исуса Христа, сгини, нечестиво създание! Заклевам земята под краката ти да зейне и да те погълне! Заклевам те да пропаднеш до деветия кръг на ада!

Бог Один хвърли озадачен поглед към нозете си, после с два пръста придърпа надолу периферията на широкополата си шапка. Така придоби вид на някой, който смирено приема по-нататъшната съдба. Втрещена в тази фигура, Фреда очакваше библейското заклятие да влезе в сила.

Това не се случи.

— Пробвай нещо от Стария завет — посъветва я Один с насмешка. Могъщият езер явно се забавляваше. — Твоят бог нещо не бърза да ти се притече на помощ?

Ръцете на Фреда, стиснали здраво кръста над главата ѝ, трепереха. Пот се лееше по челото ѝ.

— Жалко! — прокоментира ехидно Дивия ловец. — Много жалко, че нямаш под ръка достатъчно стар завет, в който да пише нещо и за мен, забравения... Каква обида... — въздъхна той. — Ех, жено, много са ти младички заклинанията. Млада и зелена е вярата ти. Като самата теб. И за голямо съжаление — за твое, разбира се — е само донякъде по-малко смъртна. Въпреки че самата ти вяра си вярва, че е творец на мирозданието. Интересно, след колко незначителни столетия ще повехне и тя, като един отдаден на илюзии живот... Колко време още ще просъществува новият човешки бог? Но това е друга приказка. Хайде, че нямам време!

Фреда не помръдваше, само очите ѝ щяха да изскочат от орбитите им. Единственото око на Дивия ловец бавно се повдигна към нея. Блестеше като нажежена до бяло стомана. Железният кръст в ръцете ѝ се затресе в тази ярка светлина и сякаш се опита да я отхвърли в десетки разнопосочни отражения.

— Окачи разпятието на мястото му, смъртна жено! — продължи Один. — Не изкушавай без нужда собствените си светини. Може да ги повредиш. Нито един бог не обича това. И най-малко — твоят, доколкото ми е известна пословичната му надменност и самовлюбеност. И знай, че този кръст, този помен за погребаната римска скръб, около който страстно сплиташ пръсти, не съдържа повече вълшебство, отколкото, да кажем, днешното бесило, на което все още увисва по някоя жертва на евтината тирания, дори все така — в компанията на разбойници. Нищо ново по земята. Затова хвани в ръцете си не мъртъв кръст, а бесило или гилотина, и ще ме впечатлиш поне с разбиране за истинската мъка. С тази играчка в ръцете ти, смъртна жено, можеш да уплашиш треторазреден демон — което, впрочем, със същия успех би постигнала, ако размахаш и котвата на Мананан, защото демоните се страхуват от всичко божествено и осветено, било то кръстче или котвичка. Можеш да вдъхнеш известен респект и на същества от феъри — като елфи или тролове например, между които, впрочем, май не правиш вече разлика... защото те не обичат да си пъхат носа в божествените работи, но... Бог с бог не можеш да уплашиш! Дори с такъв, който си е въобразил, че е единствен. Е, всеки си има своите странности... Но ти се кле пред мен, пред друг бог, и по същество точно в този случай си се отвърнала от закрилата на собствения. Това е грях дори в моите очи. Друг е въпросът дали грехът ти не е бил продиктуван от една естествена необходимост. Защото... може ли докрай да се разчита на този твой надменен бог? Колко пъти те е удостоил с присъствието си, така, както аз например, колко пъти е благоволил да поприказва с теб? Колко пъти в теб, край теб, насън или наяве, е прозвучавал неговият глас? Той иска много повече от всички други богове, а какво ви дава в замяна? Интересно в какво всъщност вярват днес хората — в някакъв невидим и нечуван бог или в свещениците, които видимо и на всеослушание твърдят, че го представят? Така е, смъртна жено. Давай сега детето!

Богът внимателно, но властно я отстрани и положи младенеца на сгънатия си лакът. Почти в несвяст от объркване и душевна болка, Фреда се изтърколи на пода и допълзя до нозете му. Цялата трепереше.

— Но защо? Защо ти е нужен? — изстена тя. — Какво ще правиш с него?

Богът скитник отговори сякаш от безграничните висини:

— Ористта на детето ти е велика и ужасяваща. Играта между Езир и етуните от една страна, и новите богове — между които е и християнският — от друга, още не е довършена. И Тирфинг, или Егисиаст, мечът, който сега е в ръката на твоя любим, продължава злокобно да сияе върху шахматната дъска на мирозданието. Тор го бе счупил, за да не посече корените на Игурасил, но аз го върнах на бял свят и го поверих на Скефлок, по простата причина че Болверк, този смахнат и малко мрачен великан, който единствен е в състояние да съедини половинките му, никога не би направил това заради Асир или просто за някакъв елф. Но Скефлок можеше и съумя да влезе под кожата му дотам, че дори да станат приятели. Така мечът е отново в действие и — повярвай ми! — наистина е необходим за пропъждане на троловете, тайно подпомагани не от кой да е, а от Утгард Локи. Ако не беше мечът — и то в геройската ръка на Скефлок — то Елфхайм щеше да бъде завладян от този вероломен народ, сключил съюз с враговете на самите богове. Така кръвожадният демон, задомен чрез заклинанията на Болверк в този меч, на практика бива впрегнат за едно съвсем добро начинание. Но тук допираме, разбира се, пак до Скефлок. Този благороден герой не трябва да владее омагьосаното оръжие твърде дълго, защото духът на меча ще го подтиква към пълното унищожение на троловете, което етуните, естествено, няма да позволят, а значи — ще се намесят. Подобна намеса ще означава откровена война между боговете и тогава съдбата на света е наистина поставена на карта. Затова Скефлок ще бъде отстранен от бойното поле, а това дете, заченато единствено и само благодарение на моята хитрост, един прекрасен ден ще поеме фаталното оръжие и ще го понесе до пълното осъществяване на предназначението му. Картини от страшното шествие на този бъдещ воин вече проникват в пророческите сказания на различни народи и прорицатели — дори християните имат за него своето малко зло предсказание — но именно той в крайна сметка ще спаси света. Поне така се надявам.

Фреда не го беше изслушала докрай. Тресеше се цялата, бледа като зимна луна.

— Значи Скефлок ще умре? — тя се вкопчи в нозете на Один. — И той ли?! Нали е благороден, нали е добър, нали е герой?! Не! Моля те! Моля те, Скефлок не трябва да умира!

— А защо му е да живее? — отвърна Один с леден глас, в който се надигаха планини от мразовита ярост. — Защо, невярна жено? Какъв ще бъде животът му, след като е предаден от любимата си? Нима Скефлок ще поиска такъв живот? А ти го предаде, Фреда! И в името на какво? В името на една непоправима грешка на съдбата? В името на един предрасъдък? В името на един бог, който мрази всички останали?

Фреда вдигна очи и посрещна погледа на единственото око на Дивия ловец, което сега искреше като зимен ураган. Но тя някак дори не трепна.

— В името на какво?! — питаше това огромно око. — В името на човешката свобода на избор, с която безмозъчно злоупотребявате, откакто сте се наплодили на тази земя? Норна държи в ръцете си само половината от съдбата ви. Другата половина винаги започва с „ако“ и зависи от вас самите! Ако ти отидеш в Елфхюф, където той сега пристига, ако отидеш там, за да се помириш с него, той с радост ще сложи оръжието. Любовта е по-силна от войната. И този порядък на нещата няма да изисква смъртта му. В противен случай е обречен. Мечът ще го убие! Но не виждам как ще стигнеш дотам навреме. Няма начин...

Дивият ловец с размах се обърна. Развятата му мантия се сля с нощта. Рогът му протръби и кучетата подхванаха неистовия вой, докато тропотът на мощните копита не се разтопи в далечината. След това всичко утихна. Чуваше се само приглушеният стон на вятъра, шумът на прибоя и горчивият плач на Фреда.

ГЛАВА 28

ПОСЛЕДНАТА КРЕПОСТ

През бойницата на най-горното помещение в най-високата кула на Елфхюф, Валгард наблюдаваше сборището на своите врагове. Стоеше със скръстени ръце, неподвижен като скала. Лицето му бе като изсечено от камък и само в очите му, които шареха из околността, имаше живот. Край него се бяха наредили командващите различните поделения в крепостта и предводителите на оцелели части от разбитите армии, намерили убежище в последното и най-мощно укрепление на троловете. Те всички имаха уморен и потиснат вид, а немалко от тях бяха понесли и сериозни наранявания. Наблюдаваха с нескрита уплаха струпването на войски около Елфхюф.

Отдясно на Валгард стоеше Лиа. През бойниците подухваше лек бриз, който рошеше светлорусата ѝ коса и пробягваше на вълни по копринената паяжина на одеянията ѝ. На устните ѝ се бе заиграла усмивка, а в очите ѝ мержелееше неразгадаемият синкав здрач.

Полето под стените на Елфхюф белееше от скреж и ярка лунна светлина. Съвсем ясно се открояваха сбиращите се ударни части на елфите. Тряскаше оръжие, дрънчаха ризници, тръбяха рогове, разиграни копита прозвънваха на безчислени места по замръзналата земя. Щитове хвърляха лунни отблясъци, остриетата на секири и копия искряха на фона на хладното звездно небе.

Елфите устройваха лагера си. Стените на замъка постепенно бяха обхванати в обръча от червеникави отблясъци на разпалени огньове, зад който следваше втори — бодлива ограда от копия. Неясните сенки на отделни воители сновяха между палатките и двата обръча.

От възвишенията се чу шум, наподобяващ грохота на водопад. Скоро се усили, примесен с пукот и скърцане — като буреносен вятър в гористи усои.

В полезрението се появи ярка като слънце колесница с вихрени обръчи от пламтящи мечове, закрепени на колелата ѝ. Тя препускаше,

устремно теглена от четворен впряг огромни бели коне, които извиваха нагиздените си с копринени гриви шии и пръхтяха като ураганен вятър.

Тази гледка отново напомни с нещо на песента на тракийския сатир:

*... нека да простра десница
към изгарящите спици
на по друга колесница,
взрян във слънчевия бог.
И, в свободната си китка
вдигнал с шеговита строгост...
маската на монолога,
да река на своята свита:
Аз съм плод на късно лято,
друм на песните поел.
Нямам лик, но имам цел.*

Воинът, който — изправен в цял ръст, държеше поводите на впряга в дясната си ръка, вдигнал високо лявата, беше облечен в бяло, а на главата си носеше шлем от чисто злато. Тъмните къдрици обрамчваха сериозно и величествено скулесто лице.

Един от военачалниците, скупчени на стената около Валгард, съобщи със запъване:

— Т-това е Луг Дългоръкия от потомството на великата богиня-майка Дану, господарю! Той беше този, който в Шотландия поведе племената й срещу нас! По-нископоставен от Езир и Один е, но все пак е бог! Косеше ни като зряла пшеница. Земята почерня от шотландските врани, които не можеха да литнат от преяждане! Само шепа тролове оцеляхме...

Валгард нищо не каза.

В разкошна сребърна ризница, заметнат с ален плащ, Файърспир пришпорваше коня си в широки кръгове около стените на замъка. Лицето му беше прояснено и красиво, независимо от безмилостно насмешливата усмивка, заиграла се на устните му. Копието му се

извисяваше право нагоре така, сякаш смяташе да се домогне до звездите.

— Това е Файърспир, Ловеца! — промърмори някой в обкръжението на берсеркера. — Този, който сбра и поведе срещу нас изгнаниците елфи. Те въстанаха от нищото, от мрака на нощта, невидими и неуловими, за да ни погребат под вихрушка от стрели... Оставиха зад себе си само пожарища и смърт...

Валгард отново не помръдна.

В залетия от лунна светлина залив догниваха останките на доскорошната морска бойна гордост на крал Илрид. Огромните плавателни съдове на троловете бяха разхвърляни хаотично, сякаш титанична буря си е играла с тях. Някои лежаха разнебитени на брега.

А от хоризонта прииждаха все нови и нови кораби, издули платна под разветите знамена на Елфхайм. Те изглеждаха обковани с излъскани щитове, защото бяха претъпкани с воини, искрящи от въоръжение. И повечето бяха взети в плен от бившата армада на троловете.

— Този флот сега е под командването на Флем Оркнейски, но корабите ни отне Богът крал на моретата Мананан Мак Лир — съобщил с пресипнало гърло един от вождовете на троловете. — Да водиш с него битка по море е все едно в гората да си мериш силите с Дивия ловец!

— Знам по-добре от теб кой е Мананан, глупако! — наруши тежкото си мълчание Валгард. — Затова давай по-накратко. Интересува ме само как сте забравили, че е прокуден бог, лишен от по-голямата част от силата си, който е принуден да се сражава почти като обикновен воин от народите на феъри, страхливци такива! Казвай колко кораба ви е отнел и колко останаха?

— Н-нито един не остана, господарю... — заекна морският командир, пребледнял до светлозелено. — С-само един, тоест, който с-си е пробил път през континенталната блокада и... екипажът му разказа, че бреговете на Тролхайм са подложени на опожаряване и грабеж.

При тези думи Валгард сякаш се превърна в скала от тъмен камък.

Междувременно елфите се захванаха да издигат на брега някакъв бърз градеж, който скоро се извисяваше над всичко наоколо. Когато

приключиха, към него се отправи ездач на вран жребец с чудовищни размери и ходом заби на върха на градежа бойния си вимпел: прът от копие, който вместо с острие, завършваше с ухилената и съсухрена глава на крал Илрид.

Един от скупчените край Валгард командири прошепна с глас, разтърсен от ледена тръпка:

— Вождът им! Скефлок Смъртния! Никой и нищо не може да му се опълчи. Той ни отхвърли на север като стадо блеещи овни, сеейки всеобща гибел, която изкласи за броени часове и бе овършана от косата на самата смърт! Мечът, който размахва, пори камък и метал, сякаш са от коприна! Дали изобщо е човек, този Скефлок, или е дявол, изпълзял от ада?

Валгард отново се размърда. Очите му жадно поглъщаха адската гледка.

— Дявол ли? Знаем го аз... — каза той с неочаквано спокойствие, почти отпуснато и меко. — Никакъв дявол не е. Просто един самозабравил се хитрец. Ще си оправя сметките с него.

— Господарю, не излизайте насреща му! — чу се загрижен глас от множеството около него. — Този пъклен меч...

— Спокойно! — Валгард се извърна и прикова с поглед обадилия се трол, а думите му изсвистяха като удари с камшик. — Глупаци! Страхливци! Подлеци! Именно тези от вас, които най-много се страхуват, трябва да излязат насреща му! Касапинът няма да ви пожали, но поне ще приритате бързичко! Кълбо глисти сте вие! Колкото до мен, аз смятам да му счупя главата точно тук, в Елфхюф! Е? Какво ще кажете?

Вождовете стояха стъписани и безмълвни. Когато отново заговориха помежду си, гласовете им звучаха приглушено, не по-силно от далечния тътен на бойните колесници под стените.

— Тук е последната крепост на троловете в цяла Британия — продължи Валгард. — Все още не знаем как така са паднали толкова лесно всички останали... Отстъпващите из околностите им наши войскове части всеки път съвсем внезапно са съзирали по кулите им отново развяващите се знамена на Елфхайм... Някак! Но — как? Как така? Защо? Отдалеч не са могли да проследят връзката между неочаквания резултат и която ѝ да било очаквана причина! Така че ние не знаем каква е причината, но знаем каква не е, глупаци такива! И тя

не е в някакъв недостиг на военна мощ, не е в каквото и да било изфантазирано превъзходство на противника, не е в този самозван палячо и неговия варварски прът с набучената глава на краля ни! Ясно ли ви е, треперливи женски души?! Ясно ли ви е, питам ви? Мълчите? А дали се срамуват кухите ви тикви, затова че са ги надхитрили? А?! Имате ли поне капката разум за логичния извод? Или сте родени не за воители, а за кречетала по сламените покриви на селяците? Вижте, вижте хубаво и знайте: това там долу не е война, а представление, устроено от купчина самозвани актьори там, долу, и целящо да подмокри гащите на шепа потни баби като вас, тук, горе!!! Докато някъде... някъде се крои поредната хитрост. Не знаем още къде. Но знаем, запомнете това, знаем, че тази крепост, този замък още никога, никак не бил превзет на щурм, защото не може да бъде превзет на щурм! И знаем, че тук, именно тук, е съсредоточена наша военна сила, която по численост превъзхожда всички клоуни там долу, събрани на куп и умножени по две! Тази твърдина, на която сте стъпили, осигурява невероятна защита както от пряко нападение, така и от всякакви магически фокуси. Онзи слабосилен хитрец, заедно с дяволската му сламка, не е повече от комар, бръмчащ около стените на тази твърдина. Сламката му може и да дроби крайбрежния чакъл, но ще заседне в магическите стени на това укрепление. Ясно ли ви е? И няма друга причина, освен собствената ви глупост, поради която бихте могли да го загубите! — той светкавично издърпа и размаха над главата си огромната секира, с която никога не се разделяше и след това ловко я окачи отново на кръста си. — Сега просто си вдигат палатките и с това представлението им за днес е свършило. Скоро се съмва и ще се изпокрият като мишки. Чак утре през нощта ще могат да мислят за обсада и да си опитат зъбките с някакъв хилав щурм. Рискуват ли нападение, ще го отразим и ще минем в контраатака. А ако не им стиска да си размърдат задниците по мъжки, първи ще ги нападнем! Да видим къде ще ходят. Ние имаме крепостта зад гърба си! А те? Те нямат нищо. Освен морето, в което ще ги издавим като плъхове!

В гъстата брада на берсеркера блеснаха свирепите му зъби:

— Да, мисля, че ще бъде яка гонитба! Ние сме два пъти повече и всеки от нас е три пъти по-силен от всеки там долу. И ще им свием сърмите, колкото и да върлува онзи комар с вълшебното си жило! Нека

побръмчи — за последен път. Освен това той няма да търси вас. Ние двамата ще се намерим, защото изгаряме от много особена братска любов. Не-пре-о-до-лима любов. Ах ти, малък, палав Скефлок, ще ми паднеш! Не, глупаци, нямам никакво намерение да се опълчвам срещу меча му, както вие си мислите... Аз просто ще го убия — как, аз си знам — и ще завладея този меч, който е достоен единствено за мен. Ако този меч наистина е проклет, ако наистина е злият демон, за който го мислите, той ще избере мен, а не него. Скефлок е дошъл тук, за да ми донесе меча. Разбрахте ли ме?

Валгард млъкна и изгледа свирепо командирите си. След кратко мълчание лордът на шотландските тролове попита:

— А сидите?

— Те не са всесилни! — озъби му се берсеркерът. — Няма да могат да надделеят. Не тук и не сега. Не забравяйте, че са прокудени от божествените висини някъде на юг, тук долу, на северната земя, сред народите на феъри. И днес не са повече от един такъв народ. Каквото и величие да помнят, те си дават сметка за това, че сега са низвергнати. Но това май е малко повече, отколкото кухите ви глави и заешките ви сърца могат да предположат. В момента, в който сме претрепали достатъчно елфи, сидите сами ще предложат мир. Тогава Англия ще стане основното владение на троловете, които ще бранят родната земя дотогава, докато не съберем достатъчно сили, за да настъпим отново срещу Ерлкинг — мрачният му поглед се плъзна надолу и се срещна с мъртвите очи на Илрид. — И аз — измърмори той, — аз ще седна на твоя трон. Но какъв ще е смисълът? Изобщо какъв смисъл има всичко това?

Малко след като шумът бе утихнал, един крепостен от домашната прислуга, успял не без усилие да се разсъни, се измъкна от леглото си, взе лампата от близката маса, запали я с въглен от огнището и тръгна на обиколка из дома на Торкел Ерлендсон, за да провери по малко навсякъде какво е положението. Когато надникна в стаята на Фреда, не му беше необходимо много време, за да забележи, че вратата към улицата е отворена, бебето го няма, а тя самата лежи сгърчена в локва кръв на прага.

Той залости вратата и пренесе младата жена до леглото ѝ. Тя остана да лежи там в пристъп на треска и от време на време изкрещяваше в бълнуванията си такива страхотии, от които повиканият свещеник клатеше ужасено глава и усърдно се кръстеше.

Никой не съумя да измъкне от нея и една дума за случилото се. През следващите два дни направи два опита за бягство, но и двата пъти я улавяха и я връщаха обратно — което никак не бе трудно в обърканото състояние, в което се намираше. След това притихна.

И една нощ се събуди с напълно прояснено съзнание. Огледа се. Бяха я оставили сама в стаята. Силите ѝ бавно се възстановяваха.

Полежа малко, обмисляйки някакъв план. След това предпазливо се изплъзна от завивките, стиснала зъби, за да не тракат от студ. Нахлузи вълнена роба, наметна се с дълъг, качулат плащ, взе зимните си ботуши в ръка и по чорапи се промъкна в кухнята, където отрязва и опакова малко хляб и сирене.

На обратния път — минавайки през стаята си — целуна разпятието, окачено над кревата.

— Прости ми, ако можеш... — промълви тя. — Но го обичам повече дори от теб самия. Грешница съм, но грехът е мой, а не негов.

Тя излезе под звездите. Бяха неизброими и светеха ярко. Наежена от пронизващия студ, се отправи към конюшнитеа.

Замъкът беше здрачен и спокоен в края на зимния ден. Лиа обхвана с нежните си пръсти китката на Валгард, отпусната на гърдите ѝ, затаи дъх и бавно я отмести. След това внимателно се надигна и с котешка гъвкавост се плъзна на пода.

Берсеркерът се извърна към нея с тежка въздишка, мърморейки нещо насън. Жизнената му енергия бе съвсем помръкнала. Тялото му приличаше на скелет, облечен в плътна, опъната кожа, която провисваше на торбички под очите и по брадичката. Лиа безшумно го опипа с поглед. В ръката ѝ проблесна нож.

Толкова лесно беше сега да му пререже гърлото! Не, от нея самата зависеше твърде много. Ако случайно нещо обърка с този получовек, наежен като върколаците даже насън, всичко щеше да бъде загубено. Тя се плъзна встрани, тиха като сянка, пристегна халата си и прекрачи прага на спалнята. Графските покои останаха зад гърба ѝ.

В дясната ръка бе стиснала ножа, а в лявата — ключовете от портите на замъка, които мимоходом беше взела от тайника, в който Валгард денем ги оставяше по неин собствен съвет.

На стълбите срещна друга жена елф, прегърнала изнесен от оръжейната тежък наръч мечове. Двете се разминаха, без да проронят дума.

Навсякъде по спалните, коридорите и залите на замъка троловете се мятаха в неспокойния си сън. Бодърстваха само стражите, оставени на ключови места. Лиа преплува покрай полузадрямал караулен, който равнодушно я проследи с поглед, без да ѝ обърне особено внимание. Беше свикнал с такива гледки — жените елфи често сновяха полуголи из замъка, сменяйки спалните или пращани от пияните си господари по някакво поръчение.

С предпазливо ускорен ход Лиа слезе в подземие и отключи тройния катинар на тъмницата на Им-рик. Вечно будното бясче се опули насреща ѝ през маранята над нажежените въглени. Лиа мило му се усмихна, и преди то да успее да се опомни, се нахвърли отгоре му с пъргавината на рис. Бясчето захлопа с ципестите си криле като заклан петел, свличайки се на пода с прерязана глътка. Предсмъртният му крясък остана заседнал под прореза.

След като раздуха огъня, Лиа протегна нагоре гъвкавите си ръце и преряза вървите, на които висеше графът на елфите, който тежко се свлече в ръцете ѝ, а когато го положи на пода, застина като труп. Тя припряно начерта целебни руни на къс обгоряло дърво. Подпъхна дръвцето първо под езика му, след това докосна с него застиналите клепки, отпуснатите ръце и обгорените ходила на графа, нашепвайки подходящи заклинания. Раните се сбръчкаха и почерняха. Черното започна да се люпи, а отдолу видимо порозовя оздравяващата плът. Графът изкрещя от болка, но не издаде никакъв друг звук. Бе отворил невиждащи очи, все още в полусъзнание.

Лиа извади от връзката няколко ключа и ги остави на пода до рамото му.

— Когато дойдеш на себе си — тихо каза тя, — освободи пленените си воители. Троловете са ги натикали в подземие за по-голяма безопасност. Ето, тук оставям наръч ключове за тъмниците им. Оръжието ви е скрито в стария кладенец зад централната кула. Но

запомни: ще предприемеш всичко това едва когато сражението е в пълен разгар! Разбираш ли ме, Имрик?

— Да... — измърмори графът с нацепените си от сухата устни. Приповдигна се на лакти и хвърли изучаващ поглед наоколо. Леко тръсна глава и няколко пъти изви шията си, сякаш проверяваше дали всички прешлени са на място. — У-уу-у-xxx! — След това успя да изобрази дори усмивка. — Само да не забравя пътем да си гребна шепа вода, да си гаврътна чашка вино и да си бодна на меча парче еленско или там, глиганско... като първа вноска с лихви от всичко, което ми дължат троловете! Задлъжняха ни троловете, много ни задлъжняха. А може и да си бодна парче тролско, какво ще кажеш? — синкавият огън в очите му се разгоря така ярко и свирепо, че дори Лиа трепна.

— Ще кажа... — Тя се приведе плътно до лицето му: — Всичките: на шиш! И на много бавен огън, да не забравиш. Искам да цвърчат! Само не ги хапвай на гладен стомах, за да не повърнеш. Зелено и краставо. Жабешко. Тролско... — тя разтегли палава усмивка и леко целуна графа по напуканите устни. — Успех, братко!

Имрик примигна съзаклятнически.

— Успех, сестро!

Лиа излезе от подземие, хвърли един поглед наоколо и пое в нова посока. Пристъпвайки безшумно на босите си нозе, тя се плъзна като сянка в кулата на астролозите, която пустееше, защото троловете не знаеха как да я използват и заплува нагоре по витата стълба. Кръг след кръг по спиралата, докато не се озова в помещение, оборудвано със сложни бронзови и кристални съоръжения.

Кулата се издигаше над източната крепостна стена. Лиа излезе на опасващия помещението балкон. Въпреки че оставаше в сянка, залязващото слънце я заслепи с видимите си — и което е още по-опасно — с невидимите си лъчи. Именно невидимият оттенък на виолетовото можеше да изгори за броени минути плътта на всеки елф. За щастие залязващото слънце, потънало в алена мараня, изпращаше незначително количество от тази смъртоносна светлина.

Силно присвила клепки, бореца се с болката в очите, Лиа успя да разпознае под стената фигурата на конник с искряща ризница, отговарящ на описанието в бележката, донесена от пощенски прилеп. Беше сид. Кой точно, не можеше да определи. Но бог или полубог — с

нещо ѝ напомняше на Скефлок. Сърцето ѝ трепна. Ами ако е той? Със сигурност не е. Но имаше същата божествена осанка.

Тя рязко се приведе над перилата и хвърли ключовете. След това светкавично се отдръпна в сянката на кулата. Гърдите ѝ пулсираха от възбуждане.

Връзката с ключове описа плавна дъга и за миг блесна в лъчите на слънцето. Сидът ловко я улови с копието си. На острието, като мъничко, сребърно знаме, искряха ключовете на крепостта.

Лиа припряно пое обратния път в благодатния полумрак на стълби и коридори. Болката в очите премина. Като устремена птица прелетя през прага на графските покои и кацна до леглото. Тъкмо бе успяла да се изплъзне от дрехите си и да се шмугне под завивките, когато Валгард се събуди.

Берсеркерът скочи на крака, пристъпи към прозореца и трескаво зашари с поглед навън.

— Ей, слънцето почти е залязло! — провикна се той. — Време е да се подготвим за бой!

Със замах откачи висящия на стената рог, натисна бравата, ритна вратата към стълбите и протръби дълъг сигнал. Часовите, които го чуваха, предадоха бойната тревога нататък и нататък, до всички ъгли на замъка... без да подозират, че подават сигнал на жените елфи да забият с котешка пъргавина камите си в сърцата на спящите до тях тролове. Всеки, който бе обладал жена през този ден, бе обладал смъртта си.

Фреда периодически губеше съзнание в пронизвания от алени искри мрак на нощта, без обаче да пада от седлото. Идваше отново на себе си само благодарение на пронизващата болка, която минаваше на остри като бръснач вълни през полуздравялото ѝ тяло. Спечените ѝ устни нашепваха слова на благодарност към тези съживяващи остриета.

Сменяше изтощените коне и безжалостно пришпорваше свежите, а късият, жилав камшик неуморно танцуваше в ръката ѝ. През скалисти хълмове и усойни лесовете. Дърветата се стрелкаха край нея като литнали камъни, а ручейците — като полудели стрели. Понякога всичко наоколо и се струваше нереално: сякаш е лабиринт от сенки в кошмарен сън. В главата ѝ се вихреше нажежена мъгла.

Като в просъница си спомняше, че конят ѝ се беше препънал в някакъв пън и тя се беше изтърколила в близкия ручей. Когато продължи дивия галоп, в косите и по дрехите ѝ блеснаха висулки.

Малко по-късно, когато запъхтяното слънце отново залязваше, рухна и вторият ѝ кон. Първият беше издъхнал по пътя. Сега и този не помръдна повече. Фреда продължи пеш. Зрението ѝ, замрежено от алените искри на болката, отказваше да разпознава докрай очертанията на света. И тя напредваше с препъване през усои и бодливи храсталаци, които вкопчаваха в дрехите ѝ ноктестите си лапи. Неистовият звън в ушите ѝ ставаше все по-настойчив. Скоро не можеше повече да си спомни коя е и откъде идва. Знаеше само къде отива. Всичко бе загубило значение, освен едно: пътят към Елфхюф.

По залез Скефлок заповяда да тръбят за бой. Елфите наизскочиха от палатките си в червеникавия здрач сред дрънчене на метал и глъч от крясъци, призоваващи към окончателна и безпощадна мъст. Конете риеха с копита и пръхтяха, колесниците звънко дрънчаха по замръзналата земя, а зад разветите знамена се вдигна гора от копия.

Скефлок се метна на етунския си жребец. Мечът, именуван Тирфинг, сякаш сам се размърда на бедрото му. Под шлема лицето му наподобяваше маската на забравен бог на войната — поизтъркана, но безжалостна.

— И ти ли чуваш това, което долавят ушите ми? Тази врява зад стените? — обърна се той към Файърспир с измъчено подобие на усмивка.

— Да! — ухили се зловещо елфът. — Троловете току-що поумняха.

— Добри новини. Макар и необичайни за тях. Но защо така неудържимо квакат! Не могат ли по-тихо да поумняват?

— От радост, сър. Познанието е наслада, науката е слънце.

— Кротка наслада е науката, добри ми Файърспир, не квакаща. А войната е облак, който скрива слънцето и предлага само буреносни наслади. Но това тук изобщо война ли е, или жабешка сватба?

— След малко ще разберем, сър.

— Ако е война, тези зеленокожи твари зад стените още не знаят за какво става дума. Ако е жабешка сватба, вече знаят, че става дума за

прекрасни, достойни невести.

— Най-прекрасните, сър. И най-усърдните. Очевидно са помогнали на любознателните жабоци да затънат до гуша в блатото на себепознанието.

— Наистина похвално, Файърспир. Което трябва да означава, че ученолюбивите сватбари накрая са намерили отговора на някаква дълго измъчвала ги загадка?

— Извън всяко съмнение. Току-що проумяха защо всичките им крепости така лесно падат.

— Да умреш глупав, това не е нищо. Да умреш поумнял, вече е нещо. Особено ако си трол. Въпреки че за едно не си докрай прав, Файърспир, повечето от издъхналите сватбари не са имали време да поумнеят.

— Затова пък останалите ходят с подути от мъдрост глави. Особено любимият ти побратим Валгард. Мисля, че дочувам напевния му глас.

— О, да. И аз го чувам. Сбъркал е призиванието си. Роден е за бард. Или поне за християнски свещеник. При случай ще му го кажа. Ами ако все пак му хрумне да се отплати щедро на невестите за проявеното усърдие?

Файърспир придоби сериозно изражение.

— Няма начин. В замъка има достатъчно тайни места, където жените могат да се скрият, докато изловим до един проклетите натрапници.

Приемният син на Имрик му подаде един ключ, който досега беше носил закачен на пояса си.

— Ще предприемеш атака в тил, но с таран — още няма да отключваш — разпореди той без съществена необходимост, защото бойният му другар познаваше всяка подробност от щурмовия план. — Така ще отвлечеш вниманието им. Вдигай колкото можеш повече шум. Когато отворим централните порти и голяма част от силите им се прехвърлят за отбрана от нашата страна, пускай ключа в ход. Междувременно Флем и Дългоръкия ще проведат диверсионни атаки отляво и отдясно, което ще ни улесни, когато вече сме вътре. За щурма на централния портал Луг щедро ми предостави авангарда на сидите, а нашият крал Ерлкинг е изпратил отряд елитни гвардейци.

От източния хоризонт над морето изплуваше огромна луна. Лъчите ѝ озаряваха метала, който сякаш оживяваше и зениците, проблясваха като метал. Знамената, ездачите и конете се сливаха в един настръхнал силует. Роговете затръбиха и войската нададе единен боен вик, който отекна многократно между скалите, преди да отлети към звездното небе, след което елфите и техните съюзници се втурнаха в атака.

Роговете на троловете прозвучаха отривисто и някак пресипнало — сякаш даваха израз на всеобщото смайване в редовете им. Воините на Валгард бяха в потрес: та нали една трета от тях погинаха още преди да се събудят, а коварните убийци се намираха още на свобода, притаени някъде из лабиринтите на замъка! Но дори с намалена от злата участ численост, троловете оставаха силни и непреклонни воители и Валгард ги наставляваше с точни заповеди. Стрелците изляха пороен дъжд от стрели върху приближаващата армия на врага.

Човечето стрели отскачаха от щитове и ризници, но все пак редиците на елфите търпяха нарастващи загуби. Един след друг воините падаха покосени, конете им цвилеха, изправени на крака, и възвишенията около стените скоро бяха осеяни с тела на убити и ранени.

Тесен път водеше към централния портал.

Елфите нямаха нужда от утъпкани пътища. Леките им пъргави коне прелитаха над сипеи, урви и заледени снежни погребени — вихрено устремени в атака. Гърлата на ездачите надаваха войнствен рев. Те замитаха куки зад върховете на скалите и пъргаво се изкатерваха по гъвкави въжета, превеждаха конете си през такива стръмнини, които нито една коза не би рискувала да пресече, и накрая — долетели неизвестно от никъде — вихрено се приземяваха пред самите стени на замъка, за да изпратят нагоре дръзките си стрели.

Но Скефлок бе избрал да следва извивките на централния път: така му беше по-лесно да командва огнените колесници на племената на великата богиня Дану. Те препускаха след него с ужасяващ грохот. Колелата им иссичаха искри от насрещните камъни и дробяха с трясък по-едриците от тях. Дори на лунна светлина телата на сидите блестяха като току-що излят бронз под лъчите на южно слънце. И въпреки че смъртоносният дъжд от стрели не спираше да се излива върху шлемовете, ризниците и щитовете им, потомците на великата богиня-

майка не претърпяха нито една загуба. Скефлок също не бе ранен и, пришпорил врания си жребец, летеше начело на огнената армада, разпорил като мълния предателски озарената мараня на лунната пътека.

Така елфите се добраха до стените и затвориха обсадния пръстен. Сега ги заливаха с кипяща вода, горящо земно масло и разяждаща киселина. На много места лумна Гръцкият огън. Елфите не издържаха и отстъпиха.

Скефлок диво закрещя и извади от ножницата прокълнатия меч. Отряд елфи — с припрян тропот на неуморни ходила — изтика зад него навес на колела, под прикритието на който той се доближи плътно до централния портал.

Горе, на стената, Валгард направи знак на бойците, обслужващи балистите. Те се засуетиха около натегнатите въжета на каменохвъргачките. Никога още бронзовите врати на този замък не се бяха поддавали на таран, а проклетият навес скоро щеше да бъде погребан под планина от скални грамади.

Скефлок пъкна в ключалката първия ключ и рязко го завъртя, произнасяйки магическата парола. Втори ключ. Трети... Горе Валгард сам помагаше да натоварят балистата с още и още камъни, докато заскърца под тежестта им.

Седми ключ... Осми...

Валгард сграбчи пусковата ръчка.

Девети ключ...

С безшумен размах порталът се отвори!

Етунският жребец напрегна мускулите си за мълниеносен скок...

Камъните смазаха навеса на педя от опашката на врания вихрогон.

Скефлок препусна в галоп по тунела през дебелите крепостни стени и нахълта в озарения от лунна светлина двор на замъка. Зад него проехтяха колесниците на Луг, Дав Берг, Агнус Ог, Зоки, Колл, Кехт, Мак Грайн и Мананан, последвани от останалото войнство на сидите. Порталът беше превзет!

Часовите не закъсняха да се хвърлят срещу него. Секирата на единия се впи в крака на етунския жребец.

Вихрогонът изцвили диво и омеси страшния отряд на кървава кайма.

Мрачно проблесна мечът на Скефлок. Звън и дрънчене на метал, крясъци и свистене на остриета се понесоха към звездите. Земята се тресеше под колелата на огнените колесници на сидите.

Троловете отстъпваха по-навътре и по-навътре. Все още изправен до войник на върха на стената, Валгард нададе зверски вой. Очите му се разискриха със зелен вълчи огън. Втурна се надолу по каменните стълби към двора, прескочи последните стъпала и се сгромоляса като хищна птица върху фланга на атакуващите. Покоен елф, след това втори, третият падна с разцепено лице. Секирата на берсеркера пееше зловецата песен на смъртта.

Около задните порти изникна командата на Файърспир, нагърбила масивен таран.

Троловете го обсипаха с камъни, копия, стрели и двуостри брадви, и това занимание щеше да продължи още дълго, защото Файърспир не поемаше никакъв реален риск, а само дразнеше противника, когато, най-неочаквано за всички, отрядът на освободените пленници, начело с графа на елфите Имрик — измършавели, залети в кръв, но жадуващи за сражение воители — атакува защитниците на задните порти в гръб. Троловете се обърнаха към новите нападатели, а Файърспир само това и чакаше. Воините му захвърлиха камуфлажния таран и той просто им отключи вратата.

— Отбой към централната кула! — изкрещя Валгард. — И я дръжте до последна капка кръв!

Троловете започнаха да си пробиват път към него. Обградиха се със стена от щитове, от която стрелите на елфите отскачаха и в такава формация, невредими, се промъкнаха до вратите на кулата.

Те се оказаха затворени.

Валгард се опита да ги събори със засилка. Не поддадоха. Тогава насече бравите и ги отвори с лекота. Но това му отне малко повече време от допустимото. Елфите стегнаха обръча си около отстъпващите тролове.

А от здрачната вътрешност на кулата към тях полетяха стрели. Валгард едва успя да се отдръпне. От лявата му ръка — между лакътя и китката — стърчеше стрела. От вътрешността на кулата долетя напевен, но злъчен глас, разкривен и усукан от пътя по витите стълби, и размножен на десетки кънтящи отгласи. Беше Лиа, която му говореше сякаш от самата адска бездна:

— Жените на елфите пазят това убежище за истинските си възлюбени! Чуваш ли ме, нещастнико?! Чуваш ли ме, жалко подобие на Скефлок!!!

Валгард пребледня за миг, докато вадеше стрелата от ръката си. Но не тази стрела бе причинила болезнения гърч на лицето му.

В следващия миг берсеркерът нададе най-страховития вълчи вой, който се беше изтръгвал от гърдите му. От разкривените му уста изригна слузеста пяна и протече на лениви мехури по гъстата му, черна брада.

Той се хвърли назад към двора. Секирата му проблясваше в лунните лъчи и ударите, които сееше, проехтяваха като погребални камбани. Не остави нищо живо по пътя си — ни чужд, ни свой. Яростта на берсеркера го бе овладяла, както никога досега.

Някъде от другия край на двора към него си пробиваше път Скефлок. Той се сражаваше с онова хладно спокойствие, което струеше от меча в ръката му и го обливаше с унасящата тръпка на успокояващи вълни. Така той самият оставаше студен и безмилостен, докато огнят на бойната страст бе съсредоточен в обхванатото от синкави пламъци острие. Кръвта излиташе от противниците му като пръските на есенен прибой, главите им се търкаляха по каменната настилка като отбрулена и понесена от вятъра шума. Времето пред очите му сякаш бе забавило хода си и всяко нещо — троловете, пръснатата им кръв и търкалящите се глави — плуваше бавно и лениво в околното пространство. И нито веднъж в ушите му не проникна ни звън, ни вопъл — там се бе възцарила мъртва тишина, нарушавана само от стърженето на копитата на етунския жребец по хлъзгавата от пролятата кръв каменна настилка. Слухът му в тези мигове пропускаше само един звук — този, който по нищо не се отличава от стръвните въздишки на острие, искрящо в ласките на точиларски камък. Разсъдъкът му оставаше хладен и ясен, но самият той се бе възнесъл някъде отвъд себе си. Това бяха мигове на пълно единение с убийството.

А отстрани всичко изглеждаше другояче: сякаш Скефлок изпреварва нормалния ритъм на мирозданието и мечът му коси със скорост, която го прави почти невидим. Изглеждаше така, сякаш пред коня на героя — и в негова чест — невидима ръка постила килим от накълцани тролове.

Луната се издигна първо над морските вълни — които, колкото и да е странно за годишното време, бяха съвсем спокойни — и след това високо над стените на замъка. Лунната пътека — като светлото петно на гигантска лампа — озаряваше в най-различни места най-невероятни гледки: трупове, прободени в предсмъртен ужас, загатнати гримаси на части от посечени лица, изоставени брони — наподобяващи заспали костенурки — и безстопанствени крака и ръце, удавени в лъскави езера от кръв, чиято лепкава повърхност отривистата тръпка на агонизиращи коне надипляше с рубинени вълни.

Война...

Но битката далеч не бе затихнала. Все още се стрелкаха безброй копия, мечове пронизваха хъркащи гърди, секири дробяха кънтящи черепи и последните вопли на стотици воители се събираха и сливаха в напевен химн на смъртта. В този монотонен хор самотни коне със сплъстени от кръв гриви и оцъкдени очи се изправяха на задните си крака и неистово цвилеха — като солисти от дъното на преизподнята, които отбиват с копита ритъма на тържеството върху барабан от жива плът. След това безстопанствените жребци се понасяха напред и назад по труповете, за да ги превърнат окончателно в обезобразени късове месо.

Троловете изтръпнаха.

Малцина от тях бяха оцелели.

Елфите ги преследваха не само по всеки ъгъл на замъка, но и далеч зад пределите му — до самите планини. Устройваха ловни хайки за бегълците, сякаш бяха дивеч.

— При мен! При мен, безстрашни воители на Тролхайм! — разнесе се гласът на Валгард, необичайно откроен в затихващата битка. — Тука, тролове, да се сражаваме и, ако трябва, да умрем рамо до рамо!

Скефлок чу този зов и рязко извърна коня си. Някак се бяха разминали с Валгард, но сега го видя съвсем ясно — до самия тунел на портала, облян в кървища от шлема до петите, настръхнал сред могили от трупове на посечени от секирата му елфи.

Няколко трола се опитваха да си пробият път натам, за да поемат рамо до рамо с вожда си предизвикателството на последната битка.

Скефлок премести поглед върху собствения си меч и се усмихна. Ето го Тирфинг — бащата на всяко зло... Валгард, Валгард, идва твоят

край! С тази мисъл и с неслизащата от устните му усмивка той пришпори коня си.

Но неочаквано забеляза с крайчеца на окото си долитащ от морето сокол. Дясното крило на птицата бе странно извърнато към луната и в играта на лъчи и сенки изглеждаше като прекършено.

Знамение.

Някакъв хлад повея в гърдите на героя...

Разбра, че е обречен.

Когато подхвърленикът разпозна препускащия към него ездач, застана в разкрякка и се ухили. Опрял гръб на стената, бавно издигна секирата, която стискаше до бяло в яките си ръце. Черният вихрогон се приближаваше, огромен като планински връх.

Подхвърленикът не трепна.

Но миг преди грамадата да го пръсне на части, успя да забие в нея секирата си така, както никога досега не бе удрял, и дори светкавично да отскочи встрани, където се приземи по очи на каменната настилка.

Секирата сцеди черепа на етунския жребец на две. Точно в средата.

Само крепостна стена можеше да спре сега полумъртвото туловище. И го направи. С последния устрем в живота си вихрогонът се вряза в нея. Лавина от раздробени каменни отломъци с грохот погребва агонизиращата грамада, забулена в пелена от ситен скален прах.

Скефлок точно навреме бе излетял от седлото.

Гъвкав като елф, той се праметна във въздуха, за да се приземи на краката си, но не можа да избегне фронталния удар в стената. Щитът и шлемът спасиха живота му, но сблъсъкът го отхвърли назад и навътре в тунела към портала.

Валгард се надигна, избърса с длан кръвта от счупения си нос и от бузите, по които висяха парцалчета одрана кожа, с огромно усилие издърпа секирата от главата на коня — която по една случайност стърчеше между отломъците — и се втурна да довърши врага си.

През това време Скефлок успя да изпълзи от тунела на осветените от луната възвишения, в подножието на които се плискаше прибойт. Дясната му ръка бе счупена на няколко места. Той захвърли щита и пое меча си в лявата китка. И неговото лице беше надрано. При

удара в стената ъгълът на щита бе откъснал парче от бузата му. С усилие героят преодоля мъглата на зашеметяването и се изправи, подпрян на меча си. Кръвта от лицето му се оттичаше по изписаното с руни острие. В слепоочията му пулсираше глух тътен, а глътката му с отчаян гърч успя да спре изригващото съдържание на стомаха.

Тъкмо навреме. Валгард излетя от тунела и спря да си поеме дъх на няколко крачки от него. Гърдите му със свистене се вдигаха и спускаха.

— Много неща ще имат свършек тази нощ! — извика той на пресекулки, забърсвайки отново рукналите кървища от счупения си нос. — В това число и твоят живот, Skeflok!

— Родени сме в една и съща нощ — отвърна героят, като леко се олюляваше, не по-малко задъхан от противника си. Кръвта наводни устните му и той шумно я изплю. — Едва ли ще изтече много време между моята и твоята смърт! — и Skeflok се засмя. Смехът му завърши с фъфлене и той отново изплю кървава хрчка. — Ако умра — продължи приемният син на Имрик, все така саркастично ухилен, — как ще живееш ти, сянка моя, безстопанствен и бездомен на земята? Не е ли редно първи да изчезнеш, а, как мислиш? Такъв е редът на нещата, злощастно подобие на човек! Защото ти си само ехо на моето „аз“, обърнатото в ада отражение на същността ми! Да, там си обратната половина на доброто, о, там си цялото възможно зло и там ти е мястото, сенчице! Защото тук си само въздух, облечен в кожата на Skeflok. Нищо и никакъв въздух! Без всякакво значение за хора, елфи, тролове, или Богове! Не си ли го разбрал още, глупако? Ела, ела, сенчице, ела да ти помогна да се разтопиш и след това последно светло начинание да си умра, спокоен за делата си!

Валгард изрева от обида и унижение. Развъртя секирата си и се хвърли напред. Skeflok вдигна меча си. Острието на Братоубийцата се срещна с пламтящите руни на Тирфинг и сякаш две чудовища се ухапаха в нечовешка целувка.

Секирата на берсеркера не издържа на тази страст и се разсипа в рояк от нажежени искри.

Все пак ударът имаше невероятна сила. Skeflok се олюля, но съумя да се задържи на краката си. Валгард също се олюляваше — обезоръжен. Зверското ръмжене беше заседнало в пресъхналото му гърло.

— Е? — изцеди той. — Отиваме ли в ада? Ако пристигна пръв, ще те очаквам за последната прегръдка, братле. Хайде, недодрана кожо, на когото съм бил образ и подобие! Не ми губи времето. Искам да се срещнем и на друго място!

Скефлок вдигна меча си.

— Не-е-е-е-е!!! — донесе се отнякъде вопъл, толкова пронизителен, че долу, под скалите, морето сякаш трепна. Приемният син на Имрик веднага позна този глас и се извърна в посоката, от която идваше. Беше Фреда. Тичаше към тях с препъване, цялата в дрипи и самата тя окървавена. — Скефлок!!! Скефлок, миличък! Любими мой, Скефлок!

— Виж ти, сестричката... Тая пък откъде се взе? — изсъска Валгард.

— Скефлок, Скефлок!!! Идвам!!! Връщам се!!!

— Точно навреме! — ухили се берсеркерът. — Щастие и радост за всички по света.

— Не мърдай! — озъби му се Скефлок.

— И не помислям — отвърна подхвърленикът. — Вече съм добра сянка и няма да засенчвам щастиято. Само ще ви пазя от слънцето, може ли? О, забравих, че сте смъртни и прекарвате безсънни дни, за сметка на много сънливи нощи... Не, сбърках, извинете. С такава жена безсънието трябва да е поголовно. Поне до време.

Героят не му обръщаше внимание. Фреда вече беше на няколко крачки от тях.

— Скефлок! Обичам те! Връщам се! Обичам те повече от всичко на света!

— О! — подхвърли Валгард. — Каква заразяваща любов. Май и аз започвам да го обичам. Ей така, без да искам...

— Не го убивай, Скефлок! Той е само един нещастник.

— Правилно. Сестричката винаги ме е разбирала. Особено сега.

— Дълбоко в себе си сигурно е добър, Скефлок!

— Ще заплача... — хлъцна Валгард. — Как съм могъл да пренебрегвам християнското милосърдие? Обещавам още на разсъмване да се покръстя.

— Ако го убиеш, Скефлок, мечът ще е изпълнил последната ти задача и веднага ще се обърне срещу теб!

— Така ли? — наостри уши подхвърленикът.

Приемният син на Имрик мълчаливо изслушваше любимата си.

— Това не го казвам аз, Скефлок, това са думи на Самотния ловец!

— Виж ти... — прошепна Валгард. — Каква била работата...

Троловете са победени, Скефлок. Сложи сега оръжието и мечът няма да те убие. Такова е условието на боговете. Троловете ще се оттеглят във владенията си и Валгард ще им стане крал. А ние с теб ще изградим нов живот.

— Мечът... няма да го убие... Може би не. Но аз — може би да... Такова е моето условие!!! — изрева подхвърленикът и с един светкавичен скок изтръгна прокълнатото оръжие от ръката на забравилия всичко враг.

— Валгард, не-е-е-е!!! — вопълът на Фреда прокълна в скалите.

Подхвърленикът замахна и нанесе удар. Но не много силен. Сякаш нямаше намерение да убива омразния си съперник докрай... или поне веднага.

Без да промълви дума, Скефлок се свлече на земята. Беше още жив.

Берсеркерът отново вдигна меча. Острието с руните се озари от синкави пламъци. Той го развъртя над главата си и закрещя:

— Победииих!! Аз победиих! — виеше той. — Аз съм властелинът на света и ще го стъпча под краката си! Мрак, ела, Мрак!

Мракът сякаш се вслуша и като че ли мълчаливо и много мрачно преценяваше нещо.

Валгард продължи да размахва Тирфинг над главата си. В един такъв замах дръжката на меча се изплъзна от хлъзгавата му, окървавена длан, превъртя се във въздуха и падна с острието надолу право върху него. Сблъсъкът с тежкото оръжие го извади от равновесие. Валгард залитна назад, вдигнал главата си нагоре. Мечът прониза гърлото му и в следващия миг го прикова към земята. Берсеркерът остана така — като бръмбар на карфица — втренчил поглед в пламтящото острие над себе си. Животът изтичаше от него, заедно с кръвта му. Той направи последно усилие с голи ръце да изтръгне Тирфинг от гърлото си. Двуострата стомана преряза вените му и това беше краят на Валгард Подхвърленика.

Наблизо Скефлок лежеше с разсечено рамо и сцепени гърди. Лицето му изглеждаше спокойно, но бледо и опечалено в лунната

светлина. С треперещи пръсти Фреда се склони над него и го погали по челото. Той посрещна ласката ѝ с усмивка.

— Скъпа... — прошепна Скефлок, — ти си твърде добра за злодей като мен, твърде хубава за един мъртвец и твърде чиста за горчилката на сълзите... Забрави ме!

Но от очите ѝ вече се бяха търкулнали малки, светли зрънца, които се затичаха по бузите ѝ, преодоляха педята разстояние между двамата и като капки пролетен дъжд оросиха устните му.

— Никога... Никога...

— Ще ме целунеш ли на прощаване? — попита той.

Устните му вече изстиваха, когато любимата му долепи своите до тях — силно и всеотдайно. Клепките ѝ бяха притиснати в последна, сладостна тръпка. Когато отвори очи, Скефлок беше мъртъв.

Фреда не намери веднага сили да склопи неговите.

Те сякаш ѝ казваха още много, много неизказани неща.

— Скефлок... — прошепна тя.

Фреда...

... Защо лицето ти е цялата природа? Защо мълвиш във всички ветрове? Коя си всъщност и къде ме водиш — през стихналите векове?

— Скефлок!

... Дали сред тях ще мога да си спомня каквото беше... и което бях... Ще имам ли онази тиха скромност... стаена в длани... погледи... и смях... с която вечно зреещите чувства цедят от сока на случаен плод следите на наивното изкуство, наричано от смъртните „живот“?

Фреда...

... Ще минат мигове. Не трябва да забравям, че си била и вечно ще те има! Безбройни мигове... които ще повтарят онези от щастливата ни зима.

— Скефлок...

... И с ритъма на спрялото ни време, дарило пулс на всички времена, ще търся малкото в съдбата на големите, ще пея за незримата жена, която бе застанала на прага... в нозете на обветрения впряг... Очите ѝ — от заскрежена влага... Косата ѝ — от февруарски сняг...

— О, Скефлок...

... В едно неделно утро, в една студена сутрин, поднесе ми, усмихната, замръзналия плод. Но как ли ме намери зад сумрачните

двери на рухнало доверие в един разбит живот?

— Скефлок, скъпи...

... Нощта ли беше лунна и аз ли бях безумен, когато ме целуна обреченият праг? А беше по-красиво от всичко, всичко живо, когато се съблече момичето от сняг.

— Скефлок!

Фреда...

... И беше много бледа, когато ме поведе по пътища на веци към снажния ми кон. И беше много бяло красивото ѝ тяло, и беше много странен дълбокият му стон.

Приближаващи стъпки изтръгнаха за малко дъщерята на Орм от необикновения ѝ унес. Бяха Имрик и Лиа. Изправиха се мълчаливо до тялото на Скефлок. Лиа срещна мъртвите му очи и трепна, сякаш усети, че все още говорят.

... Но лъхнала омраза напъпи в бавен спазъм, а любовта ми каза: „Препускай и погазвай в развихрената сеч! И ако се събудиш, когато ме загубиш... бяла пеперуда ще стане твой меч!“

— Скефлок... — прошепна на свой ред Лиа.

... Защо така посърнах, преди да се разгърна, когато се извърнах в очите със печал? И беше... много слаба съсухрената баба, и беше много черен ужасният ѝ шал! И лъхнала поквара гърдите ми опари, а любовта прокара ръцете си в пръстта: Ще трябва да забравиш това, което правя, защото аз съм стара, по-стара от смъртта! И няма да се скараш със собствената мяра... не ще ти коства труд... Сега и ти си силен, а силата е: СТУД!

Фреда избухна в ридания, все още приведена над тялото на любимия си.

— Тя уби Скефлок, тази смъртна... — каза сестрата на Имрик и вдигна очи към брат си. — Не мога да разбера защо настояваш да лекуваме раните ѝ... защо изобщо трябва да я прибираме? Мястото на тази малка лицемерка е в ада, при Валгард. Да се пържат заедно, докато свят светува.

— Не го уби тя, а проклятието му, сестрице — възрази Имрик. — И да ѝ помогнем, е наистина последното, което можем да направим за Скефлок. Елфите не познават любовта, но живеят по правилата на Удоволствения принцип и като приберем Фреда, ще доставим удоволствие на нашия приятел, в каквито и светове да броди сега.

— Не познават любовта ли? Ха?! — възкликна Лиа, но толкова тихо, че никой не я чу. И добави: — Мъдър си, Имрик, но дори твоята мъдрост не е безгранична... — и отново повиши тон. — Бих ли те попитала, братко, дали малката смъртна възнамерява през целия си кратък живот да бръщолеви лицемерни молитви към бога на безразличието, или подлежи все пак на превъзпитание... особено ако иска някога да се сприятели с мен? Впрочем, можеш да си спестиш отговора. — Погледът ѝ отново се плъзна към Фреда, която — просната на заскрежената земя — прегръщаше Скефлок и му пееше приспивната песен, с която бе възнамерявала да приласкава сина си. — Щастливка е тя в сравнение с мен — заключи Лиа.

Имрик си даде съвсем нарочно вид, че не схваща последното възклицание. Но поклати глава:

— Всички човешки същества са по-щастливи от жителите на феъри... И от боговете, в интерес на истината — уточни той. — По-добре живот като падаща звезда, блеснала за миг в нощното небе, отколкото здрача на съществуване без начало и без край... — След това хвърли поглед върху острието на Тирфинг, все още обгръщащо в сини пламъци гърлото на последната си жертва. — Не е на добро всичко това, Лиа — каза той. — Усещам проклятието и над себе си... и над теб... над всички народи на феъри. Не е далеч денят, когато ще последваме Скефлок... и по-лошо... Дори самият Ерлкинг ще се отправи в Нищото... ще изчезнат и боговете. За много дълго време. Може би — завинаги.

— А може би — не? — очите на Лиа грееха с неземаен плам.

— И което е най-лошото — продължи замислено Имрик, — изобщо не ми се струва несправедливо, че безсмъртните също няма да живеят вечно...

— Но и смъртните няма вечно да се размножават — каза Лиа.

— Тоест? — повдигна веждите си Имрик.

— Чрез нас — уточни тя, — именно чрез нас смъртните познават любовта. А не чрез самозвания бог на страданието, който се кани да завладее света им. Защото в легендите за нас, за нашата красота, нашата радост и нашето вълшебство дреме онова, което смъртните наричат „надежда“. Без тези легенди те ще забравят да обичат себе си, природата и цялото мироздание. Без тях са безсилни пред покварата. Затова все някога ще ни възкресят. И ако не някой ужасно мъжествен

бог, то поне някоя хитра богиня, може би самата Норна, ще изплува от небитието, за да им помогне да го направят.

— Доста смело казано — отсече Имрик.

— Женска смелост — усмихна се Лиа. — Не твърдя, че ще е без война. А какво смяташ да правиш с този мил малък демон? — тя кимна по посока на Тирфинг.

Графът на елфите предпазливо се доближи до меча.

— Колкото до това — обърна се той към следващото го по петите джудже, — заповядвам да се опакова добре и да се зарие зад някое подалечно море. Въпреки че ползата едва ли ще е голяма. Волята на Норна не може да се измени. Мечът просто не е довършил последното си зло.

Графът сам последва отряда от джуджета до лодката им, за да се убеди, че изпълняват точно указанията му.

Междувременно Мананан Мак Лир излезе от замъка, за да отдаде последна приятелска почит на Скефлок, да се прости с Фреда и да прибере тялото му за тържественото погребение, разпоредено от Имрик. Слънцето скоро щеше да изплува над хоризонта и трябваше да побързат. Сините очи на Лиа вече леко я наболяваха.

Тя приклепна и сложи ръка на рамото на Фреда, която все още ридаеше. В това докосване нямаше и следа от ненавист. Погледите им се срещнаха. Фреда разбра какво искат от нея и бавно склопи клепките на Скефлок. Двете жени за последен път се вгледаха в лицето на мъжа, когото и двете бяха обичали. Сякаш смъртта му ги беше сближила. В пълно мълчание...

... И така, животът ми е презимувал кълн. Младостта... посока в кръговрат. Даже истината да е сън във сън... битието й е свят във свят. Сън... Сън... Сън...

Имрик се върна с бавна крачка от брега. Мананан Мак Лир избърса очите си с длан и леко вдигна тялото на бойния си другар с могъщите си ръце. Всички заедно — богове, елфи и хора, поеха към Елфхюф в първите лъчи на зимната зора...

... Така завършва сагата за Скефлок — приемния син на елфите. Но сказанието за меча Егисиаст, наречен по-късно Тирфинг, острието, изковано от ковача-трол Трейн в Зората на времето и поправено от великана Болверк, продължава...

Юли 1956 г. Пенсилвания

РЕЧНИК

АБАНОС: Много твърдо, черно тропическо дърво, особено ценно за изработване на мебели.

АВАНГАРД: Предна войскова част, която предпазва главните сили от неочаквано нападение, събира сведения за противника.

АБОРДАЖ: Способ за водене на морски бой, при който екипажът на единия кораб се прехвърля на борда на другия.

АГОРА: Название на народното събрание у древните гърци, а също и на мястото, където то се е събирало. Обикновено това било тържището, край което е имало храмове и обществени сгради.

АДМИРАЦИИ: Поздравления, приветствия.

АИД: Подземно царство в древногръцката и древноримска митологии, където са отивали душите на умрелите. Мрачно, неприветливо място.

АКАНТИОН: Късо копие за хвърляне, дротик.

АКИНАК: Къс меч у древните персийци.

АКОЛАДА: Церемония по въздигане в рицарски сан. Обикновено избрания се подлага на едnodневни лишения, пост и молитва. После препасан рицар го докосва с меч по рамото и го провъзгласява за равен нему. Препасва се с рицарски пояс и му се връчват златни шпори.

АКОЛИТ: Привърженик на даден култ, низш жрец.

АКОСТИРАНЕ: Приставане на кораб до брега.

АЛАБАСТЪР: Фин гипс за художествени изделия.

АЛЕБАРДА: Старинно комбинирано оръжие, съчетаващо дълга пика и бойна брадва.

АМБРОЗИЯ: Храна на боговете, даряваща безсмъртие.

АПЛАУЗИ: Вдъхновени, прочувствени поздравления.

АПОГЕЙ: Най-висока точка, висша степен, връх в развитието на нещо.

АРКАН: Дълъг ремък или връв, с примка на края, за лов на животни.

АРМАДА: Голяма група бойни кораби с части морска пехота на борда си.

АРИЕРГАРД: Войскава част, която се движи след главните сили за охрана, защита.

АРМАГЕДОН: Денят на Страшния Съд. Според повечето митологии — края на света.

АРТЕФАКТ: Рядка старина, неповторима по своята същност, обладаваща понякога свръхестествени свойства.

АРХИДЕМОН: Същество, надарено с огромни магически сили, призвано да служи на Мрака.

АРХОНТ: Термин, означаващ влиятелен човек, началник, феодал.

АСАГЕЙ: Вид късо копие с широко острие, използвано предимно за близък бой.

АТАМАН: Предводител на казашки части, главатар.

АТРИУМ: Още — атрий. Средна част на италиейското и древноримското жилище, представляващо покрит вътрешен двор, към който се откриват останалите помещения. Парадната зала в богатите дворци в Рим, гостна.

АУДИЕНЦИЯ: Официален прием при високопоставено лице.

АУЛ: Селище на номадско племе, постоянен стан.

БАЗИЛИСК: Митическо чудовище с глава на петел, тяло на жаба, опашка на змия и корона на главата. Убива или вкаменява само с поглед.

БАК: Предна част на плавателен съд, нос.

БАЛДАХИН: Навес и завеси над престол, легло и др. Синоним на благоденствие и благополучие.

БАЛИСТА: Древна метателна бойна машина, която мята тежки стрели, греди, камъни и други предмети на разстояние до хиляда крачки. Използва еластичността на снопове влакна — сухожилия, косми и др.

БАЛРИ: Особено надарени от боговете бойци според келтската митология.

БАЛРОГ: Митично чудовище, обладаващо колосална сила и ръст. Могъщ демон, родствен на огнените ефрити.

БАЛЮСТРАДА: Проход между два балкона, прикрита тераса.

БАНД: Още бандон. Военна единица от византийската армия, равна на една десета от друнгата, или на 50 войника.

БАНШИ: Митични създания, приличащи на облаци, заредени с магическа енергия. Оплакват падналите войни или предвещават нечия смърт. В древноскандинавската и келтската митологии — женски феи, прикрепени към някое семейство или клан. В Шотландия ги наричали каойнеат.

БАРКАС: Голяма гребна лодка, използвана за продоволствени курсове и за пристанищно обслужване на кораб.

БАРС: Голям хищник от семейство котки. Пантера, леопард.

БАРХАН: Голяма сърповидна дюна в дълбоката пустиня.

БАСТАРНИ: Племя от германски произход с примес от келтско-сарматски елементи.

БАТАЛИЯ: Грандиозна битка, голямо сражение.

БЕРСЕКЕРИ: /Още и БЕРСЕРКИ/ Обхванати от боен бяс войни, почти недосегаеми за неприятелското оръжие.

БИГА: Древна колесница, теглена от два коня.

БИЗАНМАЧТА: Предна мачта на плавателен съд, на която се опъва платното бизан.

БЛОКХАУС: Укрепена сграда в крепост или палисада, обикновено със собствен водоизточник.

БОЖИ СЪД: Широко използван в средновековието способ за разрешаване на спорове. Освен в двубои със строго регламентирани правила, Божия съд се е изразявал и в преодоляването на най-различни изпитания, напр. носене на нагорещено желязо от олтара до вратите на църква, ходене по нагорещени въглени и др.

БОЙНА ФАЛАНГА: Вид тактическа постройка на войскова единица или цяла армия. По-известни са Македонската фаланга, Римската Костенурка и Английското Каре.

БРАМСЕЛИ: Въжета, с които рейте с платната се натъкмяват спрямо вятъра и курса на кораба.

БРАУНИ: Тъмносики, рошави, облечени в кафяво дребни феи, която помага на хората, докато спят. В келтската митология ги наричат още пикси.

БУШПРИТ: Наклонена мачта на самия нос на плавателен съд, служеща за закрепване на косото платно.

ВАЛКИРИИ: Жени-войни, безумно смели и отмъстителни. Появяват се на бойното поле по заръка на някой от върховните богове и накланят везните на победата в една или друга страна. Отвеждат падналите герои в царството на Валхала.

ВАЛУН: Голям объл камък, обла скала, морена.

ВАЛХАЛА: Царство на падналите в бой герои в древноскандинавската митология.

ВАХМИСТЪР: Подофицерски чин в казашката войска, старшина.

ВАХТЕН: Термин в корабоплаването, обозначаващ дежурен матрос, отговарящ за реда на кораба.

ВЕЕРНА ЗАЩИТА: Термин във фехтовката, ветрилна защита. Особено ефективен способ за противодействие срещу многоброен противник.

ВЕНДЕТА: Вражда, кръвно отмъщение, което се предава поколения наред.

ВЕНЗЕЛ: Преплетени начални букви на име и фамилия, един от символите на владетел.

ВЕЩЕР: Опитен магьосник, отдал се на бялата магия. Синоним на вещ, учен човек.

ВИНЧ: Приспособление на корабите за навиване на дебели въжета и вериги, вид макара.

ВИРА: Парично обезщетение, което убиецът трябва да заплати на близките на убития.

ВИТИЯ: Сладкодумен оратор, виртуозен майстор.

ГАБИОН: Висок цилиндричен кош, пълен с пръст, който се е използвал за прикритие.

ГАЛЕРА: Древен плавателен съд, с изключително гребно задвижване. Използван за превоз на стоки, търговия и бойни действия.

ГАЛОН: Мярка за вместимост /за течности и зърно/, равна на 4.546 литра в Англия и 3.785 литра в САЩ.

ГАЛС: Термин в корабоплаването, означаващ спазване на определен курс по отношение на вятъра.

ГИНЕКЕЙ: В Древна Гърция — женската половина на дома, в задната част на двора. Във Византия — държавна или частна работилница, където работят както жени, така и мъже-роби.

ГНОМИ: Дребни духове, живеещи обикновено под земята, грозни и безобразни създания. Наричани още „Земни стихии“, тези подземни духчета пазят съкровищата на земята.

ГОБЛИНИ: Митични създания, таласъми подобни на орките. Не обладават особени магически сили и умения.

ГОРТАТОР: Старши надзирател в гребния трюм на галера.

ГРИФОН: Митични чудовища с орлови криле и глави и тела на лъвици, които пазели златните находища.

ГУНЯ: Вид дебела горна дреха, използвана от древните келти. Правела се обикновено от плътен тепан вълнен плат.

ГУРАХ: Полубог, съратник на бог Моллох. Създал множество чудовищни създания, едно от които е Глутницата на Гурах.

ГУРМАН: Любител на изтънчените кулинарни удоволствия, гастроном.

ДАГО: Още ДАГА. Вид кама с особен предпазител на ефеса, служещ за задържане и пречупване на вражеското острие.

ДАЖБОГ: В славянската митология — бог, свързан със Слънцето.

ДАЙКА: Скална жила.

ДВУРЪЧЕН МЕЧ: Дълго право хладно оръжие с двустранно наточено острие и удължена дръжка. Поради своята тежест се използвало предимно с две ръце и затова е наречено двуръчно.

ДВУЯНКА: Музикален инструмент от трако-елинската античност. Състои се от две разперени под ъгъл конусовидни флейти с общ накрайник.

ДЕЛИРИУМ: Състояние на бълнуване и безсъзнание.

ДЕПЕША: Спешно писмено съобщение от командващ офицер до подчинените му.

ДЖЕЙНАР: Животно от рода на газелите, сега обитава полупустинните райони на Европа и Азия.

ДЖИН: Дух, който излиза от бутилка и обладава значителни магически сили.

ДИОНИСИЙ: Божество от тракийски произход, бог на плодоносещата сила на земята, на растителността, на лозата и на виното.

ДИСЛОКАЦИЯ: Прехвърляне, разместване на сухопътни войсковы части.

ДОЗОРИ: Изпратени пред линията на основната войскава част малобройни разузнавателни отряди. Задачата им е да следят за придвижването на противниковите сили.

ДРАКАР: Старинен малък боен кораб, предимно с ветроходно снаряжение. По изключение се е движел и на весла. Любим плавателен съд на древните викинги.

ДРЕЙК: Малък неотровен дракон, подобен на уивърна. Големината му рядко надминава тази на едро куче. Живее на ята.

ДРИАДИ: Горски нимфи, самодиви в древногръцката митология. В келтската и уелска митология — духове на дървета, с които друидите се свързвали за вдъхновение.

ДРОМОН: Голям древен плавателен съд, с предимно търговски функции. Във Византия — боен кораб със сто души гребци и толкова екипаж.

ДРОТИК: Леко метално копие, използвано за лов и война. Острието му обикновено е изработено от кост, метал или камък.

ДРУЗА: Група сраснали, слепена с обща основа група кристали, оформена само в свободния си край.

ДУМВИР: Еди от двамата равнопоставени командващи флота или военна кампания в античния свят.

ДЮЙМ: Мярка за дължина, равна на 2.50 сантиметра. Използвана от народите в Северна Европа, сега останала само в Холандия.

ДЪН: Укрепено селище на сакси, келти и брити в Средните векове.

ЕГЕР: Въръжен ловен надзирател, или предводител на ловна хайка. В някои армии от 17 — 19 век — вид леко въръжена конница.

ЕГИСИАСТ: Прокълнатия меч, известен още в скандинавската митология и като Счупения меч. Последното оръжие, изковано от легендарния трол Трейн. Носи проклетие на притежателя си. По време на Великата война между държавите на елфи и троли — Елфхайм и Тролхайм, е поправен от бога на скандинавските ковачи — Болверк. В ръцете на човека Скефлок, отгледан от елфите, спомага за разгрома на армията на тролите. Става причина за смъртта на Скефлок и природения му брат — берсерка Валгард.

ЕЙЛ: Вид силно черно английско пиво.

ЕКЗОРСИСТ: Вид заклинател, прогонващ зли сили прокълнати или омагьосани с черна магия хора.

ЕЛФ: Митично същество, обладаващо свръхестествени дарби. Живее хилядолетия и е добронамерено спрямо хората.

ЕЛДА: Едногодишно фуражно и медоносно растение, чиито зърна се ползват вместо жито.

ЕНИГМА: Сложна логическа задача за разрешаване.

ЕСАУЛ: Низш офицерски чин в казашката войска.

ЕСКАДРА: Група кораби под общо командване.

ЕСКАЛИБУР: Мечът на владетелите. Най-популярното оръжие в земната история. Творение на ковача-трол Трейн. Отначало атрибут на владетелите на елфите, след изчезването на тяхната цивилизация се появява в средновековна Британия. Езерната лейди Немю с посредничеството на магьосника Мерлин го дава на крал Утер Пендрагон, а след това и на сина му Артур.

ЕФЕС: Предпазна част на хладно оръжие, между острието и дръжката.

ЕФЕСТРИДА: Плащ с многобройни закопчалки, предимно фибули.

ЕФТАЛИТИ: Обединени племена от ираноезичен произход, наречени още бели хуни.

ЕШМЕДЕМЕ: Голям пир, угощение.

ЗАБРАЛО: Подвижна предна част на шлема, която може да се спуска, за да защитава лицето.

ЗАКЛИНАНИЕ: Словесна формула, израз с реална или предполагаема тайнствена магическа сила, която предизвиква добро или зло.

ЗАКЛИНАТЕЛ: Лице, което произнася заклинание.

ЗАЛМОКСИС: Тракийски жрец-цар, вероятно от племето на гетите, обожествен след смъртта си. Образът му постепенно се слива с този на гръцкия бог Дионисий — бога, комуто е служил.

ЗАНДРАК: Отровна гъба, петниста мухоморка.

ЗЕМЕЛА: В гръцката митология — любима на Зевс таванска царица, дъщеря на Кадм и Хармония. Майка на бог Дионисий.

ЗООМОРФИЧНА ФОРМА: Изделие с формата на животинска глава.

ЗУНИЦА: Дъга след дъжд.

ИАНТА: Столицата на Офир.

ИНВАЗИЯ: Широкомащабно нападение, нахлуване.

ИНКУБ: Митично чудовище от мъжки пол, което напада жените по време на сън. Също — синоним на изкуствено създадено магическо същество, кадавър.

ИНЧ: Мярка за дължина, равна на 1/12 част от фута или на 2,54 сантиметра.

ЙОМЕН: Свободен селянин в средновековна Англия.

КАБЕЛТ: Морска мерна единица за разстояние, равна на 185.2 метра, или една десета от морската миля.

КАВХАН: Висша титла при някои номадски народи.

КАГАНАТ: Вид на държавно управление, характерно за номадските народи в древността. Представлява обединение на няколко племена, понякога дори с различен етнически произход, с общо управление, но само по време на война.

КАЛУНА: Растение от семейство житни, дива ръж.

КАЛЪЧ: Нож, острие /турски/.

КАМБУЗ: Корабна кухня.

КАНАРТИКИН: Престолонаследник при конните народи.

КАНДЕЛАБЪР: Свещник с много рамена и гнезда за свещи.

КАНДЖА: Кука, въдица. Също и дълъг прът с кука на края за притегляне на плавателни съдове.

КАНИЯ: Ножница, калъф за хладно оръжие.

КАНОНИР: Низш военен чин в артилерията.

КАПЕР: Военен кораб, получил разрешение от дадена държава да напада неприятелски плавателни съдове и пристанища. Служещите на такива кораби са се наричали корсари.

КАПИЩЕ: Древно светилище на езическо божество, кромлех.

КАРАКОНДЖУЛ: Митично същество, зъл нощен дух, подобен на вампир. Върлува главно от Коледа до Водици /Богоявление, Йордановден — 6 Януари/.

КАРБУНКУЛ: Скъпоценен камък, червен гранат.

КАРИЕР: Най-бързия конски ход.

КАРМА: Съдба, орис у източните народи.

КАСТРОФИЛАКС: Началник на крепост в древна Византия.

КАТАПУЛТА: Древна метателна бойна машина, изстрелваща грамадни копия на голямо разстояние.

КАТОРГА: Военен гребен плавателен съд, където са отработвали присъдите си осъдени престъпници. По-късно става нарицателно име за място за принудително полагане на общественополезен труд.

КВАДРИГА: Колесница, теглена от четири коня.

КВАРТА: Мярка за вместимост, равна на една четвърт от галона — 1.136 литра в Англия и 0.946 литра в САЩ.

КВЕСТОР: Висш сановник, обикновено сенатор, който брои гласовете при провеждане на вот, и се грижи за реда в законодателен орган.

КЕСАР: Общо обозначение на върховни владетели в древността: Цар, император, хан, емир, крал и др.

КИРАСА: Масивна броня от стомана или желязо, защитаваща горната част на тялото.

КЛИНОПИС: Писменост на древните шумери, акадци и хети, при която писмените знаци са били подобни на малки клинове с различно разположение.

КНОРР: Скандинавски търговски кораб от средновековието. Подобно на дракара се движи и от платна, и от гребци.

КОБЛУНАЙ: Уелски мъничък дух, който почуквал там, където има руда.

КОБОЛД: Митично същество, от народ, поробен от елфите. Силни и интелигентни, коболдите са добри бойци и занаятчии.

КОИЛО: Род тревисто растение от семейство житни.

КОЛО: Хоро у южните славяни.

КОЛОБЪР БОИЛ: Жрец-войн при източните народи.

КОМИТ: Началник на банд /отделение от 50 човека/ във византийската армия.

КОНЕТАБЪЛ: Висша военна длъжност, — командващ войските на дадена област в Средновековието.

КОНУНГ: Владетел, крал в северните земи.

КОНЧОВ: Подгъв на високи ботуши, горен край. Подходящо място за криене на малки метателни оръжия.

КОРАЛ: Оградено място за добитък, обикновено за коне. Изгражда се на открито от дървени стволоче, греди, бодливи храсти и т.н. Използва се и за улов на стадни животни.

КОХОРТА: Войсково подразделение в античните армии, една десета част от легиона, т.е. около 600 души.

КОШЕВОЙ АТАМАН: Върховен предводител на казаците от дадена област, подвластен само на хетмана.

КРАТЕР: Античен съд с две дръжки, във форма на обърната камбана и с голяма вместимост. Използвал се за смесване на вино с вода.

КРИС: Голям извит боен нож, използван от туземците по островите в Индийския океан.

КРИЦА: Продукт от непосредственото възстановяване на желязо от руда при температура над 1100 градуса в старинни пещи. Представлява буца с тежест от десетина килограма, състояща се от възстановено желязо и шлак.

КУМИС: Алкохолна напитка от ферментирало кобилешко мляко, особено популярна в Средна Азия и Ориента.

КУНЛУНСКИ КОРАБИ: Малайски платноходки кораби.

КУРЕН: Войска единица в казашката армия, полк, формира се на териториален принцип.

КЪПОНИ: Вид теглилка, везни с кобилица и две блюда.

КЪРЧАГ: Пръстен съд за вода или вино, стомна.

ЛАЗУРИТ: Вид полускъпоценен камък с небесносин цвят, особено ценен от източните народи.

ЛАРИ: Домашни духове, покровители на семейното огнище в древния Рим.

ЛАСТАР: Издънка от дърво, младок.

ЛЕВИТИ: Съсловие от свещеници и низши храмови служители у древните евреи.

ЛЕГИОН: Крупна военна единица в античните армии /3600-6000 души/.

ЛЕЗВИЕ: Острие на хладно оръжие, активна част плюс странична плоскост.

ЛИГА: Мярка за дължина, равна на 4.83 километра.

ЛИНДЕРМАН: феодал, който получава в ленно владение земи и доходи от краля, обикновено за заслуги.

ЛИТАВРА: Старинен ударен музикален инструмент.

ЛИТРА: Още се нарича гръцки фунт — 324 грама злато. Единица на монетната система във Византия. От нея се сечели 72 златни монети — номизми или перпери. Една перпера = 12 милиарсия = 24 кератии = 288 фола.

ЛОГОТЕТ: Висш администратор във Византия с ранг министър.

ЛОКИ: Един от главните богове в древноскандинавската митология, олицетворяващ двуличието, лъжата и покварата. Той е интригант, измамник, позор за богове и хора.

ЛУЧИНА: Треска от смолисто дърво, използвана за осветление.

ЛЯХИ: Западни славяни, живели на територията на днешна Полша.

МАГИСТЪР: Върховен административен чиновник във Византия.

МАЙОРДРОМ: Виеше длъжностно лице във франкската държава при меровингите.

МАЛВАЗИЯ: Много гъсто и сладко вино.

МАНДАТОР: Вестите в древна Гърция и Византия.

МАННА: Нещо ценно, което човек получава неочаквано.

МАНУСКРИПТ: Грамадна древна книга, подвързана с животинска кожа.

МАРКИТАНТ: Търговец, който пътува с армейските обози и снабдява войската с различни стоки и изкупува трофеи.

МАРСОВИ МАТРОС: Дежурен наблюдател на кораб, покачен на главната /марсова/ мачта на кораба.

МАСТАБА: Царска гробница в древен Египет.

МАХАЙРА: Древно оръжие — крив меч, нож, ятаган.

МЕГАЛИТ: Голям каменен къс с правилна форма.

МЕДИМНА: Мярка за зърнени храни в Древна Гърция и Византия, равна на около 20 килограма.

МЕДОВИНА: Напитка от ферментирала мед и билки. Особено популярна сред скандинавските и славянските народи.

МЕНЕСТРЕЛ: Трубадур, бард, средновековен поет и певец.

МЕНТЕЛЕТА: Голям пулт с подпора, който се поставя на земята.

МЕОТИДА: Древногръцкото наименование на Азовско море.

МЕНХИРИ: Древни гробници, в които са положени тленните останки на видни личности: (келт.) Доисторически паметник от неолита във вид на побит вертикален камък или каменен стълб в Скандинавия, Франция, Англия и др.

МЕХАЙРА: Къс извит меч у древните парти и траки.

МЕШКА: Вещева торба, използвана от войниците при поход, чувал.

МИДГАРД: Света на хората според скандинавската митология.

МИЛЯ: Мярка за дължина, равна на 1609 метра. Морската миля е по-дълга — 1852 метра.

МОДИЙ: Мярка за зърнени храни, една шеста част от медимната. Обикновено реколтата от декар е била толкова, затова и земната площ, даваща модий, се е наричала модия.

МОДИЯ: Мярка за земя в древна Гърция, около един декар.

МОНСТЪР: Чудовище, уродливо страховито създание.

МОРТИРА: Вид късо оръдие с много широко дуло, използвано предимно за изстрелване на картеч.

МУСКАЛ: Малък съд за благовония у източните народи, направен от теракота или стъкло.

НАВКЛИР: Владелец или капитан на кораб.

НАРД: Етерично растение, от което се добива ароматно вещество със същото име.

НАСТОЙКА: Течност, която съдържа в себе си екстракт от наkisнати в нея вещества, предимно билки.

НЕЖИТ: Нечист дух, който скита по земята според древногръцката митология.

НЕЙД: Бог на войната на древните келти.

НЕКРОМАНТ: Чернокнижник, отдал се на науката за съживяване на мъртъвци. Достигнали висша степен некроманти могат да управляват голямо количество съживени от тях мъртъвци на неопределено разстояние.

НЕКРОПОЛ: Гробище, гробница.

НИМБ: Светец кръг, ореол около главата на светец.

НОВЕЛА: Закон, указ на върховната власт във Византия.

НОВЕЛИСИМ: Висш сановник във Византийската империя, подписващ указите на императора /новели/.

НОМИЗМА: Златаа византийска монета.

НОРМАН: Член на голяма група северни племена, живели на територията на днешните Скандинавски страни, Франция и Бенелюкс. В ранното средновековие норманите се разселват експанзионистично във Великобритания, Иберийския полуостров и цяла Северна Европа.

НОРНИ: Свръхестествени създания от древно исландските саги, повелителки на Съдбата.

НОТАБИЛИ: Знатни и богати хора в древността.

НБОРД: Бог — покровител на корабите и морето в скандинавската митология.

ОБОЛ: Дребна медна или бронзова монета в древността.

ОБСИДИАН: Вулканично стъкло, тъмноцветно, до черно, понякога на петна и ивици.

ОДАЛИСКА: Наложница у някои източни народи.

ОДИН: Древноскандинавски върховен бог, първоначално на мъдростта, вятъра и бурите. Има още много имена и прякори — Хаптагют — Бог на боговете, Иг — Страховития, Хертейт — Войнолюбивия, Харбард — Сивата брада. По-късно Один е почитан като бог на войната и покровител на търговията, мореплаването и поезията. Председател на Съвета на боговете.

ОЛДЪРМЕН: Управител на голяма област, наместник на краля в средновековна Англия. Имал е неограничена власт в рамките на поверената му територия. По-късно става почетно звание, член на градската управа.

ОЛИФАНТ: Старинен рог от слонова кост, използван за подаване на звукови сигнали.

ОНАГЕР: Вид стенобойна машина в древността.

ОНАГРА: Още Кулан. Нечифтокопитно животно от рода на конете.

ОРК: Дребен горски дух, злобен и отмъстителен.

ОРЛИ НА СЪТВОРЕНИЕТО: Митически същества, бдящи за справедливостта. В Древния Рим олицетворяват непобедимостта на римските легиони и са носени като символи на непреходността на римското господство.

ОФИКОВА ПАЛМА: Тропическо дърво с широка корона и дребни, особено вкусни плодове.

ПАЛАДИН: Рицар, дал обет да охранява Светите земи от мюсюлманите.

ПАЛАНКИН: Закрита носилка за важни особи в източните страни.

ПАЛЕСТРА: Название на гимнастически салони в античния свят.

ПАЛИСАДА: Ограда от колове с фортификационно предназначение.

ПАНОПТИКУМ: Музей от восъчни фигури на бележити личности, причудливи живи същества или други необичайни

предмети.

ПАНТЕОН: Храм, посветен на всички богове, или обща гробница, посветена на бележити хора.

ПАРАКИМОМЕН: Висок придворен чин в древна Византия, началник на императорските покои.

ПАТРИЦИЙ: Член на благородническото съсловие, висш чиновник.

ПЕРИАНАТ: Название на хобитите на езика на Елфите, полуръст.

ПЕРИСТИЛ: Колонаден околоръстен ход, предимно във вътрешен двор на гръцко жилище от времето на елинизма. Усвоен от римляните и византийците.

ПЛАНШИР: Профилирана греда по горния край на борда на кораба.

ПОПОНА: Покривало за кон или друго яздитно животно.

ПОРТАЛНА ВРАТА: Магическа конструкция, през която може да се пътува през Време и Пространство.

ПОСОХ: Тояга за подпиране, патерица.

ПОТИР: Металическа църковна чаша за причастие.

ПРАО: Още Проа. Кораб с предимно ветрилно стъкмяване, характерен за далекоизточните морета.

ПРАЩУР: Далечен прародител, прадед.

ПРОРИЦАТЕЛ: Човек, който предсказва бъдещето; пророк, предсказател, оракул.

ПТИЦА РОХ: Огромни орли, живеещи и в южните морета. Нападат и отнасят цели кораби заедно с екипажите.

ПЪБ: Питейно заведение, моряшка кръчма на днешен Судан.

РАВНОДЕНСТВИЕ: Време през годината, когато денят и нощта са приблизително равни. Пролетно равноденствие — около 21 март — началото на пролетта. Есенно равноденствие — около 22–23 септември — края на лятото и началото на есента.

РАЗЕЗДИ: Малки разузнавателни отряди, които се движат встрани от основната войска част и се грижат за обезпечаване на безопасността и. Събират провизии и информация за врага.

РЕБЕКА: Старинна цигулка с три струни.

РЕЙД: Място за акостиране на плавателни съдове извън пристанище.

РЕПТИЛИЯ: Общо наименование на влечугите.

РИСТИЛИЩЕ: Арена, където са се провеждали рицарски турнири.

РИТОН: Старинна чаша във формата на рог.

РОГАТИНА: Оръжие за лов на мечки, копие с напречна дръжка, която ограничава острието.

РОДОДЕНДРОН: Вечнозелен храст с лъскави кожести листа и едри цветове, който се среща и в Странджа планина и се отглежда като декоративно стайно и градинско растение.

РОЗОВ ЛОТОС: Растение, чиито листа имат сърцевидна форма и съдържат наркотично вещество. Навярно от рода на перуанската кока.

РУЛ: Устройство за управление на плавателен съд, кормило.

РУЛЕВИ: Термин в корабоплаването, обозначаващ старши матрос, отговарящ за управлението на кораба, кормчия.

РУНИ: Знаци от древна писменост.

САБЛЕЗЪБ ТИГРОЛЪВ: Измрял хищник от семейство котки, смилодон. Носи името си от огромните горни кучешки зъби, подобни на саби.

САЖЕН: Стара мярка за дължина, около 170–190 см. В морска употреба — 6 фута или 182.9 см.

САИБ: Титла на лице от недворянски произход в Иранистан и Вендия. По-късно става обръщение към богати и уважавани хора.

САЙГА: Вид дребна антилопа, особено разпространена в степните и полупустинни области. Обект на масов лов при номадските племена.

САКС: Къс меч, предимно за сечене, любимо оръжие на южните саксонски племена, на които дава името.

САМАРЯНИ: Племя, населявало областта Самария, намираща се между Палестина и Юдея. Сродни с юдеите.

САМОГОН: Долнокачествена високо алкохолна напитка, пърцуца.

САМПАН: Дървен плоскодънен едномачтов плавателен съд, задвижван с весла и платно.

САХТИЯН: Обработена козя кожа, марокен, шевро.

СБРУЯ: Оборудване на впрегатно или яздитно животно, амуниция.

СЕКВОЯ: Голямо вечнозелено дърво от планинските райони на Калифорния, високо над 100 метра, с дебел ствол и ценна дървесина, мамонтово дърво.

СЕНЕЩАЛ: Комендант на замък или укрепен град в средните векове.

СЕПУКО: Ритуално самоубийство в древна Лемурия и Япония, харакири.

СИЛАБОРНА ПИСМЕНОСТ: Вид сричково писмо, възникнало на основата на клинописа.

СИЛМАРИЛИ: Според елфическата митология — три безценни камъка, създадени от великия маг Феанор и пръснати по Земята от разселилите се елфически племена.

СИНЕДРИОН: Върховен съд на юдеите, намиращ се в Йерусалим.

СИНКЛИТ: Съвет на знатните при императора.

СИНОВЕ НА КАЗАЛА: Таен орден на почитателите на Казала — богинята на удушвачите. По-късно името се видоизменя на Кали и става едно от главните божества в индийската митология, а последователите ѝ се наричат туги.

СИРИНГА: Музикален духов инструмент, който се състои от седем тръстикови цеви с различна дължина, свързани помежду си.

СКАЛД: Съчинител на песни, бард.

СКОЛЕПЕНДРА: Вид огромна тропическа стоножка, която достига над 30 сантиметра на дължина. Някои видове светят на тъмно.

СОКАК: Тясна извита уличка в ориенталски град.

СОКМЕН: Човек от недворянски произход, който получава земя от краля и се задължава с повинност — военна, парична и т.н.

СОНМ: Събрание, сбор, тълпа, множество.

СТАДИЙ: Старинна мярка за дължина, равна на 177.60 метра. Обикновено толкова са били дълги стадионите за олимпийските игри в древна Гърция.

СТАДИЯ: Мярка за дължина във Византия, равна на 600 стъпки или 192 метра.

СТАМПЕДО: Неконтролируемо движение на стадо изпаднали в паника животни.

СТАНИЦА: Въръжено казашко поселище.

СТИГИЯ: Древно южно кралство, граничещо с Шем, Туран, Пунт, Кешан, Дарфар и Куш. Прародина на днешен Египет.

СТИЛЕТ: Късо хладно оръжие с тристенно острие, кинжал.

СТОУН: Английска мярка за тегло, равна на 6.5 килограма. **СТРАТЕГ:** Началник на тема /военен окръг/ във Византия. **СУЛТАН:** Освен като титла на източен владетел, терминът означава и украшение за глава, шлем или шапка.

СХОЛИ: Гвардейски части във Византия.

СЮЗЕРЕН: Върховен повелител във феодалната йерархия, на когото се подчиняват васалите.

СЮНГЕР: Морско мешесто животно, което след съответна обработка се ползва като гъба за баня, изтривалка.

ТАБАРД: Вид наметало, използвано предимно от униформени военни.

ТАГМА: Столична войска във Византия.

ТАЛАСЪМ: Митично същество, зла сила, срещана предимно в изоставени сгради, воденици, мостове, чешми и др. Известни са още като гоблини.

ТАН: Благородническа титла, носена от саксонски владетел на област.

ТАМАРИСК: Южно декоративно растение с широко изрязани листа.

ТАРАН: Прием при морските сражения, при който чрез дълъг шип на носа на бойния кораб се пробива пробойна в борда на неприятелския кораб. Терминът се използва и като обозначение на древно стенобойно оръжие, и като прием във въздушния бой.

ТАРАНТЕЛА: фолклорен танц с буйно темпо.

ТЕРАКОТА: Изпечена чиста глина.

ТИКОВО ДЪРВО: Растение с изключително твърда дървесина, използвана за направа на оръжия, важни корабни и машинни елементи и др.

ТИМАР: Вид ленно владение, поземлен имот, отстъпен от султана на заслужило военно лице.

ТИМПАН: Музикален инструмент, представляващ два бронзови сахана, които се удрят един в друг.

ТИНГ: Народно събрание в древна Исландия.

ТИРС: Тояга, обвита с бръшлян или лозови пръчки, с кедрови шишарки на края.

ТИУНИ: Привилегировани слуги при източен владетел.

ТОР: Най-силният бог от скандинавската митология. Кара колесница, в която са впрегнати два огромни козела, и един от прякорите му е Колесничаря. Въоръжен е с огромния вълшебен боен чук Мьолнир. Слави се и като голям покорител на женските сърца. Бог на гърма, бурите и плодородието.

ТОРК: Гердан или лента, служещи за украса, направени от усукан метал и носени от древните гали, келти и брити.

ТРАП: Корабна стълба.

ТРЕБИЩЕ: Място, където се извършва жертвоприношение, жертвеник.

ТРИРЕМА: Голяма галера с три реда весла.

ТРОЛ: Митично чудовище, враждебно на елфите. Уродливи, силни и безпощадни, тролите са синоним на кръвожадност, тъпотия и ограниченост. В някои предания тролите се вкаменяват с настъпването на деня.

ТУ МЕН: Крупен отряд при някои конни народи — повече от десет хиляди души.

ТУР: Някогашен грамаден див бик, населявал горите на Западна Европа. Имал черен цвят и дълги, извити и насочени напред рога. Изчезнал в края на 17 век.

ТУРМА: Военна част във византийската армия с численост около 5000 души, равна на легион.

ТЮРБАН: Чалма, или женска забрадка или шапка, навита като чалма.

У АД И: Стръмна долина в пустинна камениста област.

УАРИ: Племя, родствено на хуните, живяло в Западен Сибир.

УИВЪР: Дребен, отровен дракон.

УИЪРД: Злобна вещица, особено настървена за изсмукване на човешки души.

ФАВЪН: Горско божество у древните римляни.

ФАЛАНГА: Вид тактическо построяване на войскови единици в древността.

ФАЛКОНЕТА: Малко оръдие без лафет, използвано в Средновековието.

ФАЛШБОРД: Продължение на борда на кораб над палубата. Служи като предпазна ограда.

ФАРТИНГ: Старинна английска медна монета.

ФЕНИКС: Баснословна, митична птица, която в предсмъртния си час, на 500 годишна възраст, сама се изгаряла и отново се възражда от пепелта си. Символ на вечно обновяване, възраждане.

ФЕЪРИ: От англ. — приказен, приказка, фея.

ФИАСКО: Несполука, неуспех, провал.

ФИБУЛА: Игла за закопчаване на дрехи, служи и като украшение.

ФИЛИГРАН: Ювелирна техника за изработване на фини изделия от тънка златна, сребърна или медна нишка, наподобяващи дантели.

ФЛАГМАН: Голям кораб от ескадра, на който се намира командващият офицер.

ФОЛ: Дребна византийска монета.

ФОРТДЕК: Издигнато място на кърмата на кораб, където обикновено стоят стрелците по време на битка.

ФРАНКЛИН: Дребен независим земевладелец в стара Англия.

ФУСТЕ: Бързо въртене на един крак в класическия балет и фехтовката.

ФУТ: Мярка за дължина, равна на 30,48 сантиметра.

ФУТОН: Вид източен юрган, напълнен с вата.

ХАИК: Връхна горна дреха, от главата до петите, използвана в древността от жените в Ориента.

ХАЙЛЕНДЪР: Член на шотландско племе, живеещо в Горна Скотия, планинец. Синоним на независим, безпощаден сърцат войн.

ХАЛЦЕДОН: Вид полускъпоценен камък, разновидност на кварца.

ХАНДЖАР: Тежък извит меч или кама, използван обикновено от туранци и шемити.

ХАРПИИ: Митични чудовища с глава на красиви жени, с тяло и крила на орли.

ХАРТУЛАРИЙ: Чиновник във Византия, завеждащ военните списъци.

ХЕКИМ: Лечител при древните източни народи, доктор.

ХЕРОЛД: Средновековен глашатай, разпоредител на тържества, рицарски турнири и др. Вестител, предвестник.

ХЕТЕРА: Неомъжена жена от добро общество, образована и с изтънчени обноски, която води независим, свободен и разпуснат живот, куртизанка.

ХЕТМАН: Висш казашки предводител.

ХИПОДРОМ: Огромен цирк в Константинопол, построен през 204 г. от н.е. от римския император Септимий Север /193 — 211 г. от Христа/. Дълъг 370 и широк 80, заграден от едната страна с права стена, а от другата с амфитеатър. По оста му се издига тяста тераса, наречена спина, която разделя пистите за надбягване на двата края с тройни гранични знаци.

ХИРОМАНТ: Човек, който гледа на ръка, гадае за характера, съдбата и бъдещето на човека по линиите и формите на дланите.

ХИТОН: Долна дреха, риза у древните народи.

ХЛАМИДА: Връхна дреха, наметало.

ХЛЕВ: Оградено и покрито място за добитък, кошара, конюшня, обор.

ХРОМЕЛ: Ръчна мелница от два камъка, воденичен камък.

ЦАРСТВОТО НА ВАЛХАЛА: Митично кралство, където отиват душите на падналите герои.

ЦЕНТНЕР: Мярка за тежина, равна на 100 килограма.

ЦЕЦТУРИОН: В армиите на древния Рим — военначалник, предвождащ центурия /стотица/ войни.

ЦЕП: Селскостопанско сечиво от две части, свързани с гъвкава свързка. Използвало се е за очукване на снопи. В средните векове е било и оръжие. Прародител на днешното нунджако.

ЦЕРЕМОНИЯЛ МАЙСТОР: Висш царедворец, отговарящ за провеждането на всички церемонии, приеми и аудиенции в кралския двор.

ЦИКАДА: Насекомо-жетвар, издава звуци, подобни на щуреца.

ЦИНОБЪР: Червена багра, червено мастило.

ЦИТОЛА: Вид цитра, древен струнен музикален инструмент.

ЧЕРДА: Стадо говеда.

ЧЕРЕН ЛОТОС: Блатно растение със силно наркотично действие. При по-големи дозировки довежда до смърт.

ЧЕРНОКНИЖНИК: Висш магьосник, отдал се на Черната магия. Обикновено се подчиняват на Господаря на Черния кръг и служат на бога Сет.

ЧИРЕП: Къс от счупен, предимно глинен съд.

ЧЪЛН: малка лодка-еднодръвка, като корито.

ШАМАН: Жрец, магьосник и лечител у някои номадски племена. Обикновено с посредствени магически умения.

ШАМБЕЛАН: Главен началник на стражата, обикновено почетна титла в Средновековието.

ШАПИТО: Покривало на пътуващ цирк, голяма шатра.

ШКИПЕР: Командир, капитан на малък плавателен съд.

ШКОЛАР: Книжовно наименование на човек, изучаващ дадена наука. Студент, ученик.

ШЛАК: фино стрита руда.

ШОКА: Растение, чиито листа имат силно наркотично въздействие и водят към пристрастяване.

ЩИРБОРД: Термин в корабоплаването — дясна страна на кораб.

ЩОРМ: Внезапна буря, силен повей на вятър.

ЩУРВАЛ: Кормило на кораб, самолет и др.

ЮМИР: Северен бог на войната и вечната зима в скандинавската митология. В някои транскрипции — Йомир. Той е бил първата форма на живот, зародила се на границата между страната Муспел — гореща и светла, и царството на студа и Мрака Нивелхайм. Юмир бил родоначалникът на расата на ледените великани.

ЮТИ: Северни племена, произхождащи от норманите. Наследници на древните есири от Хайборейската ера, ютите са били най-войнствените и непокорни викинги.

ЯБКУКАГАН: Наместник на кагана, втори по власт след него.

ЯРД: Мярка за дължина, равна на 91.44 сантиметра.

ЯРЛ: Викингски предводител, крупен земевладелец или управител на област.

ЯСПИС: Полускъпоценен камък, вид халцедон с червен, черен или жълт цвят.

ЯТАГАН: Тежък закривен нож, широко разпространено оръжие сред източните народи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.